C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka-Krev_a_cest.pdb

PDB Name: Green, Simon R - Krev a čest
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KREV A ČEST
Simon R. Green

„Zadrž, vrahu!
Jordan mávl oběma rukama v tajemném gestu a do noci vyšlehly modrobílé plameny. Žoldnéři stačil jediný krátký pohled a začal rychle couvat. Jordan zaujal nejimpozantnější ,velemágovský postoj, jaký uměl. Trik byl v tom přimět publikum, aby sledovalo vás a ne vaše ruce. Tak si nevšimlo, jak rychle plameny pohasínaly. Udělal další mystické gesto a přitom si spustil z rukávu do dlaně novou zápalnou kuličku, kterou mrštil po Žoldnéři. Rozbila se mu o prsa a její tekutý obsah se okamžitě vznítil. Oheň zachvátil jeho šaty a přeskočil mu na obličej. Žoldnér ječivě zařval, odhodil meč a začal plameny ubíjet oběma rukama. Jordan k němu rychle přiskočil a probodl ho mečem. Muž se skácel a zůstal ležet bez hnutí; plameny dál stravovaly jeho mrtvé tělo.
Roderik se podíval na mrtvolu, pak na herce a pozvedl obočí. „Ty nevěříš na férovou hru, co?"
„Já věřím na vítězství," odpověděl Jordan a klidně si upravil plášť.

1 SKRYTÉ OBLIČEJE

Démon se zhmotnil v obláčku odporně páchnoucího dýmu. Nad jeho přikrčenou postavou se vzpínaly pokroucené a zčernalé větve Temného lesa, jako by ho chtěly chránit. Velemág stál před démonem vzpřímený a hrdý, jeho smolně černý plášť zlověstně povlával ve večerním vánku a stříbrem vyšívané hvězdy a měsíce na něm se třpytily v jevištním osvětlení. Čaroděj majestátně pokynul a náhle se mu v pravici objevil meč. Kolem démona vybuchla barevná světla. Čaroděj o krok ustoupil - meč už v ruce neměl. Vypjal se do plné výšky a pozvedl ruce; pak začal hlubokým, znělým hlasem odříkávat slova zaklínadla. Shromážděný dav to vše pozoroval v ohromeném tichu. Náhle zašuměl úžasem: kolem velemágových zvednutých paží vyšlehly jazyky jasného modrobílého ohně. Plameny tancovaly a praskaly v poryvech větru, aniž přitom čaroděje popálily. Jeho hlas zesílil v pánovité hřímání, pak udělal rukama prudké gesto a démon vzplál jako vích slámy. Zatímco se zmítal a řval bolestí, dav šílel nadšením. Velemág se otočil, chladně se usmál na svoje publikum a to okamžitě utichlo.
„A tak jsem zapudil démony z Temného lesa a ukončil dlouhou noc, jež ovládla Lesní království. V té daleké zemi jsem bojoval bok po boku se vznešeným králem Janem a jeho hrdinnými syny, Haraldem a Rupertem, a společně jsme připravili síly temnoty o vítězství." Velemág spustil ruce a modrobílé plameny zapraskaly a zhasly. „Dlouhá noc skončila, hordy démonů byly rozprášeny a zničeny a Lesní království bylo zachráněno.

Osud se naším prostřednictvím naplnil, neboť cožpak není psáno, že zlo nikdy nemůže zvítězit nad dobrem a temnota nakonec musí ustoupit světlu?"
Hlasitě tleskl. Jevištní osvětlení na okamžik vzplálo v plné kráse a rozptýlilo houstnoucí šero soumraku. Pak opět pohaslo a čaroděj si založil ruce na prsou. Černý plášť jej zahalil jako velká blanitá křídla. V kostnatém obličeji měl strohý, vyzývavý výraz a jeho studené šedé oči bez hnutí hleděly na obecenstvo. „A to, přátelé, je pravdivý příběh c velkém a skvělém velemágovi a jeho podílu na zničení Temného lesa. Příběh o odvaze a intrikách, o cti a zradě a o nevyhnutelném vítězství dobra nad zlem. Mí vzácní přátelé... představení skončilo."
Uklonil se a energicky pokynul levou rukou. Všechno na okamžik zahalil hustý dým, který jako by se zhmotnil z ničeho, a když se rozptýlil, herec stál na hrubém prkenném pódiu oblečený v obyčejných prostých šatech. Postoupil o krok vpřed a hluboce se uklonil, a diváci mu začali tleskat tak zuřivě, až je z toho rozbolely ruce. Velký Jordan se usmíval a klaněl se na všechny strany, ale lidé se už rozcházeli a nikdo nepřistoupil blíž, aby do připravené misky hodil minci. Jordan počkal, až odešel poslední divák, pak se posadil na okraj jeviště a začal si kouskem špinavého hadru stírat líčidlo z tváře. Bez pečlivě nanesených stínů a lesků vypadal jeho obličej mladší, plnější a ani zdaleka ne tak výhrůžný. Teď, když se ovzduší tajemna a moci, které ho obklopovalo na jevišti, vytratilo, mu ramena znaveně poklesla pod tíhou každodenních starostí. Meč, který používal ve hře, ho nemilosrdně tlačil do žeber, a Jordan jej vytáhl z pochvy ukryté pod šaty. Takhle zblízka byl otlučený, zubatý a nevypadal nijak impozantně. Byl to jen obyčejný meč, který byl svého času hodně a často používán. Jordan zívl a protáhl se a pak se náhle zachvěl. Jak se léto pomalu měnilo v podzim, noc přicházela dřív a vítr, který se zvedal se soumrakem, začínal zábst. Podíval se na doutnajícího démona, ale hrubě vyřezaná loutka už dohořívala. Bude ho muset ještě hodně vylepšit. Z dálky vypadal docela dobře, ale pružina, která jej

vztyčovala, už začínala rezavět. V tomto týdnu už to bylo potřetí, co mu to narušilo načasování. Kdyby se zpozdil ještě o okamžik, začal by ten zatracený ohňostroj dřív, než by se démon objevil. Jordan si povzdechl. Pružina nebyla to jediné, co stárlo. Vystupovat každý večer v jiném zapadákově ho už začínalo unavovat. V sedmadvaceti nebyl samozřejmě žádný stařec, ale už zkrátka neměl sílu žít dál na mizerném jídle, trávit celé dny na cestě a nikdy se pořádně nevyspat.
Vstal, připnul si pochvu s mečem k opasku a beze spěchu přistoupil k misce na almužnu. Na okamžik se opájel nadějí, ale když se pak podíval dovnitř, bylo to ještě horší, než čekal. Asi tucet malých měděných mincí sotva zakrývalo dno. Jordan si mince nasypal do měšce a zachmuřeně ho potěžkal. Bannerwick byla sice jen malá mlýnská osada hluboko ve zpustošených Severních zemích, ale stejně čekal větší výtěžek. Jestli se to brzy neobrátí k lepšímu, bude se muset vrátit ke kartám a kapsářství, jinak umře hlady. Takhle špatně na tom nebyl od doby, kdy jako dítě začal hrát. Možná ho opouštěl talent. Nebo se jeho představení už okoukalo; koneckonců, válka s démony skončila před sedmi lety. Jordan potřásl hlavou a pak si měšec přivázal k opasku. Nebylo to jím ani jeho hrou; pravda byla taková, že redhartské království zažívalo zlé časy. Peněz bylo málo a potulní herci se stávali luxusem, který si mohl dovolit jen málokdo. Redhart v tom směru samozřejmě nebyl výjimkou. Jordan strávil většinu svého profesionálního života v Hillsdownu. Tam zažil dobré časy. Nikdy by si nepomyslel, že jednou bude muset opustit rodnou zemi proto, že si tam dost nevydělá. Třikrát vystupoval před samotným vévodou a jeho dvorem. Právě ti ho pojmenovali Velký Jordan. Hodně cestoval a zavítal i ke dvoru Lesního království, i když to bylo ještě před válkou s démony. Od té doby se tam nevrátil. Démoni byli poraženi, ale zdaleka ne tak jednoduše a snadno, jak by se zdálo z jeho hry o velemágovi. Válka zničila Les i většinu zemí kolem. Království se pomalu zotavovalo, ale říkalo se, že než se obchod znovu obnoví, uplyne celá generace a možná i více. Hillsdown. Lesní království a Redhart se zatím snažily držet hlavy nad vodou a neměly nazbyt času ani peněz pro velké herce, kteří se kdysi nesmazatelně zapisovali do srdcí všech, jež zhlédli jejich představení.

Jordan se zamračil a v duchu se snažil spočítat, jestli má dost peněz, aby nakoupil nějaké jídlo a pak se opil — a když ne, co z těch dvou věcí teď pro něj bylo důležitější. Byly to žalostně snadné počty a nijak ho nepotěšily. Bude muset koupit jídlo. Bannerwick ležel daleko od všeho uprostřed redhart-ských vřesovišť a od dalšího městečka ho dělily dva nebo tři dny putování. Cestou mohl samozřejmě ulovit nějakého toho tetřívka, ale místní markrabě zastával velice zásadový postoj vůči pytlákům. Když se to vzalo kolem a kolem, s jednou rukou by se mu hrálo špatně... Ne, nakoupí jídlo. Jordan se rozhlédl po nízkých domcích nahloučených kolem hlavní bannerwickské ulice. Jak mohl klesnout tak hluboko?
Kamenné a hrázděné domky se tlačily na sebe spíš kvůli vzájemné opoře než z nedostatku místa. Na jejich hrubé, špinavé stěny, byl stejně deprimující pohled jako na tváře jejich majitelů. Z úzkých komínů unaveně stoupal kouř a řezavý vítr z vřesovišť dorážel na šedé břidlicové střechy. Poslední paprsky slunce už pohasly a hlavní ulice byla prázdná. Místní se probouzeli s rozbřeskem a spát chodili se slepicemi. Dnes se zdrželi déle jen kvůli Jordanovu vystoupení. Nejspíš by se měl cítit poctěn. Koneckonců, nebyli špatné publikum. Smáli se a jásali na správných místech, a když vytvářel iluze magické moci, hlasitě vzdychali úžasem. Jordan vždycky věřil, že publikum má za svoje peníze dostat jen to nejlepší. Jistě, byly doby - a ne tak dávno - kdy do představení vkládal skutečnou magii, ale to už si nemohl dovolit. Najmout si čaroděje bylo nad jeho možnosti a z kouzel, kterými disponoval sám, se většina už vyčerpala.
Přesto nebylo pochyb o tom, že byl dnes večer ve skvělé formě. Ano, časy byly zlé, ale on byl pořád Velký Jordan a velemág byla jedna z jeho nejlepších rolí. Na svůj repertoár byl právem hrdý. Svého času hrál všechny slavné osobnosti počínaje bájným králem Eduardem, který miloval strašlivou Noční čarodějnici, přes hrdinného vévodu Hillsdownu Starlighta, až po smutnou a tragickou postavu pasačky ovcí, staré Molly Metcalfové. Všestrannost byla Jordanovou silnou stránkou. Hrál před panstvem, před měšťany i vesničany, a jednou dokonce i jakémusi zjizvenému muži, který o sobě prohlašoval, že je princ ve vyhnanství - i když odmítal říct odkud. Jordan se při vzpomínce na tu dobu usmál. Tehdy mu v misce zvonily stříbrňáky, zlaťáky, a někdy dokonce i drahokamy. V uších mu zněl jásot a potlesk plného hlediště, stejně jako prosby o další a další přídavky. Jenomže to už je pryč. Časy se změnily, jiní jsou teď slavní a na něj se zapomnělo, takže se musí snažit vydělat si na živobytí, kde to jde.
Povzdechl si. Velký Jordan předvádí svoje mistrovství hrstce vyjevených vesničanů za pár měďáků. Na světě není žádná spravedlnost. Alespoň ne taková, která by byla k žití.
Pomalu se narovnal a potřásl hlavou. Na to, aby tu seděl a vzpomínal, už bylo příliš chladno. Hodil přikrývku na doutnajícího démona, aby udusil poslední plameny, a jal se uklízet všechny svoje rekvizity a kulisy do vozu. Posbíral jevištní světla a pečlivě je dvakrát přepočítal, aby se ujistil, že žádné nezmizelo spolu s nějakým nenechavým divákem. Pak uložil lucerny a svítilny na místo a vrátil se na jeviště. Mělo se dát snadno rozložit na jednotlivé díly, ale Jordan s ním musel svést krutý boj. Na jeho konci byl rudý v obličeji a námahou lapal po dechu. Když uložil poslední kus na vůz, zamračil se. Měl by jeviště vylepšit, aby si ušetřil potíže při rozebírání, ale se dřevem pracoval nerad. Ať si dával pozor sebevíc, pokaždé skončil s třískou v palci. Zatímco zašněrovával plachtu vozu, jeho rozmrzelost ještě vzrostla. Tohle by správně vůbec neměl dělat. Byl herec, ne tesař.
Jordan se hořce usmál. Tím se mohl ohánět kdysi. Hvězdy možná pracovat nemusely, ale obyčejný potulný herec ano, pokud chtěl pravidelně jíst. A kdyby nic jiného, fyzická námaha podporovala chuť k jídlu. Jordan se vydal hlavní ulicí, pátraje po hostinci. Jakkoliv bylo na místní poměry pozdě, hospody bývají otevřené pořád. Nějaká se našla v každém městě a vesnici. Je mi jedno, jestli tam mají jako specialitu podniku vařeného démona v muchomůrkové omáčce, stejně to sním a požádám o nášup, pomyslel si odhodlaně. Když došel asi doprostřed úzké uličky, jeho nos zachytil vůni teplého jídla a pak už neomylně zamířil k nízkému kamennému stavení, které se až na vývěsní štít s nápisem U Sedmi hvězd nijak nelišilo od ostatních. Jordan zkusil dveře. Byly zamčené. Netrpělivě zabušil pěstí na špinavé dřevo. Po

chvíli zevnitř uslyšel zvuk kroků a pak se ve dveřích otevřela špehýrka. Muž s černým vousem si Jordana podezíravě prohlédl.
„Dobrý večer přeji, hostinský," řekl Jordan vesele. „Potřeboval bych na noc pokoj a občerstvení a doufám, že mi obojí tvůj podnik může poskytnout. Obávám se, že po finanční stránce na tom nejsem zrovna nejlépe, ale mohu zaplatit tím, že tvé ostatní zákazníky pobavím svými písněmi a příběhy. Souhlasíš?"
Vousatý obličej se na něj zamračil a jeho majitel si hlasitě odfrkl. „Komedianty neživíme."
Jordan opustil aristokratický tón a nasadil přátelštější způsob řeči. „Poslechni, hostinský, věc se má tak, že jsem na tom právě zle, ale přece se nějak můžeme domluvit, ne? Měj přece rozum, kamaráde; vypadá to, že noc bude chladná."
Hostinský si znovu odfrkl. „Komedianty neživíme. Táhni jinam." A špehýrka ve dveřích se zavřela.
Jordan se přestal ovládat úplně. Kopl do dveří a zabušil do nich pěstí. „Otevři ty dveře, čubčí synu, nebo použiji svou magii a udělám z tebe ještě většího šeredu, než jsi! Přičaruju ti vši, vředy, bradavice a vysoké daně! Pinďour se ti scvrkne, že bude menší než žalud, a nos se ti obrátí špičkou dovnitř! Tak otevři ty zatracené dveře!"
Uslyšel, jak se nad ním otevřely okenice, a vzhlédl. Sotva stačil uskočit stranou, když na cestu pleskl obsah nočníku. Pak se okenice zase zabouchly a kolem se znovu rozhostilo ticho. Jordan se pomalu zvedl z prachu ulice a oprášil si šaty. Nevděční křupani. Nepoznají prvotřídního herce, ani když ho mají přímo pod nosem. Vydal se zpátky ke svému vozu. Vypadalo to, že bude muset zase přespat mezi rekvizitami, a ten zatracený démon už začínal příšerně páchnout.
Když Jordan procházel kolem úzké uličky mezi dvěma domy, zdálo se mu, že tam zahlédl pohyb, jako by se někdo stahoval hlouběji do tmy. Těsně za uličkou se zastavil a zamyšleně se poškrábal na žebrech, čímž se rukou dostal k jílci svého meče. Každému, kdo má v hlavě alespoň půlku mozku, muselo být sice jasné, že nemá nic, co by mu mohli ukrást, ale být opatrný se obvykle vyplácí. Hladovějící člověk je ochoten zabít pro kůrku chleba. Jordan mimovolně pohladil rukou jílec a odlehčil si levou nohu, aby se snadněji dostal k vrhacímu noži, který měl ukrytý v botě. A kdyby všechno ostatní selhalo, v rukávě měl pořád ještě zápalné kuličky. V praxi sice nebyly tak účinné, jak vypadaly na jevišti, ale většinu lidí přinejmenším na chvíli zarazily. Jordan nasucho polkl a přál si, aby se mu přestaly třást ruce. Ve vypjatých situacích nebyl nikdy zvlášť dobrý, zvlášť ne v těch, kde mu hrozilo bezprostřední násilí. Zašilhal do tmy uličky a pak strnul, když uslyšel těžké kroky a něco, co se nepříjemně podobalo zaskřípání ocele klouzající z pochvy. Tasil meč a ucouvl. Ve tmě se něco pohnulo.
„Klid, drahý pane," oslovil ho nevzrušený, kultivovaný hlas. „Nemáme v úmyslu ti ublížit. Chceme si s tebou jen promluvit."
První Jordanovou myšlenkou bylo vzít nohy na ramena. Když s ním někdo mluvil takhle zdvořile, buď se mu chystal oznámit něco, co vědět nechtěl, nebo mu chtěl něco prodat. Na druhé straně, podle toho, co ten hlas říkal, byl ve tmě víc než jeden člověk a Jordan nikdy nebyl dobrý běžec. Možná se mu podaří nějak se z toho vylhat... Narovnal se, zaujal válečnický postoj, který používal, když hrál dávného hrdinu, sira Borse z Lyonsmarchu, a vrhl do uličky vyzývavý pohled.
„Čestní muži spolu hovoří na světle," řekl příkře. „Neplíží se temnými uličkami. Kromě toho, já se nevybavuju s každým."
„Myslím, že s námi mluvit budeš, Jordane," řekl hlas zdvořile. „Chceme ti nabídnout roli - takovou, o jaké se ti nikdy ani nesnilo."
Jordan se stále ještě rozmýšlel, co na to má odpovědět, když z uličky vyšli tři muži a postavili se do slábnoucího světla. Jordan o krok ucouvl, ale když zůstali stát na místě, trochu se uklidnil. Rychle změnil postoj, doufaje, že si ti tři nevšimli, že válečnické schopnosti jen hraje, a pak si je změřil co nejnadutěji. Muž uprostřed byl bezpochyby nějaký šlechtic, přestože se to snažil zakrýt obyčejným hrubým pláštěm s kapuci. Pleť měl bledou, neošlehanou větrem, ruce štíhlé a jemné. Patrně to byl majitel toho kultivovaného hlasu. Jordan ho pozdravil opatrným kývnutím a muž se mu formálně uklonil. Pak zvedl ruku a shrnul si kapuci, čímž odhalil nehybný obličej s dravčími rysy, tmavýma očima a tenkými ústy, které se nevesele usmívaly. Černé vlasy měl sčesané dozadu a napomádované, což dodávalo jeho bledé pleti ještě nezdravější vzhled. Byl vysoký alespoň šest stop a dva palce, přes čtyřicet let starý a zdálo se, že je pod pláštěm spíše štíhlý. U boku mu visel meč a Jordan ani na okamžik nepochyboval, že s ním dovede zacházet. Dokonce i teď, když stál nehybně, z něj vyzařovala tichá hrozba.
„No?" zavrčel Jordan ve snaze upevnit svou pozici dřív, než se mu viditelně roztřesou kolena. „Budeme tady stát a civět na sebe celou noc, nebo se raději představíte?"
„Omlouvám se, Jordane," řekl šlechtic uhlazeně. „Jsem hrabě Rodcrik Crichton, rádce redhartského krále Malcolma. Toto jsou mí společníci: kupec Robert Argent a sir Gawain od Růžové věže."
Jordan se znovu neurčitě uklonil a pak zastrčil meč zpět do pochvy, aby předvedl, že se jich nebojí. Stále víc se mu zdálo životně důležité přesvědčit je, že proti němu nejsou v převaze. Podle šlechticových gest byl muž vlevo Robert Argent. Byl malý a podsaditý, oděný v kupeckých šatech. Břicho mu přetékalo nad i pod opaskem. Hrubý plášť mu visel přes sádelnaté faldy, jako by byl šitý na mnohem vyššího muže. Obličej měl široký a brunátný, tváře poseté popraskanými žilkami opilce. Oči měl bleděmodré a podivně tupé a neživé. Vlasy měl slámově žluté, připláclé k lebce. Vypadal, že mu ještě není čtyřicet, ale ten prázdný pohled jej dělal starším. Na opasku měl meč, ale podle toho, jak jeho pochva zářila novotou, Jordan pochyboval, zda ho vůbec kdy použil. Ještě jednou si ho změřil - na tom Argentovi bylo něco... chladného.
Sir Gawain stál po Roderikově pravici a nedbale se opíral o zeď. Okusoval studené kuřecí stehno a nijak zvlášť se nestaral, kam mu kape tuk. Jordanovi hlasitě zakručelo v břiše a rozzlobeně se na rytíře zamračil. Ten na něj jen krátce pohlédl a pak se znovu soustředil na kuřecí stehno. Sir Gawain od Růžové věže... Jordan měl pocit, že to jméno už někde slyšel, ale nedokázal je nikam zařadit. Možná nějaký menší hrdina z války s démony... Byl vysoký a svalnatý, a ačkoliv už mu muselo táhnout na šedesát, hruď i ramena měl stále impozantně široké. Pod pláštěm se mu leskla

kroužková zbroj a Jordan zahlédl těžkou válečnou sekeru, která mu visela u boku. Vlasy měl šedé jako ocel a učesané způsobem, který vyšel z módy alespoň před deseti lety. Tvář měl vrásčitou a osmahlou, a když se podíval na Jordana, byly jeho oči temné a cynické. Jeho zjizvené ruce vypadaly nebezpečně silně, a přes všechnu předstíranou nedbalost nebyl o nic uvolněnější, než Jordan. Celý jeho vzhled křičel, že tento rytíř je zkušený válečník, který se ve svém řemesle vyzná. Jordan se okamžitě rozhodl, že kdyby se z těch třech přece jen vyklubali darebáci, vrhne se raději nejprve na sira Gawaina. A bude to muset udělat zatraceně rychle, protože druhou šanci mít nebude.
„Zmínil jsi nějakou roli," prohodil Jordan k hraběti Roderikovi.
„Největší roli, jakou jsi kdy hrál," přisvědčil Roderik.
„Kolik za to?" otázal se Jordan.
„Deset tisíc dukátů," řekl Robert Argent. Jeho hlas byl bezvýrazný a nevzrušený a nepokrytě přitom na herce zíral. Jordan s vypětím všech sil nehnul ani brvou. Deset tisíc dukátů bylo víc, než vydělal za celý rok, dokonce i když byl na vrcholu kariéry. A to už bylo hodně dávno. Deset tisíc dukátů... v tom musel být nějaký háček.
„Předpokládejme čistě teoreticky, že se o tu práci zajímám," řekl opatrně. „Jakou roli budu hrát?"
„Nic příliš obtížného," odpověděl Roderik. „Prince – prostředního ze tří královských synů. Budeš se muset zpaměti naučit velké množství doplňujících informací, ale to by herci tvé pověsti nemělo činit potíže. Koneckonců, jsi přece Velký Jordan." Odmlčel se a lehce se zamračil. „Jmenuješ se doopravdy Jordan, nebo si mimo jeviště říkáš jinak?"
Herec pokrčil rameny. „Říkej mi Jordan. Je to dobré jméno a zasloužil jsem si ho."
„Tvoje dnešní představeni na mne udělalo velký dojem," pokračoval Roderik. „Psal sis to sám?"
„Samozřejmě," opáčil Jordan. „Potulný herec musí umět přepracovat hru, aby vyhovovala obecenstvu, před kterým vystupuje. Někdo chce vtip a výmluvnost, někdo zase kouzla a ohňostroje. To se mění. Líbil se vám můj velemág? Vytvořil jsem tu postavu po usilovném bádání a lichotím si, že jsem ho vystihl věrně."
„Vůbec to nebyl on," zabručel sir Gawain. Jeho hlas zněl drsně a měl hořký podtón. Podíval se na kuřecí kost, kterou stále držel v ruce, a pak ji zahodil. Jordanovi znovu zakručelo v břiše a šlehl po rytíři dalším vzteklým pohledem.
„Opravdu, sire Gawaine? Možná by ses tedy mohl obtěžovat říct mi, jaký byl doopravdy?"
„Prohánět děvky a opíjel se," řekl Gawain. „Byl to velký čaroděj!" zvolal Jordan vášnivě. „Každý to říká! Zachránil Lesní království před knížetem démonů! Jistě, kolovaly o něm všelijaké pomluvy, ale těm se nevyhne nikdo. A kromě toho... tak, jak ho prezentuji já, to vypadá lépe," Sir Gawain pokrčil rameny a odvrátil pohled. „Kdybychom se raději vrátili k tématu," řekl Roderik mrazivě a zlobně šlehl po rytíři pohledem. „Ještě jsi neřekl, jestli roli přijímáš, pane herče."
„Vezmu ji," odpověděl Jordan. „Momentálně nic lepšího nemám." Za deset tisíc dukátů by klidně hrál zadní část koně v lidové frašce i s patřičnými zvukovými efekty, ale tohle vědět nemuseli. Možná by je dokázal pumpnout o zálohu... Podíval se na hraběte Roderika. „Nuže, můj pane, nepřejdeme k věci? V čem přesně ta role spočívá a kdy mám začít?"
„Už jsi začal," odpověděl Argent. „Chceme, aby ses s námi vrátil na hrad Půlnoc a tam sehrál redhartského prince Viktora." Jordanovi se sevřelo hrdlo a na okamžik nevěděl, jestli má začít ječet nebo rovnou omdlít. „To si děláte legraci! Na to zapomeňte! Do žádného spiknutí, které zavání velezradou, se nezapletu. Jednou jsem viděl, jak za něco podobného chlapa pověsili, utopili a rozčtvrtili. Umíral dvě hodiny a přestal řvát, až když mu selhal hlas."
„O žádnou velezradu nám nejde," snažil se ho uklidnit Roderik. „Princ Viktor o té záměně ví a souhlasí s ní."
Jordan nedůvěřivě pohlédl na trojici mužů před sebou. Všichni se tvářili velice vážně. Sir Gawain se dokonce přestal opírat o zeď a narovnal se. Jordan si všiml, že rytířova pravice teď byla ukryta pod pláštěm, kde bezpochyby spočívala na toporu sekery. Obrátil se k hraběti Roderikovi, hlavně proto, že na něj nebyl tak znepokojivý pohled jako na sira Gawaina. Zamračil se, jak nejlépe uměl, a pak si zaklesl palce za opasek, aby se mu přestaly třást ruce. „Když o tom princ ví, proč... aha, už vím. Chcete po mně, abych dělal vějičku - dvojníka pro atentátníky! Ruším dohodu. Jsem herec a ne terč pro lučištníky."
„Můj drahý příteli," řekl hrabě Roderik a hlas mu doslova překypoval upřímností. „Ujišťuji tě, že nemíníme použít někoho i tak talentovaného, jako jsi beze sporu ty, na pouhou vábničku. Dovol, abych ti vysvětlil situaci. Princ Viktor má podle zákona a tradice podstoupit v blízké době na hradě Půlnoc několik obřadů. Naneštěstí je teď indisponován těžkou nemocí. Pokud ale obřady nepodstoupí, přijde o nárok na následnictví. Proto potřebujeme někoho, kdo dokáže vystupovat jako on, aby jej nahradil před veřejností a vykonal ony obřady za něho. Nic jiného v tom není."
„Aha," řekl Jordan. „Chápu." Ani na okamžik nevěřil, že mu Roderik říká celou pravdu, ale prozatím mohl stejně dobře předstírat, že tomu tak je. Koneckonců, jestli se jako herec něco naučil, pak to bylo, že šlechta nezná cenu peněz. Mohli jste jim naúčtovat za představení nestydatě nadsazené částky - o výdajích nemluvě - a oni ani nemrkli okem. Jestli tuhle kartu zahraje dobře a bude si hlídat záda, deset tisíc dukátů by mohl být jen pouhý začátek...
„Za předpokladu, že tu práci vezmu," řekl, Jsou tady jisté zjevné problémy. Co například můj vzhled? Jak moc se princi podobám? Co dokážu s líčidly, má také svoje meze."
„S tím si nedělej starosti," odpověděl Roderik. „Mám jisté magické schopnosti. Stačí jednoduché zaklínadlo a stane se z tebe přesný fyzický dvojník prince. Mnohem důležitější bude, abys přesvědčil Viktorovy přátele a rodinu, že jsi skutečně ten, na koho vypadáš. Právě proto potřebujeme schopného herce. Naši špehové procestovali celou zemi ve snaze najít někoho vhodného a určitě si dovedeš představit, jak nás potěšilo, když jsme se dozvěděli, že jsi k mání. Popravdě řečeno, vůbec jsme netušili, že jsi v Redhartu..."
Jordan pokrčil rameny. „Každý je někdy dole a někdy nahoře. Kdybyste mi tohle nabídli před rokem, odmítl bych vás.

Byl jsem příliš zaměstnaný. Na štěstí pro vás vám nyní mohu věnovat všechen svůj čas a schopnosti."
„Loni o tomto čase jsi byl ve vězení pro dlužníky v Hillsdownu," řekl Argent. „Na jevišti velkých divadel ses neobjevil nejméně tři roky. Jsi jen obyčejný potulný herec, Jordane, a jestli tu práci nechceš, najdeme si místo tebe tucet jiných."
Jordan se na něj zamračil. „Žádný mi nesahá ani po paty," odpověděl prostě. „Jsem Velký Jordan. A jestli od tebe

uslyším ještě jedno nepříjemné slovo, Argente, zdvojnásobím svůj honorář." Úmyslně se ke kupci otočil zády a podíval se na hraběte Roderika. „Takže to vaše zaklínadlo mne promění v prince Viktora. Dá se snadno odstranit, až svou práci skončím?"
„Samozřejmě," přikývl Roderik. „Ale teď, drahý příteli, nemáme času nazbyt. Než dorazíme k hradu, čeká nás alespoň týden putování a obřady mají začít krátce poté. Bojím se, že mi nezbývá než trvat na tvém okamžitém rozhodnutí."
Deset tisíc dukátů... možná i víc... příležitost začít znovu... role, která je hodná velkého herce... Samozřejmě že v tom bude nějaký háček, ale čert to vem!
„Jsem váš," odpověděl Jordan. „Můžeme vyrazit hned, jakmile si opatřím zásoby na cestu."
„Už máme všechno, co budeš potřebovat," řekl Argent. „Roderiku, začni se zaříkáváním. Už jsme v té odporné díře promarnili dost času."
„Počkejte," zvolal Jordan rychle. „Vy mě chcete začarovat hned? Tady, kde nás každý může vidět?"
„V tomhle světle nikdo nic neuvidí," opáčil Roderik. „Zaklínadlo je rychlé a bezbolestné. Ujišťuji tě, že se nemáš čeho bát."
Jordan si Roderika podezíravě změřil. Nemáš se čeho bát byla přesně ta slova, která používal potulný zubař, když si vám klekal na prsa a strkal vám kleště do úst. Ale přít se nemohl. Svolil ujmout se role a zaklínadlo bylo její nutnou součástí. Jenom nečekal, že to bude tak rychle...
Roderik si jeho mlčení vyložil jako souhlas a pozvedl levou ruku. Zamračil se a tiše něco zamumlal. Jordan nastražil uši a pokusil se zachytit slova, ale to málo, co slyšel, bylo v jemu neznámém jazyce. Znělo to drsně, skřípavě a jak si... znepokojivě.

Jordana najednou napadlo, jestli přece jen neudělal chybu. Pak hrabě Roderik zmlkl a udělal levou rukou složité gesto. Jordan zalapal po dechu - najednou měl pocit, že ho svědí celé tělo. Obličej se mu křečovitě stáhl. Instinktivně se pokusil zvednout ruce, ale zjistil, že nemůže. Byl jako ochrnutý. Několik nekonečných okamžiků se marně snažil pohnout a pak, když začaly první změny, jeho vztek ustoupil panice. Kosti mu sténaly a praskaly. Svaly se mu třásly a vzdouvaly se jako vlny na moři. Chtěl utéct nebo alespoň křičet, ale nemohl. Když zjistil, že se nemůže pořádně nadechnout, jeho panika ještě vzrostla. Na čele mu vyrazil pot. Obratle mu jeden po druhém praskaly, jak se jeho záda natahovala, až byl nakonec o dobré dva palce vyšší. Prsty ho nepříjemně brněly, zatímco se mu prodlužovaly ruce; na pažích a na prsou mu narostly provazce nových svalů. Nohy teď měl silnější a svalnatější. Rysy v jeho tváři povolily a začaly se měnit. Náhle ochrnutí zmizelo stejně nečekaně, jako přišlo, a je ho tělo se zase uklidnilo. Zakymácel se a sir Gawain k němu rychle přiskočil, aby ho zachytil. Jordan se pevně držel jeho ruky, zhluboka oddechoval a panika z něj postupně spadla. Konečně se narovnal a pustil se rytířovy paže. Poděkoval mu krátkým kývnutím a pak se zděšeně podíval na své ruce. Držel si je před obličejem a třeštil na ně oči, obracel je a prohlížel si je ze všech stran. To nebyly jeho ruce. Délka, tvar i odstín byly jiné. Prsty však reagovaly, jak měly, a cítil na nich večerní chlad. Spustil ruce a začal si prohlížet zbytek svého těla. Vlastní šaty mu najednou byly malé. Byl teď vyšší, ruce a nohy měl delší. Košile se mu napínala na mohutnějším hrudníku a ramenou, zato pásek mu volně visel tam, kde měl dříve břicho. Jordanovi se zatočila hlava, jak jeho mysl odmítala přijmout nové tělo, ale ten pocit rychle odezněl a on se zase ovládal. Být někým jiným pro něj koneckonců nebylo nic nového. Byl přece herec. Podíval se na hraběte Roderika a ten se uklonil.
„Vaše Výsosti. Přál byste si pohlédnout do zrcadla?" Jordan omámeně přikývl. Argent vytáhl z kapsy svého pláště malé zrcátko a podal mu ho.
Obličej v zrcadle byl svým temným, ponurým způsobem hezký. Černé vlasy, které jej lemovaly, byly husté a vlnité a zdůrazňovaly jeho ostře řezané rysy. Oči měl hnědé a překvapivě mírné, ale ústa tenká a nesmlouvavá. Nos někdo před mnoha lety zlomil a nesrostl úplně správně. Majiteli obličeje mohlo být tak pětadvacet, ale na jeho očích a ústech bylo něco, co ho dělalo starším.
Ano... pomyslel si Jordan nakonec. Tohle je obličej, se kterým se dá něco podniknout. Princ Viktor.
Vrátil zrcátko Argentovi a ten si ho strčil zpátky do kapsy. Jordan se zamračil na hraběte Roderika a jeho nová pravice mimovolně sjela k jílci meče.
„Když jsi mluvil o zaklínadlu, Roderiku, myslel jsem, že tím myslíš nějakou iluzi." Jeho nový hlas byl hlubší, ale ne tolik, aby ho to vyvedlo z míry.
Roderik se na Jordana usmál a zavrtěl hlavou. „Prohlédnout iluzi je příliš snadné- zvlášť na Půlnoci. Tohle kouzlo je zafixované do doby, kdy bude zvláštním způsobem sejmuto. Po fyzické stránce jsi nyní přesná kopie redhartského prince Viktora."
Jordan se podíval na Argenta a sira Gawaina. „Tak co tomu říkáte? Projdu?"
Argent rozpačitě přikývl. „Nikdo by nedokázal poznat rozdíl. Máš dokonce stejný hlas."
„Hlas je v pořádku," přisvědčil sir Gawain, „ale musíš se naučit mluvit stejným způsobem jako Viktor. Princ byl sice skoro čtyři roky mimo dvůr a tím by se daly vysvětlit některé změny v jeho chování, ale stejně se o něm budeš muset naučit co nejvíce. Jestli to pokazíš, bude nás to všechny stát život." Jordan rychle pohlédl na Roderika. „Neříkal jsi, že máme k téhle maškarádě od prince Viktora svolení?"
„To máme," přikývl Roderik. Vztekle se zamračil na Gawaina. Rytíř ho ignoroval. Roderik se podíval zpátky na Jordana a herec se napjal. Ten pohled znal. Byla to určitá směsice upřímnosti a zdráhání, jež věštila, že se v příštím okamžiku dozví něco důležitého a nepříjemného.
„Situace na Půlnoci je v současné době poněkud komplikovaná," řekl Roderik. „Král Malcolm před čtyřmi týdny zemřel a říká se, že byl otráven. Jeho dcera, lady Gabrielle, ho našla mrtvého v jeho komnatách. Ještě se neví, který z jeho tří synů po něm nastoupí na trůn, takže je životně důležité, aby se nikdo nedozvěděl, že je Viktor nemocný a tím pádem... zranitelný. Jakmile se uzdraví, podstoupí patřičné obřady a vystoupení před veřejností, ale do té doby ho musíš

nahradit ty. Opravdu je to tak prosté. Ovšem kdyby tě v kterémkoliv okamžiku odhalili, Viktorovi bratři by nepochybně trvali na tvé popravě. Princové jsou na falešné prince velice citliví."
„To si dovedu představit," řekl Jordan. „Podívej, víš určitě, že dokážeš zajistit, abych po skončení svého úkolu vyvázl živý?"
„O všechno se postaráme," ujistil ho Roderik. „Jediné, s čím by sis měl ty dělat starosti, je tvoje role."
Jordan pomalu přikývl. „Takže král Malcolm je mrtev. Všechna ta tažení, která vedl, všechny bitvy, v nichž bojoval - a nakonec umřel ve svém vlastním hradě, otrávený jedem. Odporný způsob, jak opustit svět. Kdy se ta novina dostane na veřejnost?"
„Prozatím se to regentovi daří držet pod pokličkou," odpověděl Roderik. „Nikdo mimo hrad ještě nic neví. Musí to tak být. Kdyby se to rozneslo dříve, než bude rozhodnuto o následnictví, zemi by zachvátila panika. Mohlo by dokonce dojít k občanské válce a to nikdo z nás nechce." „Kdo vlastně Malcolma otrávil?" zeptal se Jordan pomalu.
„Podezřelých je hned několik" řekl Argent. „Oba Viktorovi bratři - Lewis a Dominic - mezi nimi nejsou na posledním místě. Ale důkaz zatím neexistuje proti nikomu."
„Pochybuji, že se někdy najde nějaký konkrétní důkaz," dodal Gawain. „Byla to skutečně profesionální práce. Pitva neodhalila žádné stopy jedu."
Jordan se zamračil. Dostával příliš mnoho informací najednou a zatím v nich nedokázal najít žádný smysl. Rozhodl se, že se soustředí jen na detaily, na kterých záleží: na ty, které se přímo týkaly prince, jehož měl ztělesnit. Tiše si povzdechl. Politiku nenáviděl a tu dvorskou zvlášť. Z intrik ho vždycky rozbolela hlava. Nejspíš na to nebyl dost záludný. V duchu si probral všechno, co se doposud dozvěděl, a v mysli mu přirozeně vyvstala otázka.
„Gawaine, říkal jsi, že princ Viktor nebyl čtyři roky u dvora. Kde tedy byl?"

„Král ho poslal do interního vyhnanství," odpověděl Roderik, než Gawain stačil promluvit. „Do menšího pohraničního města, Kahalimaru. Stejně jako jeho bratři, ani Viktor se příliš dobře neovládá a nakonec zašel příliš daleko. Soudilo se, že několik let v nějakém zapadákově by mu mohlo zchladit krev." „Chápu," přikývl Jordan. „Takže já vlastně hraju ničemu."
„Viktor není tak špatný," ujistil ho Gawain rychle. „Je svéhlavý a příliš snadno se nechává unést, ale ve svém nitru je to pravý princ. Přísahal jsem, že za něj položím život, když to bude třeba."
Jordan si v duchu poznamenal, že si má promluvit s Roderikem a Gawainem odděleně; zdálo se, že se jejich názor na Viktora liší a to by mohlo být důležité. Pak ho napadlo něco jiného a zamračil se na hraběte.
„Pořád jsi mi ještě neřekl, proč jste na tu práci vybrali zrovna mě. Jistě, jsem skvělý herec, jeden z nejlepších, ale jsou i jiní, jen o málo horší než já. A většina z nich se v současné době těší větší proslulosti."
„V tom je právě ten problém," řekl Roderik. „Kdyby některý z tvých slavných kolegů najednou zmizel, hned by se o tom vědělo. Vyskytly by se otázky. Zato ve tvém případě... hm, určitě víš, jak to myslím. A je ještě jeden důvod, proč jsme chtěli právě tebe."
„Ano?" opáčil Jordan. „Jaký?"
„Nejsi jen herec, ale i zaklínač."
Jordan na něj chvíli hleděl nehnutě a pak pomalu přikývl. „Samozřejmě, královská krev..."
Králové Redhartu vládli magii; tato schopnost se mezi nimi dědila z generace na generaci. Každý z členů královské linie měl schopnost ovládat jeden ze čtyř živlů: zemi, vzduch, oheň nebo vodu. Pokrevní linie byla po staletí přísně střežena a posilována, protože se ukázalo, že čím je krev čistější, tím je magie silnější. Nějaký čas královskému rodu hrozilo nebezpečí vyplývající z příbuzenských sňatků - produkoval víc zrůd a idiotů než zdravých potomků. Nyní kvalitu magické královské krve chránily přísné zákony a tradice, jež zaručovaly, že nedojde k žádnému nežádoucímu oslabení.
„Princ Viktor ovládá magii ohně," pokračoval Roderik.
„Muž, který ho ztělesní, musí prokázat, že jí vládne. Ty jsi zaklínač, Jordane; předvést na požádání nějaké ty plameny pro tebe nebude problém."
Jordan se nešťastně zamračil. „Prohlédnou mě. Musí. Moje triky jsou dobré, ale jsou to jen triky a iluze."
Roderik se usmál a zavrtěl hlavou. „Nikdo tě nebude podezírat. Uvidí jen to, co budou čekat, že uvidí."
Jordan se na něj chvíli mlčky díval a pak pokrčil rameny. „Zdá se, že to máte zatraceně dobře promyšlené, takže nejspíš musíte vědět co a jak."
„Pak tedy, Vaše Výsosti, dovolte navrhnout, abychom už, zatraceně, vyrazili," řekl sir Gawain. „Tlačí nás čas."
Jordan přikývl a šel si pro svého koně. Roderik poslal sira Gawaina s ním, aby mu dělal společnost. Kráčeli mlčky. Jordan nevěděl, jak rytíře oslovit, a zdálo se, že Gawainovi to takhle naprosto vyhovovalo. Šli rychle houstnoucím šerem, jejich kroky se rozléhaly ozvěnou od kamenných zdí na koncích uličky. Ve městečku vládl klid a zpoza zavřených okenic ven nepronikalo žádné světlo, ale Jordan ani na okamžik nepochyboval, že jsou on a Gawain sledováni. Ještě tak docela nevěděl, co si má o rytíři myslet. Rozhodně se zdálo, že je to schopný muž, určitě i nebezpečný, ale měl v sobě něco zádumčivého a zahořklého, co Jordana mátlo. Pokud mu měl někdo povědět, o co v tom spiknutí doopravdy jde, byl Gawain nejspíš nejlepší volbou. Možná Že by to mohl zkusit...
Jordan zjistil, že jeho klisna stále trpělivě čeká na okraji městečka vedle vozu. Nijak ho to nepřekvapilo. Už ji ani nepřivazoval; nemusel. Uzenka byla dobře vycvičená a příliš líná, aby šla někam, kam nemusela. Bývaly doby, kdy se Jordan bál, že mu ji někdo ukradne, ale teď udržovaly zlověstné runy a kletby napsané na bocích jeho vozu všechny v uctivé vzdálenosti. Od války s démony měli respekt před nadpřirozenem všichni - i lapkové a psanci. Jordan si hrdě prohlédl namalované runy. Netušil, co by mohly znamenat, ale vypadaly rozhodně skvěle. Podíval se na Gawaina, který pozoroval pasoucí se klisnu. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, že byl zvyklý na společníky, kteří jezdí na lepších koních. Jordan rád přiznal, že Uzenka není zrovna plnokrevník. Byla hnědá s bílými skvrnami a ještě starší, než vypadala.

Většinou se nezmohla na víc než mírný klus. Ale když se mu ji podařilo přemluvit, těžký vůz dokázala bez odmlouvání táhnout celé hodiny a trpělivě snášela občasné hladové dny, které patřily k životu potulného herce. Jordan sáhl do kapsy a vytáhl půl mrkve, kterou ušetřil od minulého oběda. Uzenka mu ji opatrně vzala z dlaně a s pohledem upřeným do dáli ji začala pomalu žvýkat. Nevděčné zvíře, pomyslel si Jordan, ale neubránil se úsměvu. On a jeho klisna už si na svoje způsoby dávno zvykli. Začal jí nasazovat postroj, ale Gawain jej zvednutím ruky zarazil. „O vůz se nestarej. Nebudeš ho potřebovat." „Jak to myslíš, že ho nebudu potřebovat? V čem asi povezu všechny svoje věci? Mám na něm jeviště, kostýmy, rekvizity -"
„Vezmi si s sebou všechno, co budeš potřebovat, abys mohl sehrát prince Viktora. Zbytek nech tady. Bez odmlouvání, Jordane. Víme, co děláme. Nemůžeme si dovolit, aby nás někdo zahlédl s něčím, co tak okatě prozrazuje, kdo doopravdy jsi." Jordan se nešťastně zamračil. „A co Uzenka? Tady ji nenechám. Svým způsobem je to dobrý kůň."
Gawain se podíval na klisnu, odfrkl si a zase se odvrátil. „Vždycky můžeme říct, že tvůj kůň zchroml. Teď, když se podíváš do svého vozu, najdeš tam balíček se šaty prince Viktora. Převlékni se do nich - a moc se s tím nepárej. Než se úplně setmí, chtěl bych být od tohohle městečka co nejdále." Jordan na něho zamyšleně pohlédl. „Vy jste mi dali šaty do vozu, ještě než jste se mnou mluvili? Museli jste si být zatraceně jistí, že vaši nabídku přijmu."
„Roderik chtěl tebe," odpověděl Gawain. „A on obvykle dostane, co chce."
Jordan měl na jazyku hned několik příhodných odpovědí, ale rozhodl se, že diplomatičtější bude nechat si je pro sebe. Začal rozšněrovávat plachtu na voze, pak se podrážděně ohlédl na Gawaina. „Nemusíš se tu zdržovat. Obléknout se dokážu sám, víš?"
„Považuj mě za svého tělesného strážce," odpověděl Gawain. „Kdokoliv by tě chtěl zabít, musel by si nejprve poradit se mnou."
„Šedovlasý tělesný strážce," řekl Jordan. „Přesně po tomhle jsem vždycky toužil. Mě neoblafneš, Gawaine. Čekáš tu, aby ses ujistil, že si to nerozmyslím a neprásknu do bot. Je to tak?"
„Samozřejmě," přisvědčil Gawain. „Přece tě nemůžeme nechat pobíhat po kraji s princovým obličejem. To by rozhodně nebylo dobré."
„Jo, vaše spiknutí by prasklo jako mýdlová bublina."
Gawain se zašklebil a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že by to nebylo dobré pro tebe, Jordane. Protože kdybys byl tak hloupý a utekl bys, našel bych si tě a zabil bych tě. Nenech se oklamat mými Šedými vlasy. Možná nejsem tak rychlý, jako jsem býval kdysi, ale když se rozzlobím, umím být skutečně zlý. A zapomeň na to, že jsi nenahraditelný. Když to bude nutné, najdeme si jiného herce."
„Ne tak dobrého, jako jsem já," odpověděl Jordan prostě. „Jsem nejlepší."
Gawain si krátce změřil vůz s oprýskanou barvou a otlučenými koly. „Samozřejmě že jsi, Jordane. Jenom jsi přežil svou dobu, stejně jako já. Teď sebou hoď a převlékni se. A na útěk raději nemysli. Přísahal jsem, že budu chránit Viktora před každým nebezpečím a to zahrnuje i provinční herce trpící iluzí o vlastní velikosti."
Jordanova ruka klesla k meči, který mu visel u boku, ale než se vůbec prsty dotkl jílce, Gawain vytáhl sekeru, přikročil k herci a přitiskl mu její ostří na hrdlo. Jordan začal couvat a sekera ho následovala. Její břit se mu zakousl do kůže a Jordan strnul, bojuje s nutkáním polknout. Dýchal velice opatrně a cítil, jak mu po hrdle stéká krev.
„Pochop mě, herče," řekl Gawain tiše. „Přísahal jsem na svůj život a na svou čest, že budu chránit prince Viktora. Stál jsem při něm, když ho jeho otec vypověděl, a následoval jsem ho do interního vyhnanství na dlouhé čtyři roky. Jestliže budu mít byť jen podezření, že bys mohl dělat potíže, rozsekám tě na kusy. Zapamatuj si to, herče."
O krok ustoupil a zastrčil si sekeru za opasek. Jordan se reflexivně dotkl prsty hrdla a ucítil krev. Po zádech mu přeběhl mráz a nohy se mu třásly šokem i strachem. Při svém putování viděl svůj díl násilí a tu a tam se musel sám bít, ale ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by se dokázal pohybovat tak rychle jako sir Gawain.
Do čeho jsem se to sakra zase namočil?
Vytáhl kapesník, otřel si krev z prstů a pak si ho přitiskl na krk. Alespoň že ruce se mu netřásly. Snažil se soustředit na deset tisíc dukátů, ale to pomyšlení už ho neuklidňovalo jako dřív. Otočil se ke Gawainovi zády a vylezl na vůz. Když za sebou zatáhl chlopeň, posadil se na neustlanou postel a zamyslel se.
Ani na okamžik nepochyboval o tom, že Gawain myslel každé svoje slovo vážně. Kdyby se teď pokusil vycouvat, rytíř by ho zabil. Na druhé straně bylo čím dál jasnější, že na celém spiknutí bylo víc, než mu řekli. Co například udělal Viktor, že si tím vysloužil vyhnanství? Jordan se kysele podíval na zkrvavený kapesník. Možná by se mohl odkrást, až bude rytíř spát... Jenomže tady bylo těch deset tisíc dukátů. Dokud zůstávala šance, že ty peníze dostane, nechtěl utíkat.
Strčil si kapesník do kapsy a rozhlédl se po přeplněném interiéru svého vozu. Dřevěné bočnice nebyly ani ohoblované, natožpak natřené a podlaha se ztrácela pod hromadami rekvizit a kostýmů. Když byl na vrcholu kariéry, měl šatnu, která byla větší než tohle. Podíval se na balíček, který pro něj nechal na palandě Roderik, a tiše si povzdechl. Prozatím bude dělat, co po něm chtějí. Zjevně v tom směru neměl na výběr.
Šaty byly elegantní, přepychové a skvěle mu seděly. Byly dobrého střihu. Nejspíš byly ušily přímo pro prince, kterého nyní ztělesňoval. Jordan chvíli zápasil s nezvyklými háčky a přezkami a tu a tam oblékání přerušil, aby si prohlédl nějakou zvlášť hezkou součást svého nového oděvu, ale nakonec byl hotov. Začal se procházet sem a tam úzkou uličkou, pohrával si s pláštěm a přál si, aby tady měl velké zrcadlo. Pod kabátcem si nechal svou vlastní košili, i když jí chyběla polovina knoflíků. Potřeboval její skryté kapsy, které všil do rukávů a v nichž přechovával zásoby zápalných kuliček a kouřových bombiček. Pobral jich, kolik se mu vešlo do kapes. Kdo ví, kdy bude mít příležitost doplnit si zásoby.
Pak si k opasku připnul meč. Roderik mu nabízel mnohem lepší a řemeslně dokonalejší zbraň, než byla ta jeho, ale Jordan ji odmítl. Pro všechny případy si ještě do boty strčil vrhací nůž. Vždycky to s ním uměl. Raději se pojisti předem, než bys později litoval, říkával jeho otec. Zbývala už jen poslední součást jeho nové garderoby a Jordan na ni pohlédl

se smíšenými pocity. Kroužková košile. Za jistých okolností to bylo rozumné bezpečnostní opatření, ale on, Jordan, si ji váhal vzít, jako by se tím potenciální hrozba stala konkrétní. Potřásl hlavou, sundal si plášť a zbroj si oblékl. Byla lehčí, než vypadala, ale stejně cítil, jak ho její váha omezuje v pohybu. Oblékl si těžký plášť, kterým zbroj zakryl, ale příliš to nepomohlo. Jordan se naposledy rozhlédl po vnitřku svého vozu, odsunul zadní chlopeň a seskočil na zem.
„Jestli jste připraven, Vaše Výsosti, můžeme se připojit k ostatním."
Jordan strnule přikývl a zimomřivě se zabalil do pláště - vítr vanoucí od severu byl mrazivý. „Doufám, že už dnes nepojedeme daleko, Gawaine. Jakmile slunce zapadne úplně, na cestě bude strašná zima."
„Myslím, že čím dříve opustíme Bannerwick, tím lépe, pane," odpověděl Gawain. „Nejsme jediní, kdo má špehy po celém království."
Jordan váhavě přikývl. Otočil se ke svému koni a zjistil, že ho Gawain už osedlal. Bez jediného slova se vyhoupl Uzence na hřbet. Gawain vzal klisnu za uzdu a odvedl ji do opuštěné hlavní ulice, kde na ně už čekali ostatní. Jejich koně byli skvělí plnokrevníci, vedle nichž vypadala Uzenka se svým ošuntělým postrojem jako velice chudá příbuzná. Jordan ji popleskal po krku a zamumlal jí do ucha několik uklidňujících slov, zatímco se Gawain vyhoupl do sedla svého koně. Chvíli se všichni dívali mlčky jeden na druhého a pak Robert Argent vyrazil a ostatní jej následovali. Rychlé dunění kopyt se hlasitě rozléhalo opuštěnou ulicí, jak malá společnost vyjela z Bannerwicku a zamířila do houstnoucího soumraku.

Klidným a tichým večerem ujížděli vřesovištěm. Slunce zahalené těžkými krvavými mraky zapadalo za obzor. Sir Gawain rozsvítil lucernu a pověsil ji na hrušku sedla svého koně, takže jejich čtyřčlenná skupinka cestovala v malém ostrůvku světla.
Otevřeným prostranstvím fičel studený vítr a rval trsy vřesu z kořenů. Ten se kolem vlnil a vzdouval, takže to vypadalo, jako by ujížděli fialovým mořem. Jeho těžká vůně byla proti pachu otevřených žump v městečku příjemnou změnou a Jordan se trochu uvolnil. Vždycky měl rád cestování v noci a pusté vřesoviště ho neděsilo. Bandité a vlci dávali přednost lesům a na to, aby věřil na duchy, byl už příliš starý. Navíc, když zrovna nehrál, dával přednost samotě. Poskytovala mu čas k přemýšlení, mohl v ní být sám sebou, a nejednou z mnoha masek, které si nasazoval pro jiné lidi jak na jevišti, tak mimo ně. Pro ty, kdo ji chtěli vidět, měla vřesoviště svou vlastní temnou krásu, i když ho tentokrát jejich majestátní rozlehlost naplnit klidem nedokázala.
Hrát odvážné válečníky a ušlechtilé hrdiny na jevišti bylo sice hezké, ale Jordan dobře věděl, že mimo ně, ve skutečném světě, nemá žádnou z kvalit, které jsou pro takové role nezbytné. Byl herec, ne bojovník, a plně mu to tak vyhovovalo. Podle jeho zkušeností vedli hrdinové krátký a nebezpečný život, který obvykle skončil velice nepříjemně. Člověk vyčnívající nad ostatní je jen lepší cíl. A přesto teď dobrovolně jel do arény nebezpečnější než válečné bojiště: na dvůr zmítaný intrikami. Jordan si předsevzal, že o tom raději nebude přemýšlet - alespoň zatím. Jen mu to způsobovalo svíravý pocit kolem žaludku. Krátce pohlédl na sira Gawaina, který jel těsně vedle něj. Zatím nevěděl, jestli pro něj rytířova přítomnost znamená spíše ochranu nebo hrozbu.
„Roderiku," zeptal se nakonec spíše jen proto, aby přerušil mlčení, „řekni mi něco o princi Viktorovi. Prozatím jen v hrubých rysech, abych se trochu vpravil do role. A také budu chtít vědět něco o jeho bratrech."
„Samozřejmě," řekl hrabě Roderik. Jeho hlas zněl lhostejně a nezúčastněně a při řeči se na Jordana ani jednou nepodíval. „Jste prostřední ze tří synů. Nejstarší je princ Lewis. Zdědil magii země. Uvnitř hradu ji moc neuplatní, proto strávil většinu dospělého života na bojištích. Dává přednost meči a umí s ním skvěle zacházet. V mnoha směrech byl oblíbencem krále Malcolma, ale v poslední době mezi ním a tvým otcem vyrostla propast. Má ničemnou povahu a ví se o něm, že se nezastaví před ničím. Jeho soukromý život je jeden velký skandál. Ve svém postavení může mít prakticky kteroukoliv ženu na požádání, ale on se místo toho baví tyranizováním a znásilňováním mladých dam z nižší šlechty. Když si některá stěžuje, je vyhnána ode dvora a její rodina je zbavena všech privilegií. Samozřejmě jen málokdo si chce znepřátelit muže, který se jednou může stát králem. Přitom se o něm ví, že uškrtil dívku, když se odvážila tvrdit, že s ním otěhotněla. Nikdy mu to samozřejmě nedokázali, ale není nejmenších pochyb, že to udělal."
„Bratříček k pohledání," řekl Jordan. „Čím se baví ve volném čase – trávením studní?"
„Nepodceňujte jeho vliv," odsekl Roderik ostře. „Díky svým válečnickým schopnostem je velice oblíbený u gardy i mezi vojáky. Před jeho zlozvyky si zakrývají uši. A jako nejstarší syn a králův oblíbenec má u dvora velké množství přívrženců."
„Nemohl krále Malcolma zabít on?" zeptal se Jordan zamračeně.
„Myslím, že by to bylo docela dobře možné. Pokud mu váš otec vyhrožoval, že ho za jeho chování vydědí, mohl na něj ve vzteku zaútočit. Ale jed... ne, to není v Lewisově stylu. Váš mladší bratr je princ Dominic. Zdědil magii vody, ale na veřejnosti ji příliš nepoužívá. Z celé rodiny je nejtišší, spíš přemýšlivý typ, a až nezdravě se zajímá o čarodějnictví. Měl už mnoho učitelů a tvrdí se, že je v tom směru velice schopný, i když na veřejnosti toho mnoho nepředvedl. Dominic byl vždycky velice uzavřený. Také je trochu... divný."
Sir Gawain se nevesele zasmál. „I tak se to dá říct."
„A jak bys to řekl ty?" zeptal se ho Jordan.
„Že je šílený jako vzteklý pes," odpověděl Gawain klidně. „Ale mnohem nebezpečnější."
„Dominic má svoje zastánce u dvora stejné jako jeho bratr Lewis," pokračoval Roderik klidně. „Oženil se s lady Elizabeth, velice ambiciózní dámou. Sérií výhodných politických obchodů pomohla Dominikovi získat množství přívrženců. Mnozí z nás věří, že Dominic a Elizabeth jsou v případu zavraždění krále Malcolma první na seznamu podezřelých, ale žádný důkaz proti nim ještě nalezen nebyl."

„Jaký je můj postoj vůči bratrům?" zeptal se Jordan zamyšleně. „Jsme si blízcí?"

„Sotva. V Redhartu je následnictví poněkud komplikovaná záležitost. Ve většině okolních zemí dědí korunu nejstarší princ a ostatní nedostanou nic. U nás ale rozhoduje král, který ze synů je nejschopnější vládnout, a tomu pak předá korunu. Je to tradice z doby příbuzenských sňatků, kdy někteří nejstarší synové nebyli příliš... akceptovatelní. To nebezpečí dnes už skoro nehrozí, ale zákony i zvyky přetrvaly. Ovšem jestli váš otec zvolil nástupce, nikdo o tom nic neví. Poslední vůle zmizela beze stopy. A jelikož Lewis už není jeho favorizovaným synem, máte všichni tři stejně legitimní nárok na trůn.
Lewis nepřirostl k srdci tobě ani Dominikovi. Je arogantní a násilnický, a vždycky proti vám oběma zneužíval pozici otcova oblíbence. On zase považuje Dominika za slabocha a pohrdá jím - připadá mu, že tráví víc času s učenci než s válečníky. Vás považuje za hlupáka, protože se necháváte unášet svými city. Vy nenávidíte Dominika, ne v neposlední řadě kvůli jeho ženě. Lady Elizabeth kdysi bývala vaše... byli jste si blízcí, ale nakonec si vzala Dominika."
„Ošidná situace," řekl Jordan. „Mám u dvora vůbec nějaké přátele?"
„Vlastně ne," odpověděl Roderik. „Většina vašich stoupenců byla stejně jako vy poslána do interního vyhnanství a převážně se tam rozhodla zůstat, dokud nebude jasné, kdo se stane králem. Ale ze stejného důvodu jsou teď do jisté míry izolováni i Dominic a Lewis. Nikdo nestojí o to, aby si ho pamatovali jako někoho, kdo sympatizoval s poraženou stranou..."
Jordan jel nějaký čas mlčky a v duchu probíral nově získané informace. Všechno to bylo hezké, ale on potřeboval něco jiného. Jestli má prince Viktora úspěšně ztělesnit, nepotřebuje znát pouze fakta, ale i tajemství a pohnutky za nimi ukryté. A jakkoliv bylo líčení poměrů v jeho rodině zajímavé, mnoho toho ještě zůstávalo nevyřčeno.
„Viktor byl ve vyhnanství čtyři roky," řekl nakonec. „Co přesně udělal, že ho stihl tak přísný trest? Říkal jsi přece, že Lewis jednou uškrtil mladou šlechtičnu a prošlo mu to."
Argent s Roderikem pohlédli jeden na druhého. Sir Gawain upřeně hleděl na cestu před sebou. Nakonec si Roderik povzdechl a podíval se na Jordana.
„Promiň, Jordane, přirozeně to musíš vědět. Prostě to jen není něco, o čem se normálně mluví. Vlastně jsem za poslední čtyři roky využíval celého svého vlivu k tomu, abych pravdu o tom, co se stalo, co nejvíce zamlžil. Princ Viktor... vždycky byl na dámy. Ovšem na rozdíl od Lewise byl obvykle dost rozumný, aby se omezil na služky. Taková vášeň je možná politováníhodná, ale nijak zvlášť neškodí. Ale jak už jsem říkal, princ Viktor míval dříve poměr s lady Elizabeth, a to i v době, kdy už byla oficiálně zasnoubená s princem Dominikem. Jak se jim podařilo udržet to tajemství před klevetníky u dvora tak dlouho, vůbec nechápu, ale nakonec na to Dominic přišel. A tehdy se strhla skutečná bouře emocí. Lady Elizabeth je okouzlující, půvabná mladá dáma s bezúhonným rodinným zázemím. Naneštěstí je zároveň vypočítavá čubka. Podařilo se jí poštvat oba bratry proti sobě, nejspíš aby zjistila, ze kterého bude lepší ženich, ale spíš jen tak pro zábavu. Viktor s Dominikem už měli před soubojem, když se konečně král dozvěděl, co se děje, a učinil s tím krátký proces. Zavolal si všechny zúčastněné na pohovor a lady Elizabeth donutil, aby se rozhodla okamžitě. Vybrala si Dominika.
Nějaký čas bylo všechno v pořádku. Viktor se zavřel ve svých komnatách a nechtěl s nikým mluvit, dokonce ani s Gawainem ne. Všichni jsme si o něj dělali starosti. Viktor nikdy nebyl zádumčivý typ: když měl vztek, dal to znát, až kolem létaly jiskry. To ticho bylo... znepokojující. Mezitím Dominic a Elizabeth připravovali svatbu. Byly rozeslány pozvánky, začaly chodit dary, všechno se zdálo být v dokonalém pořádku. Co se stalo pak, není tak úplně jisté. Probíralo se to jen s králem, za zavřenými dveřmi a Viktor o tom stále ještě není ochoten mluvit. Jisté je, že se pokusil Dominika zabít. Skoro se mu to povedlo. Když to král zjistil, příšerně se rozzlobil. Souboj byl jedna věc; i když to také není tak docela v pořádku, je alespoň čestný. Ale vražda... snažit se zabít vlastního bratra lstí a zradou jen proto, abyste mu ukradli snoubenku...

Král Malcolm nemohl předat Viktora soudu. Kdyby to udělal, celý příběh by se dostal na veřejnost a utrpěla by pověst královské rodiny. Malcolm vždycky na rodinnou čest velice dbal. Ale na druhé straně nechtěl, aby Viktor ušel trestu. Navíc bylo jasné, že Viktor a Dominic už nemohou žít pod jednou střechou. Jistým kompromisem bylo interní vyhnanství na blíže neurčenou dobu a docela to fungovalo."
„Takže jsem měl pravdu," řekl Jordan. „Hraju ničemu."
„Viktor byl zrazen ženou, která tvrdila, že ho miluje," odpověděl sir Gawain. „A soucit s Dominikem si schovej, až se s ním setkáš. V Temném lese byli démoni, kteří v sobě měli víc lidskosti než on."
Jordan unaveně potřásl hlavou. Právě když začínal mít pocit, že své nové roli přichází na kloub, všechno se zase změnilo.
„No dobře," řekl pomalu. „To máme jeho rodinu a exmilenku. Je tu ještě někdo, o kom bych měl vědět?"
„Lady Heather Tawneyová," odpověděl Gawain. „Viktorova současná láska."
„Jaká je?"
„Je to velice cílevědomá dáma," řekl Roderik rychle.
„Cílevědomá," zopakoval Gawain. „Ano, i tak se to dá říct."
„Viktor se s ní setkal v Kahalimaru," pokračoval Roderik. „Pochází ze staré, i když méně významné šlechtické rodiny, a svázala svůj osud s Viktorovým velice pevně. Byla jednou z mála těch, kteří prince doprovodili zpět ke dvoru. Teď jsou prakticky nerozluční a není pochyb, že v ní Viktor vidí v těchto bouřlivých časech svou hlavní oporu."
„Jinými slovy," řekl sir Gawain, „dej si na ni pozor. Kdybychom si ji znepřátelili, Viktor by nás bez mrknutí hodil vlkům. Heather s naším plánem souhlasí bez její spolupráce by to bylo nemožné. Ale varuji tě, Jordane. Je oddaná výhradně Viktorovi."
„Skvělé," povzdechl si Jordan. „Vážně skvělé. Je v tomhle spiknutí vůbec někdo, komu mohu věřit?"
Sir Gawain se hlasitě zasmál. „Samozřejmě že ne, Jordane. Vidím, že už začínáš myslet jako princ."

Jordan se rozhodl, že prozatím další otázky klást nebude. Odpovědi byly příliš deprimující.

Čtyři muži jeli v houstnoucí tmě mlčky, každý ponořený ve svých vlastních myšlenkách. Vyšly hvězdy a měsíc rozhodil svoje světlo po otevřeném vřesovišti. Jordan si zimomřivě přitáhl plášť. Zachmuřeně hleděl před sebe. Dunění koňských kopyt se zdálo znít nepřirozeně hlasitě. Jordan se zakabonil a pomyslel si, co, k čertu, mohl na vřesovištích kdy vidět. Byla to víceméně pustina. Žili tu jen zoufalci a psanci, a ani ti nikdy nadlouho. Kam se člověk podíval, byly skryté bažiny a třasoviska, zato nikde žádný úkryt před nepřízní počasí a nočním chladem. Vřesoviště byla víc než cokoliv jiného v Redhartu nedotčená lidskou rukou a civilizací. Vypadala úplně stejně, jako když sem poprvé přišli lidé, a budou tak vypadat i poté, co zase odejdou. Vřesoviště lidi nepotřebovala a ani je neměla ráda. „Nerozhlížejte se," řekl sir Gawain tiše, „ale máme společnost."
Jordan, vytržený ze své melancholie, se strnule narovnal. Ostatní tři se po sobě podívali, aniž při tom hnuli hlavou.
„Bandité?" zeptal se Argent.
„Sotva," odpověděl Roderik. „Moji lidé to tu před naším příjezdem celé pročesali. Pár lapků se tady sice potuluje, ale žádná ozbrojená tlupa. Není tu pro ně dost kořisti."
„Mohou to být špehové některého z ostatních princů," navrhl Argent.
„To by, myslím, bylo možné," přikývl Roderik. „Ale co by dělali v takovém zapadákově? O Jordanovi kromě nás nikdo nevěděl. Kolik jich vlastně je, Gawaine?"
„Pět, možná šest," odpověděl rytíř klidně. „Ukrývají se ve vřesu před námi. Jsou docela dobří. Skoro jsem je přehlédl."
„Co budeme dělat?" zeptal se Jordan přidušeně. Gawain se tiše zasmál a pohladil topor sekery, kterou měl u boku.
„Že tudy pojedeme, nikdo nevěděl," prohlásil Roderik. „Klidně na to vsadím vlastní život."
„To jsi už udělal," opáčil Gawain. „A teď to vypadá, že někdo přišel zinkasovat sázku. Jeden z našich lidí musí být zrádce."
„To není možné," namítl Argent. „Všechny jsme pečlivě vybrali -"

„Nebuď naivní," přerušil ho Gawain. „Vždycky se najde někdo, kdo se dá koupit nebo zlomit. Až se vrátíme na Půlnoc, raději se na to podíváme."
„Za předpokladu, že se tam dostaneme," odtušil Jordan. „Ať už jsou ti lidé ve vřesu kdokoliv, mají proti nám přesilu šest ku čtyřem."
„Oni možná mají přesilu," odpověděl Roderik, „ale my zase máme sira Gawaina."
Gawain se zlověstně ušklíbl a Jordan se ze všech sil snažil cítit uklidněně.
Dál jeli po stezce. Vřes kolem se zlověstně vlnil v poryvech větru. Jordan upíral oči do tmy, div mu nevypadly z důlků, ale stále neviděl nic podezřelého. Napadlo ho, že by mohl útoku využít k tomu, že strhne koně a ujede zpátky do městečka. Kdyby Roderik a jeho lidé nějakou náhodou přežili, mohl by se k nim po boji vrátit a tvrdit, že se mu splašil kůň. Okamžitě si však uvědomil, že by to nešlo. Za prvé, nikdy by mu neuvěřili, a za druhé Uzenka byla na takový podnik příliš líná. Jordan nasucho polkl a uvolnil si meč v pochvě. Pokud šlo o násilí, vždycky sázel na diplomacii. Když selhala, obvykle svého protivníka kopl mezi nohy a utekl. Ne že by se násilí tolik bál - i když se ho bál hodně - měl prostě jen příliš dobrou představivost. Až příliš snadno si představoval všechny ty hrozné věci, které by ho mohly potkat, a jak by to bolelo, kdyby mu někdo usekl hlavu. Znovu polkl a přál si, aby byl někde úplně jinde. Kdekoliv. Uvolnil si boty z třmenů, aby mohl v případě potřeby seskočit z koně, protáhl si prsty a zkontroloval zápalné kuličky, které měl v rukávě.
Náhle se z vřesu před Gawainem vztyčila temná postava a natáhla se po uzdě jeho koně. Kůň se vzepjal a Gawain pozpátku sklouzl ze sedla. S těžkým zaduněním přistál na vyšlapané pěšině a převalil se do vřesu. Temná postava se vrhla za ním. V měsíčním světle se krátce zaleskl její meč. Jordan i ostatní přitáhli koním uzdy, zatímco kolem nich z vřesu vyskakovaly další temné postavy.
Jordan se divoce rozhlédl kolem. Napočítal šest mužů včetně toho, který zaútočil na Gawaina, a všichni byli ozbrojení. Ve tmě připomínali spíš démony než lidi. Jordan sáhl do tajné kapsy v levém rukávu a vytáhl z ní malou voskovanou kuličku. Nehtem sloupl kousek ochranné vrstvičky a hodil kuličku na zem mezi sebe a nejbližšího útočníka. Kulička se při pádu rozbila a z tekutiny, která se tak dostala do kontaktu se vzduchem, vyšlehly plameny. Oheň, který vzplál uprostřed cesty, zalil celou scénu pekelně rudým přísvitem. Útočníci na okamžik strnuli, překvapeni nečekaným žárem a světlem. Tancující plameny se krátce zableskly na jejich kroužkových zbrojích a štítech. Žoldnéři, pomyslel si Jordan nešťastně. Máme proti sobě profesionální zabijáky. Rychle sáhl po další zápalné kuličce.
Z vřesu se ozval výkřik bolesti, pak se sir Gawain vztyčil a z ostří jeho sekery kapala krev. Po útočníkovi nebylo ani památky. „Dobrá práce, princi Viktore," zavolal hlasitě. „Ale více tvé ohnivé magie už potřebovat nebudeme. Já a mí přátelé se o ty chudáčky postaráme sami."
Nepříjemně se zasmál a Jordan se mimoděk zachvěl. V tom smíchu bylo něco hrozivého: neskrývané potěšení ze zabíjení a lidské řezničiny. Sir Gawain potěžkal v rukou sekeru a vrhl se vpřed. Žoldnéři se okamžitě vzpamatovali z omámení a dva z nich se mu vrhli vstříc. Ostatní vykročili opatrněji a od plamenů, které stále plály na cestičce, si udržovali uctivý odstup. Roderik tasil jediným pohybem meč a svezl se z hřbetu svého koně a Argent se k němu připojil. Oba sebevědomě vykročili proti žoldnéřům. Než Jordan sesedl z koně, boj už byl v plném proudu.
Gawain stál na místě, zlověstně se šklebil a čekal, až se k němu oba žoldnéři přiblíží. Museli se k němu brodit vysokým vřesem a bylo zřejmé, jak je to zpomaluje. Gawain si pečlivě zvolil nejvhodnější okamžik a pak se vrhl vpřed, jeho sekyra se mihla v měsíčním světle a zaťala se prvnímu z protivníků do žeber. Těžká hlavice prorazila s odporným křupnutím zbroj i kosti a síla nárazu muže srazila na zem. Sir Gawain z něj vytrhl svou zbraň tak prudce, až krev a úlomky kostí vylétly do vzduchu. Meč druhého žoldnéře opsal široký oblouk směřující na Gawainovo hrdlo. Rytíř v poslední chvíli

uhnul a jeho sekera znovu zasvištěla vzduchem. Tentokrát mířil na útočníkovy nohy. Žoldnéř pozpátku uskočil a vyhnul se tak zásahu.

Gawain mezitím získal ztracenou rovnováhu a líně před sebou roztočil sekeru. Žoldnéř stále ustupoval, vyhlížeje opatrně přes okraj štítu. Pak Gawain skočil stranou a vrhl se na váhajícího protivníka. Jeho sekera opsala oblouk a dopadla, proťala žoldnéřovu klíční kost a vnořila se hluboko do jeho prsou. Oba muži se skáceli k zemi na jednu hromadu, ale vstal jen Gawain. Kroužkovou zbroj měl zmáčenou krví, která však nebyla jeho.
Za jeho zády se ozvalo tiché zařinčení, a když se Gawain prudce otočil, uviděl, že se první žoldnéř zvedá. Jednu ruku si tiskl na roztříštěná žebra, ale v druhé stále svíral meč. Krev se mu hrnula z úst i z nosu a cenil zuby v příšerném krvavém úšklebku. Gawain ho ostražitě pozoroval. Když muž ví, že stejně brzy zemře, stává se z něj mnohem nebezpečnější protivník. Vyzkouší cokoliv, neohlíží se na rizika. Žoldnéř zaútočil a zuřivě ťal po Gawainově břiše. Rytíř zachytil ránu plochou sekery a síla úderu vyrazila slábnoucímu žoldnéři zbraň z ruky. Zatímco se díval, jak jeho meč letí vzduchem, Gawain se rozmáchl podruhé a přeťal mu hrdlo. Muž se skácel k zemi a zůstal ležet bez hnutí. Gawain vytáhl s odporně mlaskavým zvukem sekeru z jeho těla.
Hrabě Roderik zabil prvního z útočníků s lehkostí trénovaného šermíře; jeho meč se ve světle hvězd jen kmital. Rychle se otočil, aby se postavil druhému žoldnéři, v obličeji výraz chladné vypočítavosti. Sebevědomě vykročil vpřed, pak ocel zařinčela o ocel, ale žoldnéř jeho výpad odrazil bez mrknutí oka. Většinu dalších úderů nechal sklouznout po štítu, počkal, až se Roderik unaví, a pak sám zaútočil. Oba muži se snažili držet na úzké cestičce a od jejich srážejících se mečů létaly tmou jiskry.
Roderik zaťal zuby a snažil se potlačit sílící bolest v pravé ruce. Už dávno nepoužíval meč k ničemu jinému než ke cvičení. Při jeho skvělé šermířské pověsti to ani jinak nešlo: těžko by hledal někoho dost pošetilého, aby se s ním chtěl utkat v souboji, dokonce ani do první krve ne. Roderik nepřestával dorážet na svého soupeře a pomalu ho zatlačoval, ale přes jeho obranu se dostat nedokázal. Hrabě se zamračil. Už to trvalo příliš dlouho. Staré instinkty a reflexy se mu pomalu vracely, ale docházel mu dech, zatímco na žoldnéři nebyly vidět sebemenší stopy únavy. Po zádech mu přeběhl mráz když si uvědomil, že jeho protivník je možná lepší šermíř než on.
Pátý, poslední žoldnéř proklouzl kolem bojujících mužů a vrhl se na prince. Kupec mohl počkat - s tím potíže nebudou. Na druhé straně princ Viktor vypadal velice nebezpečně. Bude třeba se s ním vypořádat rychle, dřív než se zmůže na nějakou magickou čertovinu. Kromě toho měl ten, kdo prince zabije, dostat zvláštní odměnu. Žoldnéř se zašklebil. Za sto dukátů by klidně vyvraždil celou královskou rodinu. Vtom se však překvapeně zarazil, protože se mu do cesty postavil Robert Argent s taseným mečem. Žoldnéř se na něj podíval a úsměv na jeho tváři se rozšířil. Malý, obtloustlý kupec s úplně novým mečíkem pro něj nebude problém. Po očku se podíval na prince Viktora, jen aby se ujistil, že nechystá žádná další kouzla, ale ten něco hledal v rukávu a přitom si cosi mumlal. Argent učinil nešikovný pokus o výpad a žoldnéř snadno paríroval. Rychle přešel do protiútoku a přinutil kupce couvat. Argent se bránil spíš zoufale než zkušeně, takže žoldnéř mu během několika vteřin vyrazil meč z ruky. Pak se napřáhl k smrtící ráně.
„Zadrž, vrahu!" zvolal Jordan co nejpanovačněji. Mávl oběma rukama v tajemném gestu a do noci vyšlehly modrobílé plameny. Žoldnéři stačil jediný krátký pohled a začal rychle couvat. Jordan zaujal nejimpozantnější ,velemágovský postoj, jaký uměl. Trik byl v tom přimět publikum, aby sledovalo vás a ne vaše ruce. Tak si nevšimlo, jak rychle plameny pohasínaly. Udělal další mystické gesto a přitom si spustil z rukávu do dlaně novou zápalnou kuličku, kterou mrštil po žoldnéři. Rozbila se mu o prsa a její tekutý obsah se okamžitě vznítil. Oheň zachvátil jeho šaty a přeskočil mu na obličej. Žoldnéř ječivě zařval, odhodil meč a začal plameny ubíjet oběma rukama. Jordan k němu rychle přiskočil a probodl ho mečem. Muž se skácel a zůstal ležet bez hnutí; plameny dál stravovaly jeho mrtvé tělo.
Jordan se rychle rozhlédl. Plamínky, které mu poskakovaly kolem rukou, už začaly pohasínat. Argent ho kývnutím ubezpečil, že je v pořádku. Gawain právě dorazil svého druhého protivníka, ale Roderik před tím svým stále ustupoval. Jordan zhasil plameny a tiše se přiblížil k žoldnéři. Jediným rychlým pohybem si strhl plášť a hodil mu ho přes hlavu. Než se žoldnéři podařilo se ho zbavit, Roderik jej probodl mečem. Když muž dopadl na zem, Jordan si vzal svůj plášť a přehodil si ho přes ramena. Roderik se podíval na mrtvolu, pak na herce a pozvedl obočí.
„Ty nevěříš na férovou hru, co?"
„Já věřím na vítězství," odpověděl Jordan a klidně si upravil plášť.
„Velice rozumný postoj," řekl sir Gawain, překročil mrtvolu a připojil se k nim. Přísně se podíval na Argenta, který lezl po kolenou ve tmě u cestičky a snažil se najít svůj meč. „Jestli s námi chceš zůstat, Argente, měl by ses rychle naučit bít. Nebo alespoň udržet meč v ruce."
„Kdybys dělal svou práci pořádně, vůbec bych to nepotřeboval," zavrčel Argent a zvedl se s mečem v ruce. „Jsi přece náš ochránce, nebo ne?"
„Když je to nutné, musíme se bít všichni," řekl Roderik rychle. „A teď navrhuji, abychom odsud zmizeli co nejdříve. Ti žoldnéři dobře věděli, kde nás najdou, a je docela možné, že další posily jsou už na cestě. Zatraceně, Gawaine, přísahal bych, že nikdo nemá ani tušení, že jedeme sem." Nešťastně se zamračil na žoldnéře, kterého právě zabil. „Škoda že nikdo z nich nezůstal živý, abychom ho mohli vyslechnout."
„Omlouvám se," řekl Gawain. „Příště se budu snažit na to pamatovat."
Odešel do tmy, aby sehnal rozprchlé koně. Jordan s pýchou zaznamenal, že pouze jeho Uzenka zůstala na místě. Vlastně byl docela hrdý i na sebe. Pomohl zvítězit nad přesilou šesti dobře ozbrojených mužů, dva prakticky zabil sám a neutrpěl při tom ani škrábnutí. To nebylo špatné... Noční vítr k němu zanesl pach pálícího se masa žoldnéře, kterého zabil, a náhle ho vážnost celé situace zasáhla plnou silou. Zvedl se mu žaludek a ruce se mu začaly třást. Hraje svou roli sotva pár hodin a už se ho snaží zabít. Příště by jich mohlo být víc... Přistoupil k Roderikovi a zlostně se na něj zamračil. „Když jsi mi nabízel tuhle práci, neříkal jsi nic o tlupách ozbrojených žoldnéřů. Já jsem herec, umělec na cestách. S

mečem to nijak zvlášť neumím a ani netoužím se to učit. Kdyby se mi stýskalo po vzrušení a nebezpečí, dal bych se k výběrčím daní. Takže buďto mi dáte zatraceně dobrý důvod, abych zůstal, nebo se s vámi hned teď rozloučím a můžete si hledat jiného pitomce, který vám bude hrát prince Viktora."
Roderik pomalu přikývl. „Chápu. A co bys považoval za dobrý důvod zůstat?"
Mám ho, pomyslel si Jordan šťastně. Teď stačí, abych jmenoval částku, kterou nebude moci přijmout, a jsem svobodný!
„Padesát tisíc dukátů," řekl klidně. „Ber nebo nech být."
„Dobře," odpověděl hrabě Roderik. „Dostaneš padesát tisíc dukátů."
Jordan suše polkl. „To je tedy skutečně dobrý důvod zůstat," řekl nakonec.
„Vlastně se není čeho bát," řekl Roderik, když se sir Gawain vrátil s koňmi. „Za týden už budeme zpátky na hradě a tam nás naši lidé ochrání."
„Za týden se toho může hodně přihodit," opáčil Jordan ponuře. Na okamžik se zamyslel. „Jak vlastně ten váš hrad vypadá? Bude tam opravdu bezpečno?"
„Přijde na to, co si představuješ pod slovem bezpečno," odpověděl Gawain. „Půlnoc není zrovna obyčejný hrad."
„Jak to myslíš?" zeptal se Jordan.
„Ale no tak, určitě jsi o něm už něco slyšel," opáčil Roderik.
„Nu, ano," připustil Jordan. „Ale to jsou jen povídačky. Nebo ne?"
„Řekneš mu to ty nebo já?" zeptal se Gawain Roderika.
„Hrad Půlnoc je velice starý," řekl Argent. „A je to zdroj moci. V jeho zdech je realita a neskutečno často jen věcí názoru."
„Skvělé," řekl Jordan a potřásl hlavou. „Přesně tohle pro svou práci potřebuji. Další komplikace."

2 KRVAVÉ KOSTI

Hrad Půlnoc stál osamocený; zamračená, pochmurná masa černého čediče postavená na vrcholku Sirného vrchu. Byl nevýslovně starý, ale jeho hradby byly stále stejně silné a odolné jako kdysi. Po jeho hladkých zdech se neplazil břečťan a čas na nich nezanechal žádnou stopu. Vysoké černé věže shlížely na okolní kraj úzkými okénky, občas prozářenými podivně zbarvenými světly. Hrad vždycky nepatřil do Redhartského království; dobyli ho mocí zbraní a magie před nějakými sedmi sty lety. Ale nyní byl jejich a dali mu jméno, pod kterým byl známý a obávaný už celá staletí: hrad Půlnoc.
V jeho vysokých černých zdech se skutečno snoubilo s neskutečnem a jedno tu čerpalo sílu z druhého. Půlnoc je koneckonců doba, která odděluje den od noci, světlo od tmy, bdění od spánku. Je to prchavý okamžik, kdy realita toho, co je, a možnost toho, co by mohlo být, jsou v křehké rovnováze... a někdy v harmonii. Ti, kdo na hradě Půlnoc vládli, čerpali svou moc z juxtapozice reálna a nereálná, ale všichni, kdo tam žili, věděli, že ta rovnováha je velice křehká a snadno se poruší. A kdyby se jim někdy vymkla z rukou, na světě není síla, která by dokázala dát věci zase do pořádku.
Hrad Půlnoc stál osamocený, jedinečný a strašný, zlověstný a mocný. Jeho stín padal na celý Redhart. Svého času viděl nespočet divů a hrůz stejně jako střídání králů. Král Malcolm zemřel už před čtyřmi měsíci a trůn byl prázdný. V černých zdech hradu se neskutečno pohnulo a začalo sílit.

Mnich stál nehnutě před princem Lewisem, hlavu pod kápí skloněnou, jako by přemýšlel. Jeho dlouhá splývavá kutna měla šedou barvu špinavých pavučin. Spodním lemem se dotýkala podlahy a široké rukávy měl vpředu spojené. Princ Lewis ho ostražitě pozoroval. Nebylo přirozené, aby někdo stál tak dlouho bez hnutí. Uvažoval, jestli by měl něco říct, ale nakonec to neudělal. Mnich nesnášel vyrušování při práci. Lewis netrpělivě přešlápl a nejistě se zamračil. Mnich byl jeho nejmocnější spojenec, jediná naděje proti Dominikově magii, ale Lewis si dobře uvědomoval rizika takového spojenectví. Z nějakého důvodu známého pouze jemu plnil Mnich všechna jeho přání, jako by to byly rozkazy, ale princi bylo až příliš jasné, že kdyby se obrátil proti němu, ani vší svou světskou mocí a magií země, kterou vládl, by se neubránil. O Mnichovi se vědělo, že je to nejmocnější čaroděj na hradě Půlnoci.
Také se šeptalo, že není skutečný.
Lewis se nikoliv poprvé rozhodl, že na to raději nebude myslet. Otočil se k Mnichovi zády a odešel pod svůj dub. Jeho stín ho trochu uklidnil. Rozhlédl se po své komnatě, ale nenašel nic, co by vyžadovalo jeho pozornost. Všechno bylo, jak má být. Princova komnata byla původně obyčejná místnost s kamennými zdmi uvnitř hradu, ale Lewis ji v průběhu doby upravil tak, aby co nejlépe vyhovovala jeho potřebám a rozmarům. Magie země, již zdědil po svých předcích, mu dávala moc nad vším, co žilo nebo rostlo v zemi. Uvnitř hradu nebyla příliš užitečná, ale Lewis se v ní rád procvičoval, a proto si venek donesl dovnitř. Podlaha jeho komnaty byla pokrytá vrstvou zeminy, z níž vyrůstal hustý koberec úhledně sestřižené trávy, která příjemně provoňovala vzduch. V jednom koutě rostl rozložitý dub, jehož větve tlačily do stropu vysoko nahoře. Neměl skutečné kořeny, ale Lewis jej svou magií udržoval při životě. Čas od času nechal v trávě vyrůst květiny nebo zeleninu, jen aby si dokázal, že to umí, ale teď na to neměl náladu. Od otcovy smrti měl na práci jiné věci. Zabít Dominika a Viktora nebude snadné.
Lewis se zády opřel o široký kmen dubu a hleděl na nehybnou postavu Mnicha. Čekání nenáviděl. Nikdo kromě Mnicha by si nedovolil nechat ho čekat. Lewis se rukama odstrčil od stromu a přešel na druhou stranu místnosti, aby se na sebe podíval ve vysokém zrcadle na dveřích skříně na šaty. Jeho zamračený výraz postupně vystřídal spokojený úsměv. Tu a tam se rád přesvědčil, že pořád ještě vypadá dobře. Ne že by o tom pochyboval, ale ubezpečit se bylo uklidňující. Souhlasně kývl na svůj odraz a ten mu to zdvořile oplatil. Lewis byl vysoký, impozantní muž skoro třicet let starý, s výrazným kostnatým obličejem a řídnoucími hnědými vlasy. Hruď a ramena měl svalnatá a objem jeho pasu se

od dvaceti nezměnil ani o palec. Jeho mistrovsky ušité šaty byly střižené podle poslední módy, ale stejně jako všechny jeho ostatní šaty měly jen dvě barvy: zemitou hněď a lesní zeleň. Dokonce i plášť měl rudohnědý. U pasu mu visel meč, a přestože jeho pochva byla zdobená stříbrem a zlatem, meč sám byl standardní vojenská zbraň. Lewis byl mistr šermu, vždy připravený dokázat to každému, kdo si troufl ho urazit. Lidé, kteří s ním hovořili, se naučili volit slova velice obezřetně.
Mnichova hlava se náhle zvedla a Lewis už po sté pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, když v jeho kápi neuviděl nic než temnotu. Mnichova kutna sice měla tvar lidské postavy, ale jestli v ní bylo nějaké tělo, nikdo ho nikdy neviděl.
Lewis nehnul ani brvou, když kráčel k Mnichovi, a hlavu držel co nejvýše. Byl princem Redhartu a brzy se stane králem - on se před nikým pokořovat nebude.
„No?" otázal se chladně. „Našel jsi je?"
„Ano, Vaše Výsosti," odpověděl Mnich. „Jsou na vřesovišti, poblíž Barrowmeeru. Roderikova kouzla mne na nějaký čas svedla z cesty, ale teď už mi neuniknou."
Mnichův hlas zněl dutě a vibroval ozvěnou, jako by se neozýval jen z jeho kápě, ale z nějaké nepředstavitelné dálky, která se skrývala uvnitř. Jeho slova byla sice tichá, ale jasná, a vyslovoval je poměrně zdvořile, avšak jeho hlasu chybělo jakékoliv zbarvení: nebyly v něm žádné emoce, nic lidského.
Lewis krátce přikývl. „No dobře, tak jsi tedy našel Roderika a ostatní, ale je s nimi i princ Viktor?"
„Podívejte se sám. Vaše Výsosti." Mnich rozpažil rukávy a na jejich koncích se neobjevily ruce, ale pouze temnota. Pak pokynul pravou paží, vzduch před princem se zatetelil a objevil se obraz Barrowmeeru. Lewis měl co dělat, aby udržel ve tváři lhostejný výraz. Vypadalo to, jako by se díval z okna, které tam nebylo, až na to, že obraz nedoprovázel žádný zvuk. Pozorně si prohlédl čtyři muže na koních. Jeho pohled spočinul na známé tváři jednoho z nich. Lewis zachmuřeně přikývl.
„Viktor. Věděl jsem, že už není na hradě."
Mnich znovu pokynul a obličej prince Viktora zaplnil celý obraz.
„Jste si jist, že je to on, Vaše Výsosti? Všechna moje magie naznačuje, že princ Viktor neopustil Půlnoc."
„Samozřejmě že je to on! Myslíš snad, že nepoznám vlastního bratra?" Lewis se vztekle zamračil. „Měl jsem ho nechat zabít, ještě když byl ve vyhnanství."
„Tehdy vás ničím neohrožoval, Vaše Výsosti. Kromě sira Gawaina neměl žádné významné spojence."
„No, teď je má," odsekl Lewis. „Nevím, co tam hledají, ale musí to pro ně být zatraceně důležité, když kvůli tomu opustili hrad. Možná že už vědí, kde hledat korunu a prsten... A jestli je objeví dříve než my..."
„Neobjeví je, Vaše Výsosti," odpověděl Mnich. „Pokud mi dovolíte, abych se o ně postaral. Viděl jste sám, že zabijáci nejsou řešení. Žoldnéři, které jste proti nim poslal, nebyli pro Gawaina a Roderika žádní soupeři. Ale kdybych použil svoje umění..."
„Použij ho," řekl Lewis, oči stále upřené na obraz Viktorovy tváře. „Použij ho hned."
Slunce vyšlo už před hodinou a déšť konečně ustal. Pršelo celou noc a Jordan začínal mít strach, že to snad nikdy neskončí. Ráno po bouři bylo mrazivé a svěží a ve vzduchu visela těžká vůně země a trávy. Ve vřesovišti se rozezpívali ptáci a Jordan se po nich pohoršené ohlédl. Roderik je hnal celou noc bez odpočinku, navzdory bouři, a pokud šlo o Jordana, zbytek světa neměl žádné právo veselit se, když se on cítil tak mizerně. Ztěžka si povzdechl a sesedl z koně. Roderik to sice netušil, ale mohl hovořit o štěstí, že byl ještě naživu. Protože kdyby před chvílí nevyhlásil přestávku k odpočinku, Jordan by ho určitě zabil. Teď podupával před svým koněm, vytřásal si z nohou křeče a snažil se zahřát pohybem. Ale co, pomyslel si odevzdaně. Nejspíš to mohlo být horší. Mohlo pořád pršet.
Roderik s Argentem svazovali svým koním přední nohy, zatímco Gawain sbíral dříví na oheň. Nezdálo se, že by někomu z nich dělala dlouhá jízda potíže. Jordan se zamračil a kopl špičkou boty do bláta na cestičce. Byl to příšerný den, pomyslel si. Věděl, že by měl něco dělat, aby pomohl ostatním, ale neměl na to dost energie. Chyběl mu spánek. Nakonec zamířil k Roderikovi, aby mu pomohl odsedlat koně, protože to vypadalo jako nejsnazší práce. Kdyby nedělal vůbec nic, ještě by ho poslali vykopat latrínu.
Roderik kvitoval jeho pomoc kývnutím, ale nezdálo se, že by si jí nějak zvlášť cenil.
„Pěkné ráno," řekl Jordan ve snaze chovat se společensky.
„To ano," odpověděl Roderik, aniž vzhlédl od uzdy, kterou kontroloval.
„Pojedeme ještě dlouho, než dorazíme do hradu?"
„Dost dlouho."
„Už jsi tou cestou někdy jel?"
Roderik na něj rozmrzele pohlédl. „Buď tak hodný, Jordane, a přestaň mě otravovat. Mám práci. Proč se nejdeš projít nebo něco takového?"
Co Jordana urazilo nejvíc, byla ta pečlivě odměřená trpělivost, která se ozývala v Roderikově hlase. Mluvil s ním jako dospělý kárající příliš bujné dítě. Ale co, nikdo nemůže říct, že by se Velký Jordan vnucoval někam, kde o něj nestojí. Otočil se a pak se zase zastavil, když uviděl, že k nim kráčí Robert Argent. Odhodlaně se na kupce usmál. Dnes ráno si s někým přátelsky popovídá, i kdyby ho to mělo stát život. Cítil, že po celonoční jízdě v zimě a dešti je trocha příjemné konverzace to nejmenší, co si zaslouží.
„Dobré ráno, Roberte," zahalekal. „Vypadá to, že dnes bude krásný den."
„Sklapni a jdi mi z cesty," odsekl Argent.
„Prosím...?"
„Zavři zobák. Běž si najít nějakou užitečnou práci. Jestli vůbec umíš být užitečný, herče."
Jordan se otočil na podpatku a vztekle odešel. Za tohle Argent zaplatí. Nikdo nebude Velkého Jordana urážet beztrestně. Možná že by mu mohl strčit pod přikrývku hada... nebo do kalhot...

Roderik se díval za odcházejícím Jordanem a pak pohlédl na Argenta. „Vypadá to, že jsi ho rozčílil."
„To je dobře," odsekl Argent. „Leze mi na nervy. Naparuje se tu jako nějaký zatracený páv. Herci by měli vědět, kde je jejich místo."
„Komu čest, tomu čest," řekl Roderik. „Svého času byl docela slavný."
„Komedianti," odfrkl si Argent. „Nepotkal jsem ani jediného, který by stál za dech nutný k jeho prokletí. Cikáni, pobudové a zloději to jsou, jeden jako druhý. Nikdy v životě nestrávili jediný den poctivou prací."
„To je možná pravda," připustil Roderik diplomaticky. „Ale také je pravda, že ho potřebujeme, Roberte, a ze všeho nejvíce potřebujeme jeho dobrovolnou spolupráci. Takže se ho nesnaž rozzlobit. Mám takový pocit, že kdyby chtěl, dokázal by ti vyvést něco velice vynalézavého."
Argent si znovu odfrkl, ale neodpověděl. Roderik se na něj podíval a otevřel ústa, aby něco řekl, pak ale zaváhal a začal znovu.
„Roberte, jak dlouho už se známe?"
„Přes dvacet let. Tak nějak." Argent se lehce usmál. „A většina z nich nebyla špatná, řekl bych. Proč?"
„Protože takhle nedůtklivý býváš, jenom když máš starosti. Za ty roky už jsme se zapletli do spousty intrik. Některé nám vyšly a některé ne. Nemá smysl se vztekat, Roberte. Je to jen další spiknutí, nic víc."
„Já vím, Rode. Jen další spiknutí."
„Tak proč jsi tak nervózní?"
„Já nejsem nervózní!"
„Chceš to zařvat ještě jednou, Roberte? Nemyslím, že to slyšeli až na hradě Půlnoci."
„Jsem v pořádku," řekl Argent už klidněji. „Nic mi není."
„Kecy. Viděl jsem chlapy, kteří šli pod katovu sekeru a vypadali uvolněněji než ty. Přece si neděláš starosti kvůli tomu herci, že ne? Dělá svou práci a dělá ji dobře. Už teď se podobá Viktorovi, až mě to děsí."
„Nedělám si starosti kvůli herci," odpověděl Argent. „Nemůžu toho chlapa vystát, ale zdá se, že je docela schopný."
„Tak co se děje? Co máš za problém?"
„Nic! Jsem v pořádku! A už mě nech být, Rode. Jsem unavený, promočený a myslím, že i nachlazený. Opravdu nemám náladu se s tebou bavit."
Odvrátil se od Roderika a začal energicky hřebelcovat svého koně. Roderik si povzdechl a rozhodl se, že to zkusí znovu později. Z dlouhodobé zkušenosti věděl, že když si Argent umíní nemluvit, nedostane z něj slovo ani párem volů.
Jordan mezitím pomáhal Gawainovi rozdělat oheň. Časně ráno bylo stále velice chladno, přestože slunce už zářilo ze všech sil. Naneštěstí bylo dřevo mokré jako všechno na vřesovišti a prozatím všem rytířovým snahám s křesadlem úspěšně odolávalo. Jordan chvíli přihlížel mlčky a pak podřepí vedle Gawaina. Palmoval z rukávu jednu zápalnou kuličku, nehtem z ní sloupl kousek voskové vrstvičky a s tajemným gestem ji upustil do hromádky vřesu. Vřes okamžitě vzplál a vyvalil se z něho hustý černý dým. Jordan i Gawain vstali a požitkářsky si hřáli dlaně nad poskakujícími plameny. Gawain pohlédl úkosem na Jordana.
„To bylo impozantní. Nevadilo by ti prozradit mi, jak to děláš?"
Jordan se usmál. „Bojím se, že to je profesionální tajemství. Však to znáš, rychlost rukou obelstí oko. Když to umíš, není to nic těžkého."
Gawain přikývl. „Zdá se, že hrabě Roderik udělal dobře, když vybral tebe. Jestli opravdu nevládneš magií ohně, tohle se jí ze všeho, co jsem kdy viděl mimo zdi Půlnoci, podobá nejvíc."
Jordan se kousl do rtu a vážně se na rytíře podíval. Zdálo se, že je v docela přátelské náladě, a on mu potřeboval položit několik otázek... „Pověz mi něco o hradu Půlnoc, Gawaine. Některé z historek, které jsem o něm slyšel, byly poněkud... řekněme zatraceně divné. Opravdu po jeho chodbách kráčejí ve dne i v noci duchové a různé nestvůry? Je tam vážně sklepení, které požírá lidi? Je pravda, že každý, kdo tam stráví noc, pak vládne magií?"
„Ano a ne," odpověděl Gawain a lehce se usmál. „O hradu Půlnoc se vyprávějí všelijaké zkazky, ale většina z nich je značně zkreslená ústním předáváním. Magie, magie živlů, je na hradě vcelku běžná, ale jen proto, že velká část šlechty je nějakým způsobem spřízněná s královskou pokrevní linií. Vlastně se mezi vysokou šlechtou určuje postavení v dvorní hierarchii z velké části podle magie, kterou kdo vládne. Svědčí to o čistotě jeho krve. Pokud jde o duchy a nestvůry... to je trochu složitější. Víš, skutečno a neskutečno se na hradě dost mísí. Tak to bylo vždycky. Někteří říkají, že je v jeho zdech zabudována Divoká magie. Ostatní soudí, že se Divoká magie nachází v kopci, na němž hrad stojí. Celou pravdu nezná nikdo. Ale duchové tam byli odnepaměti, ve dne i v noci. Když je nerozčílíš, jsou většinou neškodní a po čase si na ně zvykneš. Jsou to jen lidé, kteří se ztratili v čase. Sešli z cesty a už se na ni nedokážou vrátit."
„A nestvůry?" zeptal se Jordan opatrně.
„Občas se tam nějaká objeví. Když je to nutné, postará se o ně naše majordoma. Nejspíš bych ti o ní měl něco říct. Catriona Taggertová je třetí svého rodu, kdo dělá na Půlnoci majordoma. Hezké děvče a schopné k tomu. Nemá v žilách královskou krev, ale jako všichni z jejího rodu ovládá Vysokou magii. S Viktorem se vzájemně nesnášejí. Řekl bych, že se mu nelíbí představa, že někdo, kdo nepatří k aristokracii, má takovou moc. Ale povinnost majordoma je hlídat neskutečno a zajistit, aby se neosvobodilo. Za normálních okolností s tím nemá mnoho práce.
Víš, kombinace skutečna a neskutečna na jednom místě generuje nejrůznější tajemné síly: moc, kterou může král vládnout skrze Kámen umístěný pod jeho trůnem. Ta moc ještě zesiluje královu vrozenou magii živlů a současně drží v rovnováze skutečno a neskutečno. Což zase zajišťuje, že zdroj magie nevyschne a tak pořád dokola. Ovšem v časech, jako jsou teď - tedy když na trůně není žádný král - začíná být na hradě poněkud horko. Jelikož tam není nikdo, kdo by udržoval rovnováhu, neskutečno se snaží osvobodit. Různé šílenosti na sebe začínají brát tvar a formu. Ožívají. Duchové a nestvůry nejsou všechno. V takových případech samozřejmě přichází ke slovu majordoma. Její prací je

udržovat situaci na hradě, jak jen to s pomocí své magie dokáže, dokud nepřijde nový král a neobnoví rovnováhu."
„Říkáš to, jako by neskutečno bylo něco... živého," řekl Jordan pomalu.
Gawain pokrčil rameny. „Nikdo přesně neví, co je to neskutečno. Zeptej se deseti různých lidí a dostaneš deset různých odpovědí. Až budeš na hradě, uvidíš to sám."
„Tak moment," řekl Jordan. „Mám pocit, že mi něco uniká. Jestli je tam tolik moci, která jen čeká, až se jí někdo ujme, proč se Lewis nebo Dominic jednoduše neprohlásí králem a nezmocní se trůnu silou? Podle toho, co jsem o těch dvou slyšel, to měla být první věc, která je napadla."
„Jak už jsem říkal, následnictví není na Půlnoci tak prostá záležitost," řekl hrabě Roderik.
Jordan na něj ostře pohlédl. Roderik a Argent přišli k ohni a hřáli si ruce nad plameny. Jordan uvažoval, jestli by jim za jejich předchozí nevrlost neměl říct něco ostrého, ale zavrhl to. Ať jsou jacíkoliv, bude se s nimi muset naučit spolupracovat. Koneckonců, oni ho platili. Padesát tisíc dukátů, pomyslel si. A každou zatracenou penny si poctivé zasloužím. Pak si uvědomil, že Roderik stále mluví a začal poslouchat.
„Aby se mohl stát příštím králem," řekl Roderik, „musí následník přinést královskou korunu a úřední pečetní prsten a při patřičném obřadu je předložit Kameni. Kámen je zárukou královy moci nad neskutečnem. Bez jeho moci nemůže žádný král vládnout Redhartu."
„Dál už pokračovat nemusíš," přerušil ho Jordan. „Koruna i pečetní prsten se ztratily, že?"
„Říkal jsem, že začínáš myslet jako princ," usmál se Gawain. „Viktor i jeho dva bratři převrátili po Malcolmově smrti hrad vzhůru nohama, ale prsten ani korunu se jim nalézt nepodařilo."
„Tak moment," řekl Jordan a zamyšleně se zamračil. „Jestli krále zabil Lewis nebo Dominic, mělo by to znamenat, že má korunu a pečetní prsten. Ale když tvrdíte, že je ti dva nemají, znamená to, že nemohou být vrahy! Přece by nebyli tak pitomí, aby krále zabili, aniž by si předtím zjistili, kde jsou koruna a prsten ukryty. Nebo ano?"
„I nejlépe vymyšlený plán se může zhatit," odpověděl Roderik. „Nebo je v tom možná zapletená třetí strana, o které nevíme... Na králově smrti toho zůstalo ještě hodně neobjasněného. Jasné ale je, že jestli se u dvora roznese, že je princ Viktor nemocný a tudíž zranitelný, ztratí všechnu naději na podporu. Proto tě potřebujeme, Jordane. Potřebujeme tě, abys byl na veřejnosti princem a poskytl tak našim lidem možnost pátrat za scénou."
Všichni čtyři stáli kolem ohně chvíli mlčky, každý pohroužený do vlastních úvah. Gawain se z nich vytrhl jako první a pustil se do přípravy skromné snídaně. Argent se šel ujistit, že každý z koní má pytlík s ovsem. Roderik vytáhl z jednoho z proutěných košů složenou mapu a jal se hledat nejkratší cestu ke hradu. Jordan znovu zjistil, že je nadbytečný, a rozhodl se pro malou procházku po okolí. Koneckonců, trocha cvičení by ho mohla zahřát. Dýchl si na ruce a nikoliv poprvé si přál, aby svoje rukavice neprohrál o dvě města dříve v kostkách. S kostkami mu to nikdy nešlo - pokud nebyly jeho vlastní.
Vřesoviště se táhlo do všech stran, šedé a fialové houževnatým porostem vřesu, který kvetl i tam, kde by nic jiného růst nedokázalo. Jednou změnou ve víceméně rovném okolí byla nízká podélná kupa, která se zvedala asi deset stop nad vřesoviště. Nebyla daleko od jejich stezky a navzdory vřesu, který ji ostrůvkovitě obrůstal, bylo z jejího pravidelného tvaru zřejmé, že se nejedná o přírodní útvar. Spíš to byla nějaká mohyla: hrobka nějakého dávného náčelníka.
Když byl Jordan malý, maminka mu říkávala, aby se nikdy nepřibližoval k mohylám, protože se tam shromažďují víly a ty by ho mohly zavléct tajnými dveřmi do nitra hrobky, odkud by se už nikdy nedoslal. Jako trochu odrostlejší chlapec poslouchal s očima vypoulenýma starou baladu o Silburském kopci, pojednávající o králi ve zlatém brnění, který spí v mohyle, v rukou svírá obrovský meč a čeká, až přijde konec času a zavolají ho do bitvy s posledním zlem. Když pak dospěl, rozhodl se, že všechny ty historky a balady byly jen pověsti a legendy a mohyly jsou jen hrobky a hromady hlíny. Pořád měl rád staré zkazky, ale už věděl, že nejsou pravdivé. Nebo tomu alespoň věřil. Až doposud.
Přiblížit se k velké hromadě zeminy bylo jako zaklepat na dveře strašidelného domu. Na mohyle bylo něco... znepokojivý pocit přítomnosti něčeho zlého, co čeká a pozoruje... Jordan se zastavil v půli cesty a dlouze si mohylu prohlížel. Náhle se zachvěl a přitáhl si plášť k tělu. Chlad ranního mrazu ještě zesílil a studený vítr mu cuchal vlasy. Teplota výrazně poklesla a Jordan uviděl, že se mu dech sráží v mlhu. Kolem jako by se zešeřilo. Jordan pohlédl vzhůru na oblohu. Nad hlavou se mu převalovaly temné mraky, které zastínily slunce. Začala kvílet meluzína a mrazivý vítr mu pronikal až ke kostem. Rychle se otočil a vrátil se k ostatním, kteří mezi sebou něco vzrušeně probírali.
„Co se děje?" zeptal se Jordan. „Co se to tu, k čertu, děje? Obloha přece byla ještě před deseti minutami jasná. Bouřkové mraky se tak rychle nevytvoří. To není přirozené!"
„To tedy máte zatraceně pravdu," zavrčel Gawain. Vytáhl sekeru a zkusmo ji potěžkal. „Držte se u nás. Vaše Výsosti. Tohle je útok."
Jordan znovu vzhlédl k nebi. Temné mraky už zakrývaly celou oblohu a nepříjemně blízko burácel hrom.
„Je tohle to, čemu říkáš magie živlů?" zeptal se Roderika.
Roderik rychle zavrtěl hlavou, oči stále upřené k nebi. „Ne, Jordane, k tomu, abys udělal takovouto bouři, potřebuješ víc než jen magii vzduchu nebo vody. Tohle musí být Vysoká magie."
„No dobře, tak je to Vysoká magie. Co s tím budeme dělat?"
„Já nevím!" odsekl Roderik. „Dopřej mi čas, abych si to mohl promyslet. Gawaine... připrav si sekeru."
„Sekeru?" zeptal se Jordan nevěřícně. „Co s ní má, k čertu, dělat? Vylézt nám na ramena a rozsekat mraky na kusy?"
„Šetřte si dech, Vaše Výsosti," opáčil Gawain klidně. „To není jen tak obyčejná sekera. Kdysi ji pro mne udělal velemág."
Znovu potěžkal mohutnou zbraň a Jordan si teprve nyní všiml pavučinových run na ocelové hlavici. Vypadaly skoro, jako by vyzařovaly vlastní světlo. Jordan znovu vzhlédl k obloze. Nad nimi vřely temné mraky sršící energií. Světlo slunce úplně zmizelo a zdálo se, jako by vřesoviště zahalil soumrak. Náhle udeřil hrom; jeho ohlušující zaburácení

roztrhlo vzduch. Jordan pozpátku zavrávoral a přitiskl si dlaně na uši. Horečně se kolem sebe rozhlédl po nějakém útočišti, ale žádné tam nebylo. Koně, vystrašení náhlou bouřkou, navzdory Argentovu konejšení zděšeně ržáli a stavěli se na zadní.
Oblohou projel blesk a udeřil do země sotva dvacet kroků od skupiny. Země se jim zatřásla pod nohama a z vřesu vyšlehly plameny. Silný déšť je uhasil dřív, než se stačily rozšířit. Znovu zahřmělo, ještě blíže a hlasitěji než předtím. Jordan měl pocit, že se mu ten zvuk odráží ozvěnou od kostí i poté, co dozněl. Blesk udeřil jen kousek od nich a jeho sílaje všechny srazila na zem. Jordan se pokusil zahrabat do vřesu, i když věděl, že to k ničemu nebude. Roderik křičel, aby se drželi pohromadě, ale jeho hlas se v burácení bouře úplně ztrácel. Jordan krátce vzhlédl a hned si zase zakryl hlavu rukama; blesk udeřil potřetí. Země se opět zachvěla a ucítil teplo hořícího vřesu. Tentokrát to bylo skutečně blízko.
Gawain mezi dvěma blesky vyskočil a pozvedl svou sekeru nad hlavu. Jordan na něj nevěřícně hleděl, napůl přesvědčený, že se rytíř chce obětovat, aby zachránil ostatní. Znovu udeřil blesk: klikatá čára oslnivého světla sjela z mraků do hlavice sekery. Její ocel se divoce rozzářila, ale rytíř ani nemrkl. Pak blesk zmizel a Gawain tam stál nezraněný. Jordan si hřbetem ruky vytřel kapky deště z očí a užasle přihlížel, jak jeden blesk za druhým sjíždí do hlavice sekery, která je přitahovala jako světlo svíce můry. Gawain stál nehnutě, sekeru držel nad hlavou, hlavu odvrácenou a oči křečovitě zavřené. Pak blesků začalo ubývat a hromy ztratily na síle. Po chvíli se utišil vítr a déšť značně zřídl.
Roderik se postavil a pozvedl ruce nad hlavu. Po jeho tvářích a čele zvrásněném v soustředěném výrazu stékaly kapky deště. Náhle se kolem jeho zdvižených rukou začal stáčet vítr, který rychle přerostl v zuřící vír. Gawain se zapotácel, pak otevřel oči, uviděl, co se děje, a hodil sebou na zem. Jordan ho napodobil. Vyjící vítr rval vřes z kořenů a Jordan zatínal prsty do provlhlé půdy. Roderik stál dál zpříma a nehybně, nijak nezasažen větrnou smrští, kterou vyvolal. Pak déšť pomalu ustal a v mracích se objevila trhlina, kterou prosvitly paprsky slunečního světla. Trhlin začalo přibývat a mraky pomalu odplouvaly. Byl zase nádherný, slunečný den.
Roderik spustil ruce a vichřici vystřídal obyčejný vítr, potom vánek a i ten nakonec utichl docela. Na okamžik zavládlo naprosté ticho a pak se z vřesu začali ozývat ptáci. Bouře byla pryč a nezůstalo po ní nic než několik ostrůvků spáleného vřesu. Gawain se zvedl, krátce kývl na Roderika a schoval sekeru do pouzdra u boku. Zamířil k vyděšeným koním, aby je uklidnil, zatímco Jordan s Argentem vstali a přistoupili k Roderikovi, který si vyčerpaně mnul spánky.
„Jsi v pořádku, Rode?" zeptal se Argent s obavami. „Netušil jsem, že v sobě máš tolik královské krve."
Roderik se na něho krátce usmál. „Jsem v pořádku, díky. Jen jsem trochu vyšel ze cviku. Už je to dávno, co jsem se naposledy odvážil použít svou magii na veřejnosti."
„Pročpak?" otázal se Jordan. „Neříkal jsi, že silná magie živlů je známka příslušnosti k lepší společnosti."
Roderik se kysele usmál. „A zároveň z tebe dělá cíl pro intrikány a vrahy. Čím méně lidí si pamatuje, že jsem Malcolmův bratranec, tím je to pro mne bezpečnější."
Náhle se mu kolena podlomila vysílením a Argent ho jen taktak stačil zachytit, aby neupadl. Opatrně mu pomohl usednout. Z toho, jak se o něj staral, Jordan pochopil, že on a Roderik jsou staří přátelé a jeho přítomnost je v tu chvíli nežádoucí. Jelikož neměl na práci nic lepšího, šel Gawainovi pomoct s koňmi. Svázané přední nohy jim sice zabránily utéct, ale byli hrozně vyděšení. Divoce kouleli očima a nějaký čas trvalo, než k sobě pustili někoho, kdo by je mohl uklidnit. Gawain s Jordanem se do toho pustili, konejšivě na ně mluvili a koně postupně začali reagovat. Za normálních okolností by na to Jordan neměl trpělivost, ale nyní přivítal příležitost uspořádat si v hlavě myšlenky. Roderik říkal, že náhlou bouři způsobila Vysoká magie, což znamenalo dvě věci. Za prvé, mezi jeho lidmi byl určitě zrádce. Přepadení žoldnéři mohla být jen nešťastná shoda okolností, ale bouře byla naplánovaná a zaměřená přímo na ně. A za druhé, nyní bylo jasné, že princ Viktor má velice mocné nepřátele. Magie živlů mohla být na hradě Půlnoc běžná, ale Vysoká magie, to bylo něco jiného. Vysoká magie vyžadovala prvotřídního čaroděje a těch v dnešních dnech mnoho nebylo.
„Kdo myslíš, že má tu bouři na svědomí?" zeptal se nakonec Gawaina.
Rytíř se zamračil a dal si s odpovědí na čas. „Byla to Vysoká magie, ne magie královské krve. To výběr zužuje, ale stále zůstává dost podezřelých. Příliš mnoho lidí může mít zájem, abychom se na Půlnoc nevrátili. Je mi líto, že ti teď nic přesnějšího neřeknu, ale hrad se všelijakými čaroději jen hemží. Ovšem dívej se na to z té lepší stránky."
Jordan na něj překvapeně pohlédl. „Z jaké lepší stránky?" „Jelikož se nás tak usilovně snaží zabít, jsou bezpochyby přesvědčeni, že jsi pravý princ Viktor. Náš plán vychází."
„Nádhera," opáčil Jordan. „Skvělé. Ale nějak si nevzpomínám, že by se Roderik zmínil o některém z těch mocných nepřátel, když mi nabízel tuhle roli."
Gawain se uchechtl a obrátil se k nyní již uklidněným koním zády, aby se rozhlédl po vřesovišti. Jordan šel za ním a znechuceně přitom vrtěl hlavou. Měl jsem si říct o sto tisíc dukátů, ne o padesát... Zastavil se vedle Gawaina a oba muži chvíli stáli mlčky. Zdálo se, že po bouři zavládl na vřesovišti klid. „Tu sekeru ti skutečně dal velemág?" zeptal se Jordan konečně.
„To už je dávno," odpověděl Gawain. Neohlédl se, ale zatímco mluvil, měl v očích nepřítomný výraz člověka, který hledí spíše do minulosti. „Byl jsem kapitánem stráží a bojoval jsem za Lesní království v pohraniční válce s Hillsdownem. Byla to špinavá válka a nepovstalo z ní nic dobrého. Ale jelikož jsem by ve správný čas na správném místě, udělali ze mne hrdinu. Král Jan mne pasoval na rytíře a čaroděj pro mne udělal tuhle sekeru. Je to dobrá zbraň. Její ostří se nikdy neotupí a jestě jsem nenašel nic, co by do ní udělalo zub. Co je však ještě důležitější, její hlavice odráží všechnu nepřátelskou magii v mé blízkosti. Skvělá sekera, vážně. Nejspíš jen díky ní jsem přežil na Půlnoci tak dlouho."
Jordan zamyšleně pohlédl na Gawaina. Hraniční válka dospěla ke svému nic neřešícímu konci před třiceti šesti lety. Jestliže byl tehdy Gawain kapitán, znamenalo to, že teď už mu musí táhnout na šedesát. Přinejmenším. Na tak starého muže byl v mimořádně dobré formě. A byl také nezvykle skromný. Panovníci nepasují obyčejné lidi na rytíře za prostou statečnost; ať už Gawain udělal cokoliv, muselo to být něco skvělého. A přesto v jeho hlase zaznívala skrytá hořkost...

Bez důvodu, který by mohl pojmenovat - snad až na svůj herecký cit pro klam - si Jordan náhle uvědomil, že tomuto muži může věřit.
„Pověz mi pravdu," řekl tiše. „Do čeho jsem to vlastně spadl, Gawaine? Mohu věřit těm lidem, kteří mě najali?"
Gawain dlouho neodpověděl a stále se díval do dálky. „Dostaneš za to spoustu peněz," řekl nakonec. „Dělej svou práci dobře, měj uši i oči otevřené a odejdeš odsud jako boháč. To je všechno, co potřebuješ vědět."
Jordan chvíli počkal, ale rytíř už k tomu neměl co dodat. Zamyšleně se kousl do spodního rtu. Nebylo pro něj těžké vyčíst z Gawainova postoje napětí a zklamání. Rytíř mu patrně nelhal, ale docela určitě mu neřekl všechno...
„Přísahal jsi, že budeš chránit prince Viktora," řekl náhle. „Dokonce jsi ho následoval do vyhnanství a pak ses s ním vrátil na Půlnoc, i když ho většina jeho zastánců opustila. Teď riskuješ život, abys ho pomohl dosadit na trůn. Jaký je doopravdy, Gawaine? Roderik do mne hustil historii jeho života, až mi lezla z uší, pověděl mi všechno, co řekl nebo udělal od kolébky až po dnešek, ale já potřebuju víc. Jaký je ten Viktor člověk?"
Teprve teď se Gawain otočil tváří k Jordanovi. Jeho pohled byl pevný, ale unavený. „Viktor... je z té sebranky nejlepší. Lewis je lotr, Dominic šílený a Viktor byl těžce zrazen. Spikli se proti němu vlastní bratři, opustila ho žena, kterou miloval, a většinu života se snažil být něčím, na co nestačil. Udělal... odsouzeníhodné věci, ano - ale jen proto, že je v některých ohledech příliš slabý a lehce zmanipulovatelný. Jako syn méně významného lorda nebo barona, s menším břemenem zodpovědnosti na svých bedrech, by si vedl docela dobře. Nikdy však neměl dost silný charakter ani cílevědomost být dobrým princem Redhartu. Chybí mu pragmatická, nekompromisní povaha, kterou ta pozice vyžaduje. Ze všech tří princů je bezpochyby nejlidštější. U dvora si udělal méně nepřátel než kdokoliv jiný, ale také skoro ničeho nedosáhl. Je dost statečný, když na to přijde, a já jsem ho naučil všechno potřebné o mečích a sekerách. V soubojích už zabil sedm mužů a nikdo nikdy neslyšel, že by couvl před rvačkou."
Jordan potřásl hlavou. „Slabý, lehce manipulovatelný, chybí
mu síla charakteru... a z takového člověka chcete udělat krále?"
Gawain pokrčil rameny. „Situace je taková, že bude buď král, nebo mrtvý, a všichni jeho přívrženci také. Jako král by mohl mít... lepší rádce."
Jordan na něj pohlédl zpod přivřených víček. „Volíš slova velice pečlivě, Gawaine, ale pořád jsi mi neřekl, co potřebuji vědět. Máš ho rád, Gawaine?"
„Jsem jeho přítel, řekl bych. Občas mě poslechne. Má i svoje dobré stránky, ušlechtilé - když to jde, snažím se je v něm podporovat. Jeho otci jsem přísahal, že budu Viktora po zbytek svého života chránit, jak budu umět."
„Proč?" zeptal se Jordan. „Proč jsi králi Malcolmovi odpřisáhl něco takového?"
Gawain na něj pohlédl. „Moc se ptáš, herče." „Ano, já vím. Jednou mě to dostane do maléru." Jordan se zašklebil. „Dělám jen svou práci, Gawaine. Jestli ti to vadí, změníme téma. Co víš o tamhleté mohyle? Jsou o ní nějaké místní pověsti?"
Gawain se na Jordana znepokojivě dlouze zadíval. V jeho očích byla chladná vypočítavost a Jordan si dával pozor, aby byl jeho úsměv co nejbezelstnější. Když se Gawain konečně otočil a pohlédl směrem k hrobce, Jordan si tiše oddechl úlevou. Ať už k tomu měl rytíř jakýkoliv důvod, zjevně nechtěl o své přísaze a proč ji složil mluvit. Jordanovi bylo také jasné, že kdyby se na něj pokusil naléhat, nejspíš by ho srazil k zemi. Pro jistotu o krok ucouvl a teprve pak se zadíval k hromadě zeminy, jež ukrývala hrobku.

„Barrowmeer," řekl Gawain pomalu. „Je velice stará. Někteří historikové tvrdí, že tady byla už před tím, než byl na Sirném vrchu vystavěn hrad Půlnoc. Staré je i její jméno, které říká, že tady kdysi bývalo velké jezero. To už dávno zmizelo; spolu s dalšími rysy krajiny bylo při válce čarodějů ve věku Stínu vymazáno z povrchu země." Levou rukou instinktivně udělal znamení ochrany proti zlu. „Mohyla je samozřejmě hrob, ale nejen tak obyčejný hrob. Ta hromada byla navršena, aby uvnitř udržela nějaké zlo. Původně kolem ní stál kruh vztyčených kamenů, které zabraňovaly spáči procitnout. V průběhu staletí však jeden po druhém zmizely. V této části světa byla o stavební kámen vždycky nouze. Teď už hlídá Krvavé kosti jen samotná mohyla."
„Kdo, k čertu, je Krvavé kosti?" zeptal se Jordan. „Zní to jako jméno piráta z laciného krváku."
Gawain se na Jordana vážně podíval a herci okamžitě zmizel úsměv ze rtů. Gawain kývl hlavou. „Věř mi, Jordane, na Krvavých kostech není vůbec nic k smíchu. Ne, pokud se jen polovina historek, které jsem o něm slyšel, zakládá na pravdě. Krvavé kosti byl jeden z dávných tvorů, tranzitivních bytostí. Říká se, že tu byl dlouho před příchodem člověka, plížil se po vřesovišti a pátral po kořisti, a za ním zůstávaly krvavé šlápoty. Maso nepotřeboval, ale žil z krve. Když se objevil, slunce se schovávalo za mraky a ve vzduchu byl cítil pach hrobů. Nikdo neví, kdo ho nakonec porazil a uvěznil v zemi, ale v té hrobce leží už bůhví kolik staletí - spoutaný zaklínadly staršími než Redhart sám. A stále neumírá."
„Víš o tom hodně," řekl Jordan. Snažil se, aby jeho hlas zněl vesele a bezstarostně, ale nedařilo se mu to.
„Sbírám staré pověsti," opáčil Gawain. „Je to moje záliba. Doufal jsem, že tudy nepojedeme. Je to zlé místo, i po všech těch letech."
„Já bych si s tím starosti nedělal," řekl Jordan. „Podle mých zkušeností není na světě dějepisec, který by si nepřizpůsobil nebo nezveličil fakta, aby získal lepší historku."
Nedaleko od nich zaduněl hrom. Jordan zamrkal a podíval se na oblohu, očekávaje, že se temné mraky vrátí, ale nebe bylo čisté a jasné. Zaburácení se ozvalo znovu, ještě hlasitější, a Jordan cítil, jak se mu zem pod nohama zachvěla. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to, co slyší, je zvuk trhané země, a pak se instinktivně podíval k mohyle. Kyprá zemina se valila po jejích svazích jako voda, na jejíž hladině plavaly drny a trsy vřesu. Podél jejího vrcholu se táhla zubatá trhlina, která se přímo před Jordanovýma očima pomalu rozevírala. Ven se vynořilo něco bledého a neurčitého a zašátralo to ve vzduchu. Jordan si s hrůzou uvědomil, že je to velká kostnatá ruka. Vedle ní se vzápětí objevila druhá,

obě se zapřely do boků trhliny a nesmírnou silou ji rozšířily. Vzduch rázem zmrzl, na vřesovišti zavládlo mrtvé ticho a Krvavé kosti vstal ze svého hrobu. Netvor byl devět stop vysoký a mezi jeho holými kostmi prosvítalo slunce. Držely pohromadě dávnou magií, která nepatřila do racionálního světa. Ze šklebících se čelistí mu v nepřetržitém karmínovém proudu stékala krev, jež pomalu kanula na žebra prázdného hrudního koše. Kosti měl zahnědlé a zažloutlé věkem a páchly vlhkou zeminou a trávou z jeho hrobu, ale jasně rudá barva čerstvé krve převažovala. Krev crčela netvorovi z prstů a čvachtala mu pod nohama, stékala mu po stehenních kostech a mokvala z prázdných očních důlků lebky jako slzy.

Krvavé kosti.

Jordan zjistil, že v ruce třímá meč, ačkoliv si vůbec nepamatoval, kdy jej tasil. Vůbec sice nevěděl, k čemu mu bude dobrý proti něčemu takovému, jako je Krvavé kosti, ale stejně dál pevně svíral jílec. Když nic jiného, známá váha meče ho uklidňovala. Vítr náhle změnil směr a zanesl k nim pach krve a mršin, který kostru halil jako tlející rubáš. Jordanovi se obrátil žaludek a mimovolně ucouvl. Za ním řičeli koně hrůzou. Pak si Jordan uvědomil, že tiše kňučí, a přinutil se s tím přestat; zaťal zuby tak silně, až ho rozbolela čelist. Nejraději by se otočil a utíkal pryč; prchal by tak dlouho, dokud by se nedostal do bezpečí racionálního světa, ale zároveň věděl, že by to k ničemu nebylo, že by ho ta stvůra stejně dohnala. Nasucho polkl a přešlápl na místě a teprve tehdy si uvědomil, že vedle něj stojí i Argent a Roderik, s meči připravenými. Gawain stál kousek opodál a v rukou svíral sekeru. Obličej měl bledý, ale velice klidný. Jordan cítil, jak ho obestírá závrať. Pohled na Krvavé kosti ho v hloubi mysli podivně zneklidňoval. Kostra se přece nemohla pohybovat beze svalů a šlach, a přesto se Krvavé kosti tyčil nad svým otevřeným hrobem jako příšerná noční můra ze snu nějakého dítěte, držený pohromadě temnou magií a vlastní neutuchající nenávistí. Slepá hlava se pomalu otočila k Jordanovi a ten vycítil, že kostra jej navzdory prázdným očním důlkům vidí.

„Co se stalo?" zeptal se hlasem chvějícím se na pokraji hysterie. „Jak po všech těch staletích dokázal uniknout z mohyly?"

„Někdo musel odstranit poutací zaklínadla," odpověděl Roderik tiše. „Nejspíš stejný čaroděj, který na nás přivolal tu bouři."

„Pak musí být doopravdy zoufalý," řekl Gawain. „Probudit Krvavé kosti je jedna věc, ale zahnat ho pak zase zpátky pod zem... I velemág by s tím měl co dělat."

„To je sice možné," zavrčel Argent, „ale mě teď spíš zajímá, co k čertu budeme dělat? Můžeme s tím bojovat?"

„Nemyslím, že bychom měli na výběr," odpověděl Gawain. „Po všech těch letech v zemi bude mít určitě žízeň."

„Samozřejmě," řekl Roderik. „Pije krev, že?"

„Jestliže pije krev, tak je to upír," vmísil se do hovoru Jordan. „Jednou jsem upíra hrál. Nemohli bychom mu proklát srdce kůlem?"

„On žádné srdce nemá!" vybuchl Roderik. „A není to žádný upír; je mnohem nebezpečnější."

„Rozptylte se!" zaječel náhle Gawain.

Devět stop vysoká kostra se nepřirozeně rychle vrhla vpřed a Jordanovo srdce se na chvilku zastavilo. Argent a Roderik spěšně couvli vpravo, zatímco Gawain skočil doleva. Jordan stál zkoprněle na místě, neschopen hnout byť jen jediným prstem, zatímco se Krvavé kosti řítil přímo na něj. Obrovská stvůra vypadala jako výtvor nějakého zlého snu. Dlouhé kostěné ruce se natáhly po Jordanovi, prsty jako větvičky se mu rozevřely přímo před obličejem, pak mu do boku vrazil sir Gawain a oba muži se svalili na zem. Jordan tvrdě dopadl na udusanou cestičku a vyrazil si dech z plic; vzpamatovat se však pro něj bylo dílem okamžiku. Rychle se zvedl na kolena a uviděl, že Gawain už stojí a napřahuje se sekerou. Runy na její hlavě teď zářily jiskřivě bílým ohněm. Krvavé kosti se na něj zašklebil, jeho ruce se nedočkavě natáhly. Z konečků prstů mu kanula krev v nepřetržitém proudu. Gawainova sekera zaútočila na bližší paži kostry, ale ta ji v posledním okamžiku stáhla. Rytíř zavrávoral na okamžik vyvedený z rovnováhy prudkostí vlastního útoku a vtom ho Krvavé kosti kopl do břicha. Gawain odletěl pozpátku do vřesu a zůstal tam ležet bez hnutí.

Roderik zvedl ruce nad hlavu a kolem začal svištět vítr. Na čele mu vyrazily kapičky potu, jak sbíral poslední zbytky energie, aby jí živil svou magii. Vítr fičel a prohánět se v prázdném hrudním koši kostry, ale ta se ani nehnula. Argent se plazil po kolenou a po rukou vřesem, snaže se dostat za kostru, dokud je zaměstnána něčím jiným. Jordan si všiml, o co se pokouší, a rozhodl se mu pomoci odvedením pozornosti nepřítele. Vyskočil, spustil si z rukávu do dlaně zápalnou kuličku a odloupl nehtem voskovou vrstvičku. Pak kuličku hodil do vřesu mezi nohy stojící kostry. Vřes se okamžitě vzňal a plameny začaly tančit kolem kostěných nohou.

Krvavé kosti zvrátil šklebící se lebku a zaječel. Ten ohlušující zvuk drásal uši a pronikal pod kůži. Zněl ještě dlouho poté, co by se bytost s plícemi musela nadechnout. Jak může křičel? pomyslel si Jordan trochu bláznivě. Ta zatracená věc přece nemá plíce... Po zádech mu přeběhl mráz, když zjistil, že plameny kostře doopravdy neublížily. Krev na jejích kostech žčernala a škvařila se v žáru, ale kosti samy zůstaly nedotčené.

Za kostrou se vrávoravě postavil Argent, meč držel nešikovně v obou rukou. Rozmáchl se a ťal stvůru do páteře. Ostří meče se vklínilo mezi obratle a uvízlo v nich. Stvůra pod silou úderu klopýtla o krok vpřed, pak se otočila, aby se podívala, kdo si troufl ji napadnout. Celé její tělo se zkroutilo způsobem, jaký by svaly nedovolily, takže se její rozšklebená lebka ocitla těsně před Argentem. Kupec se zoufale snažil vytrhnout meč. ale bezúspěšně. Vtom vystřelila kostěná ruka a její prsty se sevřely Argentovi kolem hrdla. Krvavé kosti ho zvedl a přidržel si ho ve vzduchu před sebou. Kupcův meč mu neškodně trčel z páteře. Argent se oběma rukama snažil vypáčit stvůře prsty, ale nepohnul jimi ani o palec. Po krku mu stékala krev. Roderik nechal čarování a vrhl se vpřed, meč připravený k úderu. Krvavé kosti zvedl kupce bez nejmenší námahy nad hlavu a odhodil ho daleko do vřesu. Jordan jen zamrkal, když Argent s hlasitým zaduněním dopadl na tvrdou zem.

Náhle uviděl, že Gawain už zase stojí. Bylo vidět, že má na levém boku pohmožděná žebra a po čele mu stékal pot, ale sekeru držel pevně v rukou. Roderik dorážel na stvůru a snažil se ji zasáhnout mečem do páteře, ale dlouho jí čelit

nedokázal. Ruka Krvavých kostí se bleskově míhala vzduchem a pokaždé hraběte minula o menší kousek.
„Kouř," zavolal Gawain na Jordana chraptivě. „Viděl jsem, že při svých výstupech používáš kouř. Dokázal bys ho udělat i tady?"
„Jistě," odpověděl Jordan. „Ale k čemu to bude dobré? Jestliže mu neublížil ani oheň..."
„Prostě ho udělej!" zachrčel Gawain. „A připrav se mi pomoct. Argent měl správný nápad, ať odpočívá v pokoji. Musíme toho parchanta setnout. Počkej, až se dostanu za něj, a pak udělej tolik kouře, kolik můžeš."
Jordan přikývl a Gawain zmizel ve vřesu. Jordan se pokusil sledovat jeho pohyb, ale brzy jej ztratil. Gawain byl vážně dobrý. Palmoval jednu z kouřových bombiček ukrytých v pravém rukávu a nejistě ji potěžkal. Podíval se na obrovskou kostru a dech mu na okamžik uvázl v hrdle. Byla tak zatraceně velká... Krev jí kanula ze zažloutlých kostí a vsakovala do půdy pod jejíma nohama. Plameny už pohasly. Mrtvolný pach stvůry byl čím dál silnější. Jordan se krátce ohlédl po koních, ale bylo mu jasné, že teď by mu nebyli k ničemu. Byli příliš vyděšení, než aby snesli jezdce, a Krvavé kosti by ho stejně chytil dřív, než by se k nim dostal. Jakkoliv se mu chtělo otočit se a prchat, dobře věděl, že má šanci, jedině když zůstane na místě a bude bojovat.
Koneckonců, nemohl v tom Gawaina nechat. Sice pro to nedokázal vymyslet žádné racionální zdůvodnění, ale prostě na to neměl žaludek. Znechuceně si odfrkl. Pár dní hraje prince a už jedná jako hrdina. Hrdina... měl by se vzpamatovat, dokud je čas.
Díval se, jak Roderik poskakuje před Krvavými kostmi sem a tam. Jeho pohyby byly čím dál pomalejší a nemotornější únavou. Kostra si s ním teď jen hrála a oba to věděli. Jordan se rozhodl, že už nebude déle čekat. Pokud Gawain ještě nebyl na místě, musí to riskovat. Roderik zjevně mlel z posledního. Jordan křikl na Krvavé kosti nadávku, aby na sebe připoutal jeho pozornost, a rozmáchl se, aby hodil kouřovou bombičku. Srdce se mu sevřelo, když uviděl, jak kostra jediným úderem odhodila Roderika stranou a vrhla se s rukama napřaženýma přímo na něj. Jordan pohlédl do tváře její rozšklebené krvavé lebky a hodil bombičku do vřesu před ní. Z vřesu se okamžitě vyvalil temný olejnatý kouř a vytvořil neproniknutelnou clonu. Kostra se zastavila a začala ho rozhánět oběma rukama. Jordan si předsevzal, že jestli se k němu Krvavé kosti přiblíží ještě o krok, otočí se a bude utíkat pryč, dokud mu budou plíce stačit. Pak se z dýmu ozval zvuk nárazu oceli do kosti, stvůra zaječela a skácela se do vřesu.
Zem se při jejím dopadu zachvěla. Zbytky Roderikova magického větru trochu rozptýlily kouř a Jordan ke svému zděšení uviděl, že má teď rozšklebenou lebku jen několik stop od sebe. Kostra už se opírala rukama o zem a zvedala se. Jordan se vrhl vpřed, meč pevně sevřený v obou rukou. Nevěděl sice, co by měl udělat, zato byl pevně odhodlán udělat to okamžitě. Kostra ho děsila k smrti a zdálo se mu, že tohle se mu v poslední době děje až příliš často. Už měl až po krk toho nechat se pořád někým strašit; musí se s tím vypořádat jednou provždy. Možná tu zatracenou věc dokáže rozsekat na kusy. A pak se dým rozptýlil ještě víc a Jordan se zlomyslně zašklebil - pravá noha Krvavých kostí byla uťatá kousek nad kolenem. Z dýmu se vynořil Gawain a pozvedl sekeru.
„Chyť ho za hlavu!" zařval na Jordana. „Přidrž mi ho, abych ho mohl setnout! A pozor na jeho zuby!"

Jordan zasunul meč zpátky do pochvy, skočil po obrovské lebce, sevřel ji oběma rukama a přitiskl se na ni hrudí. Rozšklebené čelisti zuřivě cvakaly a hryzaly jeho kroužkovou zbroj. Jordanovi tekla po prsou a po břiše krev, ale naštěstí nebyla jeho. Puch, který se z kostry šířil, ho zbavoval vědomí. Co to, k čertu, dělám? pomyslel si. Vždyť mě může zabít. Zatracený pitomý hrdina... Kostra sebou trhla, zvedla hlavu z vřesu a Jordan vyletěl do vzduchu s ní. Držel se však zuby nehty a velká lebka začala pod jeho váhou pomalu klesat. Pak přiskočil Gawain a ocelová hlavice jeho sekery se mihla vzduchem. Ostří čistě přeťalo obratel a Jordan dopadl do vřesu, lebku stále přitisknutou k hrudi. Ležel na zádech, lapal po dechu a omámeně se díval, jak bezhlavá kostra udělala dva nejisté kroky a pak se skácela na zem. Teprve pak si uvědomil, že drží její hlavu, a s odporem ji odhodil. Lebka se odkutálela a zůstala ležet, šklebíc se do prázdna.
Jordan se ujistil, že už nekrvácí, a pak se namáhavě zvedl. Kroužkovou zbroj měl postříkanou krví a chvíli se ji snažil očistit rukávem, než si uvědomil, že je to marná práce. Trochu roztřeseně se zašklebil na Gawaina. Přežil to. Přežil to! Zhluboka se nadechl, nabral si plné plíce vzduchu a vychutnal si ten pocit. Gawain opatrně přivrávoral k lebce a prohlédl si ji. Zkusmo do ní kopl a spodní čelist odpadla. Gawain pohlédl na Jordana a krátce kývl.
„Dobrá práce, herče. Na okamžik jsem si myslel, že se otočíš a vezmeš do zaječích."
„Něco takového by mě ani nenapadlo," odsekl Jordan. „Když musíš každý den v týdnu čelit hillsdownskému publiku - a v sobotu dvakrát - už se na světě nenajde mnoho věcí, které by tě vyděsily."
Připojil se k nim Roderik, který trochu kulhal, ale jinak byl zjevně v pořádku.
„Jsi vážně zraněný?" zeptal se Gawaina. „Byla to ošklivá rána."
Gawain se usmál a zavrtěl hlavou. „Jen nějaké oděrky a modřiny. Už jsem se při tréninku zranil hůř."
„Já jsem taky v pořádku," ozval se Jordan. „Jen pro případ, že by to někoho zajímalo."
Roderik si ho klidně změřil pohledem. „V životě by mě nenapadlo dělat si starosti s tebou, Jordane. Herci přece vždycky dopadnou na všechny čtyři. Viděl někdo, co se stalo s Robertem?"
„To je bohužel jasné," povzdechl si Gawain a vrátil sekeru do pouzdra. „Ta stvůra ho musela odhodit dobrých třicet stop. Nejspíš má přelámané všechny kosti."
„Ne tak docela," řekl Argent. „Ale bolelo to tak."
Ohlédli se a uviděli, jak k nim Argent kráčí vřesovištěm. Zastavil se u bezhlavé kostry a pak do ní kopl. Roderik k němu rychle přiskočil, aby mu nabídl oporu, ale Argent se jen usmál a mávl rukou.
„Jsem v pořádku, Rode. Měl jsem štěstí; náraz utlumil vřes. Vyrazil mi dech a mám pár modřin, které budu ještě nějaký čas cítit, ale jinak jsem vyvázl bez úrazu."
Roderik se zasmál a zavrtěl hlavou. „Měl jsem vědět, že máš tuhý kořínek, starý příteli. Víš, je to strašná škoda, že o

tomhle nemůžeme nikomu říct. Zničení Krvavých kostí by z nás udělalo hrdiny. Možná dokonce legendy. Psali by o nás balady."
Jordan se zamračil. „Proč o tom nemůžeme nikomu říct?" zeptal se.
„Protože Vaše Výsost oficiálně vůbec neopustila hrad -a nikdo z nás také ne," vysvětlil mu Gawain.
„No jistě." Jordan si odfrkl a pohlédl nešťastně na hromadu krví potřísněných kostí ležící ve vřesu. „Co budeme dělat s tímhle?"
„Naházíme to zpátky do mohyly a zasypeme to, jak nejlépe budeme umět," odpověděl Roderik. „Lebku bychom myslím měli vzít s sebou a hodit ji do nějaké hodně hluboké řeky. Jen tak pro jistotu."
„Nic si z toho nedělej, mládenče," řekl Gawain Jordanovi. „Možná bys o tom mohl napsat hru."
„Stejně tomu nikdo neuvěří," dodal Argent.
„Když jsem na jevišti, lidé věří tomu, čemu chci, aby věřili," odpověděl Jordan rezervovaně. „Proto jste si mě přece vybrali, ne?"

Princ Lewis se mračil na němou scénu před sebou. Neslyšel sice, o čem hovoří, ale i tak bylo zřejmé, že si vzájemně gratulují k vítězství. Viktor si vedl překvapivě dobře. Všechny zprávy, které měl od svých špehů, sice tvrdily, že se ve vyhnanství zocelil, ale i tak... A ten kouř, to bylo něco nového. Vypadá to, že Viktor na své magii pracoval a zdokonalil ji. Lewis se obrátil k obrazu zády a ten zmizel.
„Omlouvám se za svůj neúspěch, Vaše Výsosti," řekl Mnich mrazivým, vzdáleným hlasem.
„Nestojím o omluvy, chci výsledky!" Lewis se na Mnicha zamračil. „A jak tě, k čertu, napadlo, vyvolat Krvavé kosti? Pokud by se ti nepodařilo vrátit ho do hrobky, nadělal by nám víc potíží, než by Viktor kdy dokázal!"
„Kalkulované riziko," odpověděl Mnich. „Žádné nebezpečí nám nehrozilo. Měl jsem situaci pod kontrolou."
„To určitě," odsekl Lewis. „Tak proč je teď z Krvavých kostí jen hromádka starých kostí a naši nepřátelé jsou na cestě sem?"
„Gawainova sekera byla faktor, se kterým jsem nepočítal," odpověděl Mnich klidně. „Mohu počítat jen s tím, o čem vím."
Lewis ho ještě jednou probodl pohledem a pak pomalu potřásl hlavou. „No dobře; co ještě můžeš udělat, abys jim sem zabránil přijet?"
„Mnoho ne, Vaše Výsosti. Moje magie má svoje meze. Než budu zase moci použít svou moc, musím nabrat sil."
„Jenomže oni dorazí už za několik dní! A viděl jsi, jak jsou dobří. Ten zatracený Gawain a jeho sekera... a Viktor se svou magií ohně..."
„Máte i jiné spojence," odpověděl Mnich. „Spojence, které můžete povolat, až princ Viktor a jeho družina dorazí do hradu. Například Železné srdce."
Lewis se podíval na velké brnění, které stálo v rohu komnaty. „Ano," řekl nakonec. „Na něho se mohu spolehnout vždycky."

3 SKUTEČNO A NESKUTEČNO

Jordan poprvé zahlédl Půlnoc večer pátého dne poté, co odjeli z Bannerwicku. Byl už celý rozlámaný z dlouhé jízdy v sedle, ale jediný pohled na hrad stačil zapudit všechny myšlenky na bolest z jeho mysli. Ponuré obrysy Sirného vrchu byly vidět ze vzdálenosti mnoha mil a hrad dřepěl na jeho vrcholu jako lebka na pohřební mohyle. Jordan si ho uchváceně prohlížel v houstnoucím šeru. Kolem pahorku se rozkládala širá pole, úhledně ohraničená kamennými zídkami. Jediná přímá cesta, která vedla do hradu, byla široká, rovná a dobře udržovaná. Na první pohled všechno vypadalo velice příjemně, obyčejně a civilizovaně, ale Jordan přesto cítil rostoucí neklid. Byl to samozřejmě ten hrad; jako by do té pokojné vesnické krajiny nepatřil o nic víc než ropucha do růžové zahrady. Hrozivě se rýsoval proti večernímu nebi a v jeho úzkých oknech připomínajících pozorující oči hořela nepřirozená světla.
Ne poprvé měl Jordan pocit, že se ocitl nad hlubinou a rychle klesá dolů. Byl herec, ne dvojník, a to málo, co věděl o dvorských intrikách, jej utvrzovalo v názoru, že by se jim měl vyhýbat jako morové nákaze. Neměl talent pro zradu a obojakost, a kdykoliv se snažil rozluštit, kdo pro koho a s kým doopravdy pracuje, rozbolela ho hlava. Vůbec ho netěšilo, že bude dělat dvojníka. Roderik a Argent ho už zasvětili do všech podrobností z princova života a Gawain mu neochotně vyprávěl několik historek, které mu pomohly udělat si obrázek o princově povaze, ale když se to vzalo kolem a kolem, Jordan byl herec a byl zvyklý na scénář, jeviště a rekvizity. Když to bylo nutné, dokázal improvizovat jako každý jiný herec, který si chtěl vydělat na chleba, ale pravda byla, že Jordan svoje role neměnil už čtyři roky. Nemusel. Nyní měl hrát novou roli, zvláštní angažmá bez scénáře a před publikem, které ho nejspíš popraví, když neodvede mimořádně přesvědčivou práci.
Padesát tisíc dukátů už se nezdálo být tak štědrou odměnou jako dřív.
Sirný vrch se však rychle přibližoval. Hrabě Roderik i Argent ujížděli v zasmušilém tichu a potlačovaná nervozita řeči jejich těla Jordanovi na klidu nepřidávala. Zajel se svým koněm blíž k siru Gawainovi. Rytíř ho nepřítomně pozdravil kývnutím, ale neřekl nic a nespouštěl oči z hradu před nimi.
„Jsi rád, že zase vidíš svůj domov, Gawaine?" zeptal se ho Jordan konečně.
„Hrad není mým domovem, Vaše Výsosti; je to jen místo, kde teď žiju. Ale ano, jsem rád, že jsem zpátky. Uvnitř hradeb nám nehrozí takové nebezpečí. Ne že by to naši nepřátelé vzdali, ale jejich útoky budou muset být skrytější a tím i méně účinné."
„Když už mluvíme o mých dvou bratrech," opáčil Jordan. „Jak se dostaneme do hradu, aby nás jejich špehové nezpozorovali? Pokud tomu dobře rozumím, oficiálně jsme nikdy neopustili hrad."

„Všechno už bylo zařízeno, Vaše Výsosti. Velitel hradní bezpečnosti patří k nám. Ráno vyjela na lov skupinka mužů, kteří se nám dosti podobají. Zmizí v lesích a my se vrátíme místo nich. Jednoduché, ale spolehlivé."
„Tak moment. Jak mohli vědět, že dnes přijedeme? Mohla se přece přihodit spousta věcí, které nás mohly zdržet."
„Hrabě Roderik je s velitelem bezpečnosti ve spojení," odpověděl Gawain. „Neptejte se mě, jak to dělají. Má to co dělat s čarodějnictvím a o to jsem se nikdy příliš nezajímal."
Jordan se rozhodl, že to přejde bez komentáře. „Nějaká rada na poslední chvíli, Gawaine? Jakmile projedeme hlavní bránou, moje role začne."
„Zatím si vedete skvěle, Vaše Výsosti. Mějte jen na paměti, že jste princ mocného království, a chovejte se podle toho.

Jednejte s každým jako s lůzou, očekávejte jen to nejlepší a tvařte se pobouřeně, když to nedostanete. Když budete na pochybách, chovejte se urážlivě a protivně. Měl jste neúspěšný lov, takže všichni budou očekávat, že máte mizernou náladu a budou na to brát ohledy. Skoro všichni."
„Nehraju ničemu, hraju ničemu..."
„Prosím?"
„Ale nic."
Teď už stoupali po úbočí Sirného vrchu k hradu a Jordanovi se svíral žaludek trémou. Bylo mu odepřeno i to malé povzbuzení uvolnit se posledním rychlým pročtením scénáře. Nakonec se uchýlil k poslední pomoci, sérii dechových cvičení. Přitom si prohlížel okolní krajinu. Samotný vrch vypadal překvapivě obyčejně - byla to prostě velká hromada zeminy porostlá trávou. Na okamžik mu připomněl mohylu Krvavých kostí, ale okamžitě tu myšlenku vypudil z hlavy. Podíval se na hrad a žaludek se mu znovu sevřel. Zdi z černého kamene se hrozivě tyčily nad ním, holé a nepřátelské. Z cimbuří je mlčky pozorovaly stráže, ale na úzkých věžích nevlály žádné vlajky ani praporce. V samotném tvaru hradu bylo něco znepokojivého, jako by jeho úhly a rozměry nebyly správné, a nepostižitelnost toho jen ještě víc drásala Jordanovy už tak dost zjitřené nervy. Jeho kůň pohodil hlavou a Jordan si všiml, že svírá otěž tak křečovitě, že mu zbělely klouby na prstech. Odvrátil pohled od hradu a raději se soustředil na dechová cvičení. Postupně se trochu uvolnil. Byl Velký Jordan a tohle byla jen jedna z mnoha rolí. Dokáže to. Jenom se mu do toho nechtělo. Až příliš brzy dojela celá skupinka k hlavní bráně a koně teď netrpělivě čekali, zatímco se těžká mostní mříž za skřípání řetězů a protizávaží pomalu zvedala. Konečně byla nahoře a Roderik pobídl koně vpřed. Jordan nasucho polkl a následoval ho. Nádvoří bylo jasně osvětleno pochodněmi a štolbové a sluhové se už sbíhali, aby panstvu pomohli sesednout. Jordan se začal zvedat v sedle, ale pak uviděl, že všichni ostatní sedí nehnutě, a rychle je napodobil. Trpělivě čekal, až mu sluhové přinesou dřevěné schůdky a umístí je vedle jejich čtyř koní. Gawain se zvedl ze sedla jako první a sestoupil po schůdcích na dlážděné nádvoří. Jordan v duchu pozvedl obočí a pak ho následoval. Schůdky k sesedání; tomu se tedy říká luxus. Pomalu se protáhl, šťastný, že už pod sebou nemá sedlo. V posledních letech toho mnoho nenajezdil a teď už věděl proč. Oběma rukama si masíroval ztuhlá záda a přál si, aby měl dost sebevědomí postarat se stejně o svá stehna. Ztěžka si povzdechl a rozhlédl se kolem. Jeho pohled padl na dřevěné schůdky a lehce se zakabonil. Nevědomost v takových maličkostech by ho mohla spolehlivě odhalit. Jistě, ostatní ho nevarovali jednoduše proto, že už to pro ně bylo natolik samozřejmé, že si to vůbec neuvědomovali. O čem jiném mu ještě neřekli? pomyslel si Jordan nešťastně.
Štolbové odvedli koně a prince s družinou obklopili sluhové s vlhkými ručníky sloužícími k setření prachu z rukou a obličejů. Jordan ten svůj použil vděčně, a když skončil, marně se ohlížel po sluhovi, který mu ho dal. Muž už zmizel v davu ostatních sluhů. Jordan ručník smotal a odhodil ho přes rameno, aniž se staral, jestli je tam někdo, kdo ho chytí. Jsem princ, zatraceně. Princové se nestarají. Nemusí.
Nenápadně se rozhlédl po nádvoří, aby si to tu zapsal do paměti. Viděl kolem sebe mnohem více pochodní a luceren, než by bylo nutné, ale i se vším tím osvětlením to bylo ponuré místo. Bylo tam příliš mnoho stínů a černý kámen nádvoří dodával tísnivý, klaustrofobický vzhled. Dláždění jako by pohlcovalo každičký zvuk a vytvářelo tak tajemné, nepřirozené ticho. Není to můj domov, řekl Gawain. Je to jen místo, kde teď žiju. Vpravo od Jordana se otevřely dveře a na nádvoří vyšel prostě oděný muž středního věku. Doprovázeli ho dva ozbrojení muži. Jordanova ruka bezděčně sklouzla k jílci meče a zastavil ji jen s největším úsilím. Nemohl si dovolit vypadat vystrašeně. Arogantně zvedl hlavu a čekal, až ti tři dojdou k němu.
Nově příchozí byl trochu méně než průměrné výšky, podsaditý a svalnatý. Jeho obličej se na první pohled zdál být skoro přátelský, ale jeho zelené oči byly ostražité a ani se nesnažily kopírovat jeho profesionální úsměv. Vlasy měl ohnivě rudé a sčesané do jakéhosi drdůlku a Jordan si ke svému překvapení uvědomil, že si je barví. Udělal si mentální poznámku, aby si to pamatoval; mohlo to být důležité vodítko k jeho pochopení. Muž se zastavil před Jordanem a formálně se mu poklonil. Oba strážci se prkenně uklonili.
„Vítejte doma, Vaše Výsosti," řekl muž. „Věřím, že jste měl příjemný lov."
„Čerta starého příjemný," odsekl Jordan. „Neviděl jsem nic, co by stálo za to štvát." Kdo to zatraceně je? Někdo by mi měl rychle napovědět, než plácnu něco, co nemám.
„Jak to jde u dvora, Brione?" zeptal se Roderik, který mezitím přistoupil k Jordanovi. „Stalo se od našeho ranního odjezdu něco důležitého?"
„Vůbec nic, můj pane. Pokud Vaše Výsost dovolí, doprovodím ji do jejích komnat. Vyskytly se skutečnosti týkající se bezpečnosti hradu, které je nutné prodebatovat v soukromí." Brion. Brion DeGrange, velitel hradní bezpečnosti. Je jeden z nás.
Jordan krátce přikývl. Rozpoznat lidi pouze podle popisu nikdy nebyla jeho silná stránka. „Jistě," odpověděl stroze.
„Půjdeš s námi, Roderiku?" „Jak si Vaše Výsost přeje."
„S vaším dovolením teď odejdu, pane," řekl Argent a formálně se uklonil. „Musím se postarat o jisté naléhavé

záležitosti."
„I já mám ještě nějakou práci," řekl Gawain. „S vaším svolením. Výsosti..."
„Ano, ano," odpověděl Jordan netrpělivě a propustil je oba mávnutím ruky. Pohlédl na DeGrange. „Tak pojďme. Mám na práci důležitější věci než postávat celý den na nádvoří."
DeGrange se hluboce uklonil a odvedl je do nitra hradu. Jordan si pomyslel, jestli se mu to jen zdálo, nebo skutečně zahlédl v očích toho muže těsně před tím, než se uklonil, záblesk hněvu. Oba ozbrojenci zaujali místo po Jordanových bocích. Jordan se snažil chovat, jako by tam nebyli. Nerad si to přiznával, ale jakmile Gawain odešel, cítil se mnohem zranitelnější, než by si přál.
DeGrange je vedl několika širokými průchody a chodbami hemžícími se lidmi, kteří okamžitě všeho nechávali a hluboce se klaněli, sotva uviděli Jordana. Zprvu mu to připadalo docela příjemné a lichotivé, ale brzy ho to začalo nudit, a dokonce rozčilovat. To ustavičné klanění mu šlo na nervy. Bylo to, jako by kráčel nekonečným špalírem číšníků. Jako každý herec měl rád obdiv, kterým ho diváci odměňovali za jeho umění, ale tihle lidé se mu klaněli, protože museli, ne proto, že by si to zasloužil. Jordan si řekl, že si toho nebude všímat. Přijímat nezasloužené ovace bylo jako pít víno bez alkoholu. Nevzrušovalo to. Nakonec je prostě ignoroval a na poklony neodpovídal. Po očku se díval po duchách a obludách, které měly na Půlnoci žít, ale zatím hrad vypadal jako všechny ostatní, jež dosud navštívil: byl temný, plný lidí a hrozně tu táhlo.
Jak chodby pokračovaly hlouběji do nitra hradu, byly stále užší, a Jordanovi začínaly nekonečné černé kamenné zdi připadat deprimující a zneklidňující zároveň. Navzdory množství pochodní a svítilen v každičkém výklenku tu nikdy nebylo dost světla. Ozvěna tu byla příliš dlouhá a stíny viděné koutkem oka měly nepřirozené tvary. Snažil se sám sebe přesvědčit, že jsou to jen výplody obrazotvornosti, ale nijak zvlášť to nepomáhalo. Podezíravě zašilhal na DeGrange, Roderika a stráže, jestli jeho pocity sdílejí, ale zdálo se, že na ně hrad nijak negativně nepůsobí. Patrně si na něj už zvykli. A pak vešli do prosté kamenné místnosti a depresivní atmosféra byla rázem ta tam.
Jordan zůstal překvapeně stát a ostatní se zastavili s ním. Oddechl si a narovnal se. Protáhl si svaly. Vůbec si neuvědomoval, jakou váhu nosí, dokud nezmizela. Nyní se cítil klidný a uvolněný, v míru s celým světem. Byl to pro něj nezvyklý pocit a zůstal chvíli stát, aby si ho vychutnal. Zvědavě se rozhlédl po místnosti. Stěny byly ze stejného černého kamene jako všechny ostatní, ale tady byla jejich barva jakoby potlačená. V železných kruzích hořely dvě pochodně a jejich světlo zaplavovalo místnost přívětivou teplou září. Na jedné stěně visel prostý dřevěný kříž, za kterým byly zastrčené čerstvé květiny. Byla tam řada prostých dřevěných lavic, ale žádný jiný nábytek ani výzdoba.
„Kde to jsme?" zeptal se Jordan.
„Tohle je útočiště, Vaše Výsosti," odpověděl Roderik zdvořile a káravě zároveň.
„Samozřejmě," řekl Jordan. „Útočiště."
Kývl na DeGrange, aby je vedl dál, a společně vyšli z místnosti. Jakmile překročili její práh, pocit míru a pokoje byl pryč. Jordan neřekl nic, ale předsevzal si, že až spolu budou o samotě, položí Roderikovi několik dalších otázek. Před strážemi se ho na nic vyptávat neodvážil; Viktor by měl o útočišti vědět všechno.
Nakonec, dlouho potom, co Jordan už dávno ztratil pojem o tom, kam jdou, dorazili k velkým, nádherně vyřezávaným a zdobeným dveřím. DeGrange je otevřel, pak poodstoupil a pokynul Jordanovi, aby vešel první. Ten poslechl a přitom se snažil předstírat, že ani nic jiného nečekal. Komnata za dveřmi byla prostorná a bohatě zařízená. Podlahu pokrývaly tlusté koberce a na zářivě bílých stěnách visely pestrobarevné tapiserie. Z místnosti vedlo více než tucet dveří. Všude kolem stál elegantní, drahý nábytek, na kterém však bylo vidět, že při jeho výběru nehrál hlavní roli vkus ani cit. Některé kusy si stylem a obdobím tak odporovaly, že Jordan až zamrkal. Jelikož se na vrcholu své kariéry krátce stal zbohatlíkem, byl až snobsky citlivý na záležitosti vkusu. Netrpělivě čekal, až oba ozbrojenci zažehnou podle DeGrangeových instrukcí svíce a pak je trhnutím hlavy propustil. Muži odešli, když se mu předtím ještě zdvořile poklonili, a Jordan konečně osaměl s Roderikem a DeGrangem.
Jakmile se zavřely dveře, Roderik se skácel do nejbližšího křesla a začal se ovívat rukou.
„Prozatím bylo všechno v pořádku. Co si myslíte o svých komnatách, Vaše Výsosti?"
„Velice pěkné," odpověděl Jordan. „A velice... přepychové."
„Ano," přisvědčil Roderik s úsměvem. „Vkus nikdy nepatřil k Viktorovým silným stránkám. A jestli si myslíš, že tohle je zlé, počkej, až uvidíš ložnici. Brione, příteli, dovol, abych ti představil Velkého Jordana."
Jordan se na DeGrange zašklebil a napřáhl ruku. DeGrange si dal ruce v bok a chladně na Jordana pohlédl. „Vybral jsi dobře, Roderiku. Podoba je přesná, i způsob řeči a chůze. Samozřejmě ještě bude muset pracovat na aroganci, ale jako herec s tím určitě nebude mít problémy. Chápe, v čem spočívá jeho práce?"
„Ano. Řekli jsme mu všechno, co je třeba."
„Nepochybuji, že jsi mu řekl všechno o Viktorovi, ale je mu jasné, co my všichni můžeme ztratit, když to zpacká?"
„Určitě ano, Brione."
„Já bych na to nesázel. Znám takové, jako je on. Tisíckrát se může nazývat Velkým Jordanem, ale je stejný jako všichni ostatní herci: líný, nešikovný a nepřesvědčivý."
„Jestli o něm nepřestaneš mluvit, jako by tu nebyl," řekl Jordan chladně, „brzy od něj dostaneš ránu pěstí."
DeGrange se k němu otočil. „Zapomínáš, kde je tvoje místo, herče," řekl tiše. „Jsi člověk, kterého jsme najali, nic víc. Patříš nám, tělem i duší. Na veřejnosti se ti sice budu klanět, ale v soukromí mi budeš říkat pane a chovat se podle toho. Protože když na to zapomeneš, ublížím ti. O ubližování lidem toho vím hodně. Teď přede mnou poklekni, herče, a předveď mi, jak mne budeš oslovovat."
„Trhni si nohou," odsekl Jordan.
DeGrangeova ruka sjela k jílci meče, který měl u boku. Jordan k němu přikročil a vší silou ho kopl těsně pod koleno. DeGrange vytřeštil oči překvapením i bolestí, pak se pod ním podlomily nohy a on se skácel na podlahu. Jordan si

spustil do dlaně jednu ze zápalných kuliček a rozmáčkl ji v ruce. Ze zaťaté pěsti mu vyskočily modrobílé plameny a úplně ji pohltily. Jordan se naklonil a napřáhl planoucí ruku k DeGrangeovi. Ten okamžitě ztuhl na místě. Když se Jordanovy prsty zastavily jen kousek před jeho obličejem, na čele mu vyrazily kapičky potu.
„Budeš se mnou jednat s úctou pořád," řekl Jordan klidně. „Na veřejnosti i v soukromí. Nedovolím, aby byla celá tahle hra zmařena jen proto, že se spleteš. Nejsi dost dobrý herec, abys to dokázal zamaskovat. Teď vstaň a předveď mi, jak mě budeš oslovovat."
Nevyhrožoval mu; nemusel. Couvl o několik kroků a sfoukl plameny, které mu šlehaly z ruky. Kůže ho trochu svědila, ale oheň mu neublížil o nic víc než kdy jindy. Ochranné kouzlo, které si koupil před mnoha lety, bylo stále účinné.
DeGrange pomalu vstal a začal si třít zraněnou nohu; Jordan ho bedlivě pozoroval. Blufoval, ale přísahal by, že to DeGrange nepoznal. Uvěřil Jordanově pohrůžce, protože tu svou myslel vážně. Jordan se násilí raději vyhýbal, když to bylo jen trochu možné, ale jestli si tady chtěl získat nějaký respekt, musel jednat tvrdě. Jinak by ho převálcovali.
DeGrange krátce kývl směrem k Jordanovi a pak se obrátil na Roderika. „Je dobrý. Když mu z ruky vyšlehly plameny, na jeden příšerný okamžik jsem si myslel, že je to skutečný princ Viktor a já jsem ve strašném průšvihu."
„Pokud jde o tebe, je to princ Viktor," odpověděl Roderik chladně. „Má naprostou pravdu; musíme se k němu chovat pořád stejně, jinak bychom mohli v klíčovém okamžiku udělat chybu. A teď se mu omluv."
„Mám se mu omluvit? Nafoukanému herci?"
„Je to tvůj princ," odpověděl Roderik. Podíval se DeGrangemu do očí a muž zbledl. „Udělej, co ti říkám, Brione. Omluv se mu."
DeGrange zaťal zuby a svaly v obličeji mu křečovitě zacukaly. Ruce se mu sevřely v pěsti. Pomalu, vzdorovitě se otočil k Jordanovi. „Omlouvám se za svá neuctivá slova a jednání, Vaše Výsosti."
„Pak už o tom nebudeme mluvit," odpověděl Jordan velkomyslně. Pohlédl na Roderika. „Něco se stalo. Nějak jsi ho k tomu donutil."
„Jistě," odpověděl Roderik skoro vesele. „Nebylo to těžké. DeGrange kdysi býval široko daleko známý a obávaný bandita. Velel jedné z největších tlup hrdlořezů a lupičů, jaké kdy Redhart poznal. Nakonec jsme je vystopovali v jejich pelechu - je tomu asi pět let. Většina z nich byla na místě pobita, ale Briona jsme zajali. Král Malcolm ho zaklel a teď je pod účinky podmaňovacího kouzla. Brion dělá velitele hradní bezpečnosti a odvádí skvělou práci. Původně ho měl v moci přímo Malcolm, ale po jeho smrti přešlo ovládání na mě.
„Tak to jsi měl štěstí," řekl Jordan.
„Trochu jsem mu pomohl," přiznal Roderik. „Malý přídavek k původnímu zaklínadlu. Tak malý a bezvýznamný, že kdybys ho přímo nehledal, nikdy by sis jej nevšiml. Malcolm o něm přirozeně neměl tušení a Brion mu to vyzradit nemohl. A nemusíš se bát, že by ho ode mne někdo převzal; změnil jsem zaklínadlo tak, že jsou další úpravy nemožné. Malcolm nebyl ve Vysoké magii nikdy moc dobrý a jaktěživ nepochopil, jak vlastně funguje. Brionovi můžeš věřit bezvýhradně, Jordane. Nemůže nás zradit o nic víc, než může létat. Tu a tam se sice snaží získat zpět svou ztracenou svobodu, ale pár mých slov ho vždycky přivede k rozumu. Mám pravdu, Brione?"
„Ano, můj pane," odpověděl Brion.
Jordan se zamračil. Slyšel o podobných zaklínadlech, ale ještě nikdy neviděl, jak fungují. Teď, když to věděl, se mu to ani trochu nelíbilo. V podstatě to byla zvlášť odporná forma otroctví. Muž v okovech může alespoň snít o tom, že jednoho dne uprchne, ale jakou naději člověk má, když je v okovech jeho mysl a duše? Raději se modli, Roderiku, aby tvoje kouzlo nikdy nepřestalo účinkovat, pomyslel si Jordan. Protože jestli se Brion jednou osvobodí, budeš umírat dlouho a bolestivě.
„Teď nám vyprávěj, Brione, co se přihodilo za naší nepřítomnosti," řekl Roderik klidně. „Jak se vede princi Viktorovi?"
„V jeho stavu k žádné změně nedošlo," odpověděl DeGrange. „Stále je slabý a trpí horečkami, ačkoliv je při vědomí -většinou. Ani ranhojiči, ani mágové nedokážou říct, co s ním je."
„Kdy prince Viktora uvidím?" zeptal se Jordan náhle. „Musím se s ním setkat a brzy, jestli ho mám zahrát dobře. Zatím mám jen vaše názory na to, jaký si myslíte, že je. Potřebuji ho vidět na vlastní oči."
„Bude tady každou chvíli," odpověděl Roderik. „Šel pro něj sir Gawain. Brione, co dělali Lewis a Dominic?"
„Na veřejnosti je naši špehové nespustili z očí," odpověděl DeGrange. „Ale v soukromí je chrání silné magické štíty, stejně jako nás. Jejich lidé pořád ještě převracejí při pátrání po ztracené koruně a pečetním prstenu hrad vzhůru nohama, ale zatím neměli víc štěstí než naši. Lewis strávil spoustu času s Mnichem a Železným srdcem. Dominic a lady Elizabeth nepokrytě agitovali u dvora a snažili se získat co největší podporu mezi šlechtou."
„Daří se jim to?" zeptal se Roderik zamračeně.
„Docela ano," odpověděl DeGrange. „Lewise neměli dvořané rádi nikdy. Princové by sice měli tu a tam svést nějaký ten souboj, ale on zacházel příliš daleko. A je na ně příliš nevypočitatelný. Dnes mu nikdo nevěří ani tolik, co by jim dohodil - zvlášť když se dal dohromady s Mnichem."
„To jméno už jsem několikrát slyšel," vložil se do hovoru Jordan. „To je čaroděj, že?"
„Myslíme si to," přisvědčil Roderik. „Asi bude nejlepší, když se s ním setkáš a uděláš si názor na něj sám. Mnich je poněkud... znepokojivá osobnost. Pokračuj, Brione. Co si dvůr myslí o Viktorovi?"
„Princ Viktor ztratil většinu zastánců, když byl poslán do interního vyhnanství," odpověděl DeGrange. „A kvůli své nemoci si je teď nemůže získat zpátky. V poslední době se u dvora o jeho nepřítomnosti hodně mluví, ale není to nic, co bychom nezvládli. Ovšem Dominika to všechno staví do velice silné pozice. S pomocí lady Elizabeth si buduje mocenskou základnu, které už teď nikdo nemůže konkurovat."
„Tak moment," ozval se opět Jordan. „Podle sira Gawaina je Dominic šílený."
„Já bych se s ním o to nepřel," ušklíbl se DeGrange, „ale dvůr je toho názoru, že lady Elizabeth šílená není a má dost rozumu za oba. A ačkoliv je Dominic poněkud... divný v jistých ohledech, pokud jde o politické záležitosti, myslí mu to

dokonale jasně."
Náhle se hlavní dveře otevřely a všichni tři muži vzhlédli. Roderik krátce pohlédl na postavu v plášti s kapuci, která stanula ve dveřích, vyskočil a hluboce se uklonil. DeGrange jej napodobil a Jordan okamžitě pochopil, kdo to musí být. Nově příchozí pomalu vešel do místnosti, z jedné strany podpíraný sirem Gawainem a z druhé půvabnou mladou ženou. Jeden ze strážných venku za ním zavřel dveře. Muž v plášti zvedl chvějící se ruku, odhrnul si z čela kapuci a odhalil tvář prince Viktora. Jordan od něj nedokázal odtrhnout pohled. Byl to stejný obličej, jaký uviděl v Roderikově zrcadle v Bannerwicku. Měl stejné sardonické rysy, přeražený nos a smolně černé vlasy. Ale tento muž nosil svou tvář jinak. Z jeho očí a sevření úst vyzařovala nedůtklivost a mračil se, až se mu mezi očima dělaly hluboké vrásky. Pleť měl velice bledou a leskla se mu potem. Žena, která jej podepírala, mu pomohla do nejbližšího křesla, a Jordan se chopil příležitosti si ji přitom prohlédnout. Na ženu byla vysoká - pět stop a devět nebo deset palců -a postavu měla štíhlou, trochu chlapeckou a otevřeně smyslnou zároveň. Nemohlo jí být více než devatenáct nebo dvacet a překypovala životem a energií. Měla dlouhou hřívu světle hnědých vlasů, které jí spadaly skoro až k pasu; vpředu je měla stažené z ostře řezaného, inteligentního obličeje. Byla půvabná a elegantní, ale když se její pohled střetl s Jordanovým, cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Viděl cílevědomost, kterou měla jasně vepsanou v obličeji spolu s nemilosrdným odhodláním. V tom okamžiku chápal její myšlenky, jako by ji znal odedávna; a v jistém slova smyslu tomu tak bylo. Měla pohled společný všem kariéristkám, se kterými kdy hrál, ženám toho typu, co si vždycky dovedou zařídit, aby nikdo ve hře nezpíval lépe než ony. Když odvrátila pohled, skoro si oddechl. Měla v sobě sílu, která v ní plála jako oheň a vyzařovala z každého jejího pohybu - dokonce i z tichého konejšivého mumlání, s nímž se skláněla nad princem Viktorem. Jordanovi nikdo nemusel říkat, co je zač. Musela to být lady Heather Tawneyová, poslední princova milenka.
Pak se princ Viktor konečně usadil dost pohodlně a přísně se zadíval na Jordana.
„Pojď sem," řekl nakonec. Jeho hlas byl navzdory nemoci překvapivě silný a znělý. „Ukaž se, ať si tě prohlednu. Je to zvláštní vidět vlastní obličej na těle někoho jiného."
Jordan poslušně přistoupil k princovu křeslu. Viktor a Heather si ho mlčky prohlíželi, jejich oči ho hodnotily a měřily, jako když řezník odhaduje dobytek na porážku.
„Řekni něco," vyzval ho princ.
„Jsem poctěn, že se setkávám s Vaší Výsostí," řekl Jordan uctivě. „Doufám, že se mnou budete spokojen."
Viktor se zamračil. „Vypadá správně, ale jeho hlas je příliš vysoký. Já takhle nemluvím."
„Ale no tak, Viktore, drahoušku - jeho hlas je dokonalý," namítla lady Heather. „Mluví přesně jako ty, věř mi."
Viktor pokrčil rameny, ale nahlas neřekl nic. Jordan se tázavě podíval na Roderika, ale hrabě se jeho pohledu vyhnul. a tak se obrátil zpátky k princi. Nebylo pochyb o tom, že toho muže stravovala nemoc zevnitř. Nezdálo se, že výrazně ztratil na váze, ale z toho, jak se mu třásly ruce, bylo vidět, že je velice zesláblý.
Lady Heather pohladila Viktora po ruce a pak rozzlobeně pohlédla na Roderika a DeGrange. „Už je to týden, co Viktor onemocněl, ale pořád jste ještě nezjistili, co s ním je! Jak dlouho vám to ještě bude trvat?"
„Děláme, co je v našich silách," odpověděl DeGrange klidně. „Naši čarodějové jsou schopní a nenašli sebemenší stopu magického útoku. Ani pouhou kletbu ne. Nové komnaty, do kterých jste se přestěhovali, jsou přísně střeženým tajemstvím a chrání je všechny možné druhy kouzel. Ve větším bezpečí by nebyl ani v útočišti. Princ Viktor je v tuto chvíli nejstřeženější osobou na hradě - regenta nevyjímaje. Jídlo je pro něj připravováno každý den čerstvé, pod dohledem Roberta Argenta. Než odjel s hrabětem Roderikem, ochutnával ho dokonce osobně, v princově přítomnosti. Jelikož je Argent stále živ a zdráv, myslím, že jed můžeme vyloučit. Nevím, jaké bezpečnostní opatření bychom měli ještě zavést, lady Heather. Pokud jde o mne, zachvátila prostě prince obzvlášť ošklivá choroba a postarat by se o něj měli hradní lékaři, ne bezpečnost."
„Lékaři také dělají všechno co dokážou, Heather," řekl Roderik. „My všichni. Je to jen otázka času..."
Heather si znechuceně odfrkla, ale neřekla nic. Viktor se pomalu napřímil a upřel na Roderika pohled svých horečnatých očí.
„Gawain mi řekl, že jste v pátrání po koruně a prstenu nijak nepokročili. Určitě jste prohledali všechna místa, o kterých jsem mluvil?"
„Ano, Vaše Výsosti," odpověděl Roderik. „Pořád po nich není ani památky. Na druhé straně nic nenasvědčuje tomu, že by vaši bratři měli v hledání větší úspěch."
Viktor se rozmrzele zavrtěl. „Někde být musí. Myslel jsem, že znám všechny tátovy tajné skrýše... ale co vím já, vědí i Lewis a Dominic..."
„Počkejte moment!" zvolal Jordan vzrušeně. „Mám nápad! Hrad Půlnoc se přece jen hemží duchy, ne? Proč tedy prostě nevyvoláte ducha krále Malcolma a nezeptáte se ho, kam korunu a pečetní prsten ukryl?"
Všichni v místnosti na něj pohlédli s různým stupněm podráždění.
„Nemyslíš, že bychom to už dávno udělali, kdyby to bylo možné?" odsekl Roderik. „Všichni členové královské rodiny jsou od narození chráněni kouzlem, jež zabraňuje, aby někdo rušil jejich věčný odpočinek. Nic tak člověka nepřesvědčí, aby se nikdy nechtěl stát duchem, jako každodenní kontakt s nimi."
Viktor si zuřivě odfrkl a všichni se rychle obrátili zpátky k němu. Pořád se mračil a pomalu si mnul ruce, jako by ho bolely. „Všechno se nám vymyká z rukou a já jsem tak bezmocný... No dobře, to jen znamená, že budeme muset pracovat usilovněji. Roderik říkal, že Dominic agitoval u dvora. On a ta děvka, co si ho otočila kolem prstu, Elizabeth. Dělá si příliš mnoho přátel. To nemůžeme dovolit. Ty, herče!"
„Ano, Vaše Výsosti?"
„Myslíš, že se můžeš objevit místo mne u dvora?"
„Jsem připraven, Vaše Výsosti. Co mám udělat?"
„Přetáhnout některé z těch pitomců na naši stranu. Být klidný, šarmantní a přesvědčivý. Slib jim cokoliv. Roderiku,

vyhrab na Dominika tolik špíny, kolik můžeš, a dohlédni, aby se donesla k těm správným uším. Jestli nenajdete nic dost odporného, něco si vymyslete. Na ohledy není čas. Lewis má na své straně magii, Mnicha a Železné srdce. Dominic má Elizabethinu mazanost a tu také není radno podceňovat. Oba pak mají pod sebou velké množství stráží a vojáků. Já mám jen pár gardistů, trochu magie a skoro žádnou podporu u dvora. To všechno znamená, že jestli nechceme ze závodu vypadnout, musíme pracovat dvakrát tak usilovně a nebrat na nikoho ohledy." Ironicky se zašklebil na Jordana. „Tváříš se překvapeně, herče. Moje tělo je sice nemocné, ale ujišťuji tě, že moje mysl je v dokonalém pořádku. Gawaine!"
„Ano, pane."
„Promluv s gardisty a vojáky, kteří ještě nepodporují žádnou stranu. Zjisti, kolik by jich bylo ochotno bojovat za nás a kolik bychom jich dokázali přesvědčit sliby, vyhlídkou na kořist nebo povýšení. Až to uděláš, začni uvažovat, jak bychom se mohli dostat na kůži mým drahým bratrům. Nepochybuji o tom, že jsou chráněni stejně dobře jako já, ale možná je někde nějaká skulinka, které bychom mohli využít. Nebudu se cítit v bezpečí, dokud Lewis a Dominic nebudou mrtví a pohřbení."
„Vy byste zabil svoje vlastní bratry?" zeptal se Jordan pomalu.
Viktor na něj unaveně pohlédl. „Můj bože, tebe to doopravdy šokuje. Poslouchej, hlupáku, buď Dominic, nebo Lewis je patrně zodpovědný za smrt našeho otce. Možná jsme spolu měli spory, ale stejně jsem měl toho stařík rád a jeho smrt pomstím. Bez ohledu na to, co to bude stát. Kromě toho, Dominic je naprosto šílený a vždycky byl. A pokud jde o Lewise... Myslím, že by bylo lépe, kdyby byl také šílený. Člověk by tak alespoň snáze strávil mnohé z toho, co udělal. Nemám svoje bratry nijak v lásce, herče. Na to je znám příliš dobře. Svět bez nich bude mnohem lepší." Viktor se náhle odmlčel a poťouchle se zašklebil. „Kromě toho stojí mezi mnou a trůnem. Na tuhle příležitost jsem čekal dlouho a teď už mě nikdo nezastaví - nikdo a nic. Usednu na trůn Redhartu, kdybych měl kvůli tomu spláchnout všechny chodby tohoto hradu krví!" Prudký záchvat kašle mu zabránil pokračovat. Heather ho znovu začala konejšit a přitom mu kapesníčkem stírala pot z čela. Konečně se Viktor trochu vzpamatoval a s očima zavřenýma klesl do křesla. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tichý a velice unavený. „Roderiku, Gawaine, najděte mi korunu a prsten. Výmluv jsem už slyšel dost, teď chci výsledky. Najděte je -je mi jedno jak. Nezáleží na tom, kolik to bude stát a koho budete muset zabít. Heather, jsem unavený. Odveď mě odsud. Jsem tak unavený..."
„Samozřejmě, drahý. Opři se o Gawaina a o mě a půjdeme do našich nových komnat."
Společně s rytířem zvedli Viktora z křesla a Heather mu přetáhla přes hlavu kápi, aby zakryla jeho obličej. Mlčky vyšli z místnosti a dveře se za nimi zavřely. Jordan se podíval na Roderika.
„Tak tohle je princ Viktor."
„Ano. Co si o něm myslíš?"
„Je rozhodně... cílevědomý. Skutečně byl otráven?"
„Ne," odpověděl DeGrange klidně. „Všechno jeho jídlo pochází z Argentových soukromých zásob. Dokonce ho pro prince sám ochutnával. V jeho přítomnosti."
„Když nás teď na chvíli omluvíš," ozval se Roderik, „Brion a já musíme probrat Viktorovy instrukce a ty se mezitím můžeš zabydlit se ve svých nových komnatách. Nebudeme pryč dlouho a dveře budou hlídat stráže, takže tě nikdo nebude rušit. Když budeš cokoliv potřebovat, u krbu je zvonek. Stačí za něj zatahat a někdo přijde."
„To je v pořádku," odpověděl Jordan. „Myslím, že budu trochu pátrat na vlastní pěst. Ještě jsem neviděl místnost s tolika dveřmi. Jestli se do hodiny nevrátím, pošlete za mnou smečku psů, aby mě našli."
Roderik se zdvořile usmál. DeGrange hleděl na Jordana bez výrazu. Po chvíli se oba formálně uklonili a odešli. Zámek zarachotil, jak v něm někdo zvenčí otočil klíčem. Jordan pomalu potřásl hlavou. Někdy si přál, aby se raději vyučil tesařem, jak vždycky chtěla jeho matka.
Robert Argent seděl sám ve své pracovně a listoval v dopisech a účtech, které se nahromadily za jeho nepřítomnosti. Už to dělal nějakou dobu, ale pořád se nikam nedostal. Všiml si, že čte stejný odstavec už potřetí, a přesto neví, co se v něm píše. Upustil dopis na stůl a unaveně si promnul oči. Věděl, že by se měl soustředit - ten dopis byl důležitý, všechny byly - ale měl pocit, že mu už na ničem nezáleží. Muž, který přistupoval ke každému obchodu jako k záležitosti života a smrti a který dokázal z každého vyždímat i poslední kapičku možného zisku, to byl jiný Robert Argent. Tento muž žil už jen v minulosti. Argentovi se po něm stýskalo.
Opřel se v židli a rozhlédl se kolem sebe. Byla to středně velká, střízlivě zařízená pracovna; skromná, ale pohodlná. Koberec byl dárek od jeho poslední ženy a obrazy na zdi malovala jeho neteř. Některé z nich byly docela dobré. Za peníze, které teď vydělával, by si samozřejmě mohl dovolit okázalejší příbytek, ale neviděl pro to důvod. Byl mužem prostého vkusu.
Kdyby se znovu oženil, možná by to bylo jiné, ale k tomu se nějak nikdy nedostal. Měl by se znovu oženit: mezi kupci byly politické sňatky ještě běžnější než mezi aristokracií, jenomže on už na smluvené sňatky nevěřil. Věřil v lásku a romantiku, i když ty byly v jeho životě velice vzácné.
Když byl mladší, maloval si pro sebe mnoho možných budoucností, ale tohle nebyla ani jedna z nich. Argent se lehce usmál; vzpomněl si na dobu před více než dvaceti lety strávenou společně s Rodem - tehdy to ještě byl obyčejný Rod Crichton a ne hrabě Roderik. Tehdy byli nerozluční... Jeden večer je v Hubu vyhodili ze čtrnácti hospod za pouhé tři hodiny; nevěděl o nikom, kdo by jejich rekord překonal. Argent si povzdechl, apaticky se podíval na láhev vína, která před ním stála na stole, stále zazátkovaná. Víno měl rád vždycky, ale v poslední době mu nechutnalo ani to.
Když za ním Rod přišel s tím bláznivým nápadem najít princi dvojníka, zdálo se mu, že se staré časy vracejí. Byli zase spolu proti celému světu. A samozřejmě to byla možnost získat zpátky bohatství, o které přišli při posledním nevydařeném plánu. Jenže se to začalo kazit hned od začátku. Tentokrát to ale nebyla jeho chyba, ani Rodova; svět teď byl prostě silnější a nemilosrdnější, zatímco oni zestárli a změkli.

Robert Argent nehnutě zíral na stěnu před sebou; muž s příliš bohatou minulostí a žádnou budoucností.
Jordan obcházel rozlehlou místnost a hledal, kde by se usadil. Pokoj se zdál být nepohodlně velký a teď, když v něm zůstal sám, duněl ozvěnou. Jordan se prsty dotýkal nábytku a snažil se vystihnout atmosféru toho místa. Něco na jeho zařízení mu to znemožňovalo. Ten pokoj byl na pohled úplně nemožný: tak beznadějnou směsici stylů snad ještě neviděl. Bylo to, jako by každou součást vybrali, aby ohromila svou cenou a zjevem, ale nikdo už nepomyslel na výsledný dojem. Připomínal spíš výstavní síň než místnost, kde někdo doopravdy žije. Jordan pokrčil rameny. Možná to odpovídalo Viktorovu vkusu...
Jordan přistoupil k nejbližšímu oknu, odtáhl záclonu a vyhlédl ven. Byla už noc a vyšly hvězdy. Slyšel, jak se venku prohání vítr, i když silné sklo ztlumilo jeho kvílení na pouhý šepot. Noc vypadala studená a nepřátelská. Jordan se mimovolně zachvěl, pustil záclonu a odvrátil se od okna. Hrad Půlnoc mu prozatím připadal krajně ponurý a nepohodlný. Ještě neslyšel o architektovi, který by dokázal navrhnout hrad, v němž by se dalo žít. Jordan cítil, jak se ho zmocňuje deprese. Od chvíle, kdy vešel do této studené hromady černého kamení, nespatřil jediný veselý obličej ani nic jiného, co by potěšilo jeho duši.
Pak najednou uslyšel, jak se nedaleko od něj něco pohnulo, a zpozorněl. Rychle se rozhlédl, ale nic neviděl. Samozřejmě to mohla být myš nebo krysa... jenže to nebyl ten druh šramotu. Pozorně se zaposlouchal, ale zvuk se už neopakoval. Jordan rozpačitě pokrčil rameny. Takový starý hrad zřejmě tu a tam vyluzuje všelijaké zvuky. U protější stěny uviděl likérník a odhodlaně zamířil přímo k němu. Cítil, že po dni, jako byl tenhle, si jednu nebo dvě skleničky rozhodně zaslouží. Možná i víc. Otevřel dvířka rokokového sekretáře a zůstal němě zírat na řady karaf z broušeného skla před sebou. Všechny měly tvar podivných fantastických tvorů, jako jsou jednorožci, draci a bazilišci. Jejich podoba byla groteskně zkreslená, ale co bylo v tuto chvíli důležitější, jejich obsah neoznačovaly žádné nálepky nebo viněty. Jordan se usmál. Samozřejmě že neměly žádné nálepky: Viktor přece věděl, co v které karafě má. A pokud šlo o ty zvláštní tvary - docela se hodily k nábytku.
Jordan vzal nejbližší karafu a potěžkal ji v ruce. Broušené sklo mělo solidní váhu a vypadalo příšerně draze. Pohrál si s myšlenkou, že by si karafy přivlastnil jako pojistku pro případ, že by se v Roderikově plánu něco zvrtlo, ale nakonec ji zamítl. Hraje o padesát tisíc dukátů a rozhodně je nebude riskovat kvůli několika broušeným karafám. Vytáhl zátku, opatrně karafu pozvedl, aby ji náhodou neupustil, a přičichl si k červenému vínu uvnitř. Vonělo velice výrazně a ostře, až výhružně, takže karafu raději zase zazátkoval. Další obsahovala slivovici a Jordan ji také vrátil na její místo. Kdysi ji vyzkoušel a kocovina se ho pak držela čtyři dny. V třetí karafě byla kvalitní sladová whisky a Jordan se zrovna chystal nalít si jí extra velkou sklenici, když znovu zaslechl ten zvuk. Tentokrát se ozval hlasitěji a z větší blízkosti.
Jordan se prudce otočil, tasil meč a zády se přitiskl k likérníku. V místnosti kromě něj nikdo nebyl. Všechny dveře byly zavřené a nikdo nemohl projít přes stráže venku, aniž by to slyšel. Jordan si vzpomněl, co mu Gawain vyprávěl o duchách a obludách, skutečnu a neskutečnu, a po zádech mu přeběhl mráz. Odhadl vzdálenost k hlavnímu vchodu, suše polkl a pomyslel si, jestli by ho stráže slyšely, kdyby zaječel o pomoc. Pak se sebral a zuřivě potřásl hlavou. Prozatím neviděl nic, co by ho byť jen náznakem ohrožovalo. Vypadal by jako pořádný hlupák, kdyby přivolal stráže a pak musel přiznat, že si s ním jen zahrála jeho obrazotvornost...
Uvědomil si, že v levé ruce stále ještě drží karafu, a vrátil ji do likérníku. Opatrně se kolem sebe rozhlédl. V místnosti vládlo naprosté ticho. Jordan pomalu vykročil, meč stále napřažený před sebe. Nejbližší dveře měl po pravici. Pokud si správně pamatoval, co mu říkal Roderik, byla to ložnice. Jaké lepší místo k ukrytí by si mohl zvolit vrah... Jordan se tiše přikradl ke dveřím a přitiskl k nim ucho. Připadalo mu, že z druhé strany slyší jakési tiché, kradmé zvuky, ale jistý si tím nebyl. Levou rukou pevně sevřel kliku a pomaluji stiskl. Počkal, dokud si nebyl jist, že se západka uvolnila, a pak dveře o palec pootevřel. Velice opatrně pustil kliku a otřel si zpocenou dlaň do kalhot. Pořád nic neslyšel. Dech se mu zrychlil a nohy se mu trochu třásly. Napadlo ho, jestli vrah stojí na druhé straně dveří, naslouchá a čeká, až udělá chybný krok. Pak se rozhodl, že na to raději nebude myslet. Také se rozhodl, že by měl raději udělat něco hned, než ho opustí zbytek nervů a úplně se sesype. Sevřel jílec meče pevněji, rozkopl dveře a skočil do ložnice.
Obrovský pes stojící u postele vzhlédl, vyplašený Jordanovým náhlým objevením. Začal couvat, pak se zastavil a zavrtěl ocasem. Jordan se rychle rozhlédl po ložnici, ale nikdo jiný tam nebyl. Odložil meč a potřásl hlavou. Tolik povyku pro obyčejného psa... už začínal být paranoidní. S napřaženou rukou pomalu přistoupil ke psovi a přitom na něj mluvil tichým, konejšivým hlasem. Pes ho chvíli pozoroval s hlavou nakloněnou na stranu a pak mu vykročil vstříc, aby ho pozdravil.
Jordan se posadil na okraj postele a začal se se psem mazlit.
Ten se mu předními tlapami opřel o kolena a dával najevo, že v této poloze míní nějaký čas setrvat. Jordan mu řekl, že je pašák, a pes se na něj souhlasně zašklebil. Bylo to hezké zvíře, očividně dobře živené, a vypadalo dokonale spokojeně, ačkoliv tohle se u bloodhoundů těžko poznává. Jejich obličej není pro vyjadřování pocitů spokojenosti zrovna stavěný. Tenhle měl ty nejsmutnější oči, jaké kdy Jordan viděl. Pes byl zjevně stejně dobře vycvičený, jako byl přátelský, proto se na něj nepokusil skočit hned, jak ho uviděl, a Viktor v Jordanových očích o maličko stoupl. Člověk, který má takového psa, nemůže být zase tak zlý. Stejně by ale byl radši, kdyby se někdo alespoň zmínil, že tu bude...
Zašklebil se na psa, položil si jeho hlavu do klína a začal ho škrábat za ušima.
Jordan se rozhlédl po ložnici. Něco tak luxusního neviděl od toho večera, kdy si vydělával na večeři zpěvem v jednom prvotřídním bordelu v Hubu. Jistě, bylo to pohodlné, dokonce mimořádně pohodlné, ale také nevkusné, nepraktické a smyslné až za hranici vulgarity. Boty mu prakticky zmizely v tlustém koberci a postel byla tak měkká, že to bylo jako sedět na obláčku. Vlastně se do ní zabořil tak hluboko, až skoro pochyboval, že se z ní bez cizí pomoci vůbec zvedne. Jednotlivé kusy nábytku a výzdoby spolu opět neladily, ale na to už si Jordan začínal zvykat. Jeho pohled padl na mohutnou skříň, která zabírala skoro celou jednu stěnu, a něco ho napadlo. Dříve, nebo později se bude muset setkat s těmi důležitými lidmi u dvora a na to by se měl patřičně obléknout. Po několika dnech na cestě jeho šaty silně páchly

potem, prachem a jinými věcmi, na které raději ani nechtěl myslet. Překvapovalo ho, že květiny ve váze nezvadly, když se k nim přiblížil. Pomalu se protáhl a cítil, jak bolest v zádech povoluje. Docela určitě tu někde bude i koupelna, ale po té se podívá později, až na to bude víc času a až si bude alespoň trochu jistý, že ho nikdo nebude rušit. Roderik nebo někdo jiný se mohl vrátit každou chvíli a Jordan nesnášel, když ho někdo rušil při koupeli. Prozatím se tedy musí spokojit s převléknutím.
Opatrně odstrčil psa a vstal z postele. Dveře skříně lehce klouzaly v drážkách, a když je Jordan otevřel, naskytl se mu pohled na více šatů, než kdy v životě viděl pohromadě. Už hrál v divadlech, kde měli hůře vybavenou garderobiérnu. Byly tam šaty pro každou myslitelnou příležitost a některé z nich byly tak příšerné, že to musely být tradiční kroje nebo vzpomínka na maškarní bál. Jordan si sundal šaty, které měl na sobě, a odhodil je směrem k posteli. Košili si opět nechal, přestože mu už neseděla. Až bude mít trochu času, bude si muset upravit některou z Viktorových košilí, ale v tuto chvíli byly skryté kapsy v rukávech plné zápalných kuliček a kouřových bombiček výhodou, jíž se nemínil vzdát. Vybral si jedny šaty spíše náhodně a rychle si je oblékl. Byly až hříšně pohodlné a padly mu dokonale. Jordan zapózoval před velkým zrcadlem na dveřích šatní skříně a spokojeně si povzdechl. Jak je to dávno, co si mohl naposledy dovolit tak přepychové šaty? Sytě fialová barva mu skutečně slušela, zvlášť když ji doplnil rozevlátým temně rudým pláštěm.
Z druhého pokoje se ozvala hlasitá rána, jak někdo rozrazil dveře, a Jordan se zamračil. Vzápětí uslyšel, jak ho volá Roderik. Přece se něco nemohlo pokazit tak brzy. Rychle se vrátil do hlavní místnosti, kde už na něj čekali Roderik s Gawainem. Když Jordan uviděl jejich ustaraný výraz, srdce se mu sevřelo obavami.
„Co je?" zeptal se rychle. „Něco se stalo?"
„Regent vyzval všechny tři princе, aby se zúčastnili zvláštního slyšení u dvora," odpověděl Roderik. „Když k tomu došlo naposledy, oznámil jim, že jejich otec náhle zemřel. Ani nechci pomyslet, o co by se mohlo jednat tentokrát."
„Ví o nás?" zeptal se Jordan. „O mně?"
„Nevím, jak by se to mohl dozvědět," odpověděl Gawain. „Ale v regentově případě to zase tolik neznamená. Ten chlap má schopnost odhalovat věci, o kterých jsou ostatní přesvědčeni, že jsou nejhlubším tajemstvím. Ani to by ještě nebyla taková tragédie, kdyby nebyl tak zatraceně čestný. Ať se propadnu, jestli chápu, jak mohl u dvora přežít tak dlouho."
Jordan si skousl spodní ret a začal usilovně přemýšlet. Jestli si to správně pamatoval, podle tradice se po králově smrti ujímal vlády regent, který řídil království, dokud na trůn neusedl nový král. Současným regentem byl hrabě William Howerd, Malcolmův bratranec z prvního kolena. Dobrý chlap, ale tvrdý, jak bylo Roderikovi řečeno. A až příliš čestný, dodal k tomu Gawain.
„Za jak dlouho mě chce vidět?" zeptal se Jordan. „A kde jsou DeGrange a Argent? Neměli by u toho být?"
„DeGrange se snaží zjistit, jestli je někdo z našich lidí skutečně zrádce," odpověděl Gawain. „Přijde za námi, jakmile to bude možné."
„Pro Roberta jsem už poslal," dodal Roderik, „ale čekat na ně nemůžeme. Regent tě chce vidět okamžitě. Lewis a Dominic jsou už nejspíš na cestě ke dvoru. Musíme odejít ihned, Vaše Výsosti. Nevypadalo by dobře, kdybyste se zpozdil."
Jordan mlčky přikývl a vyšel spolu s nimi na chodbu. Tam se k nim přidali oba zbrojnoši jako čestný doprovod. Teprve potom si Jordan uvědomil, že v ložnici nechali psa. Ale co, pomyslel si. Ke dvoru bych ho s sebou sotva mohl vzít. Doufám, že zatím nezničí koberec. Podíval se na sira Gawaina, který spěchal po jeho boku.
„Co říkáš na moje nové šaty? Je to vhodný oděv na schůzku s regentem?"
„Jsou v pořádku," odpověděl Gawain. „Princ už nosil horší."
Jordan se zamračil. „Ty mi tedy pomáháš. Podívej se, co když se o nás opravdu nějak dozvěděl. Co budeme dělat?"
„Nevím, co ty," odpověděl Gawain, „ale kdyby to skutečně prasklo, já osobně vyskočím z nejbližšího okna a budu utíkat tak dlouho, dokud nebudu v nějaké jiné zemi. Skutečně nemyslím, že by to regent přešel jako dobrý vtip."
„Skvělé," zabručel Jordan.
Zatímco spěchali chodbami, horečně uvažoval. Ze všech záhad jeho nové role ho nejvíc zaujalo zmizení královy poslední vůle. Ať už ji vzal kdokoliv, buď chtěl vědět, koho král jmenoval svým nástupcem, nebo věřil, že se z ní dozví něco o zmizelé koruně a pečetním prstenu. Zdálo se však zřejmé, že Lewis ani Dominic korunu a prsten neměli - v opačném případě už by se dávno prohlásili za krále. Směr, kterým ho tyto úvahy vedly, se Jordanovi vůbec nelíbil. Jestli vůli neměli princové, kdo ji tedy měl? Je možné, že u dvora byla ještě jiná strana, která hájila vlastní zájmy?

Když se nakonec zastavili před vysokými dubovými dveřmi vedoucími do velké síně, Jordan překvapeně vzhlédl. Dva sluhové jim otevřeli a postavili se po stranách, zatímco herold oznámil příchod prince Viktora s doprovodem shromážděným dvořanům. Rázem se rozhostilo ticho, ve kterém Jordan, Roderik a Gawain chvíli zůstali stát ve dveřích a rozhlíželi se, pak pomalu vešli dovnitř. Jak kráčeli síní, muži se jim klaněli a ženy vysekávaly pukrlata tak vážně, až se Jordan musel přemáhat, aby se stále neohlížel, kdo jde za ním. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to prokazují úctu jemu, Viktorovi, princi Redhartu. Krátce kývl v odpověď a dvořané se trochu uvolnili. Jordan beze spěchu prošel síní a Roderik s Gawainem ho doprovázeli. Oba zbrojnoši šli dva kroky za nimi, aby jim poskytli iluzi soukromí. Dvořané tlachali o nejrůznějších banalitách, ale Jordanovi neuniklo, že po očku neustále sledují jej a jeho doprovod. Zastavil se a znuděně se rozhlédl; ze všech sil se přitom snažil působit co nejbezstarostněji.
Roderik se k němu naklonil a zamumlal mu do ucha: „Vypadá to, že Lewis ani Dominic ještě nedorazili. To není dobré. Podle všeho tu měli být dávno před námi. Půjdu najít DeGrange a zjistit, co se stalo. Gawain na tebe dohlédne. Zatím nic nedělej. Jen se mrač na všechny kolem a mlč. Budou si myslet, že máš špatnou náladu po neúspěšném lovu. Vrátím se co nejdříve."

Formálně se Jordanovi uklonil a beze spěchu odešel. Jen jiný herec by si mohl všimnout zrádné strnulosti Roderikových zad a ramenou. Jordan se za ním podíval, ve tváři lhostejný, neutrální výraz. Nebylo to poprvé, kdy byl u dvora, ale tahle síň byla určitě největší, jakou kdy viděl. Musela být nejméně dvě stě stop dlouhá a sto široká, a nyní byla doslova nacpaná dvořany v pestrých šatech. Se svými živými barvami a neustálým štěbetáním Jordanovi připomínali hejno papoušků.
Na druhém konci síně stál hrubě tesaný mramorový trůn postavený na mramorovém stupínku. Pod trůnem, mezi jeho silnýma nohama, bylo vidět velký větrem ošlehaný kámen. Jordan si ho zamyšleně prohlédl. Tak tohle byl tedy Kámen, kterému měla být předložena koruna a prsten: Kámen, jenž byl srdcem hradu Půlnoc a ohniskem jeho magie. Nevypadal nijak zvláštně, ale to trůn také ne. Jeho povrch byl popraskaný a posetý dolíky a basreliéfy, kterými byl zdobený, byly hrubé a strohé. Dokonce i se silnou poduškou na sedátku vypadal trůn značně nepohodlně. Do vši té elegance a nádhery velké síně se ani nehodil. Jordan zalétl pohledem ke dřevem obloženým stěnám. Nebylo by dobré, kdyby si dvořané všimli, že okukuje trůn jako nějaký turista. Koneckonců, ostění bylo skutečně nádherné. Každý panel z bukového dřeva byl zdobený jinými řezbami redhartských zvířat a lidí, jak pracují nebo se baví. Podrobnosti byly místy až neuvěřitelné. Krátce si ještě prohlédl důkladně navoskovanou podlahu a bohatě zdobený klenutý strop a pocítil neodolatelné nutkání otočit se na patě a utíkat pryč. Jak mohl doufat, že oklame lidi, kteří žili uprostřed takové nádhery, kteří krásu považovali za samozřejmost? Určitě museli okamžitě poznat, že je jen ubohá náhražka prince a teď čekali jen na vhodný okamžik, aby jej odhalili.
Něco z jeho myšlenek se mu zřejmě zračilo ve tváři, protože sir Gawain přistoupil až těsně k němu a zeptal se tlumeným hlasem: „Je všechno v pořádku, Vaše Výsosti? Jste trochu pobledlý."
„Jsem v pořádku," odpověděl Jordan rychle. „Naprosto. Ale něčeho bych se napil, kdyby to bylo možné."
Rytíř se uklonil. „Okamžitě pro vás něco seženu, Výsosti."
Zamířil ke stolu s občerstvením, který stál stranou. Jordan by sira Gawaina hned zase nejraději zavolal zpátky, aby nezůstal sám uprostřed cizinců, ale pýcha mu to nedovolila. Byl přece Velký Jordan, zatraceně. Byl herec a oni byli jeho publikum; to on měl přece navrch. Oni viděli jen to, co chtěl, aby viděli. Velká síň byla dozajista impozantní, ale už viděl lepší. Na vrcholu své kariéry vystupoval na Lesním hradě i v paláci vévody Alrika v Hillsdownu. Na každém z těch míst po tři večery a ani jednou neodešel bez dlouhých ovací. S těmihle si poradí. Jak říkal Roderik: s nikým nemluv a mrač se. To je snadné. Zachytil pohled nejbližšího dvořana a zakabonil se na něj co nejděsivěji. Tenhle pohled používal, když kráčel městskými tržišti a bazary a neznal dobře tamní zvyky. Bylo to jeho varování jsem chudý, ale mám prudkou povahu, takže v žádném případě nemá smysl pokoušel se mě okrást. Jordan ten výraz cvičil dlouho a důkladně, a byl na něj náležitě hrdý. Doposud nikdy neselhal. Když byl ve formě, lidé se před ním rozestupovali jako vlny před přídí lodě. A zdálo se, že na dvořany účinkuje stejně. Každý, na koho pohlédl, okamžitě pocítil potřebu podívat se někam jinam a muž, na kterého se Jordan dlouze zadíval, okamžitě zbledl. Gawain se vrátil se sklenkou vína a Jordan ji žíznivě vyprázdnil.
„Nepřehánějte to tak s tím mračením," zamumlal Gawain. „Neměl byste je příliš vystrašit - chceme, aby se někteří z nich stali našimi spojenci. A nezapomínejte, že se zotavujete z nemoci. Vypadáte až příliš zdravě."
„Chápu," odpověděl Jordan stejně tiše. „Jen tak pro zajímavost - proč reagují tak panicky? Vypadá to, že jsou vyděšení k smrti. Jistě, ten pohled jsem cvičil, ale tak dobrý zase být nemůžu."
„Krátce před tím, než jste odjel do vyhnanství, byl jeden z dvořanů tak pošetilý, že se pokusil zesměšnit váš vkus v oblékání. Dal jste mu příležitost omluvit se, a když odmítl, použil jste ohnivou magii. Uškvařil jste toho nešťastníka na místě."
Jordan se podíval na Gawaina, ale v rytířově obličeji neviděl nic, co by nasvědčovalo tomu, že přehání.
„Co se mu stalo?"
„Tomu muži? Umřel, Výsosti. Nakonec."
„To jsem pochopil. Myslel jsem princi."
„Nic."
„Nic? Nebyl potrestán ani pokárán?"
„Samozřejmě že ne, Výsosti. Nebyl ani žádný soud. Jste přece princ mocného království. A dal jste mu šanci se omluvit."
Jordan se nad tím zamyslel. Ani trochu se mu to nelíbilo. Ve své době hrával všechny možné aristokraty, od lordů přes barony až po vévody a krále, a každý z nich jednal podle zásad cti. Nestačilo mít vznešený původ: vládce musel prokázat i vznešené chování, aby ospravedlnil své výjimečné postavení. Šlechta mohla vládnout pouze se souhlasem poddaných - alternativou byly země ustavičně zmítané občanskými válkami. Tak to alespoň bylo v jeho hrách a opakoval to tak často, že tomu sám začal věřit. Jordan se najednou cítil velice vyčerpaný.

Pravdy, které se ukrývaly na Půlnoci, ho deptaly jako údery kladiva. Možná proto, že je v hloubi duše dávno znal. Krále Malcolma znal. Většina lidí ho znala. Považoval se za skvělého generála a hnal svá vojska z jedné války do druhé, jen aby vyzkoušel svoje vojenské teorie. Nejprve ve své zemi vyhladil bandity a lupiče, pak, když jeho sebevědomí vzrostlo, se pustil v pohraničních potyčkách do svých sousedů se záměrem posunout hranice Redhartu. Díky své magii živlů vyhrál víc bitev, než prohrál, ale všechna ta tažení jej i tak stála víc mužů, než mohl doplnit z dobytých zemí. Král Malcolm nebyl krutý muž, ale přes všechna jeho vítězství by se o něm těžko mohlo říct, že byl svým lidem milován. Jeho synové zjevně byli ze stejného kadlubu, jen ještě horší. Dominic je šílený a Lewis je lotr... a teď to vypadalo, že Viktor nebyl o nic lepší. Vlastně to nebylo žádné překvapení, Jordan viděl v princově obličeji zrádnou slabost, která se v kombinaci s jeho nedůtklivostí snadno měnila v aroganci a zlobu.
Usednu na trůn Redhartu, kdybych měl kvůli tomu spláchnout všechny chodby tohoto hradu krví...

Jordan si v duchu povzdechl. Jeho představy vždycky byly jen sny a iluze. Jeho diváci mohli věřit na hrdinné šlechtice, které pro ně hrál, ale on už ne. Alespoň ne ve svém nitru, kde to bylo skutečně důležité. Šlechta si udržovala moc a postavení silou zbraní a magií. Všechno ostatní byl pouhý sen...
Jordan dopil víno, které mu Gawain přinesl. Na jeho vkus bylo příliš sladké, ale měl žízeň a nemínil si vybírat. Pomalu se ho zmocnila netrpělivost, začal se procházet po síni a dvořané mu uctivě ustupovali z cesty. Gawain mlčky kráčel po jeho boku. Nemusel by to být pouze sen, uvědomil si Jordan najednou. Teď byl princem a mohl jako princ jednat. Jenomže pak by nemohl správně hrát svou roli a sám sebe by odhalil. Stejně by mu to hrabě Roderik nejspíš nedovolil. Viktor si zřejmě myslel, že tady vládne on, ale Jordanovi bylo jasné, že mozkem celého spiknutí je Roderik. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby zjistil, že Roderik využívá Viktora, a ne naopak.
Jordan se začal rozhlížet po dalším pití. Ať se propadne, jestli tohle zvládne střízlivý.

Brion DeGrange seděl ve své pracovně, v ruce držel sklenici vína a zamračeně do ní hleděl. Svého času býval řádný pijan, ale to už nebyla pravda. Zaklínadlo mu nedovolovalo dělat nic, co by mu mohlo překážet ve výkonu funkce velitele hradní bezpečnosti. To zatracené kouzlo mu nedovolilo se opít bez ohledu na to, jak moc to potřeboval. Jedna sklenice vína za večer, někdy dvě. Korbel piva k obědu. Víc nic. Nemohl se opít, nemohl utéct a nemohl se ani zabít - natožpak zabít člověka, který mu to udělal. DeGrange se zamračil na poloprázdnou sklenici. Byl sice lotr, ale alespoň svým nepřátelům obvykle dopřál milosrdenství rychlé smrti. A nikdy si nedržel otroky.
Jednou přijde den a on se pomstí. Jednou.
Do té doby bude co nejlepší velitel hradní stráže. Částečně ho k tomu nutilo zaklínadlo, ale hlavně neměl ve zvyku dělat něco polovičatě. Když už musel něco dělat, jeho sebeúcta vyžadovala, aby to dělal dobře. S druhým místem se nikdy nespokojil. Ani když to znamenalo zabít vítěze. DeGrange se zašklebil. Přesně tak se před lety stal psancem a nikdy toho nelitoval. Ten parchant mu měl jít z cesty. Zamrkal, když se mu ve spáncích rozbušila známá bolest. Zaklínadlo jej varovalo. Kdyby dál přemýšlel o své minulosti a o věcech, které dělal jako psanec, bolest hlavy by postupně sílila, až by ho zbavila vědomí. Už dávno se naučil, že bojovat se zaklínadlem nemá smysl.
S hořkou lehkostí získanou dlouholetou praxí se soustředil na pokojné, neutrální myšlenky. Když se to vzalo kolem a kolem, místo velitele hradní bezpečnosti bylo docela zajímavé. Byly dny, kdy se do své práce tak zabral, že uplynuly celé hodiny, po které si ani nevzpomněl, že je otrok. Bolest v hlavě začala pomalu opadat a DeGrange si ztěžka oddechl. Dopil víno, aniž si vůbec uvědomil jeho chuť. Zase začíná být sentimentální. Za to mohl blížící se podzim. Na podzim se vždycky rád projížděl lesem, na stromech viselo žluté a červené listí jako bronzové ozdoby... les mu doopravdy chyběl. Už sedm let mu nedovolili vyjít z hradu.
Rozhlédl se po holých zdech své pracovny. Nebyla to velká místnost, ale poskytovala mu teplo, pohodlí a soukromí. Svého času žil hůř. Nazýval to pracovnou, ale doopravdy to byla ložnice a obývací pokoj zároveň. Koneckonců, nemělo smysl plýtvat cenným prostorem na otroka. Ne že by si stěžoval. Pro dva lidi by byl pokoj skutečně malý, ale DeGrange byl sám. Kdysi míval ženu, která ho hřála u srdce a byla jeho důvodem, proč žít, ale královi muži ji zabili, když vtrhli do jeho tábora. Kdyby žila, bylo by jí teď dvacet devět. DeGrange si už žádnou jinou nenašel. Zaklínadlo se o to postaralo. Důvěrný vztah by jej mohl odvádět od povinností.
DeGrange pomalu potřásl hlavou a z očí mu vyrazily slzy. Ze všech sil bojoval proti pocitu marnosti, který ho hrozil ovládnout. Byl v pasti, nemohl uniknout, nemohl dokonce ani udeřit své věznitele. Odhodil sklenku a ruce se mu sevřely v pěsti. Pak uhodil pěstí do stolu, znovu a znovu bušil do necitlivého dřeva. Když konečně přestal, měl ruce zkrvavené a ve spáncích mu divoce pulzovala varovná bolest. Nenáviděl se za svou slabost, ale mnohem víc nenáviděl hraběte Roderika a hněv mu konečně dal sílu znovu se uklidnit. Jednoho dne možná zaklínadlo zeslábne, třeba jen na pouhý okamžik, nebo Roderik udělá nějakou hloupou chybu. Až ta příležitost přijde, DeGrange ji nepromeškа.
Ozvalo se rázné zabušení na dveře. DeGrange rychle schoval zraněné ruce pod stůl. Dveře se otevřely a hrabě Roderik vstoupil, aniž počkal na vyzvání. Dveře nikdy nebyly zamčené - DeGrange nevlastnil klíč.
„Co pro tebe mohu udělat, můj pane?" zeptal se DeGrange. S vypětím všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl zdvořile a klidně.
„Regent si zavolal Lewise, Dominika a Viktora k zvláštnímu slyšení u dvora," odpověděl Roderik. „Proč jsi mě hned nevaroval?"
„Dozvídám se to až teď, můj pane." DeGrange se zamračil. „Měli mi něco říct... Buď to bylo náhlé rozhodnutí, nebo regent zjistil, že sloužím nejprve tobě a až pak jemu."
„Když jsem s hercem přišel ke dvoru, Lewis a Dominic tam ještě nebyli." Roderik začal přecházet sem a tam po malé místnosti. „Měli tam dorazit dřív. Co je zdrželo?"
„Mohu nabídnout pouze odborný dohad," odpověděl DeGrange klidně. Rád viděl Roderika nervózního. „Soukromé gardy Lewise a Dominika už nějaký čas soupeří o pozici na hradě. Jestli pro ně regent neposlal vlastní stráž, je možné, že se mezi nimi v chodbách strhl otevřený boj. Lewis s Dominikem patrně čekají, až se jejich muži přesvědčí, že je průchod bezpečný, a teprve pak vyjdou ze svých komnat."
„Ano. To by dávalo smysl." Roderik se zastavil a upřeně se zadíval na DeGrange. „Co si myslíš o Velkém Jordanovi teď, když jsi měl čas si to promyslet?"
„Je arogantní a domýšlivý jako všichni herci, ale vzhledem k tomu, že hraje prince, nemusí to být nutně na škodu. Samozřejmě je nespolehlivý - nemá žádný opravdový důvod nebýt. Nepochybuji o tom, že by nás zradil, kdyby na něj někdo doopravdy přitlačil. Ale vypadá docela schopně. Ty jsi ho nechal u dvora samotného?"
„Samozřejmě že ne. Je s ním Gawain."
„To ho možná ochrání před vrahy, ale jestli si má úspěšně poradit s dvořany, bude potřebovat jinou pomoc. Možná že lady Heather..."

„Dobrý nápad. Půjdu za ní hned. Co bych si bez tebe počal, Brione?"
Roderik se na něj mile usmál a otočil se k odchodu. DeGrange se nehýbal. Z křečovitě zaťatých pěstí mu pomalu kapala krev. Dveře za Roderikem se už zavíraly, když DeGrange náhle vyskočil a sáhl po meči. Než však mohl sevřít prsty kolem jeho jílce, prudká bolest ve spáncích jej srazila zpátky na židli. Chytil se za hlavu a zasténal. Pak seděl nehnutě a zíral na zavřené dveře, dokud bolest nepovolila. Roderik jeho útok vůbec nezaregistroval.
Jednou, slíbil si DeGrange. Jednou...
Jordan začínal být netrpělivý. Čekal ve velké síni už skoro půl hodiny a po regentovi, Lewisovi nebo Dominikovi stále nebylo ani památky. Dvůr bzučel konverzací, ale on se neodvažoval připojit. Ještě nevěděl dost, aby si mohl být jistý, že neřekne něco špatného. Gawain stál po jeho boku, klidný a nehybný. Jordan si všiml, že se všichni ostatní dvořané od něj drží v uctivé vzdálenosti. Vypadalo to, že na hradě sice asi není příliš oblíbený, ale rozhodně ho respektují. Pak najednou hovor mezi nejbližšími dvořany ustal a Viktor vzhlédl právě včas, aby uviděl vcházet Lewise.
Nejprve šli jeho muži: tucet gardistů v plné kroužkové zbroji a s tasenými meči. Všichni měli ve tváři odhodlaný, nepřístupný výraz a postoj profesionálních tělesných strážců. Ujistili se, že ve velké síni nečíhá žádná bezprostřední hrozba, pak se rozestavili po obou stranách dveří a Lewis vešel dovnitř. Na sobě měl šat v obvyklých odstínech hnědé a zelené, ale dvořané zaznamenali s vzrušeným šepotem, že si tentokrát vzal i kroužkovou košili. Aby princ nosil u dvora zbroj, to byla otevřená urážka regenta. Lewis tím velice jasně vyjádřil nedůvěru, že regent dokáže ochránit jeho život a zájmy na hradě. Dvořané se začali klanět a Lewis odpovídal letmým kynutím. Jeho gardisté to všechno pozorovali pátravými zraky. Jordan si Lewise prohlížel tak důkladně, jak to ještě šlo, aby na něj otevřeně necivěl. Pověděli mu toho o něm tolik, že by dokázal odříkat jeho životopis ze sna, ale Jordan vždycky hodně dal na první dojem. Lewis vypadal dost obyčejně, svým způsobem byl dokonce vcelku pohledný, ale měl napjatý, pronikavý pohled, ze kterého se Jordanovi ježily chloupky vzadu na krku. Bylo to, jako by byl Lewis na krátkém vodítku, které se mohlo každou chvíli přetrhnout a pak by se vymkl vší kontrole. Jordanovi se nelíbily ani svaly na jeho hrudi a pažích, které svědčily o dlouhém výcviku s mečem, ani jak se Lewis díval na některé půvabnější dámy mezi dvořany.
Pak Jordan přenesl svou pozornost na dva společníky, kteří Lewise následovali do síně: na Železné srdce a Mnicha. Železné srdce byl vysoký rytíř v plné plátové zbroj i, což nebyl u dvora zrovna obvyklý pohled. Jestli tohle ale bylo zvláštní, pak Mnich byl dvojnásob divný. Pouhý pohled na něj vzbuzoval v Jordanovi mrazivý pocit něčeho, co právě vyšlo z vlastního hrobu. V neproniknutelné temnotě, která zaplňovala jeho kápi, bylo něco skoro arogantního -jako by tím okázale stavěl všem na odiv svou nadpřirozenost. Jordan si vůbec nebyl jistý, jestli je v jeho kutně nějaké tělo, nebo ne. Mnich měl ruce složené na prsou, takže konce jeho rukávů byly spojené, a spodní lem jeho šatu se táhl po zemi. Mohla to být pouhá iluze - o Mnichovi se koneckonců vědělo, že je schopný čaroděj. Jordan si vzpomněl na náhlou bouři u Barrowmeeru a na Krvavé kosti, stvůru, která povstala ze svého hrobu. Jestli to byla Mnichova práce, pak byl nebezpečnější než Lewis a Dominic dohromady. Jordan na něj zamyšleně pohlédl. Bylo na něm něco... špatného. A pak Jordan hlasitě polkl; všiml si totiž, že Mnich jako jediný u dvora nevrhá žádný stín.
Jordan se rozhodl, že se raději zaměří na Železné srdce. Rytíř stál teď bez hnutí krok za Lewisem. Na sobě měl plnou plátovou zbroj a přilbici se spuštěným hledím. Neměl žádný erb ani jiný znak, který by vypovídal o jeho identitě. Jeho brnění bylo rytířské, ale to nemuselo nic znamenat. Jestliže byl skutečným královským rytířem, proč jej nenazývali sir Železné srdce? Svým způsobem byl stejně tajemný a zlověstný jako Mnich. A stejně jako o Mnichovi, ani o něm nikdo nevěděl, odkud na hrad přišel. Ti dva se prostě jednoho dne objevili po Lewisově boku a od té doby ho doprovázeli, kudy chodil.
Těžko říct, kterého z těch dvou se bylo třeba více obávat. Železné srdce byl Lewisův osobní zabiják. Podle jeho instrukcí vyzval na souboj sedmnáct mužů a všechny je zabil dlouhým obouručním mečem, který nosil v závěsu na zádech. Než se Železné srdce objevil, staral se Lewis o zabíjení osobně, ale teď, když měl korunu na dosah, byl opatrnější. Jordan si Železné srdce důkladně prohlédl. Jeho brnění bylo staré a otlučené a vypadalo, jako by ho nikdo neleštil už celé roky, ale zjevně bylo dokonale funkční. Jordan se podíval na spuštěné hledí jeho přilbice a zamyšleně se zamračil. Tomu člověku muselo být uvnitř strašné vedro, a přesto si nesundal helmu ani nezvedl hledí. Vlastně se vůbec nezdálo, že by mu zbroj nějak překážela.
„Začínám mít pocit, že jsem se nepřidal ke správné straně," řekl Jordan tiše Gawainovi. „Ty dva máme porazit? Mnicha, který tu není, a vražedný stroj v brnění? Myslím, že proti sobě máme značnou přesilu, Gawaine. Jistě, porazili jsme Krvavé kosti, ale oba dva dobře víme, jaké jsme měli štěstí. Kejklířské triky a kouzelná sekera na tohle nebudou stačit. Vždyť na své straně nemáme ani skutečného čaroděje! Kéž bych byl opilý.
Kéž bych byl hodně opilý. Možná by se mi tolik netřásla kolena."
„Seber se!" Gawain mluvil tiše, ale jeho hlas proto nezněl o nic méně ostře. „O Železném srdci a Mnichovi jsme věděli, než jsme s tím začali. Jsou impozantní ale ne neporazitelní. Nikdo není neporazitelný. A teď se seber - jde sem princ Lewis."
Jordan rychle nasadil prázdný, znuděný výraz; používal ho při jednání s rozzlobenými věřiteli. Byl to velice uvolněný výraz s přídechem vím něco, co ty nevíš. Někdy zabral skvěle a někdy vůbec. Jordan se několikrát zhluboka nadechl, aby se ovládl. Představení začíná. Není třeba si dělat starosti. Viktor byl jen další jeho role. Rychle si vybavil to málo, co věděl o vztahu mezi Viktorem a Lewisem. Neměli se rádi, ale oba nenáviděli Dominika. Dominic je šílený a Lewis je lotr... Když Lewis došel k němu a zastavil se, Jordan se lehce usmál. Lewis se formálně uklonil. Mnich a Železné srdce stáli diskrétně opodál, mimo doslech konverzace a přitom připraveni na zavolání. Jordanovi se neuklonili a on je okázale ignoroval. Lewise pozdravil krátkým kývnutím.
„Nu, Viktore, rád tě zase vidím," řekl Lewis. Jeho hlas zněl vřele a upřímně. Úsměv, který měl na tváři, byl skoro přesvědčivý, ale jeho mrazivých očí se nijak nedotkl. „Slyšel jsem, že jsi byl těžce nemocný."
„Byl," přisvědčil Jordan. „Ale už jsem se z toho dostal." Raději by to přešel, než aby se v tak raném stadiu své role

pouštěl do podrobností, ale bylo zřejmé, že Lewis čeká na víc. Mlčky jej pozoroval a Jordan si uvědomil, že totéž dělají dvořané kolem. Odkašlal si a vzápětí si přál, aby to neudělal. Vzbuzovalo to dojem nervozity a nejistoty. „Bylo to pouhé nachlazení, Lewisi, nic víc. Nejspíš jsem to chytil na cestách."
„Ošklivá věc, takové nachlazení," odpověděl Lewis. „Může se z něj vyvinout vážná nemoc. Už jsem slyšel o lidech, kteří na ně umřeli, když si nedávali pozor."
To bylo velice jemné, Lewisi, pomyslel si Jordan. Velice taktní.
„To je pravda," odpověděl klidně. „Stává se to. A chytit to může každý, že?"
„Já jsem se proti tomu pojistil," odpověděl Lewis. „To já také," řekl Jordan. „A důkladně." „Rozhodně už vypadáš lépe. Ale zdání někdy klame." „Na to nesázej, Lewisi. Cítím se dost silný, abych se postavil celému zatracenému světu."
Lewis na něj zamyšleně pohlédl a Jordana napadlo, jestli mu právě sám nevlezl do pasti. Koneckonců, Lewis byl rodinný duelant. Rychle začal uvažovat, co by řekl, ale zdálo se, že princ nenašel nic, co by si mohl vyložit jako urážku. Že by se tvářil až příliš sebevědomě? Viktor vypadal trochu jako slaboch, ale podle Gawaina nikdy před žádnou výzvou necouvl. Jordan v duchu pokrčil rameny. No co, každý přece věděl, že Viktor byl dlouho pryč. Vyhnanství může člověka změnit.
„Rád slyším, že se ti vrátila síla," řekl Lewis konečně. „Budeš ji potřebovat. Dokážu si představit, že situace tu nějaký čas bude poněkud hektická."
„Vypadá to tak," přikývl Jordan. „Nevíš, proč pro nás regent poslal?"
„Nemám zdání, ale pochybuji, že má za lubem něco dobrého. Viděl jsi Dominika?" „V poslední době ne."
„Pochopil jsem, že se on a Elizabeth dali na politiku. A podle všeho si vedou docela dobře. Není divu - vždycky byli skvělá dvojka."
„Ano," řekl Jordan. „Vždycky jsem věděl, že to Elizabeth dotáhne daleko - ať tak, nebo tak."
Lewis na něj překvapeně pohlédl. „Vyzrál jsi, Viktore. Ty roky ve vyhnanství ti zjevně prospěly."
Jordan se usmál. „Hodně jsem se tam toho naučil, Lewisi. Divil by ses, co všechno." Podíval se na Mnicha a Železné srdce, kteří se stále drželi v uctivé vzdálenosti. „Zato tvůj výběr přátel se nezměnil vůbec."
„Jsou užiteční. A velice věrní."
„To jistě, Lewisi. Ale uvažoval jsi někdy o tom proč? I věrnost má svou cenu. To bys měl vědět."
Lewis se chystal něco odpovědět, ale pak si to rozmyslel. Zamyšleně si Viktora prohlédl, pak krátce kývl hlavou a odešel. Železné srdce a Mnich ho následovali. Jordan se za nimi díval a cítil, že z něj nervozita trochu opadla. Velice dobře si uvědomoval, že pro něj to setkání mohlo dopadnout tragicky mnohým velice nepříjemným způsobem. Podíval se na tucet zbrojnošů, kteří Lewise obklopovali, a okamžitě pocítil touhu hledat východ, kterým by se co nejrychleji dostal ven. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a pak vzduch pomalu vypustil z plic.
„Nu, Gawaine," řekl tiše. „Jaké to bylo?"
„Vedl jste si skvěle, Vaše Výsosti," zamumlal rytíř. „Udělal jste na mě dojem. Jestli ale ode mne přijmete radu, neměl byste působit tak energicky - i když na škodu to být nemusí. Nikdo tady přesně neví, jak se k vám má po těch letech chovat a když dáte najevo svou sílu, možná vás alespoň někteří nechají na pokoji."
„Ta narážka, kterou Lewis udělal na Dominika a Elizabeth: měl jsem se rozzlobit? Jistě, byli jsme si blízcí, ale teď mám Heather. Ačkoliv, když už o tom mluvím, kde vlastně je? Neměla by tady být se mnou?"
„Bezpochyby přijde co nevidět. Výsosti. A pokud jde o Elizabeth a Dominika: čekal jste čtyři roky, abyste se jim pomstil. Myslím, že můžete počkat ještě chvíli a udělat to pořádně. Měl jste spoustu času naučit se trpělivosti."
Hlavní dveře se rozlétly a dvůr utichl, když herold oznámil příchod prince Dominika a lady Elizabeth. Jordan si je oba se zájmem prohlédl, zatímco stáli ve dveřích a kýváním odpovídali na poklony dvořanů. Dominik byl štíhlý a vysoký, se zarputilým, asketickým obličejem, slámově žlutými vlasy, které mu spadaly na ramena. Ve vlasech měl stříbrnou čelenku. Šaty měl tak temně modré, až se zdály být skoro černé, a jeho světlá pleť proti nim vypadala ještě bledší. Jordan už viděl mrtvoly, které vyhlížely zdravěji než on. Jinak byl takový, jakého si ho Jordan představoval z různých popisů - až na to, že ho nic nepřipravilo na mrazivé ovzduší zla, které prince Dominika halilo jako rubáš. A v pohledu jeho bledých očí bylo rozhodně něco zneklidňujícího. Jordanovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že nemrká dost často. Těsně vedle prince stála lady Elizabeth a oba se majetnicky drželi za ruce. Elizabeth byla skoro tak vysoká, jako Dominic a měla bujnou, skoro až příliš plnou postavu. Jordan ten typ dobře znal. Před obezitou jí chránila pouze přísná dieta a nemilosrdná sebekontrola. Vlasy, které jí v dlouhých loknách spadaly na nahá napudrovaná ramena, měla husté a černé jako havraní křídla. Na sobě měla akvamarínově modré šaty ušité tak, aby co nejvíce zdůraznily její vnady. Její obličej... Jordan si nebyl jist, co si o něm má myslet. Elizabeth byla rozhodně krásná, o tom nebylo pochyb, ale její rty byly trochu příliš plné, tváře o malinko širší a její bezchybná pleť za svůj půvab až příliš vděčila líčidlu. Nikdo jiný než herec by si těch maličkostí patrně vůbec nevšiml, ale na Jordana přímo volaly. Když pracujete u divadla, setkáte se se spoustou krásných žen a brzy se naučíte najít pod půvabnou tvářičkou jejich pravou povahu. Elizabeth byla bezesporu úchvatná, ale Jordanovi trvalo jen několik okamžiků, aby se rozhodl, že by se jí nedotkl ani koncem bidla. Z jejího úsměvu a úzkých očí zřetelně vyzařovala krutost: kočičí potěšení z toho, že vidí svou kořist trpět, než ji dorazí. Pak se pohled jejích temných očí setkal s Jordanovým a ona si všimla, že si ji prohlíží. Zlomyslně se na něj usmála a pak něco zamumlala Dominikovi. Ten se pomalu obrátil a podíval se na Jordana chladnýma, nehybnýma očima. Jordan lehce naklonil hlavu. Dominic zamířil beze spěchu k němu, s Elizabeth po boku. Dvořané mu spěšně ustupovali z cesty a síní se brzy nesl jejich vzrušený šepot. Gawain se vedle Jordana napjal, zatímco Jordan se snažil tvářit co nejlhostejněji. Bylo důležité, aby nedal najevo nervozitu nebo strach. Dominic s Elizabeth se konečně zastavili několik kroků před ním a princ se velice lehce uklonil. Lady Elizabeth se ani nehnula. „Vítej doma, bratře," řekl Dominic. Jeho hlas byl překvapivě hluboký a znělý, ale oči měl stále mrazivé. „Omlouvám se, že jsem tě ještě nenavštívil, ale v poslední době jsem měl příliš mnoho práce. Určitě jsi rád, že jsi zase doma, ale musím tě varovat, že se mnoho věcí od tvého odjezdu

změnilo."
„To jistě," odpověděl Jordan bujaře. „Ale některé věci se nezmění nikdy, že? Slyšel jsem, že jste se ty a Elizabeth dali na politiku."
„Dominic má teď u dvora mnoho přátel," řekla Elizabeth. „Mocných a vlivných přátel, kteří od něj v budoucnu očekávají velké věci. Jsou nám velice nápomocni."
„Ano, to si dovedu představit," řekl Jordan Dominikovi, přičemž Elizabethinu přítomnost ostentativně ignoroval. „Ale jak jsem řekl už Lewisovi, věrnost není zadarmo. V dnešní době většinou platíme i za prosté přátelství. Já osobně jsem nikdy příliš nedal na přátele, které je nutné si kupovat. Mívají sklon být tak... nestálí."
Dominic neřekl nic, ale Elizabeth zrudla zlostí nad tím, jak ji přehlíží. „Na druhé straně, jsou přátelství, můj drahý Viktore," řekla kysele, „která ani za kupování nestojí. Protože někteří lidé prostě nemají budoucnost. Dobře si rozmysli, co děláš, Viktore. Na Půlnoci teď vládne nový pořádek a ty nejsi jeho součástí. Nikdy jí nebudeš."
„Je strašně užvaněná, že?" řekl Jordan Dominikovi. „Pokud si vzpomínám, mluví dokonce i ze spaní."
Elizabeth ztuhla a na tvářích se jí objevily nachové skvrny. Dominic se lehce zamračil.
„Nikdy jsem tě neměl rád, Viktore," řekl konečně klidným a odtažitým hlasem. „Na tvém pohřbu neproliju ani slzu. Jestli víš, co je pro tebe dobré, odjed' z Půlnoci, dokud ještě můžeš. Když to neuděláš, nemohu ručit za tvou bezpečnost."
„Já se o sebe dokážu postarat sám," opáčil Jordan. „A pokud by byl někdo tak hloupý, že by se proti mně o něco pokusil, budou si muset jeho blízcí odnést to, co z něj zbude, domů v putýnce. Jsi pěkná tříska v zadnici, Dominiku. Nic jiného jsi nikdy nebyl a lepší už to s tebou zřejmě nebude. Na druhé straně bych na tebe nejspíš neměl být moc přísný - koneckonců, prokázal jsi mi velkou službu. Zbavil jsi mě té arogantní užvaněné čubky. Nechápu, jak to s ni můžeš vydržet. Být na tvém místě, určitě bych investoval do roubíku nebo bych si alespoň opatřil zátky do uší." „Ty parchante!"
Elizabeth zvedla ruku, aby Jordana udeřila do obličeje. Ten rychle palmoval jednu zápalnou kuličku a rozmáčkl si ji v dlani. Z pěsti, kterou si chránil obličej, mu vyskočily plameny. Elizabeth rychle ucouvla. Dominic se ani nehnul. Dvůr okamžitě ztichl a jediné, co teď bylo slyšet, bylo praskání namodralých plamenů na Jordanově ruce.
„Nikdy proti mně nezvedej ruku," řekl Jordan tiše. „Ani ty, ani nikdo jiný."
Dominic na něj hleděl bez výrazu. „Jsi mrtvý, Viktore."
„Trhni si nohou, Dominiku."
Dominic se otočil a odešel a Elizabeth ho po krátkém zaváhání následovala. Z povzdálí je mlčky pozoroval Lewis. Jordan sfoukl plameny a konverzace mezi dvořany opět ožila, i když trochu přidušeně.
„Vkročil jste na velmi tenký led, Vaše Výsosti," řekl Gawain tiše. „Co byste dělal, kdyby vás Dominic vyzval na souboj a použil svou magii? Proti ní by vaše kejklířské triky neobstály ani pět vteřin."
„Riskoval jsem," připustil Jordan, „ale byl jsem si poměrně jistý, že nic neudělá. Ne před dvorem. Kdyby neuspěl, vidělo by to příliš mnoho svědků. Podle všeho, co jsi mi říkal, je ohnivá magie prince Viktora docela impozantní. Kdyby si na něj Dominic troufal, vyzval by ho k souboji už před lety, když se přeli o Elizabeth. Ale neudělal to. Mimochodem, Viktor také ne, což svědčí o tom, že ani on si není příliš jistý sám sebou. Moje použití ohně bylo pečlivě propočtené riziko a zdá se, že se vyplatilo. Ale máš pravdu: byl jsem na tenkém ledě. Nemám na výběr. Buď dám najevo svou sílu a sebevědomí, nebo budu muset čelit výzvám na souboj a zabijákům. A ty mě v tom musíš podpořit. Měj ruku na toporu sekery a mrač se na každého, kdo se ke mně přiblíží."
„Ano, Vaše Výsosti."
Gawain víc neřekl, ale Jordan měl dojem, že je spokojený. Teď, když byla hra rozehraná a on jí začal přicházet na kloub, se trochu uvolnil. Jeho hlavní problém byl v tom, že byl při ztvárnění své postavy až doposud odkázán na informace z druhé ruky a krátké setkání s mužem, který byl velice nemocný. Hraní role tak, jak cítil, že je třeba ji hrát, mu dalo mnohem víc. Zatím. Co přijde dál, bude záležet na tom, s čím přijde regent, až se konečně objeví. Jordan cítil, že v tom směru bude potřebovat rady. Kde k čertu vězí Roderik a DeGrange? Dokonce i Argentův vážný obličej by pro něj byl povzbuzením. Pak se hlavní dveře znovu otevřely a Jordan dychtivě vzhlédl, ale byla to jenom lady Heather. Zatímco ji herold ohlašoval, rychle skryl zklamání a zářivě se na ni usmál. Heather mu to oplatila úsměvem, který by rozehřál srdce každého muže, a rychle zamířila k němu. Jordan jí políbil nabídnutou ruku a ona mu odpověděla zatřepotáním řas.
„Nepřehánějte to," zamumlal Gawain. „Žádný strach," opáčila Heather, aniž spustila oči z Jordana. Pak jej vzala za ruku a rozhlédla se. „Roderik soudil, že potřebujete mou pomoc a podporu. Sám přijít nemohl - musel zůstat s Viktorem. Viktor na tom trval. Nechce být sám. Ten můj ubohý drahoušek nenávidí být nemocný. Vidím, že Lewis a Dominic už jsou tady. Už jste se s nimi setkali?"
„Prohodili jsme pár slov," odpověděl Jordan nenuceně. „Myslím, že se mi podařilo oba je maličko vyvést z míry."
„V to doufám, herče."
Jordan ji vzal za ruku a tvrdě ji stiskl. „Jsem Viktor, Heather. Na veřejnosti jsem pořád Viktor. Zapamatuješ si to?"
„To bolí!"
„Zapamatuješ si to?"
„Ano, ano, zapamatuji. A už mi tu ruku pusť, než mi začnou odpadávat prsty." Jordan ženu pustil a ta se na něj podívala zmateně, zatímco si masírovala bolavou ruku. „Nemusíš být tak hrubý, miláčku. Prosté připomenutí by stačilo."
„Stačí, když si zapamatuješ, že jediné uklouznutí může znamenat smrt nás všech." Jordan pohlédl k zavřeným hlavním dveřím. „Nepotkala jsi někde DeGrange? Nebo Argenta?" „Ne. Už jsi mluvil s Elizabeth? Jak reagovala? Tuší něco?"
„Ano, mluvil jsem s ní a ukázal jsem jí, kde je její místo.
Vůbec to nepochopila."
„Dobře," odpověděla Heather spokojeně. „Té krávě to patří. Nosí se, jako by byla bůh ví co. A měl bys vidět, jak

zachází se služebnictvem. Nu což, jakmile Viktor usedne na stůl, lady Elizabeth se nejspíš přihodí ošklivá a velice fatální nehoda."
Jordan na ni ostře pohlédl, ale nahlas neřekl nic. Pořád si ještě na Heather nevytvořil vlastní názor. Mluvila jako zamilovaná puberťačka, ale její oči patřily k nejtvrdším a nejodhodlanějším, jaké kdy viděl. Ta cukrem potažená nemilosrdnost jej znepokojovala. Bylo jasné, že mu jeho práci neulehčí. Musel věrohodně předstírat, že je do ní zamilovaný a přitom mu zní naskakovala husí kůže.
„Podívej se na Mnicha," řekla Heather a trochu se k němu přitiskla. „Neběhá ti z něj mráz po zádech? Vážně, miláčku, podle mě by se Lewisovi nemělo dovolovat ho mít. Každý ví, že je neskutečný. Majordoma se s ním nevypořádá jen proto, že ho Lewis vzal pod svou ochranu." Panovačně se podívala na Gawaina. „Dones mi něco k pití, Gawaine. V hrdle mám úplnou poušť."
Gawain se podíval na Jordana, který přikývl a podal mu svou prázdnou sklenici. Rytíř nahlas neřekl nic, ale jeho oči hovořily za celé svazky. Otočil se a zamířil ke stolu. Jordan nedokázal skrýt úšklebek. Gawain zjevně nebyl zrovna nadšený, že musí dělat šenka.
„Díky bohyni, že je pryč," řekla Heather, „Potřebuji si s tebou promluvit, Viktore."
„Tak spusť," vyzval ji Jordan. „Ale potichu. Jestli to dokážeš."
„Já tě taky nemám ráda," řekla Heather, „ale to není důležité. Záleží jenom na tom, abys odvedl co nejlepší práci. Tohle je Viktorova velká šance, jeho první a jediná příležitost stát se králem, a já nestrpím, aby mu někdo nebo něco stálo v cestě. Viktor se stane králem, ať to stojí cokoliv. Je ti to jasné?" „Velice jasné," odpověděl Jordan. „Jak to ten Viktor dělá, že přitahuje tak cílevědomé ženy - nejprve Elizabeth a teď ty..." „Lichotkami se nikam nedostaneš," odsekla Heather upjatě. „Jde o to, že za tohle dostaneš spoustu peněz, Viktore, a já už se postarám, aby nebyly vyhozeny pro nic za nic."
„Nebudou," odpověděl Jordan klidně. „Ale měl bych větší šanci odvést dobrou práci, kdybys mi mohla říct nějaké podrobnosti. Ne o Viktorovi -jeho životopis dokážu odříkat třeba pozpátku. Potřebuji se dozvědět co nejvíce o našich přátelích spiklencích a jaké mají důvody pracovat pro Viktora. Tvoje motivace se zdá být vcelku zřejmá, ale co třeba Gawain? Nepochybuji o jeho loajalitě, ale někdy mám dojem, že Viktora moc rád nemá."
„Možná máš pravdu," přikývla Heather. „Gawain je zvláštní pavouk. Do Redhartu přišel před čtrnácti lety. Tehdy už byl svým způsobem poměrně slavný. Předpokládám, že jsi slyšel o Pohraničních válkách a velemágově sekeře?
Samozřejmě že ano. Každý o tom slyšel. Je to jedna z těch historek, které si muži vyprávějí večer u ohně, aby se mohli cítit stateční a vznešení, aniž by přitom sami něco skutečně vykonali. O Růžové věži kdysi dokonce bývala píseň, ale teď už je dávno z módy."
„Samozřejmě!" Jordan potřásl hlavou. Jak to, že si nevzpomněl dřív? „Balada o Růžové věži..."
Nebyla to jedna z nejslavnějších balad, ale svého času byla velice populární a většina potulných pěvců ji měla ve svém repertoáru. Za Pohraničních válek mezi Hillsdownem a Lesním královstvím se boj často přenesl do úzkého dlouhého údolí nazývaného Hobská brána. Vlastně to byl spíš průsmyk, samá skála a kamení, ale ze strategického hlediska byl životně důležitý. Ten, kdo ovládl údolí, ovládal celý úsek hranice. A údolí zase ovládala Růžová věž. Podobných věží stálo podél hranic Lesního království sedm. Postavila je první generace Lesních králů před mnoha staletími, aby pokryly slabá místa v obraně království. Růžová věž byla naneštěstí odříznuta od Lesní armády a hájila ji pouze malá skupinka hraničářů. Hillsdown proti ní vyslal celé tři roty. Obléhání trvalo pět dní. Když konečně dorazily posily, našly dvě stě čtyřicet sedm mrtvých nepřátel a dva živé hraničáře: bratry Hellstromovy, Viviana a Gawaina. Věž udrželi. Král Jan je oba okamžitě pasoval na rytíře.
„Vždycky jsem měla dojem, že ta píseň zveličuje," řekla Heather. „Všechny ty verše o blýskajících se mečích a krvi zavlažující zem jako rosa... když člověk slyší jednu takovou baladu, zná je všechny. Tak či tak, sir Gawain přišel na hrad se svou ženou, lady Emmou."
„On je ženatý?"
„Velice. Po většinu času jsou ti dva nerozluční. Když Gawain odjel, aby po tobě pátral, bylo to s Emmou k nevydržení. Vyváděla, jako by ji její manžel neopustil jen na pár týdnů, ale umřel, nebo jí utekl s jinou. Když sem před lety přijel, král Malcolm ho přijal mezi čtyřma očima a rozmlouvali spolu celé hodiny. O čem, to do dnešního dne nikdo neví, ale když konečně vyšli, král oznámil, že sir Gawain je teď poddaným Redhartu a Člen nejvyšší dvorní společnosti. Můžeš si představit, jaký se kolem toho strhl poprask. Sir Gawain byl slavný i mimo Lesní království a mít ho u dvora byla skutečná výhra. Ale všechny nejvíc vzrušila zpráva, že byl přidělen jako zvláštní ochránce prince Viktora. Samozřejmě to bylo dávno před tím, než se Viktor seznámil s Elizabeth, ale už tehdy bylo zřejmé, že potřebuje někoho, kdo by na něj dohlédl a tahal ho z malérů. Zlatíčko Viktor byl vždycky příliš impulzivní. Ale že muž jako Gawain svolí dělat tělesného strážce... to tenkrát bylo pro všechny záhadou a záhadou to zůstalo dodnes."
Jordan se zamračil. „A ví někdo něco o tom, proč vlastně tehdy navštívil krále?"
„Emma ani král se o tom slovem nezmínili. Takže to musí být něco opravdu důležitého, že ano?"
„Jistě," přisvědčil Jordan. „Hezky se nám to zamotává. Možná že mi můžeš pomoct alespoň s hrabětem Roderikem."
„Nevěřím mu," řekla Heather. „Ale to nikdo. Vlastně měl být regentem, ale pak se provalil ten velký skandál o jeho kontaktech s obchodníkem s obilím Robertem Argentem a král s ním už nechtěl nic mít. Nikdo mu tenkrát sice nic nedokázal, ale všichni to věděli. Dvůr se ho dlouhá léta stranil. Chápej, už to bylo dost zlé, že podváděl na cenách obilí, ale nechat se při tom chytit... Nebýt jeho postavení a původu, měl by z ostudy kabát. Takto ho víceméně nechali na pokoji. U dvora se nějaké ty intriky předpokládají, bez nich by to byla nuda, ale Roderik je posedlý intrikami pro intriky. Nic ho tak nepotěší jako plánovat, jak někomu vrazit dýku do zad nebo ho předhodit vlkům."
Jordan pozvedl obočí. „A tomu člověku Viktor svěřil vedení svého spiknutí?"
„V tuto chvíli se jeho zájmy shodují s Viktorovými. A jako spiklenec je skutečně dobrý. Má spoustu praxe."

„No dobře, pověz mi něco o Argentovi. Už jsi říkala, že obchoduje s obilím a v minulosti spolupracoval s Roderikem, přičemž to alespoň jednou kapitálně zpackali. Jakou úlohu hraje v tomto spiknutí? Co čeká, že mu přinese?"
Heather na něj pohlédla se shovívavým výrazem. „Bože, ty jsi ale natvrdlý. Ta poslední společná akce s Roderikem mu pořádně pustila žilou. Doufá, že na tomhle se finančně zahojí.
Když má jeden na své straně krále, lehce přijde k různým šťavnatým zakázkám."
Jordan se pousmál. „Máš pravdu, to je očividné."
„Kromě toho," pokračovala Heather, „Roderik a Argent jsou dlouholetí přátelé. On je jeden z mála, o kterých Roderik ví, že jim může skutečně věřit. A vice versa, samozřejmě."
„Dobře, takže zbývá poslední jméno, Heather. Pověz mi něco o Brionu DeGrangeovi."
Heather se nešťastně zamračila. „Už sedm let zastává místo velitele hradní bezpečnosti a pokud vím, dělá tu práci skvěle. Na hradě, jako je tenhle, není lehké držet věci pod kontrolou, ani když jde všechno, jak má, ale když se do toho zamíchá neskutečno, je to hotová noční můra. Dokonce i s pomocí majordomy, která řeší nejtěžší případy, s tím má práce až nad hlavu. Tento dvůr miluje intriky, ale není snadné udržet tajemství na hradě, kde stěny mají občas doopravdy uši a duchové procházejí přes zamčené dveře, kdykoliv se jim zachce. Proto si každý, kdo za takových podmínek odvádí dobrou práci, zaslouží úctu. Jenomže... neznám nikoho, kdo by se necítil nesvůj, když je DeGrange nablízku. Koneckonců, svého času to byl hrozný lotr, jeden z nejhorších zločinců Redhartu a svou práci dělá jen proto, že ho k tomu nutí zaklínadlo. Roderik říkal, že moc nad tím zaklínadlem přešla na něj. Nemyslím, že by se mi to líbilo. Jestli se zapletl do podobných věcí a projde mu to, za chvíli by to mohl dělat každý. A my nebudeme nic tušit, dokud už nebude pozdě."
„Musel by to být někdo, kdo vládne mocí," odpověděl Jordan zamyšleně. „Třeba Mnich?"
„Nebo Dominic," odpověděla Heather. „Možná je šílený, ale čarodějnictví studuje už celé roky. Na veřejnosti je často nepoužívá, ale že má moc, ví každý."
„Skvělé," řekl Jordan. „Prostě skvělé."
„Chceš se mě zeptat ještě na něco?"
„Ne, děkuji. Myslím, že pro dnešek jsem zmatený až až. I když by mě ještě zajímalo, proč velemág udělal Gawainovi tu sekeru..."
„To je prosté, Vaše Výsosti," ozval se Gawain za jeho zády. „Byl můj otec a byl na mne hrdý."
Podal Jordanovi sklenici s vínem a druhou dal lady Heather. Pak se znovu postavil po Jordanově boku, s pohledem upřeným přímo před sebe. Jordan nebyl schopen slova. Při svém studiu velemága nikdy nenarazil na zmínku, že by měl syna, natož dva tak slavné, jako byli bratři Hellstromové. Zdálo se, že s tím byl spojený nějaký skandál, ale z Gawainova nehybného obličeje a postoje jasně vysvítalo, že o věci nemíní dál diskutovat. Škoda. Ale když na to byl tak citlivý, proč mu to vůbec říkal? Jordan si v duchu povzdechl. Přesně tohle potřeboval -další zatracenou záhadu.
Jaký byl velemág doopravdy? zeptal se Gawaina.
Prohánět děvky a opíjet se, odpověděl mu Gawain chladně.
Jordan to ještě přežvykoval, když si všiml, že šum hovoru kolem opět ustal. Rychle se rozhlédl a uviděl, že se dvořané uctivě rozestupují před mužem v černém plášti, který k němu pomalu kráčí síní. Jordanova ruka mimovolně sklouzla k meči, ale pak si uvědomil, že muž míří spíše ke Gawainovi než k němu. Heather mu silně stiskla ruku, obličej měla zardělý vzrušením a očekáváním.
„To je Temný John Sutton," zamumlala polohlasně. „Nájemný meč. Pracuje většinou pro Dominika. Několikrát jsem ho viděla při práci -s mečem to skutečně umí. Bude legrace."
Jordan znovu bezděčně zkontroloval, jak daleko to má k hlavním dveřím. O Temném Johnu Suttonovi už slyšel. Měl na kontě čtyřicet devět mrtvých a všechny odpravil svým mečem. Jeho minulost byla víceméně tajemstvím a zdálo se, že jemu to tak vyhovovalo. Neměl žádné politické přesvědčení, žádné skrupule a žádné přátele. Zabíjel pro peníze a byl drahý. A pokaždé splnil zakázku. Jordan krátce pohlédl na Gawaina. Rytíř už si Suttona všiml a chladně si ho prohlížel.
Jordan se podíval zpátky na Suttona. Jeho pohled se stále upíral na Gawaina a lehce se usmíval. Jordan horečně uvažoval. Byla to jeho chyba. Urazil Dominika a ten poslal profesionálního zabijáka, aby vyřídil Gawaina. Otázka byla, jak dobrý byl pro něj soupeř. Gawain byl skvělý bojovník a jeho sekera mu skýtala jistou výhodu, ale Sutton se zabíjením živil a byl možná o třicet let mladší. Jordanovi však bylo jasné, že se do toho nesmí plést. Za prvé pochyboval, že by ho Gawain nechal, a za druhé, code duello bylo v Redhartu posvátné. Kdyby Gawain před výzvou couvl, ztratil by u dvora všechnu vážnost. Jordan se zamračil. Nemohl tu jen stát a dívat se, jak Gawaina rozsekají na kusy. Musí existovat způsob, jak tomu zabránit. Musí existovat způsob...
Temný John Sutton se zastavil několik kroků před sirem Gawainem. Byl středně vysoký a nijak zvlášť svalnatý, oblečený byl umírněně a nevýrazně. Obličej měl až překvapivě klidný a bez emocí, ale jeho oči byly temné a nehybné. U boku mu visel meč v odřené kožené pochvě, která svědčila o jeho častém používání. Podle vzhledu mohl být obyčejný gardista nebo žoldnéř, ale halilo ho ovzduší chladné sebedůvěry, které člověka dokázalo znervóznit. Jeho pohyby byly neuspěchané, promyšlené a velice elegantní. Pozdravil Gawaina kývnutím, Jordana a Heather přitom naprosto ignoroval.
„Takže vy jste Gawain. Stařík s kouzelnou sekerou a vznešenou pověstí. Mohl bych vás urazit, posmívat se vám, ale nechápu, jaký by to mělo smysl. Oba víme, proč jsem tady. Nepotřebujeme záminku k boji - dříve, nebo později k němu muselo dojít."
„Nemusí k němu dojít," odpověděl Gawain. „Můžeš se otočit a jít pryč."
„Stejně jako vy."
„Ne. Není to můj styl."
„Můj také ne," opáčil Sutton. Náhle se usmál. „Kromě toho jsem už dostal polovinu peněz jako zálohu."

„Nedělej to," řekl Gawain. „Nechci tě zabít."
Sutton se tiše zachechtal. „Jsi sebevědomý, stařiku. To se mi líbí." Tasil meč. Zvuk oceli na kůži byl v nastalém tichu velice hlasitý. „Začneme, ne? Není zdvořilé nechat publikum čekat."
Gawain vytáhl sekeru. „Nedělej to, Johne. Peníze můžeš vrátit."
Sutton smutně zavrtěl hlavou. „Je tohle skutečně ten slavný Gawain Hellstrom? Hrdina od Růžové věže? Co je to s tebou, stařiku - zřídla ti krev v žilách? Neboj se - odbudu to rychle. A o svou milovanou ženušku si taky nemusíš dělat starosti. Jakmile budu mít chvilku, pošlu ji za tebou."
„Tohle jsi neměl říkat," opáčil Gawain. „Teď už je to osobní."
Sutton se zašklebil. „Tak je to zábavnější. Udělejte místo."
Nemusel ani zvednout hlas a dvořané pro ně okamžitě vytvořili široký kruh. Heather zatahala Jordana za ruku a ten se nechal neochotně odvést od Gawaina na okraj davu. Dvořané dychtivě sledovali, jak se Sutton s Gawainem postavili proti sobě.
Kde je, k čertu, regent? pomyslel si Jordan zuřivě. Kdyby tady byl, mohl by to zarazit.
Jenomže to byl souboj a tudíž věc posvátnější než zákon. Ani regent by jej nemohl zastavit. Nikdo nemohl. Oba muži začali pomalu kroužit kolem sebe.
Nedovol, aby tě rozčílil, radil Jordan v duchu Gawainovi. Chce, abys na něj dostal vztek a unavil se zuřivými útoky. Zůstaň klidný a nech ho, aby většinu práce odedřel on.
Suttonův meč se náhle mihl vzduchem obloukem mířícím na Gawainovo hrdlo. Rytíř úder snadno zachytil plochou stranou sekery a vzápětí odrazil i druhou ránu, kterou se mu Sutton okamžitě pokusil zasadit. Oba muži proti sobě vyráželi a uskakovali, útočili, kryli se a parírovali, zkoušejíce vzájemně svou sílu a postřeh; každý z nich čekal na chybu nebo mezeru v obraně toho druhého, aby mu zasadil smrtící úder. Řinčení oceli o ocel se hlasitě rozléhalo ztichlou síní, podmalované šoupáním jejich bot po naleštěné podlaze a supěním obou bojujících mužů. Sutton divoce zaútočil na Gawainovo břicho. Rytíř jeho meč srazil stranou a při zpětném pohybu ťal svého protivníka do stehna, až mu z něj vystříkla krev. Sutton se chladně zašklebil a jeho ostří se zablesklo ve výpadu, který Gawain nestačil včas vykrýt. Špička meče prořízla kůži těsně nad rytířovým levým obočím. Krev z rány mu stékala do oka, ale na to, aby si ji setřel, nebyl čas. Oba muži pokračovali v boji a žádný z nich neustoupil ani o palec.
Jordan začal uvažovat, co udělá, jestli Gawain padne. Příčilo se mu na to byť jen pomyslet, ale ta možnost vypadala velice reálně. Gawain se zatím držel, ale byl mnohem starší než jeho protivník a nemohl mít dost sil, aby jeho útokům vzdoroval dlouho. Růžová věž už byla dávno minulostí. Dříve, nebo později začne zpomalovat a pak ho Temný John Sutton zabije. Sutton byl koneckonců nejlepší. To věděl každý.
Zatímco Jordan takto uvažoval, oba duelanti zaklesli svoje zbraně do sebe a začali se přetlačovat. Gawain už lapal vyčerpáním po dechu a Sutton se jen usmíval, když pomalu odtlačoval jeho ruku se sekerou. Rytíř se snažil nepoddat se rostoucímu tlaku a ruce se mu chvěly napětím, ale Suttonova síla kousek po kousku získávala navrch. Pak najednou Gawain plivl svému protivníkovi do tváře. Sutton překvapeně ucukl, Gawain využil jeho chvilkového zaváhání a kopl ho kolenem do slabin. Tvář jeho protivníka se zkřivila šokem a z očí mu vyhrkly slzy bolesti. Pokusil se na Gawaina zaútočit, ale jeho pravice nebyla dost rychlá. Gawain snadno uhnul a ťal ho sekerou do boku. Její hlavice hladce zajela mezi Suttonova žebra a síla úderu ho srazila na jedno koleno. Gawain sekeru s ošklivým mlaskavým zvukem vytrhl. Vytryskla krev. Sutton se pokusil pozvednout meč, ale nemohl. Gawain napřáhl sekeru. Sutton se pokusil něco říct, ale to už sekera jeho protivníka dopadla, pak znovu a ještě jednou. Na okamžik se ztichlou síní rozléhaly jen zvuky řezničiny, oceli sekající maso. Pak toho Gawain konečně nechal a zadíval se na zkrvavenou mrtvolu na podlaze před sebou.
„Neměl jsi vyhrožovat mé Emmě," řekl tiše. Pak se rozhlédl po heroldovi. „Ukliď to svinstvo."
Herold rychle přikývl a pokynul dvěma nejbližším sluhům. Dvůr se opět rozbzučel vzrušenou konverzací, alespoň z počátku uctivě tlumenou. Gawain si otřel zkrvavenou sekeru kusem hadru a zastrčil ji zpátky do pouzdra. Potom se vrátil k Jordanovi a Heather. Na rukávech měl krev, ale jen málo z ní byla jeho vlastní. Heather se na něj široce usmála a pak se vytáhla na špičky, aby ho krátce políbila na tvář. Jordan uctivě kývl hlavou.
„To bylo... velice působivé, Gawaine."
„Nebylo to vůbec těžké, Výsosti. On byl zvyklý na souboje a já jsem voják. Neměl nejmenší šanci."
Sluhové zabalili Suttonovo tělo do jeho vlastního pláště a odnesli ho ze síně. Jordan se rozhlédl, aby se podíval, jak Dominic reaguje na smrt svého zabijáka, ale pro tuto chvíli mu ho zakrýval dav. Hovor mezi dvořany se začal vracet k normálu, když tu se hlavní dveře opět otevřely, herold se postavil do pozoru a zvučným hlasem oznámil příchod Jeho Excelence regenta, hraběte Williama Howerda a jeho ženy, lady Gabrielle.
Všichni se okamžitě sklonili, tři prince nevyjímaje. Regent a jeho žena všechny ignorovali a majestátně kráčeli davem k vyvýšenému stupínku na konci síně. Zástup se před nimi rozevíral a vytvářel jim široký průchod. Když došli ke stupínku, zastavili se, aby se poklonili prázdnému trůnu. Potom pomalu vystoupili po mramorových stupních a postavili se každý po jedné straně trůnu. Regent a jeho žena mlčky přehlíželi shromážděné dvořany, ve tváři klidný, netečný výraz. Jordan toho využil, aby si je pozorně prohlédl.
Hrabě William vypadal více jako král než kterýkoliv ze tří princů. Byl vysoký a statný, se širokými rameny a módně úzkým pasem. Jeho postoj byl pevný a vznešený a pohyboval se s bezděčnou důstojností. Svůj tmavý oficiální šat nosil s elegancí a vkusem. Byl klasicky pohledný; měl krátké černé vlasy a pečlivě přistřižený vous. Vyzařovalo z něj lehké sebevědomí, jež zdobí tolik šlechtických portrétů na venkovských panstvích, a přesto měl v očích něhu a na ústech lehký úsměv. Jako hrdina z románu, pomyslel si Jordan. Kdyby nevypadal tak zatraceně dokonale, určitě bych si ho oblíbil. Naneštěstí byly karty rozdány tak, že regent byl jedním z jeho nejmocnějších konkurentů.
Jeho žena, lady Gabrielle, byla proslavená kráska. Byla štíhlá a vysoká a pyšnila se sošnou postavou. Na sobě měla

krémově bílé volné šaty s krajkovými manžetami. Dlouhé tmavě hnědé vlasy lemovaly v pečlivě naaranžovaných loknách její srdcovitou, skoro dětskou tvář. Oči měla šedé a velké; ještě podtrhávaly její výraz bezbranné holčičky. Jordana neoklamal ani na okamžik. Viděl už příliš mnoho podobných sboristek: dívek, které se celý čas snažily dostat roli sólistek. Obvykle přes něčí postel. V Gabriellině obličeji byla rovněž vepsána klidná, sebevědomá arogance. Zjevně milovala svoje postavení regentovy ženy a líbilo se jí, jak se před ní dvořané klaní a plazí. Nebylo divu. V minulosti nic takového nepoznala přestože byla dcera krále Malcolma.
Podle redhartských zákonů mohl trůn zdědit pouze syn, přestože dcery vládly stejnou magií živlů jako jejich bratři. Odedávna kvůli tomu docházelo k třenicím a v jednom případě dokonce k občanské válce, ale tradice stále přežívala. Redhartu vždycky vládl král, královna nikdy. Dámy z královské krve byly pouze... plemenice. U dvora se těšily velké vážnosti, ale neměly žádnou politickou moc. Alespoň teoreticky. Prakticky to záleželo na tom, za koho se provdaly. Jako regentova žena vládla Gabrielle skrze svého manžela větší mocí, než o jaké se jí kdy snilo. Jordan na ni zamyšleně pohlédl a napadlo ho, co by se stalo, kdyby se jí musela vzdát.
„Pánové a dámy a ctění hosté," řekl hrabě William hlubokým, odměřeným hlasem, který majestátně zaznával do ticha. „Děkuji vám za vaši trpělivost. Mám vážné zprávy, které před vámi nemohu déle zakrývat. Jak všichni víte, poté co král Malcolm zahynul náhlou a tragickou smrtí, nebyla nalezena jeho poslední vůle, koruna ani pečetidlo jeho úřadu. Navzdory důkladnému pátrání prováděnému na hradě všemi zúčastněnými stranami se tyto předměty stále neobjevily. A bez nich Redhart nemůže mít krále.
Přátelé, Redhart krále mít musí. Neskutečno sílí. Chodbami hradu se začínají plížit nestvůry, které byly dříve bezpečně uvězněny. Chrliče na střechách jsou neklidné a mrtví už neodpočívají v pokoji. Rostliny krvácejí a sochy pláčou. Ze země se ozývají hlasy a zdi se naučily křičet. Majordoma dělá, co je v jejích silách, ale ani ona není všemocná. Její moc nad neskutečnem pramení z Kamene a ten bez krále na trůnu slábne. Pozval jsem majordomu sem. Ať nám sama poví, co se děje na Půlnoci."
Pokynul heroldovi a sluhové otevřeli hlavní dveře. Majordoma vešla dovnitř, následovaná svým pomocníkem. Herold se na ně nervózně podíval a pak zahřímal do ticha síně: „Catriona Taggertová a její učeň, Damon Kord!"
Všichni dvořané se znovu začali klanět, tentokrát včetně regenta a jeho ženy. Taggertová se zastavila na prahu a krátce kývla; bylo na ní vidět, že už se nemůže dočkat, až bude moci promluvit. Byla drobná, snad jen palec nebo dva přes pět stop, a štíhlá. Na první pohled vypadala skoro křehce, ale v její ostře řezané tváři se zračila síla a odhodlání, které na Jordana udělaly velký dojem. Nebylo jí ještě ani dvacet a svým způsobem vypadala docela dobře. Kaštanově hnědé vlasy měla krátce sestřižené způsobem, jenž byl spíš praktický než atraktivní. Celkově vypadala velice kompetentně. Od majordoma se žádaly rozsáhlé znalosti Vysoké magie a Jordan ani na okamžik nepochyboval, že ona je má. Bylo to něco v jejích očích...
Schopně vypadal i Damon Kord, majordomin učeň. Byl to nápadně vysoký muž, který působil dojmem, jako by se oblékal potmě a ve spěchu. Šaty měl dobrého střihu, ale neuvěřitelně potrhané, odrané a špinavé. Také to byl ten největší a nejsvalnatější chlap, jakého kdy Jordan viděl. Staré jizvy vytvářely na jeho holých pažích bizarní obrazce a zdálo se, že se mu kdysi kdosi pokusil rozseknout obličej napůl. Výsledný šrám se táhl od Kordova čela po bradu, těsně míjel levé oko, půlil nos a křivil jeho pravý koutek tak, že to vypadalo, jako by se neustále usmíval. Celkově však vypadal ponuře, nevesele a víc než jen trochu šíleně. Také vypadal velice nebezpečně každému, kdo by byl tak hloupý a něco si s ním začal. Dvořané ho přivítali tlumeným mručením.
„Teď všichni zmlkněte a poslouchejte," začala majordoma. „Nemáme mnoho času. Došlo k velkému průniku neskutečna. Nevím, co ho způsobilo, ale já a mí lidé už běháme dvě hodiny po celém hradě a snažíme se to zvládnout. Nejprve dobré zprávy. Pokud je mi známo, prozatím nejsou žádní mrtví. Tak. Teď ty špatné. Stará knihovna zmizela. Když otevřete dveře, nenajdete tam nic než pavučiny. Vypadá to, jako by se táhly donekonečna. Vyslali jsme tam jednoho muže na provaze. Dostal se asi sto kroků ode dveří a pořád nikde nenašel žádnou zeď. Tvrdil, že ho z těch pavučin pořád něco pozorovalo. Prozatím jsme dveře zabednili. Až budu mít trochu času, pokusím se starou knihovnu najít a dostat ji zpátky, ale nic neslibuji. A nepřibližujte se k orchestřišti východního plesového sálu. Je tam duch a chová se nepřátelsky. Ani byste nevěřili, jaké má zuby. Jo, a chrliče se rozutekly po střechách, ale už jsem tam poslala pár chlapů, aby se o to postarali.
Krátce řečeno, dělali jsme svou práci, a když jsem si udělala rutinní přehled o situaci na hradě, zjistila jsem, že všechny ty události zapadají do společného schématu. Byly pečlivě načasované aby mne odvedly od toho hlavního. Někdy v uplynulých dvou hodinách proniklo neskutečno právě sem, do velké síně." Když domluvila, zavládlo naprosté ticho. Jordan se nenápadně rozhlédl. Všude kolem sebe viděl velice bledé, vystrašené obličeje a vytřeštěné oči. Dvořané měli strach. Jordan by se nejraději zeptal Gawaina nebo Heather, o čem to, k čertu, majordoma mluvila, ale neodvažoval se na sebe připoutat svou nevědomostí pozornost.
Regent vykročil o krok vpřed. „Ty jsi majordoma, Catriono. Udělej, co je třeba."
Dvořané se nervózně ošívali a začali se opatrně rozhlížet. Po jednom, po dvou a pak i po skupinkách se od sebe začali vzájemně odtahovat. Jordan si všiml, že to dělá i Gawain a Heather; patrně to byla instinktivní reakce. Nenápadně položil ruku na jílec meče. Něco se brzy stane a bude to něco velice nepříjemného. Cítil to ve vzduchu: napjatá atmosféra postupně houstla od očekávání k jistotě. Majordoma se pomalu rozhlížela, její temné oči byly chladné a ostražité.
„Nepleťte se do toho, ať se bude dít cokoliv. Jen byste mi překáželi."
Dvořané mlčky přikyvovali. Catriona Taggertová se ponuře usmála a pak vyřkla slovo moci.
Jordan pozpátku zavrávoral; realita kolem něj se náhle zachvěla, rozštěpená majordominou magií. Něco v síni zaburácelo jako uvězněný hrom a svět se změnil. Jordan omámeně potřásl hlavou -na okamžik v jeho mysli soupeřily o nadvládu dva rozdílné obrazy dvora, pak se iluze rozletěla jako listí ve větru a skutečnost převážila.

Dvořané s křikem odskočili od mrtvého muže, který stál mezi nimi. Předtím, zamaskovaný kouzlem neskutečna, vypadal jako jeden z nich, ale nyní ho viděli takového, jaký doopravdy byl: rozšklebená, hnijící mrtvola. Kolem kroužily s hlasitým bzučením mouchy. Maso měl zčernalé a rozpadlé tak, že pod ním prosvítaly vybělené kosti a provazce přetrhaných šlach. V prázdných očních důlcích mu zářilo čarodějné světlo. Když si zombie uvědomila, že byla odhalena, zavyla vztekem a vrhla se na nejbližšího dvořana. Muž zemřel okamžitě: kostnatý pařát příšery mu ze strany prorazil lebku. Zombie ruku vytrhla potřísněnou mozkem své oběti, prudce se otočila a vrazila svůj kostnatý pařát do obličeje dalšího muže. Vytryskla krev a bolestivý výkřik ubožáka se smísil s bublavým smíchem oživlé mrtvoly.
Nahoře u stropu se křišťálový lustr rozletěl v tiché explozi na kusy. Skleněné přívěsky začaly ještě ve vzduchu rychle měnit barvy a pak se z nich stalo hejno vran, které divoce kroužily nad hlavami dvořanů. Ty, kteří dost rychle neuhnuli, zraňovaly jejich drápy a zobáky do krve.
Za vyvýšeným stupínkem trůnu se nějaký muž vpíjel do zdi. Už teď se dalo stěží rozeznat, kde končí maso a začíná kámen. Byl příšerně vyhublý, kosti se mu tlačily přes napjatou kůži, ale jeho oči byly živé a bdělé. Podle výrazu v nich věděl, co se s ním děje.
Damon Kord vykřikl hlubokým hlasem výzvu a vrhl se na zombii. Napřáhl levou ruku a rázem se mu v ní objevila těžká železná palice. Její silná dřevěná násada byla tři stopy dlouhá a hlavice byla posázená ošklivě vyhlížejícími hřeby. Oživlá mrtvola odhodila svou oběť a otočila se obličejem ke Kordoví. Pak nedočkavě zasyčela a sekla po něm kostnatou rukou. Kord se jejímu útoku lehce vyhnul, jeho palice se zvedla a dopadla. Ostnatá hlavice zasáhla zombii do ramene a síla úderu ji srazila k zemi se zpřelámanými a roztříštěnými kostmi. Stvůra zařvala vztekem a pokusila se vstát, ale Kord ji rychle přišlápl nohou. Mouchy, které poletovaly kolem oživlé mrtvoly, se teď shlukly kolem něho a lezly mu po obličeji, ale on je ignoroval. Znovu pozvedl palici a jediným úderem urazil zombii hlavu. Tělo sebou křečovitě zaškubalo a rukama slepě chňaplo po Kordoví. Kord do něho bil znovu a znovu, až konečně znehybnělo. Pak spokojeně zabručel a rozhlédl se po dalším nepříteli. Všichni začali okamžitě couvat, zděšení divošským výrazem v jeho obličeji.
Majordoma nechala Korda bojovat samotného úmyslně. Oba dva dávali přednost sólovým akcím. V tomtéž okamžiku, kdy se vrhl na zombii, pozvedla ruce a vyslala nad hlavami dvořanů do vzduchu vlnu prskajících bílých ohnivých koulí.
Vrány se rozječely jako malé děti. Kdekoliv se jich koule dotkly, vzplály a padaly k zemi jako hořící černé kapesníky. Zatímco se dvořané zoufale vyhýbali hořícím ptákům, majordoma už spěchala k muži uvězněnému ve zdi. Pravou rukou udělala gesto, jako by něco uchopila, a najednou měla v dlani dlouhý štíhlý meč. Současně se jí v levici objevil zářící stříbrný štít. Kordův pohled konečně dopadl na obtloustlého šlechtice po Jordanově levici. Jeho ústa se pomalu roztáhla do úsměvu a potěžkal palici. Z její ocelové hlavice odkapával nazelenalý sliz. Šlechtic vyděšeně zavrtěl hlavou a začal ustupovat.
„Ne! Prosím... to je omyl! Já jsem skutečný, stejně skutečný jako ty! Copak vypadám jako nějaká příšera? Jen se na mě podívej!"
Kord pomalu vykročil k němu. Šlechtic stále couval a dvořané se před ním rozestupovali. Pak se ohlédl a zjistil, že dál nemůže. Za sebou měl už jen pevnou zeď. Podíval se na Korda a jeho obličej náhle zmrtvěl. Popadl jednu z žen a strhl ji před sebe jako štít. Jeho oči byly prázdné a bez života. „Nepřibližuj se, nebo ji zabiju."
Hlas zněl nepřirozeně a jakoby z velké dálky. Přestože vycházel z lidského hrdla, nebyl to hlas člověka. Neskutečný muž vytáhl z rukávu dýku a přiložil její ostří k ženinu hrdlu. Po krku jí skanula kapička krve, jak se jí čepel zařízla do kůže. Žena zakňourala a zoufale se podívala na Korda. Ten se na ni konejšivě usmál, pak bleskurychle švihl levou rukou. Jeho palice proletěla vzduchem a roztříštila šlechtici rameno. Dýka dopadla neškodně na zem a netvor pozpátku zavrávoral. Kord sáhl do vzduchu a náhle třímal dlouhý obouruční meč. Byl široký a silný jako řeznický sekáček a ostří měl jemně zoubkované. Kord se vrhl vpřed a zaútočil na šlechticův krk. Netvor pustil své rukojmí a pokusil se uhnout, ale Kord načasoval úder příliš dobře. Ostří hladce přeťalo krk a hlava proletěla vzduchem. Tělo se neskácelo. Rukojmí vykřiklo a omdlelo. V šlechticově náhle holé hrudi se objevila dlouhá rýha, která se proměnila v ústa sahající od krku až k rozkroku a plná ostrých zubů. Z úst se vymrštil dlouhý lepkavý jazyk, ovinul Korda a přitiskl mu ruce k tělu. Jeho svaly se napjaly v pokusu o osvobození, ale jazyk byl na něj příliš silný. Pak si ho netvor začal pomalu přitahovat k zubaté tlamě.
Jordan se sklonil a chopil se Kordovy palice, která mu dopadla prakticky k nohám. K tomu, aby ji zvedl, potřeboval obě ruce a překvapeně hekl nad její váhou. Uchopil ji, jak nejlépe to šlo, a opatrně vykročil k neskutečnému šlechtici. Věděl, že majordoma říkala, aby se nikdo nevměšoval, a kdyby měl na výběr, velice rád by ji poslechl, ale nemohl se jen tak dívat, jak ten muž umírá. Tiše se k netvorovi přikradl zezadu. Bez hlavy ho sice nemohl vidět ani slyšet, ale raději nic neriskoval. Náhle se netvorovi objevila na zádech další ústa plná ostrých zubů. Věděl o něm. Jordan strnul na místě a nemotorně si přehodil palici do levé ruky. Pravou palmoval z rukávu zápalnou kuličku, rozmáčkl ji a hodil ji do rozšklebené tlamy před sebou. Ta po ní reflexivně chňapla a vzápětí se netvor začal kroutit a svíjet, stravovaný ohněm zevnitř. Plameny, které spolkl, byly tak žhavé, že mu jejich světlo prosvítalo přes kůži a maso. Jordan rychle vyrazil vpřed, máchl palicí a roztříštil netvorovi druhé rameno. Síla úderu srazila zrůdu na kolena a jazyk, kterým držela Korda, na okamžik povolil sevření. To stačilo, aby se majordomin učeň osvobodil, zvedl z podlahy svůj meč a začal sekat do zmítajícího se těla jako dřevorubec. Netvor se postupně rozpadl na malé krvavé kousky, které se ještě dlouho svíjely a kroutily, než konečně znehybněly. Jordan se odvrátil a uviděl, že na něj zírá rozšklebená hlava. Žaludek se mu zvedl odporem a bušil do ní palicí tak dlouho, až nebylo pochyb o tom, že je po ní. Teprve pak zadýchaně vzhlédl a Kord souhlasně přikývl. Jordan se na něj přátelsky zašklebil.
Ne všechny ptáky zahubil majordomin oheň. Asi tucet jich s křikem útočilo na regenta, který pořád stál vedle trůnu. Jordan vykročil k nim, ale pak se zase zastavil, když viděl, jak lady Gabrielle pozvedla ruku a ukázala na ptáky. Ti jen

zachroptěli a zřítili se k zemi. Jordan se zmateně zamračil, a když se k jedné z vran sklonil, uviděl, že zoufale lapá po vzduchu. Samozřejmé, Gawain přece říkal, že ovládá magii vzduchu. Odčarovala jim vzduch z plic... Podíval se na Gabrielle s novou úctou. Další člověk, kterého bych si raději neměl rozhněvat.
Majordoma se zastavila před mužem, který se vpíjel do zdi, a vrazila svůj meč do stěny vedle něj. Z kamene vytryskla černá krev. Zeď se kolem napůl stráveného těla zavlnila, pak se v ní vytvořila zubatá ústa a oběť vyplivla. Muž dopadl na podlahu a zůstal ležet bez hnutí, jen tiše sténal. Zbylo z něj sotva víc než kost a kůže. Majordoma se tyčila nad ním a třpytivý štít držela mezi sebou a zdí. Ústa se na ni zašklebila a pak se začala roztahovat, až zabírala skoro celou délku stěny. Za tlustými rty se objevily krátké silné zuby. Majordoma po ústech sekla mečem. Ten bez potíží proťal kámen, ale ústa byla příliš velká, než aby jim mohla vážněji ublížit. Z nitra zdi se ozvalo hluboké zadunění a Jordana poněkud bláznivě napadlo, jaký by asi kamenná ústa měla hlas, kdyby promluvila. Majordoma o krok ucouvla. Rukou udělala rychlé gesto a meč i štít zmizely. Ústa se naspulila a usmála se.
„Už jdeme... budeme tady brzy... už jdeme... už jdeme..." V tom hlase nebylo nic lidského: jen příšerné, cílevědomé zlo, které způsobilo, že by se Jordan dal nejraději na útěk. Mnoho dvořanů to ostatně udělalo. Majordoma ale zůstala na místě a její obličej se napjal soustředěním, jak vyřkla druhé slovo moci. Kolem ní vzplálo oslepuj ící bílé světlo, nehlučně se přelévalo, jako by ji chtělo pozřít, ale její vůle je plně ovládala. Dívka znovu pokynula a velká ohnivá koule se rozletěla ke stěně. Jakmile se do ní vsákla, ústa se zkřivila v agónii. Znovu se zablesklo, tak silně, že všichni instinktivně zavřeli oči - a když je zase otevřeli, ústa byla pryč a zeď byla zase
jenom zeď.
Majordoma poklekla vedle muže, kterého zachránila, a zkusila mu na krční tepně pulz. Po chvíli unaveně přikývla a vstala. Pokynula nejbližším sluhům a ti přiběhli, aby se o ubožáka postarali. Jordan si muže prohlédl, když ho nesli kolem, a oddechl si. Jeho pohublý hrudník se stále ještě zvedal a klesal, i když jen sotva znatelně. Pak se obrátil zpátky k majordomě, aby jí poblahopřál, ale na poslední chvíli se zarazil. Dívka vyčerpaně vrávorala a on si až nyní všiml, kolik magie ji tahle akce stála. Tvář měla sinalou a na čele se jí perlily kapičky potu. Ruce se jí viditelně třásly, ale když k ní přispěchal Damon Kord a chtěl ji podepřít, mávnutím ruky jeho pomoc odmítla.
Pomalu se rozhlédla po síni, po ztichlých dvořanech a po tom, co zbylo z neskutečných stvůr, a nakonec unaveně přikývla. Obrátila se k trůnu a uklonila se regentovi.
„Hotovo. Udělala jsem, co jsem mohla. Ale dokud na trůn neusedne nový král, bude to horší a horší. Moje magie je dost silná, abych to zatím zvládla, ale to je vše. Povězte ostatním, proč jsme tady. Už to nemůžeme odkládat."
„Je už síň očištěná od neskutečna?" zeptala se lady Gabrielle.
Majordoma se podívala na Mnicha. Lewis lehce ztuhl. Jordan si na okamžik myslel, že majordoma něco řekne, ale pak ten okamžik pominul a ona se jen odvrátila. „Udělala jsem, co jsem mohla, má paní. Ať regent řekne, co je třeba, a pak se můžeme rozejít. Nevím, jak ostatní, ale já mám práci."
„Jo," přikývl Kord. „Spoustu práce." Potěžkal meč a ošklivě se zašklebil. Pak roztáhl prsty na rukou a meč zmizel. Jordan sebou překvapeně škubl; palice, kterou stále ještě držel, zmizela také. Nervózně si protáhl prsty a měl co dělat, aby se nepodíval do rukávu, jestli ji tam náhodou nemá. Vtom jej Heather dloubla loktem do žeber a Jordan si uvědomil, že regent už mluví. Rychle se soustředil na jeho slova.
„Přátelé," řekl regent. „Žijeme v nebezpečných časech. Bez krále na trůnu by se celý Redhart mohl brzy stát obětí neskutečna. Ale jelikož se poslední vůle, koruna i pečetní prsten stále nenašly, nejsme schopni prohlásit za krále žádného z princů. Všichni tři měli dost času na to, aby zmizelé regalie našli, ale nedokázali to. Už nemůžeme déle čekat. Je proto mou smutnou povinností vyhlásit podle dávné tradice akt přenesení. Od tohoto okamžiku, kdokoliv s královskou krví, kdo Kameni přinese pravou korunu a pečeť, bude vyhlášen za příštího krále Redhartu."
Po dlouhý okamžik nikdo nepromluvil. Zdálo se, že šokované ticho neskončí nikdy. Jordan se tázavě podíval na Gawaina a Heather, aby mu napověděli, jak má reagovat, ale ti se tvářili stejně prázdně jako všichni ostatní. Jordan horečně hledal v paměti, ale na žádný akt přenesení si vzpomenout nedokázal. Pak se podíval na prince Dominika. Jeho obličej byl teď ještě bledší než dřív, ale jinak zachovával ledový klid.
Lady Elizabeth mu něco zašeptala do ucha. Dominic nepřítomně přikývl, pak se otočil a vyšel ze síně, následován Elizabeth a několika dalšími dvořany. Jordan rychle pohlédl na prince Lewise, ale ten už také mířil ke dveřím a za ním kráčeli i Železné srdce a Mnich. Lehce se dotkl Gawainovy paže.
„Když oba odešli, měl bych asi raději jít také," zamumlal polohlasně. „Musíme se poradit, a rychle."
Gawain přikývl a společně s Jordanem a lady Heather vyšli ze síně. Cestou do princových komnat Jordan doufal, že tam budou čekat Roderik, Argent a DeGrange. Hrál svou roli sotva několik hodin a jejich scénář se už hroutil. Co to, k čertu, byl ten zatracený akt přenesení? Jordan zaskřípal zuby. Přesně tohle potřeboval. Další zatracené komplikace. Někdo by mu měl poradit co dál. Protože jestli hned něco nepodniknou, zítra už může mít Redhart nového krále a nebude to žádný z těch, se kterými počítali.

4 NEČEKANÍ NÁVŠTĚVNÍCI

Ten nevyzpytatelný parchant! Než se nadějeme, zatáhne zemi do občanské války!"
Hrabě Roderik přecházel sem a tam po Jordanově komnatě a supěl. Jordan se opíral o krbovou římsu a Čekal, až se uklidní. Roderik nepřestal kňučet od chvíle, kdy sem přišli, a Jordana už to začínalo unavovat. Bylo zřejmé, že by nebyl ani z poloviny tak vzteklý, kdyby nemusel opatrovat Viktora, zatímco se všechno vzrušující odehrávalo u dvora. Jordan se zvědavě rozhlédl po ostatních, aby zjistil, jak reagují oni. Sir Gawain stál v předpisovém pohovu u zavřených hlavních dveří a ve tváři měl výraz zdvořilého zájmu, který se však nezrcadlil v jeho očích. Robert Argent seděl sklesle na židli, okusoval si nehty a hleděl přitom do prázdna. Lady Heather seděla na opěrce Viktorova křesla. Oba vypadali

spíš zamyšleně než zničeně. Když Roderik prošel kolem nich, Viktor podrážděně vzhlédl.
„Nech už toho, Roderiku. Snažím se přemýšlet. Jistě, rozzlobilo nás to všechny, ale na hysterii teď nemáme čas."
Roderik strnul na místě a pohlédl na prince. „Vaše Výsosti, mohu podotknout, že vás dělí možná už jen pouhé hodiny od okamžiku, kdy navždy ztratíte trůn a postavení? O životě nemluvě? Situace je taková, že si kdokoliv může přijít s korunou a prstenem a na místě ho vyhlásí králem!"
„Kdokoliv z královské krve," odsekl Viktor. „To poněkud zužuje výběr, nemyslíš? Souhlasím s tebou, že situace je zoufalá, ale ne o mnoho víc než byla před několika hodinami.

Pokud jsme korunu a prsten nedokázali najít my ani moji bratři, pochybuji, že někdo jiný bude mít větší úspěch. Ne, v tuto chvíli se musíme obávat pouze toho, že už ji někdo má a čekal na tento okamžik. Ubohý blázen. Ať už je to kdokoliv, k velké síni se ani nepřiblíží. DeGrange a jeho muži už hlídají všechny přístupové chodby ~ na oko aby zajistili pořádek, ale ve skutečnosti s mým rozkazem zabít každého, kdo se k síni přiblíží. Řekl bych, že to byl skvělý nápad, použít DeGrange. Před regentem tak můžeme předstírat snahu o zvýšení bezpečnosti a moje pravé zájmy tak zůstanou skryty."
Gawain se nešťastně ošil. „Bojím se, že tak prosté to nebude, Vaše Výsosti. Na chodbách jsou rozmístěni i gardisté vašich bratrů, bezpochyby se stejnými rozkazy. Už došlo k několika šarvátkám."
„Opravdu?" otázala se Heather. „A kdo vyhrává?"
„Nikdo nevyhrává!" odsekl Roderik. „Všichni tratíme! Zatímco marníme čas rvačkami mezi sebou, regent se skvěle baví."
„Nekřič na mě, Roderiku," řekl Viktor tiše. „Bolí mě hlava."
Roderik pohlédl na Viktora, jako by si teprve teď uvědomil, kde je a na koho křičí. Škrobeně se uklonil. „Omlouvám se. Výsosti."
„To už je lepší," odpověděl Viktor. „A ať už se to víckrát neopakuje. Takže myslím, že si teď dopřejeme dobrodiní krátké přestávky. Heather, podej mi mou dýmku a tabák. Víš, kde je. A v likérníku je pití pro toho, kdo má zájem."
Jordan vrhl na likérník provinilý pohled a pokusil se vzpomenout, jestli vrátil whisky na její místo. Naštěstí se nikdo o pití ani o dlouhý stojan s dýmkami, který Heather nechala kolovat, příliš nezajímal. Všichni byli příliš rozrušení na to, aby se vůbec chtěli uvolnit. Jordan se zamračil. On by skleničku neodmítl, ale nechtěl o ni žádat, když nikdo jiný nepil.
Chvíli všichni seděli nebo stáli mlčky, ponořeni do vlastních myšlenek, v nichž nacházeli málo útěchy a nadějí.
„Mám pocit, že mi něco uniká," prohlásil Jordan konečně. „Zdá se, že vy všichni naznačujete, že regent z nějakého důvodu riskuje rozpoutání občanské války v Redhartu. Proč? Čeho by tím mohl dosáhnout?"
„To je složité," odpověděl Argent, aniž vzhlédl. „Stručně řečeno, král Malcolm ustanovil hraběte Williama regentem proto, že William je poctivý muž. Možná nejčestnější a nejctihodnější muž u dvora. Bohužel, kvůli svým přehnaně vysokým morálním standardům neschvaluje nynější královskou linii. Rozhodně neschvaluje tři prince, z nichž jeden má zdědit Malcolmův trůn. Podle Williama toho žádný z nich není hoden. Proto vyhlásil akt přenesení v naději, že tím současná královská linie skončí a na trůně ji nahradí nová. Ta bude přirozeně silně závislá na regentovi, když přijde na skutečnou vládu v zemi..."
„Ale co je to ten akt přenesení?" zeptal se Jordan. „Co to přesně znamená? A když už je o tom řeč, proč mi o tom nikdo neřekl dřív?"
„Protože k němu nedošlo už tři sta let," zavrčel Roderik. „Naposledy se k němu přistoupilo, když byla na trůn dosazena nynější rodová linie, protože ta předchozí už byla sourozeneckými sňatky úplně znehodnocena. Úplně jsem zapomněl, že je ještě v zákonech."
Jordan se zamračil. „No dobře, takže je to legální. Ale dokáže to regent prosadit? Má na to dost vojáků? A přistoupí na to dvůr? Jeho zájmy jsou přece svázány s princi, nebo ne?"
„Ne nutně," řekl princ Viktor. Vypadal čím dál vyčerpaněji, ale jeho hlas byl stále pevný. „Šlechta vychází z pokrevní linie a teď to vypadá tak, že každý, kdo má v žilách královskou krev, se sám může stát králem. Pokud se dvořanů týče, je to pro ně jedinečná šance, jak se dostat na trůn. Ne že by jí někdo mohl využít, samozřejmě."
„Proč ne?" zeptal se Jordan.
Viktor na něj pohlédl se shovívavým výrazem ve tváři. „Protože to já ani moji bratři nedovolíme. Jak už jsem říkal, nakonec dojde na sílu zbraní. Regent sice velí hradní stráži, ale každý z nás má vlastní gardu. Dost ozbrojených mužů na to, aby vyrvali korunu a prsten každému, kdo by si je snad chtěl přivlastnit."
„Teď mluvíte o rozpoutání války ve vlastní zemi," řekl Jordan pomalu. „Nejen proti regentovi, ale i proti vlastním bratrům. Kolik vašich lidí by v těch válkách zahynulo? Nemyslím jen gardisty a vojáky; kolik vesničanů a měšťanů, kolik sedláků a kupců, kolik mužů, žen a dětí zemře, abyste se stal králem? Stovky? Tisíce?"
„Přinejmenším," odpověděl Viktor. „To není důležité. Stát se králem je moje právo. A povinností všech mých poddaných je za krále bojovat - a když to bude nutné, i zemřít."
„Nejsem si jist, že dát dohromady armádu bude tak snadné. Vaše Výsosti," prohlásil Gawain klidně. „Když zůstává tolik otázek kolem Malcolmovy smrti nezodpovězeno, nikdo nikomu nevěří. Situace je taková, že ani vy, ani vaši bratři si už nemůžete být jisti podporou jako dřív."
„Mně za to klást vinu nikdo nemůže," řekl Viktor. „Když staroušek umřel, byl jsem ještě ve vyhnanství."
„Ano, pane, to je pravda," odpověděl Gawain. „Ale mohl jste k tomu dát příkaz."
Zavládlo rozpačité ticho.
„Podívejte se," ozval se nakonec Jordan. „Mně se zdá, že si zbytečně děláme hlavu z věcí, které se ještě nestaly a možná k nim nedojde vůbec. Když se budeme zdržovat s každou maličkostí, která se může pokazit, nikdy se nikam nedostaneme. Držme se akutních problémů. Například, co říkáte na moje vystoupení? Nikdo se o něm ještě nezmínil ani

slůvkem. Byl jsem přesvědčivý? Mám ještě pracovat na svém hlasu?"
„To jsou ti herci - nikdy se nezapomenou zajímat o recenze," zasmála se Heather.
„Vedl jste si velice dobře. Výsosti," řekl Gawain a lehce se usmál. „Byl jste od prince Viktora k nerozeznání. A přijít Damonu Kordovi na pomoc proti neskutečnu byl dobrý tah. Malé hrdinství před svědky nikdy neuškodí. Později by nám to mohlo pomoci získat nějakou podporu u dvora."
Viktor si odfrkl. „Možná. Ale do té doby, herče, až s tvou prací nebudeme spokojeni, dozvíš se to." Unaveně si zamnul čelo a pak kývl na Gawaina. „Na jeden večer jsem toho udělal dost. Bolí mě hlava. Vrátím se do svých komnat."
„Ještě ne, Vaše Výsosti," řekl Roderik rychle. „Musíme ještě udělat to druhé zaklínadlo."
Jordan se na Roderika zamračil. „Další zaklínadlo? O tom mi nikdo nic neříkal."

„Je to jen maličkost, která ti pomůže lépe zosobnit prince Viktora," uklidňoval ho Roderik. „Až doposud sis vedl vzhledem k okolnostem velice dobře, ale přestože vypadáš a mluvíš jako princ Viktor, nikoho, kdo ho zná opravdu dobře, bys neobelstil. Není to tvoje chyba. Neměl jsi dost možností pobývat v přítomnosti Jeho Výsosti, takže neznáš všechna gesta a fráze, které používá, stejně jako tisíce ostatních maličkostí, které utvářejí jeho charakter. Tohle kouzlo ti upraví paměť tak, jako ti to první upravilo vzhled. O nic víc opravdu nejde."
Jordan se zamyslel. V tom novém zaklínadlu bylo něco, co ho z nějakého důvodu hluboce znepokojovalo. První zaklínadlo jen změnilo jeho vnější vzhled. To nebylo tak zlé, když si na to člověk zvykl. Herci to dělají pořád, za použití kostýmů, paruk a líčidel. Ale tohle kouzlo změní způsob jeho řeči a vystupování, možná i jeho myšlení... Jenomže mohl těžko odmítnout. Hrabě Roderik měl pravdu. Na to, aby se svou roli učil pouze pozorováním, nebylo dost času; dokonalý musí být hned od začátku. A tohle byl jediný způsob, jak to udělat.
„Dobře," přikývl váhavě. „Tak to udělej."
Roderik mu pokynul, aby se posadil do křesla proti princi, a Jordan poslechl. Zjistil, že má dlaně mokré potem a nenápadně si je otřel o opěrky křesla. Princ seděl navzdory vyčerpání vzpřímeně. Ani se netvářil ustaraně, parchant jeden. Lady Heather se na Jordana dívala, jako by byl nějaký zajímavý exemplář v zoologické zahradě. Čert tě vem, pomyslel si Jordan z důvodu nestrannosti. Pokusil se uvelebit v křesle pohodlněji, ale pokaždé, když se pohnul, sedělo se mu hůř než předtím. Věděl, že za to mohou nervy, ale nijak mu to nepomáhalo. To čekání ho ubíjelo. Robert Argent ho pozoroval zblízka a Jordan se snažil tvářit co nejklidněji. Krátce pohlédl na sira Gawaina v naději, že se u něj dočká alespoň morální podpory, ale rytíř se odvrátil, jako by se na to nemohl dívat. Jordan začal pravidelně a zhluboka oddechovat, aby se uklidnil, jako to dělával tak často, když stál v paruce v zákulisí a čekal, až bude moci vyjít na prkna, která znamenají svět, a pustit se do práce, pro niž se narodil. Pomalu se mu vrátila rozvaha a také jeho svaly se postupně začaly uvolňovat. Je Velký Jordan. Tohle zvládne. Roderik pohlédl nejprve na něj a pak na prince.

Spokojeně přikývl, potom pozvedl levou ruku a udělal jí rychlé gesto. Ve vzduchu před ním zapraskala statická magie. Drsným hrdelním jazykem pronesl krátkou větu a pak svět kolem Jordana zmizel.
Byla noc. Nikde nesvítilo žádné světlo, všechno zakrývala hustá tma. Jordan zjistil, že také nic neslyší a necítí, a měl co dělat, aby ho neovládla panika. Sevřel ruce v pěst, ale necítil pod nimi opěrky křesla, dokonce ani tlak vlastních prstů. Temnota kolem něj vířila v pomalém, stejnoměrném rytmu a strach jej pomalu začal opouštět. Na té tmě nebylo nic zneklidňujícího: vlastně byla skoro konejšivá. Bylo to jako ležet v noci v posteli s očima zavřenýma. Jordan trpělivě čekal. Něco vešlo do tmy s ním, a aniž tušil jak nebo proč, věděl, že je to Viktor. Pomaloučku pluli k sobě, ale vtom Jordana zaplavil příval informací tak silný, že měl co dělat, aby nezačal křičet.
Zahrada byla plná květin. Teď, když konečné přestalo pršet, prosytila jejich těžká, omamná vůně vzduch. Utrhl si růži a její trn ho píchl do prstu. Kapička krve měla stejnou barvu jako růže... Za soumraku jel přes pusté vřesoviště a kůň pod nim padl dobrou délku a půl před nejbližším soupeřem. Chladný vítr mu vysušil slzy... Hustý vzduch laciné hospody smíšený s kouřem měnil svit lamp v pouhou nejasnou zář. Věděl, že by sem, do nejhorší části Kahalimaru, neměl chodit sám, ale nedbal na to ani co by se za nehet vešlo... Rukama svíral Dominikovo hrdlo a v očích měl slzy, když se svého bratra snažil zavraždit. Elizabeth je pozorovala, jak se rvou, a ve tváři měla výraz bezmezného opovržení.
Minulost a současnost se slily v jedinou kaleidoskopickou mozaiku, která vířila v Jordanově mysli a zaplavovala ji omračujícími podrobnostmi. Chvěl se a vrávoral pod jejím náporem, ale pořád se úporně držel vědomí vlastní identity. Roky předstírání, že je někdo jiný, poskytly jeho mysli neobyčejnou sílu, a zatímco se ho Viktorovy vzpomínky snažily přetvořit v pouhý princův duplikát, Jordan se jim v tom ze všech sil snažil zabránit. Musel. Jeho mysl, jeho duše, vše, co ho činilo jedinečným, hrozilo být pohlceno vzpomínkami někoho jiného. Úporně se držel vlastního já a tlak pozvolna opadl. Teď už si sám vybíral kapičky informací z nekonečného toku, který k němu proudil od Viktora, a ponechával si jen to, co potřeboval. Jak se pohybovat, jak mluvit, jak působit jako Viktor a přitom jím doopravdy nebýt. Proud vzpomínek se zdál být bez konce. Jordan jím proplouval sem a tam a lovil z něj vše, co se zdálo být užitečné nebo zajímavé. Narazil na něco zvláštního, co se Viktor snažil stáhnout zpátky, ukrýt to před ním. Jordan se toho však zmocnil bez větších obtíží a pak začal podrobně zkoumat, co mu mělo zůstat skryto.
Viktor leží na zádech v posteli a Heather se tulí k němu. Oči upírá ke stropu, na dlouhou klikatou trhlinu v omítce.
„Viktore..." zapředla Heather.
„Ano?"
„Vážně myslíš, že dojde k občanské válce?"
„Určitě. Je tu příliš mnoho frakcí a žádná není ochotná přistoupit na kompromis. Z dlouhodobého hlediska je to tak nejlepší. Nebudu se cítit bezpečný, dokud budou moji bratři nebo regent naživu."
„To chápu, Viktore. Ale když dojde k občanské válce, zahynou tisíce lidí."
„Nejspíš ano. Na tom nezáleží. Koneckonců, jsou to jen poddaní. Množí se jako králíci. Nebuď najednou přecitlivělá,

Heather. Budu potřebovat všechnu svou silu. Ty dlouhé roky strávené ve vyhnanství mne hodně naučily. Starej se nejprve o sebe a až pak -jestli vůbec - o ostatní. Kašlu na všechny vesničany a dvořany a kohokoliv jiného v téhle zatracené zemi. Když jsem potřeboval pomoc, nikdo z nich ani nehnul prstem. K čertu s nimi se všemi."
Jordan se zachvěl hrůzou. Myslel, že je připravený skoro na všechno, ale hloubka opovržení, které měl Viktor pro své poddané, jej hluboce šokovala. Princ toho využil, aby se osvobodil. Ozval se bezhlesý výkřik a Jordanovy oči oslepilo pronikavé světlo. Schoulil se v křesle, zasažen přívalem vracejících se pocitů. Obličej mu zkroutila série svalových křečí. Pak bolest začala postupně opadat a on se rozkašlal, hrdlo suché a sevřené. Oběma rukama si začal mnout oči, které ho stále nesnesitelně pálily. Většina z toho, co se dozvěděl, už se přestěhovala do jeho podvědomí, ale věci, které byly důležité, si podržel. Mrazivě pohlédl na prince Viktora, který seděl před ním zhroucený v křesle. Obličej měl smrtelně bledý a sotva reagoval na Heatheřiny a Roderikovy pokusy jej vzbudit. Jordan se mimoděk zachvěl. Nevěděl, proč je tak otřesený z toho, co objevil ve Viktorově mysli. Žádný zákon králům nepřikazoval milovat svůj lid. V porovnání se svými bratry byl Viktor skoro světec. Možná to bylo tím, že se v něm Jordan tak zklamal. Doufal, že muž, kterého ztělesňuje, je lepší.
Můj první dojem byl správný, pomyslel si ponuře. Hraju ničemu.
Pak si všiml, že se nad ním sklání Roderik a ptá se, jak se cítí. Jordan mávl rukou a pokusil se protlačit odpověď přes ztuhlé rty, ale to už k němu přistoupil Gawain a vtiskl mu do ruky sklenici koňaku. Jordan vděčně usrkl a jeho vířící myšlenky se začaly uklidňovat. Když zase vzhlédl, Roderik s Argentem napůl odváděli a napůl nesli Viktora z místnosti. Princ se tvářil omámeně a vyčerpaně. Roderik s Argentem se na chvíli zastavili a nechali Heather, aby Viktorovi zakryla tvář kapuci, a pak s ním vyšli na chodbu. Heather spěchala za nimi a polohlasně přitom klela. Stráže, které hlídaly venku, za nimi zavřely dveře, a Jordan zůstal v místnosti jen se sirem Gawainem. Pozvedl prázdnou sklenku a Gawain mu ji dolil koňakem z karafy. Jordan mu naznačil, aby lil dál, a držel sklenici nastavenou, dokud nebyla plná až po okraj.
„Dej si taky jednu," řekl chraptivě. „Jak je na tom Viktor?"
„Dostane se z toho," odpověděl Gawain, nalil si trochu koňaku na dno sklenice a požitkářsky si vychutnal jeho vůni. „Už vypadáte lépe, Výsosti."
„Zažil jsem horší věci. Řekl bych, že tak silnou reakci na zaklínadlo jste nečekali."
„To je pravda." Gawain se zamračil. „Někdy si myslím, že Roderik neví o čarování ani polovinu toho, co tvrdí. Kdybych tušil, že jeho zaklínadlo může prince ohrozit, nedovolil bych mu ho použít. Ale už je po všem. Dozvěděl jste se něco užitečného?"
„Ano," přikývl Jordan. „Pár věcí jsem se dozvěděl."
Gawain chvíli počkal, až začalo být zřejmé, že herec víc neřekne. Zamyšleně se na Jordana podíval, vypil obsah své sklenice a odložil ji na nejbližší stolek. „Vidím, že se už zotavujete, Výsosti, takže se raději půjdu podívat, jak se vede Viktorovi. Být vámi, vyspal bych se. Zítra vás nejspíš čeká velice rušný den. Tady budete v naprostém bezpečí. Princovy komnaty chrání silná zaklínadla a ti dva zbrojnoši venku se postarají, aby vás nikdo nerušil."
„Než odejdeš," řekl Jordan, „možná bys mi mohl odpovědět na jednu otázku."
„Bude-li to v mých silách. Výsosti."
„Proč mě Roderik neočaroval jako DeGrange? Pak by mě mohl dokonale ovládat."
Rytíř se lehce usmál. „Jsem si jist, že ho to napadlo, Výsosti, ale bylo by to příliš nápadné. Na hradě je dost lidí, kterým nedělá potíže podobné zaklínadlo odhalit. Ještě nějaký dotaz, Výsosti?"
„Ano," přikývl Jordan. „Co ten pes?"
Gawain se zatvářil nechápavě. „Jaký pes?"
„Viktorův pes," odpověděl Jordan podrážděně. „Ten co je teď v jeho ložnici. Čím ho mám nakrmit?"
„Myslím, že jste se musel splést," odpověděl Gawain pomalu. „Viktor žádného psa nemá. Nedokáže vystát žádné zvíře."
„Podívej se sám," opáčil Jordan. „Je v ložnici."
Gawain šel ke dveřím do ložnice a otevřel je. Podíval se dovnitř a pak je zase zavřel. „Teď tam žádný pes není, Vaše Výsosti. Možná se odněkud zaběhl. Na hradě je hodně toulavých psů. Starají se, aby se nepřemnožily krysy. Já bych si s tím starosti nedělal. Dobrou noc, Vaše Výsosti. Příjemné sny."
Formálně se uklonil a odešel. Jeden ze strážných za ním zavřel. Jordan se zmateně podíval na dveře ložnice, pak vstal a pomalu zamířil k nim. Potěšilo ho, když zjistil, že má nohy jen lehce roztřesené. Sklenici koňaku si položil na křiklavě ohyzdný stolek a otevřel dveře do ložnice. Místnost byla prázdná. Jordan pokrčil rameny a došel k posteli. Posadil se na pelest a zálibně pohladil přepychovou pokrývku vycpanou prachovým peřím. Byl to těžký den a trápilo ho dost vážnějších věcí, než aby se staral o zaběhlého psa. Stáhl si boty a požitkářsky zavrtěl palci u nohou. Postel vypadala nádherně pohodlně a luxusně.
Když nic jiného, alespoň se na tomhle zatraceném hradě pořádně vyspí.
Princ Lewis se zastavil přede dveřmi komnat svého bratra Dominika a zdvořile zaklepal. Netrpělivě čekal, až někdo přijde otevřít, a přitom si nervózně pohrával s kroužkovou košilí, kterou měl ukrytou pod kabátcem. Jeho gardisté uzavřeli chodbu na obou koncích, ale přesto se necítil bezpečný. Železné srdce stál bez hnutí uprostřed chodby a jeho brnění se ve světle pochodní matně lesklo. Kdyby někdo prošel přes stráže, musel by čelit jemu. A ještě tady byl Mnich. Stál mlčky vedle Lewise a jeho tajemná, děsivá přítomnost byla svým způsobem uklidňující. Když se chystáte vstoupit do jámy lvové, nejlepší ochrana je mít s sebou něco nebezpečnějšího, než jsou lvi. Lewis netrpělivě přešlápl a pomyslel si, jestli nemá zaklepat znovu - pro případ, že by ho poprvé nikdo neslyšel. Ačkoliv by to nikdy nepřiznal, Lewis už se nemohl dočkat, až uvidí, jak Dominikovy nové komnaty vypadají. Dovnitř nesměl vstoupit nikdo mimo Dominikových vlastních lidí a ti o nich nemluvili. Nemohli. Dominic je zaklel.
Náhle Lewis viděl, jak se dveře pomalu otevírají. Rychle se sebral a vešel do předpokoje, přičemž se ze všech sil snažil vypadat co nejklidněji. S Dominikem bylo třeba jednat sebevědomě. Rozhlédl se, aby se podíval, kdo mu otevřel, ale

nikdo tam nebyl. Mnich vešel dovnitř a dveře se za ním zabouchly. Lewis si odfrkl. Další z Dominikových her na čarování. Ať si dělá ty svoje triky, když ho to baví, na Lewise dojem neudělají. Viděl Mnicha dělat věci, ze kterých by Dominic přišel i o zbytek rozumu. Lewis se kolem sebe rozhlédl a zamračil se. Dominikův předpokoj byl prázdný a nezařízený; jediný nábytek tvořily tři nepohodlné židle stojící na holé kamenné podlaze. Prázdné nabílené zdi byly dokonale čisté a zvláštně depresivní. To nebyl pokoj, ve kterém žijí lidé — tady jen čekali, až se Dominic rozmyslí, jestli je přijme, nebo ne. Lewis přistoupil k nejbližší židli, kapesníkem zní oprášil imaginární prach a posadil se. Mnich zůstal stát na stráži vedle něj.

Lewis sebou bezděčně trhl, když Dominic s Elizabeth vešli dovnitř dveřmi, o kterých by přísahal, že tam ještě před okamžikem nebyly. Pak si všiml, že si s sebou jeho bratr nepřivedl žádné stráže, a trochu se uvolnil. Buďto v něm neviděl hrozbu, nebo se spoléhal na to, že ho jeho magie dokáže ochránit. Dominic se Lewisovi lehce uklonil a ten mu odpověděl pokývnutím. Ani při tom nevstal ze židle, ale nezdálo se, že by si toho všimli. Posadili se na dvě zbylé židle a dali si načas, aby se na nich uvelebili co nejpohodlněji.
„Tak," řekl Lewis konečně, „Příjemné setkání, že ano? Je to už čtyři roky, co jsme my dva naposledy takhle seděli spolu, Dominiku."
„To je pravda," přikývl jeho bratr. „Drahý Viktor odjel do vyhnanství a my dva jsme se radili, jak toho co nejlépe využít. Vzpomínám si, že jsi mi nabídl partnerství, ale k ničemu to nebylo. Nevěřili jsme si navzájem. Možná známe jeden druhého příliš dobře. Máš pocit, že se od té doby něco změnilo, Lewisi?"
„Nejspíš ne. Ale přesto spolu něco musíme prohovořit. Regent s tím aktem přenesení ještě ztížil už tak dost těžkou situaci. Zatracený všetečný parchant. Měl jsem ho zabít už dávno. Vždycky byl příliš čestný pro svoje dobro. Musíme prsten a korunu najít co nejrychleji, Dominiku. Jelikož já je nemám a mí špehové přísahají, že ty také ne, všechno nasvědčuje tomu, že je má Viktor. Musí mít nějaký dobrý důvod, proč je ještě nepoužil, ale nyní se situace změnila tak drasticky, že by se mohl pokusit předložit je Kameni kdykoliv. Musíme mu je sebrat a ani jeden z nás není dost silný, aby to dokázal sám. DeGrangeho muži jsou po celém hradě a Viktorova ohnivá magie je stejně silná jako dřív. Viděl jsi, co předvedl u dvora." „Ano," odpověděl Dominic. „Bylo to skutečně působivé. Ale proč jsi si tak jistý, že Viktor má korunu a prsten?"
„Vylučovací metoda," usmál se Lewis poťouchle. „Kromě nás tří, kdo ještě zbývá? Pár nicek, které by se rády viděly na trůnu nebo za ním. Moji špehové je sledují všechny. Na druhé straně, s Viktorem a jeho lidmi se něco rozhodně stalo. Nedokázal jsem zjistit co - na to jsou příliš dobře chránění. Ale ať je to cokoliv, je to důležité. Tak důležité, že zabili všechny moje lidi, o kterých si mysleli, že se dostali dost blízko k pravdě."
„V tom máš pravdu," ozvala se Elizabeth. „Něco se děje. Ale korunu a pečetní prsten nemají. Nevědí, kde je, o nic víc než my."
Lewis se na ni zamyšleně podíval. Usmívala se příliš zářivě; byl to chladný vypočítavý úsměv někoho, kdo ví víc než vy. Na druhé straně, u lady Elizabeth to nebylo nic zvláštního.
„Nakolik jsi si tou informací jistá?" zeptal se nakonec. „Podle toho, co jsem slyšel, mají vaši lidé stejné problémy jako moji. Nebo ses teď, když se vrátil, dala s Viktorem zase dohromady?"
„To těžko," opáčila Elizabeth sladce. „Můj drahý Lewisi, je to daleko prostší. Máme mezi nimi špeha, v jejich nejužším kruhu. Zrádce. Chtěl by ses s ním setkat?"
Lewis se ze všech sil snažil tvářit klidně a nezaujatě. Pokud měl Dominic skutečně zrádce ve Viktorově táboře, měl výhodu, o jaké se jemu ani nesnilo. Jak to, k čertu Dominic dokázal? Lewis vyzkoušel všechno od obrovských úplatků až po přímé výhrůžky smrtí, ale marně. Přísahal by, že Viktorovi lidé byli očarovaní - tak odporně loajální přece sami od sebe být nemohli. Buď tak, nebo toho nevěděli dost, aby to stálo za to prodat. Všiml si, že se na něj Dominic a Elizabeth stále dívají tázavě. Chtěl vidět zrádce? Zatraceně dobře věděli, že si nemůže dovolit říct ne. Strnule přikývl a vstal. Dominic a Elizabeth si dali se vstáváním načas a Lewis v duchu zaklel. Určitě v tom byl nějaký háček. A oni ho právě zasekli. Kdyby měla zrádcova totožnost skutečnou cenu, vůbec by se o jeho existenci nezmiňovali, natož aby mu nabízeli příležitost se s ním setkat.
„Čeká na nás v mých soukromých komnatách," řekl Dominic klidně. „Myslel jsem, že by ses na ně rád podíval, když už jsi tady. Navrhl jsem je sám a jsem na ně docela hrdý. Tudy."
Obrátil se ke dveřím a ty se před ním samy otevřely. Pak nabídl Elizabeth rámě a společně vešli dovnitř. Lewis kývl na Mnicha a vykročil za nimi. Stěží přitom ovládal svou zvědavost. Mnich ho následoval a lem jeho kutny se s hlasitým šustěním otíral o kamennou podlahu. Když spolu s Lewisem vešli do hlavní místnosti, Dominic s Elizabeth tam na ně už čekali. Lewis strnul na prahu překvapen tím, co spatřil.
Všechny vnitřní zdi Dominikova apartmá byly odstraněny, takže vznikla jedna obrovská místnost. Lewise jímala závrať když si představil, kolik magie bylo třeba jen na to, aby se nezhroutil strop. Vnější stěny byly vymalovány v různých odstínech modři a zeleně, které se pomalu přelévaly a připomínaly tak nekonečný pohyb oceánu. Vzduch v místnosti byl nepříjemně vlhký, ale koberce na podlaze byly naprosto suché. Všude kolem se povalovaly menší zelené a hnědozelené koberečky; stejnou barvu měly i gobelíny na stěnách. Lewis si domyslel, že představují chaluhy. Všechno to působilo značně odporným dojmem. Elegantní, jemně vyřezávaný nábytek, mezi tím vypadal naprosto nepatřičně. Lewis pomalu vykročil vpřed a přitom čerpal sílu z tiché postavy Mnicha vedle sebe. Zeď po jeho levici se neustále vlnila a přelévala a Lewis si s úžasem uvědomil, že se dívá na obrovské množství vody. Zprvu ho napadlo, že je to jakási nádrž umístěná mezi zdí a tlustým sklem, ale když přistoupil blíž a váhavě se jí dotkl, namočil si prsty v ledově chladné vodě. Žádná zeď tam nebyla. Vodu držela na místě jen Dominikova magie. Lewis rozčeřil hladinu prsty, fascinovaný vlnkami, které se na ní objevily, ale pak v její hloubi zahlédl pohybující se temný stín. S ústy dokořán pozoroval, jak se k němu rychle blíží velký, dobrých třicet stop dlouhý žralok. Rychle vytáhl ruku z vody a uskočil. Na

jeden strašlivý okamžik měl pocit, že se na něj žralok vrhne, ale ten se na poslední chvíli stočil a obeplul přední stěnu podélně. Lewis na sobě ucítil pohled jeho plochého černého oka a útroby se mu sevřely. Ryba o něm věděla. V tlamě, která se nikdy neusmála, se zaleskly řady ostrých zubů a z jejího chladného oka na Lewise hleděl všechen hlad světa. Žralok náhle udeřil ocasem a vzápětí zmizel v nezměrných hlubinách vodní stěny.
Kam až se ta voda táhne? pomyslel si Lewis. A jak to, k čertu, Dominic udělal?

„Jeden z mých mazlíčků," řekl Dominic za jeho zády a Lewis bezděčně nadskočil leknutím.
„Velmi působivé," řekl upjatě. „Netušil jsem, že rád rybaříš."
Dominic se usmál a Lewis cítil, jak se v něm pohnulo něco mrazivého. Na okamžik mu bratrovy oči připomněly oko žraloka.
„Slíbil jsem ti setkání se svým špehem," řekl Dominic.
„A tady je."
Vedle Dominika se náhle zhmotnil muž zahalený do tmavého pláště. Lewis znovu nadskočil a v duchu zaklel. Nelíbilo se mu nechat ze sebe dělat blázna pro pobavení někoho jiného. Ruka mu bezděčně klesla k jílci meče, ale včas se zastavila. Teď byl na Dominikově území a tady se přímo zaútočit neodvažoval, ani když měl vedle sebe Mnicha. Ve svých komnatách byl Dominic příliš dobře chráněn svou magií. O jeho krvi nemluvě. Lewis raději obrátil pozornost ke špehovi a útroby se mu opět sevřely. Muž neměl obličej. Jeho oční víčka byla srostlá a pod slepýma očima měl pouze hladkou kůži beze stopy po nosu nebo ústech. Stál bez hnutí, vyčkávaje Dominikových rozkazů.
„Takhle samozřejmě normálně nevypadá," prohodil Dominic nedbale. „Ale tolik, abych ti odhalil jeho skutečnou identitu, ti rozhodně nedůvěřuji. Vyžadovalo by to mnohem více záruk na obou stranách, než jsme ochotni poskytnout. Ale ujišťuji tě, že patří k Viktorovu nejužšímu kruhu, ostatní mu věří a on zná všechna jejich tajemství. Mám pravdu, zrádce?"
„Ano, princi Dominiku." V plochém obličeji se otevřela ústa jako krvavá rána. Hlas, který z nich vycházel, byl monotónní a bezvýrazný, bez jakéhokoliv zbarvení, které by snad mohlo Lewisovi poskytnout vodítko ohledně špehovy identity. Lewis se zamračil.
„Neuraz se, Dominiku, ale jakou mám jistotu, že tenhle... člověk je skutečně tím, za koho jej vydáváš? Mohl by to být kdokoliv."
„Viktor je už nějaký čas nemocný," řekl muž bez tváře. „Je pomalu tráven jedem a navzdory všem snahám jeho příznivců stále více slábne. V poslední době už bez pomoci nedokáže opustit svoje komnaty."
„Večer u dvora mi připadal silný až až," opáčil Lewis kysele.
„I to má svůj důvod," odpověděl Dominic. „Ale nemyslím, že už je čas, abych ti ho prozradil. Nějaká tajemství si musím nechat pro sebe."
Lewis si odfrkl. „No dobře, dejme tomu, že je tvůj špeh pravý. O Viktorově nemoci jsem slyšel z vlastních důvěryhodných zdrojů. Ale můžeš svému špehovi věřit? Koneckonců, je to zrádce a zrádci nebývají nejspolehlivější."
Muž bez tváře přistoupil k vodní stěně a strčil ruku až po zápěstí do vody. Pak zůstal stát bez hnutí, zatímco Lewis se zachvěl, jak si uvědomil, co bude následovat. Ve stejném okamžiku se skutečně v hlubině objevil temný stín žraloka. Rychle se přibližoval, tlamu otevřenou na šťavnaté sousto, které se mu tu nabízelo. Muž bez tváře se nepohnul ani o palec. V posledním okamžiku mu Dominic pokynul a zrádce vytáhl ruku z vody. Žralokovy čelisti sklaply naprázdno, ryba sebou mrskla tak prudce, že voda vyšplíchla na koberec a odplula do hlubin. Dominic poklepal muže bez tváře po rameni, jako když člověk chválí psa, který provedl snadný, ale zábavný kousek. Lewisův dech se pomalu začal vracet k normálu. Špehův život mu byl dokonale lhostejný, ale nelidské sebeovládání, se kterým tam ten muž jen stál, zatímco se žralok blížil... Náhle ho něco napadlo a ostře pohlédl na svého bratra.
„Ten tvůj špeh - on je neskutečný?"
„Ano a ne," odpověděl Dominic s úsměvem. „Ale no tak, Lewisi, přece nečekáš, že ti prozradím všechna svoje tajemství. Ptám se tě snad na Mnicha? Stačí, když víš, že Špeh náleží tělem i duší mně. Udělá, cokoliv mu řeknu. Cokoliv. A teď, Lewisi, myslím, že se konečně dostáváme k jádru tvé návštěvy. Přišel jsi sem, nikoliv poprvé, abys mi nabídl spojenectví proti společnému nepříteli. Abych byl upřímný, nemyslím, že by se od tvé poslední návštěvy něco změnilo. Oba chceme stejnou věc a ani jeden z nás není ochoten tomu druhému ustoupit." „Přesto máme v tuto chvíli společný zájem," řekl Lewis. „Když už se nemůžeme dostat ke Kameni, můžeme se alespoň společně postarat, aby se k němu nedostal ani nikdo jiný. Na nepřátelství mezi námi bude dost času, až se zbavíme konkurence."
„Myslím, že přeceňuješ význam svého postavení," odpověděl Dominic chladně. „Stručně řečeno, drahý Lewisi, nemáš nic, o co bych měl zájem. U dvora mám mnohem větší podporu než ty, moje garda je lépe vyzbrojená a vycvičená a mám vlastního špeha ve Viktorově nejužším kruhu. Jistě, ty máš Mnicha, ale já mám vlastní magii a rozhodně jí věřím víc, než bych kdy dokázal věřit Mnichovi. Zvlášť po tom debaklu u Barrowmeeru. Vyvolat z hrobu Krvavé kosti skutečně nebyla ta nejchytřejší věc na světě, Lewisi. Myslím, že to je všechno, co jsem ti chtěl říct. Teď jdi."
Elizabeth se na Lewise sladce usmála a zavěsila se do Dominika. Pak se k němu otočili zády. Lewis si uvědomil, že ho právě propustili jako nějakého sluhu, a zrudl v obličeji.
„Ty ses se mnou od začátku nechtěl spojit, že ne, Dominiku?"
„Ne," usmál se Dominic. Pak se zastavil a otočil se. „Kdyby nebylo Mnicha a Železného srdce, už bys dávno nebyl ve hře, Lewisi. Takhle jsi jen drobná nepříjemnost." „Proč jsi tedy přistoupil na tuhle schůzku?" „Jsi chytrý chlapec," opáčil Dominic a znovu se k němu otočil zády. „Přijdeš na to sám."
Lewisova ruka znovu sklouzla k jílci meče, ale vzápětí strnul, když se k němu z chodby doneslo řinčení oceli o ocel. Uslyšel vzteklý řev a pak další zvuky boje. Lewis tasil meč a rozběhl se ke dveřím. Ještě se ohlédl, aby proklel Dominika, ale ten už zmizel beze stopy i s Elizabeth a mužem bez obličeje. Lewis zanadával, potom proběhl dveřmi a

předpokojem ven na chodbu.
Úzká chodba byla plná bojujících mužů a rozléhala se řinčením zbraní a brnění. Gardisté v Dominikových uniformách doráželi ze všech stran na Železné srdce a snažili se ho porazit početní převahou. Všude kolem leželi mrtví nebo umírající muži. Železné srdce postupoval pomalu, ale nemilosrdně skrze nepřátele, meč stále ještě v závěsu na zádech - možná proto, že tu k jeho použití nebylo dost místa, ale spíš proto, že raději zabíjel rukama. Jeho velké kovové rukavice se míhaly vzduchem a zanechávaly za sebou krvavou stopu. Maso i kosti se jeho nadlidskou silou trhaly a tříštily na kusy, zatímco meče a sekery nepřátel se neškodně odrážely od jeho zbroje. Gardisté bojovali jako šílení, klopýtali přes mrtvá těla svých druhů, aby se k němu dostali, ale jejich snažení bylo bezvýsledné. Železné srdce je snadno odrážel a masakroval každého, kdo mu přišel pod ruce.
Lewis vztekle zařval a s mečem v ruce se vrhl vpřed. Jeden z gardistů se otočil, aby se mu postavil, a princ mu vrazil meč do břicha. Muž zasténal a kles! na kolena. Lewis vytrhl svou zbraň potřísněnou krví a obsahem střev a kopl umírajícího do obličeje. Divoce se zachechtal a vrhl se na dalšího gardistů. Vzduch byl prosycen těžkým pachem krve a Lewis se šklebil jako útočící vlk, zatímco jeho meč sekal a bodal.
Železné srdce prorazil pěstí hrudník jednoho gardisty, až mu ohnuté prsty trčely ze zad. Muž zemřel s nevěřícím výrazem ve tváři. Jiný útočník se přikrčil před železnou pěstí a ťal Železné srdce sekerou do boku. Těžká hlavice pronikla zbrojí a zasekla se mu do žeber. Železné srdce na okamžik strnul, toho využil další gardista a bleskově mu vrazil meč do otvoru v hledí takovou silou, že se jeho špička zastavila až o zadní stranu přilby. Dominikovi muži hlasitě jásali, ale ne dlouho. Železný rytíř nepadl. Setřásl z ruky mrtvého gardistů a zabil oba útočníky dřív, než se stačili odklidit z jeho dosahu. Pak si vytáhl meč z hledí, ale sekeru nechal zaťatou v boku. Z jeho ran nevytékala žádná krev. Dominikovi muži ztratili nervy a dali se na útěk, nechávajíce svoje mrtvé a raněné na místě.
Poslední z nich při útěku zaútočil na Mnicha, jako by si chtěl alespoň takto vynahradit porážku. Jeho meč se však k zamýšlené oběti ani nepřiblížil. Mnich krátce zagestikuloval prázdným rukávem a gardista vzplál jako pochodeň. Příšerně zaječel a jako šílený se rozběhl chodbou. Ostatní muži mu vyděšeně uskakovali z cesty. Gardistovo maso v ohni bublalo a roztékalo se jako vosk. Světlo plamenů vrhalo na stěny chodby podivné stíny. Lewise napadlo, jak daleko asi doběhne, než jej oheň stráví úplně. Pak pokrčil rameny, zastrčil meč do pochvy a obrátil se k Železnému srdci. Rytíř si vytáhl z boku sekeru a odhodil ji na podlahu. Brnění měl potlučené, zprohýbané a potřísněné krví nepřátel, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by byl sám zraněn. Na Mnicha se Lewis ani neobtěžoval podívat. Rozhlédl se po výsledcích masakru a nevěřícně zaklel.
Dominic se skutečně snažil, aby nás tentokrát dostal, pomyslel si. „Podej hlášení," řekl pak Železnému srdci. „Co se tady stalo, zatímco jsem byl u Dominika?"
„Gardisté vašeho bratra už na nás číhali," odpověděl Železné srdce. „Byla to pečlivě naplánovaná past a my jsme do ní padli." Hlas ozývající se z nitra helmy byl klidný a odtažitý, ale trochu rozbředlý, jako by rytíři něco bránilo v řeči.
„Muži, které jste poslal hlídat na konce chodby, jsou mrtví. Napadli je ve chvíli, kdy se za vámi zavřely dveře předpokoje. Připadá mi pravděpodobné, že váš bratr naplánoval i další útoky na vaše lidi. Doporučuji, abychom se ihned vrátili do vašich komnat a udělali, co se dá, pro udržení našich pozic."
„Souhlasím," řekl Mnich. „V tuto chvíli nás moje magie chrání před čarodějnými útoky, ale zbytek vašich mužů je bez ochrany."
„Mělo mě to napadnout!" Lewis vztekle dloubl mečem do nejbližší mrtvoly. „Vsadím se, že tohle vymyslela Elizabeth, ta prašivá čubka. Není divu, že za celou dobu, co jsem byl uvnitř, sotva promluvila! Seděla tam, usmívala se a v duchu se mi smála, že zatímco se bavím s Dominikem o spolupráci a přátelství, moji muži jsou na jeho rozkaz masakrováni! Za tohle budu žádat její krev... Mnichu, chci takovou magickou ochranu pro nás tři a pro mé muže, jakou jen svedeš."
„Pak už ale nebudu mít sílu k odvetnému útoku," namítl Mnich.
„Já vím!" odsekl Lewis. „Útočit na Dominika na jeho vlastní půdě nemá smysl; měl dost času vybudovat si tu dokonalou obranu. Teď se odsud musíme dostat a zachránit, co se dá. Čert aby je vzal! Za tohle mi Dominic zaplatí vlastní hlavou. A Elizabeth jakbysmet. Vystavím je na cimbuří nad hlavní bránou a havrani jim vyklovou oči! Kdyby moje magie nebyla magií země..."
Hlas se mu naplnil starou hořkostí. Na vřesovištích nebo kdekoliv jinde venku z něj jeho zděděná magie dělala nejsilnějšího z bratrů, ale dokud byl uvnitř hradu, nebyla mu skoro k ničemu. A Viktor i Dominic si vždycky dávali dobrý pozor, aby nevycházeli ven ve stejnou dobu jako Lewis... S vypětím všech sil ovládl svůj hněv a začal horečně přemýšlet. Musel něco udělat, nějak pomstít tuto urážku... Jenomže ho nenapadalo jak.
Vyrazil chodbou a cestou vztekle kopal do mrtvol. Železné srdce a Mnich ho následovali v těsném závěsu. Lewisovo zuřivé běsnění se pomalu měnilo v chladný, vypočítavý vztek. Když přišlo na věc, měl více zlata a šperků než oba jeho bratři dohromady. V rodině byl vždycky nejbohatší. Dominikova zrada jej připravila o několik mužů, ale mohl si přece najmout žoldnéře. Jestli nějaké sežene včas. Lewis se odhodlaně zamračil. Hra ještě nebyla u konce. Vlastně ta pravá hra teprve začínala.
Princ Viktor seděl apaticky na posteli, hlavu skloněnou na prsou a oči napůl zavřené. Lady Heather mu něžnýma rukama rozepnula košili a stáhla mu ji přes hlavu. Princovo tělo bylo pohublé jako u člověka na pokraji smrti hladem a pokožku měl mrtvolně bledou. Heather se snažila na to nedbat. Viktor věděl, jak zle vypadá, ale nesnesl by připomínku toho v jejích očích. Raději se soustředila na prostý úkon převléknutí Viktora do noční košile. Zprvu ji odmítal s tvrzením, že je to oděv pro starce, ale jak začal slábnout, zjistil, že noci jsou pro něj bez ní příliš chladné. Heather se ze všech sil snažila rozveselit ho svým bezstarostným štěbetáním, ale dobře věděla, že ho tím neošálí. Byl teď tak slabý, že jí nedokázal skoro vůbec pomoci, a právě ta bezmocnost jej dohánělа k zuřivosti.
Konečně ho Heather připravila do postele a sklonila se nad stolkem s léky. Skoro celý jej pokrývaly lahvičky a karafy všech tvarů a velikostí, nejrůznější tekutiny, prášky a kořínky vytvářely matnou paletu všech barev. Viktor už je

vyzkoušel všechny, jednu po druhé. Heather vzala poslední lahvičku a pořádně jí zatřásla. Viktor něco nesrozumitelného zavrčel.
„Copak, drahoušku?" zeptala se ho Heather vesele.
„Nic. Jenom mě napadlo, odkud to svinstvo nejspíš pochází. Víš určitě, že to mám pít, a ne se tím třeba mazat?"
„Když jde o léky, jsi skutečně jako malé dítě, Viktore." „Sklapni, nebo po tobě hodím chrastítkem." Heather vzala lžičku, odzátkovala lahvičku a nalila štědrou dávku. „Dříve, nebo později přece musíme najít něco, co ti pomůže, můj drahý. Zákon pravděpodobnosti je na naší straně. Tak - spolkneš to dobrovolně, nebo ti zase musím přidržet nos?"
Viktor po ni šlehl pohledem, ale na to, aby něco namítal, neměl dost sil. Heather se přinutila k úsměvu. Vidět ho tak zbědovaného a bezmocného jí drásalo srdce. Přiložila lžičku Viktorovi k ústům a on poslušně vypil hustou, křídovitou tekutinu. Když ji polkl, zhnuseně se zašklebil.
„Tak odporně může chutnat jen velice dobrý lék. A kde je cukrátko? Dobrá sestřička má pro svého pacienta vždycky připravené nějaké cukrátko na spravení chuti."
Heather se k němu sklonila a něžně ho políbila na rty. Viktor se na ni lítostivě usmál.
„Promiň, lásko. Duch by chtěl, jenomže tělo má navrch. Jsem unavený. V poslední době jsem unavený pořád."
Heather mu věnovala povzbudivý úsměv a pak přikývla. Promluvit se neodvážila ze strachu, že by nedokázala zakrýt obavy v hlase. Pečlivě zazátkovala lahvičku a položila ji i se lžičkou na stolek. Pak se sklonila, vzala prince za obě nohy a položila ho na lůžko. Upravila mu polštář, a když na něj vyčerpaně klesl, přitáhla mu přikrývku až k bradě. Na chvíli mu položila ruku na čelo. Pokožku měl horkou a na dotek suchou.
„Nikdy jsem si nemyslel, že umřu takhle," řekl Viktor klidně. „V bitvě, která vzala špatný obrat, nebo s dýkou v zádech... s tím jsem se už smířil. Ale umírat v posteli, po kouskách... Mám strach, Heather."
„Neboj se, moje lásko. Jsem u tebe."
Viktor si povzdechl a zavřel oči. „Jsem unavený, Heather. Strašně unavený. Myslím, že se na chvíli prospím. Jsou stráže a magické ochrany na místě?"
„Ano, drahý. Nemusíš se ničeho bát, tady jsi v dokonalém bezpečí. Odpočiň si." Sklonila se, aby ho políbila na tvář, a on zamumlal něco nesrozumitelného. Když se narovnala, uviděla, že už má oči zavřené a svaly v obličeji povolené. Chvíli ještě zůstala stát u jeho lůžka a dívala se, jak mělce oddechuje, pak se otočila a po špičkách vyšla z ložnice. Tichounce za sebou zavřela dveře a teprve pak si unaveně povzdechla. Ramena jí poklesla. Být ustavičně veselá a bezstarostná není snadná práce. Opřela se zády o dveře a s očima křečovitě zavřenýma sbírala sílu. Lady Emma Hellstromová vzhlédla od vyšívání a usmála se na ni.
„Heather, drahoušku, vypadáš, jako bys měla každou chvíli omdlít. Pojď sem a posaď se, než upadneš."
Heather otevřela oči a usmála se na Emmu, pak se narovnala. „Už jsem ho uložila. Myslím, že bude chvíli spát. Alespoň doufám."
„Pořád žádné zlepšení?"
„Spíš je to horší. Vyzkoušeli jsme už všechny léky, které lékaři dokázali vymyslet, a žádný z nich nepomáhá. Je tak slabý, že se bez pomoci už ani neudrží na nohou. Ach, Emmo, srdce mi krvácí, když ho vidím takhle."
Lady Emma pohladila Heather, která si k ní mezitím přisedla, konejšivě po rameni. „Musíš být silná, moje milá. Musíš být dost silná za sebe i za něj."
„Já vím, Emmo. Myslíš si, že umře, že?"
„Ano, bojím se, že ano."
„Ale on neumře. Já ho nenechám. Přísahám, že jestli se mi někdy dostane do rukou parchant, který mu to udělal..."
„Pořád myslíš, že je to jed?"
„Co jiného?"
„Ale to přece není možné, Heather. Argent přece ochutnává všechno, co Viktor jí."
„Já vím, já vím." Heatheřiny ruce se sevřely v pěst a obličej se jí zkřivil vztekem a bezmocí. „Ať už je to cokoliv, je to zatraceně účinné. Až přijdu na to, kdo to má na svědomí, postarám se, aby umíral dlouho a bolestivě."
„A já ti s tím pomůžu," ujistila ji Emma. Heather se na ni usmála.
Když se setkaly poprvé, Heather nechápala, co sir Gawain na své ženě vlastně vidí. Lady Emma byla buclatá, obyčejná žena po čtyřicítce. Jestli někdy vůbec bývala krásná, nyní se mohla pyšnit už jen fádními, nevýraznými rysy a víc než bohatě zaobleným tělem. Zprvu ji Heather vnímala jen jako další terč pro svůj ostrovtip, někoho, na kom si může vybít špatnou náladu po neúspěšném dni, ale Emma už od prvního dne reagovala překvapivě bystře a zanedlouho se obě ženy spřátelily. Jelikož Viktor a Gawain trávili většinu času spolu, nebylo divu, že se i Heather a Emma často stýkaly a jejich přátelství brzy přerostlo v nerozlučnost.
„Poslyš," řekla Emma. „Už jsi viděla toho Viktorova dvojníka? Jaký je?"
„Fyzicky je Viktorovi tak podobný, že mi z toho až běhá mráz po zádech," odpověděla Heather. „Dokonce i většinou mluví jako on. Jinak je ovšem nesnesitelný. Arogantní jako většina herců - myslí jen na sebe a zapomíná, kde je jeho skutečné místo. Svou práci ale odvede. A pak..."
Ponuře se usmála a Emma se zahihňala. „Má drahá Heather, kdybys měla vyplnit všechny svoje hrozby, museli by založit nový hřbitov. Nemůžeš zabít každého, kdo se ti nelíbí - za chvíli by nezbyl nikdo, s kým bychom si mohly popovídat."
Heather zavrtěla hlavou. „Tentokrát to myslím vážně, a ty to víš. Herec musí zemřít. Přece nemůžeme riskovat, že někomu prozradí, jakou roli hrál v našem malém spiknutí. A není sám, kdo bude muset zemřít. Jakmile se Viktor stane králem, nebude moci dovolit, aby na něj měl kdokoliv mocný vliv. Argent je obchodník, toho si můžeme koupit. Ale Roderik..." Heather zamyšleně naspulila rty. „Příliš často zapomíná, kde je jeho místo, darebák. Myslí si, že když má v žilách trochu královské krve, může s Viktorem jednat jako rovný s rovným. Občas bych skoro řekla, že se považuje za

vůdce spiknutí a Viktor je tu jen proto, aby vykonával jeho rozkazy. To mu přece nemůžeme trpět, co myslíš? Ne, jakmile bude můj Viktor na trůně, někteří lidé se budou divit!"
Obě ženy se rozesmály a jejich šťastný, zvonivý smích se vůbec nehodil k zlomyslnému výrazu, který přitom měly ve tvářích.

Jordan se zrovna chystal ulehnout do postele, když se pes objevil znovu. Odhrnul přikrývku a vytáhl zpod ní vkusně vyšívanou noční košilí, vtom však ucítil, jak se něco studeného a vlhkého dotklo jeho lýtka. Jordan polekaně vyskočil, a když se podíval dolů, uviděl bloodhounda, jak tam stojí a trpělivě čeká, až si ho všimne. Vzhlížel k němu smutnýma očima a vrtěl ocasem. Jordan stáhl ruku z meče a vesele se na něj zašklebil. Klekl si na koberec a pes se okamžitě začal snažit olízat mu celý obličej dočista. Jordan se rozesmál; předstíral, že psa odstrkuje, ale nijak zvlášť se nesnažil.
„Tak ty ses ke mně vrátil, co?" řekl vesele. „Kde ses schovával? Pod postelí?"
Bloodhound si lehl a převalil se na záda, aby ho Jordan mohl podrbat na břiše. Udělal to a přitom uvažoval co dál. Nikdy vlastního psa neměl. Několik let měl svého koně, ale poměrně rychle se dohodli na zásadě žij a nech žít, kterou porušovali jen zřídka, Jordana napadlo, že by měl psa nakrmit, ale nebyl si tak docela jistý, co bloodhoundi jedí nebo kde by to mohl sehnat. Pak se zamračil; vzpomněl si, jak Gawain říkal, že pes rozhodně nepatří Viktorovi. Princ psy nesnášel. Jelikož už se s Viktorem setkal, nebylo to pro Jordana zase tak velké překvapení. Pes ale někomu patřit musel - na to, aby byl toulavý, byl příliš dobře opečovávaný. Možná do jeho ložnice zaběhl omylem a nemůže se dostat ven. Měl by zavolat na stráže přede dveřmi a přikázat jim, aby psa odvedli, ale zvíře bylo tak přátelské a Jordan cítil, že trochu přátelské podpory rozhodně potřebuje.
Ozvalo se zaklepání na hlavní dveře a Jordan prudce vzhlédl. Žádné návštěvníky nečekal. Stráže měly přísný rozkaz až do rána nikoho dovnitř nepouštět. Jordan zaváhal, ale ať už byl venku kdokoliv, zaklepal znovu. Bylo to hlasité, rozhodné a arogantní zaklepání. Nezdálo se, že to návštěvník míní vzdát, a možná že přišel kvůli něčemu důležitému. Podíval se na psa, aby ho někam uklidil, a zjistil, že už zase zmizel. Chytré zvíře. Pro prince Viktora by nebylo dobré, kdyby ho někdo viděl, jak se přátelí se psem. Jordan vstal, rychle vyšel z ložnice a otevřel dveře na chodbu. Před sebou uviděl regenta hraběte Williama Howerda, který tam netrpělivě přešlapoval, oblečený stále ještě ve slavnostním šatu. Jordan se zamračil na dva gardisty, kteří jej včas nevarovali, ti však hleděli odhodlaně přímo před sebe a jeho pohledu se úspěšně vyhýbali. Těžko jim něco mohl vyčítat. Koneckonců, byl to regent.
„No?" řekl hrabě William konečně. „Nepozveš mě dál?" „Samozřejmě, sire regente," odpověděl Jordan rychle. „Moje komnaty jsou vám k dispozici."
Ustoupil stranou a regent vešel dovnitř. Znechuceně se rozhlédl a výraz v jeho obličeji naznačoval, že už viděl vkusněji zařízené brlohy. Jordan za ním zavřel a váhavě vykročil k regentovi, aby se s ním pozdravil. Nebyl si tak docela jistý, jak to má udělat. O soukromých audiencích u regenta mu nikdo neřekl.
„Dal byste si... něco k pití, sire regente?" „V tuto hodinu ne, Viktore."
„Tak co vám mohu nabídnout?" Jordan si náhle uvědomil, že je až příliš zdvořilý. Byl koneckonců princ, kterého vyrušili z odpočinku. Úmyslně se k regentovi otočil zády a pomalu zamířil k nejbližšímu křeslu. Posadil se a jednu nohu si přehodil přes opěrku. Regent se na něj zamračil. Jordan se jen usmál. „Přišel jsem za tebou v neodkladné záležitosti, Viktore," řekl regent mrazivě.
„Vzhledem k tomu, kolik je hodin, v to doufám," opáčil Jordan. „Tak spusťte. Nemáme na to celou noc. Co se stalo tak důležitého, že to nemohlo počkat do rána, až u sebe budu mít své rádce?"
„Ráno jsi byl u dvora," řekl regent pomalu. „Byl jsi tam, když jsem vyhlásil akt přenesení. Bez ohledu na to, co si myslíš ty nebo tví rádcové, ujišťuji tě, že jsem k tomu kroku nepřistoupil s lehkým srdcem a nechci tím ani ohrozit tvou pozici nebo pozici tvých bratrů. Nikdy jsem se netajil tím, co si o tvé rodině myslím, ale ve své funkci regenta se osobními dojmy unášet nedávám.
Redhart potřebuje krále. Viděl jsi, co majordoma odhalila u dvora; neskutečno už se osvobodilo a je čím dál silnější. Jenom král to teď může zastavit s pomocí Kamene, my ostatní jsme proti tomu bezmocní. Jakýkoliv král je lepší než žádný, Viktore. Nemysli si, že nedokážu pochopit situaci. Když bude králem prohlášen kdokoliv jiný než princ, vypukne občanská válka. Lidé se už dělí do stran. Zdá se, že zapomněli na hrůzy krveprolití, které takové války znamenají. Stovky a tisíce by zemřely — nejenom gardisté a vojáci, ale i obyčejní lidé, ženy a děti. Statky by lehly popelem, ve městech by se drancovalo, řeky by byly otráveny. To nechci. A doufám, že ty také ne."
„Udělám cokoliv, abych se občanské válce vyhnul," odpověděl Jordan opatrně, „ale musíte chápat, že na mně to tak docela záležet nemusí. Jestli moji bratři začnou sbírat armády, těžko budu moci zůstat stranou. Nedovolí mi to."
„Ano," přikývl hrabě William. „To chápu." Náhle si povzdechl a potřásl hlavou. „Je pozdě a já jsem unavený, takže přejdu přímo k věci. Vždycky jsi byl nejrozumnější z princů, takže chci apelovat na tvůj smysl pro čest a povinnost ke království. Máš korunu a pečetní prsten?"
Jordan upřel na regenta bezvýrazný pohled, zatímco jeho mysl horečně pracovala. Tím, že se ho zeptal, dal regent otevřeně najevo, že on zmizelé regálie nemá a ani neví, kde by mohly být. Zároveň tím také přiznal svou slabost a potřebu spojenců. Žádal Jordana, aby s ním spolupracoval.
„Nemám korunu ani prsten," řekl Jordan konečně. „A pokud vím, nemají je ani moji bratři."
Regent čekal, ale Jordan už nic víc nedodal. Ticho se protahovalo, těhotné a rozpačité skrytými významy, až konečně regent váhavě přikývl. „Aha. Děkuji ti za tvou upřímnost. Na oplátku budu upřímný k tobě. Možná o tom ještě nevíš, ale došlo k otevřenému boji mezi Lewisovou a Dominikovou gardou. Moji lidé dělají, co mohou, aby to zvládli, ale jejich síly jsou omezené. Zvlášť když musí současně bojovat s neskutečnem. Myslím, Viktore, že dříve, nebo později budeš do konfliktu zatažen také. Být tebou, začal bych se připravovat na magický útok. Tvoje ochranná kouzla jsou skvělá, ale ne nepřekonatelná, a jsem si jist, že to víš. Řeknu už jen jednu věc a pak půjdu. Zdá se, že jsi ve vyhnanství vyzrál.

To mě těší. Ale jako regent království nemohu dovolit, aby byla země zpustošena občanskou válkou. Udělám vše, abych podpořil toho, kdo objeví korunu a prsten. A pokud to bude znamenat, že budu muset nechat zabít některého z tvých bratrů nebo tebe, udělám to. Pro dobro království, Viktore - nestav se proti mně."
Náhle se otočil a bez rozloučení odešel. Jordan si ulehčeně oddechl. Situace mu začala přerůstat přes hlavu a on to dobře věděl. Nebyl v pozici přimět prince Viktora k čemukoliv. Raději by si měl promluvit se svými rádci a nechat je, aby oni rozhodli, jak na regentovo varování reagovat. Když takto přenesl břemeno na někoho jiného, okamžitě se mu ulevilo. Vykročil ke dveřím, ale náhle se zastavil. Nemohl přece jít uprostřed noci za hrabětem Roderikem - byl princ. Vypadalo by to velice divně, ne-li podezřele. Raději pošle se vzkazem jednoho ze strážných. Vtom za sebou uslyšel hluboké zvířecí zavrčení a ztuhl. Bleskurychle se otočil a uviděl, že se pes vrátil a teď upřeně zírá na jeden roh místnosti. Z celého jeho postoje vyzařovalo napětí a zuřivě vrčel. Jordanovi přeběhl mráz po zádech a srdce mu sevřela ledová ruka. Nic sice v rohu neviděl, ale když byl malý, jeho babička mu říkala, že psi často vycítí duchy i tam, kde je lidé nevidí. A hrad Půlnoc se duchy jen hemžil...
„Uklidni se, starouši," řekl psovi konejšivě. „Co se děje?
Co vidíš?"
Vzduch v rohu se zavlnil a zakalil a najednou tam stál Mnich. Pes rychle couvl, pak vycenil zuby a znovu zavrčel. Jordan sáhl po meči. Nevěděl sice, jestli se v Mnichově kutně skrývá něco, čemu může ocel ublížit, ale pokud by se k němu přiblížil, rozhodně by to vyzkoušel. Zůstal stát na místě a odhodlaně hleděl do tmy v Mnichově kápi.
„Nevzpomínám si, že bych tě zval."
„Dveře a zdi pro mne nejsou překážkou," odpověděl Mnich tichým, vzdáleným hlasem. „Přinesl jsem ti pozdrav od tvého bratra Lewise a vzkaz."
„Dobře," přikývl Jordan. „Vyřiď vzkaz a zmiz."
„Jestli se mi snažíš vyhrožovat, marníš dech," řekl Mnich. „Nevládneš žádnou mocí, herče."
Jordanovo srdce vynechalo tep a na okamžik měl pocit, že omdlí. Ten okamžik sice minul, stejně ale pořád cítil, že se mu třesou kolena. Bylo mu, jako by uprostřed klíčového monologu zapomněl svůj text. „Jak to myslíš, herče?" řekl konečně. Chladná lhostejnost v jeho vlastním hlase ho naplnila pýchou. „Na hradě Půlnoc nejsou tajemství," řekl Mnich. „Máš Viktorovu tvář i tělo, ale to je vše. Skutečného prince jsem viděl spát v jiné komnatě."
„Říkal jsi, že pro mě máš vzkaz," řekl Jordan, který úmyslně neodpověděl na Mnichovo obvinění. „Vyřiď ho, posle."
Zdálo se, že se dlouhá Šedá kutna zachvěla, a Jordana napadlo, jestli nezašel příliš daleko. Před ním stál asi nejmocnější čaroděj na Půlnoci a on neměl nic než pár zápalných kuliček a kouřových bombiček v rukávu. Rychle začal uvažovat, které dveře má nejblíže - pro případ, že by potřeboval rychle vypadnout. Mnichova kutna se ale nehýbala a Jordan se postupně uklidnil. Pro všechny případy však měl ruku stále poblíž meče. „Toto je vzkaz od tvého bratra Lewise," řekl Mnich tiše. „Je čas se rozhodnout. Ti, kdo nejsou s Lewisem, jsou proti němu. Ti, kdo před ním nepokleknou, jsou jeho nepřátelé. Lewis se stane králem Redhartu a kdo se odváží postavit mezi něj a trůn, zemře."
Jordan zdvořile ještě chvíli počkal a pak pozvedl obočí. „To je všechno? Lewis už musí být zoufalý. Pověz mu, ať si ty své výhrůžky nacpe tam, kam slunce nesvítí. A jestli ještě jednou vstoupíš do mého pokoje bez pozvání, sežehnu ti tu tvou prašivou kutnu na popel a pak se na něj vymočím. A teď táhni, nebo na tebe poštvu svého psa."
Otočil se k Mnichovi zády a předstíral, že si prohlíží svůj odraz v zrcadle. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Jordanovi se zježily chloupky na krku a pak se Mnich rozesmál. V tom zvuku nebylo nic veselého, jen chladná nenávist. Jordan pomalu počítal do deseti a pak se otočil. Kout byl prázdný a Mnich byl pryč. Ani psa nebylo nikde vidět. Jordana na okamžik napadlo, že si ho Mnich vzal s sebou, aby se mu pomstil, ale pak uslyšel tiché zafunění. Začal pomalu obcházet kolem místnosti, volal na psa a díval se pod židle a za tapiserie. Po psu nebylo nikde ani památky a funění také přestalo. Jordan se zastavil uprostřed místnosti a rozhlédl se. Ten pes tu někde musí být...
Poklekl a po čtyřech vlezl pod stůl. Vtom se za ním ozvalo tiché zahihňání. Jordan se vymrštil a přitom se udeřil hlavou do desky stolu. Procítěně zaklel, přitiskl si ruku na hlavu a posadil se. Hihňání přestalo. „Promiňte," řekl tichý hlásek.
Když se Jordan ohlédl, uviděl před sebou asi sedmi nebo osmiletého chlapce. Byl strašně vyhublý, s úzkým obličejem a na hlavě měl čupřinu rovných slámově žlutých vlasů. Tvářil se tak, jak se malé děti tváří, když vědí, že něco provedly, ale jeho světle modré oči zářily a úsměv, který mu pohrával na rtech, přiměl Jordana, aby se také usmál. Chlapec byl oblečený velice konzervativně v šatech zastaralého střihu, ale vypadal docela čistě. Zděděné, pomyslel si Jordan s pochopením. Tím jsme prošli všichni.
Vyplazil se zpod stolu, vstal a oprášil se. „Jak se jmenuješ?" zeptal se chlapce klidně.
„Geordie," odpověděl klučina stydlivě. „Všichni mi říkají Malý Geordie, protože jsem malý i na svůj věk. Ale maminka říká, že ještě vyrostu. Oba mí bratři jsou velcí."
„Takže, Geordie," řekl Jordan. „Já jsem Viktor. Co děláš takhle v noci v mých komnatách? Tady nemáš co pohledávat, víš to?"
Geordie se kousl do rtu a sklopil oči. „Já jsem se ztratil. Hledám maminku. Zabloudil jsem a teď ji nemůžu najít. Neviděl jste ji?"
„To nevím, chlapče. Musel bys mi říct, jak se jmenuje." „Lady Mary z Fenbrooku. Je moc hezká." „To určitě je," zasmál se Jordan. „Ale nemyslím, že bych se s ní někdy setkal. Povím ti, co uděláme. Promluvím si se strážemi venku a jeden z nich tě odvede k majordomě. Ta už najde někoho, kdo se o tebe postará, zatímco vyhledají tvou maminku a řeknou jí, kde jsi. Dobře?"
Geordie se usmál a přikývl. „Kate znám. Je hodná."
Jenom doufám, že jí nebude vadit, že jsem tě jí hodil na krk, pomyslel si Jordan. Jenomže ať se propadnu, jestli mě napadá něco jiného.
Malá ručka vklouzla důvěřivě do jeho a Jordan ji přátelsky stiskl. Odvedl chlapce k hlavním dveřím a otevřel je. Stráže

se překvapeně podívaly na Malého Geordieho a Jordan je zpražil pohledem.
„Tenhle chlapec se vplížil dovnitř, aniž si ho kdokoliv z vás všiml. Jestli myslíte, že na to dokážete zůstat dost dlouho vzhůru, chci, aby ho jeden z vás odvedl k majordomě a pak u něj počkal, než najde jeho matku. Není to na vás moc složité? Dobře. Protože jestli zjistím, že jste se o něj nepostarali, budete škrábat v kuchyni brambory, dokud vám prsty úplně nezhnědnou. Jasné?"
Oba gardisté horlivě přikývli a jeden z nich podal chlapci ruku. Geordie se podíval na Jordana a kývl, že je to tak v pořádku. Pak spolu s jedním ze strážných odešel. Jordan si zbylého gardistu přísně změřil.
„Zkus už neusnout. Protože jestli budu mít dnes večer ještě další nezvané hosty, doopravdy se rozzlobím. Rozumíš?"
Gardista přikývl. Jordan se vrátil do pokoje a zabouchl za sebou dveře. Byl to dlouhý den a zatím se nezdálo, že by se chystal skončit. Toužebně se zadíval na dveře své ložnice a vybavil si měkké matrace, které ho tam čekaly. Jestli mě ještě někdo vyruší, pomyslel si ponuře, měl by k tomu raději mít hodně dobrý důvod. A i tak s ním možná vyrazím dveře.
Sotva však vykročil k ložnici, strhlo se peklo. Někdo, kdo hlasitě klel a pokřikoval, běžel po chodbě a tu a tam se zastavil, aby udeřil čímsi těžkým do podlahy. Nebudu si toho všímat, pomyslel si Jordan odhodlaně. Mě se to netýká a rozhodně se do toho nebudu plést. Chvíli počkal, doufaje, že se to nějak vyřeší a hluk přestane sám od sebe. Jenomže nepřestal. Jordan poklepával špičkou nohy o podlahu a jak začalo být čím dál zřejmější, že jestli se chce alespoň trochu vyspat, bude se do toho muset vložit, narůstal v něm spravedlivý hněv. Nakonec se vrátil k hlavním dveřím a prudce je otevřel dokořán.
Něco, co mělo na výšku asi dvě stopy a celé to bylo oblečené v šarlatu, mu proklouzlo mezi nohama, vběhlo to do jeho komnat a zmizelo. Jordan měl sotva čas se vzpamatovat, když uviděl, jak se k němu řítí Damon Kord a v rukou svírá největší železnou palici, jakou kdy viděl. Jen tak tak stačil uskočit stranou a Kord vtrhl do jeho pokoje. Zjevně pronásledoval to malé šarlatové, ať už to bylo cokoliv.
„Zavřete dveře!" zaječel Kord. „Nenechte to utéct!"
Jordan zavřel dveře. Když se znovu otočil, Kord stál nehybně uprostřed pokoje, palici připravenou k úderu. „Korde..."
„Tiše, Vaše Výsosti, někde se to tu schovává."
„A co vlastně?"
„Rudá čapka. Odporní malí parchanti. Schovávají se za táflováním a v noci pak vylézají, aby se nakrmili lidským masem. Nejradši mají maso dětí."
Kord začal tiše obcházet pokoj a velice opatrně prohledával každou potenciální skrýš. Jordan si bezděčně vzpomněl na své pátrání po ztraceném psu, ale měl dost rozumu, aby se nezasmál. Nemyslel, že Kord byl správně naladěný na to, aby ocenil komickou stránku situace.
„Proč palici?" zeptal se nakonec. „Co je špatného na starém dobrém meči nebo sekeře?"
„Rudé čapky se hrozně špatně zabíjejí, Vaše Výsosti. Oheň je to jediné, co na ně zabírá spolehlivě. Proto jsem ho zahnal sem. Kdyby došlo k nejhoršímu, můžete použít svou magii a toho parchanta usmažit.
Mám tě!"
Dvě stopy vysoká postavička vyrazila zpod křesla a vrhla se Kordovi po kotníku. Jordan na okamžik zahlédl neskutečně velká ústa plná jehlově ostrých zubů, pak se Kordova palice mihla vzduchem a zasáhla Rudou čapku plnou silou. Skřet proletěl vzduchem, narazil do ozdobného stolku a převrhl ho. Sada porcelánových talířů, která na něm byla naskládaná, se sesypala na zem a tam se rozbila na stovky kousků. Rudá čapka se rychle sebral a bez větších obtíží utrhl stolu jednu nohu. Potěžkal ji jako kyj a zlověstně se na Korda zašklebil. Jordan s odporem pozoroval, jak se přitom jeho ústa roztahují doslova od ucha k uchu.
Co do vzhledu připomínal Rudá čapka Člověka, až na to, že byl neskutečně hubený. Ruce a nohy měl sotva tlustší než čističe dýmky, ale jeho magická povaha mu dodávala nepřirozenou sílu a mrštnost. Kord se rozpřáhl palicí a skřet uhnul. Palice nezadržitelně proletěla kolem něj a zasáhla vitrínu plnou porcelánových sošek. Rámus, který vydávaly, když se sypaly na zem, byl příšerný. Kord vytrhl palici z trosek a přitom dokonal zkázu vitríny; vzápětí rychle uskočil před skřetovým improvizovaným kyjem. Noha od stolu jej těsně minula a zarazila se do zdi jako hřebík do dřeva. Kord se znovu rozmáchl palicí a Rudá čapka byl nucen nechat svou zbraň, kde je, a rychle uskočit. Rozběhl se pokojem s Kordem v patách. Staletí starý psací stůl a ozdobný stojan na klobouky přitom padly za oběť Kordově palici. Rudá čapka, stále ještě nezraněný, našel útočiště za plyšovým křeslem.
Část Jordanovy mysli se zaměstnávala odhadem škod dokonce i v okamžiku, kdy tasil meč a vyrazil vpřed, aby Kordovi pomohl. Teď, když měl přístup k Viktorovým vzpomínkám, věděl přesně, kolik který kus nábytku původně stál a jak složité bude ho nahradit. Měl strašné podezření, že Viktor a Roderik dospějí k názoru, že je to jeho vina, a odečtou mu to od jeho honoráře.
Proto se rozhodl, že by měl Kordovi raději pomoct, dokud tu ještě nějaký nábytek zbyl. Pečlivě si to načasoval, vyskočil a probodl příšerku mečem. Čepel hladce zajela do skřetovy hrudi a vyjela ven mezi jeho lopatkami. Z rány netekla krev. Rudá čapka chrčivě zakašlal, pak popadl čepel meče oběma rukama a začal se po něm přitahovat k Jordanovi. Jeho zubatá ústa přitom nedočkavě cvakala. Jordan překvapeně odhodil meč a uskočil. Rudá čapka si ho vytáhl z těla a odhodil ho stranou. Pak vzduchem zasvištěla Kordova palice, skřet sebou mrskl a byl ten tam.
Zatímco ho Kord honil kolem pokoje, Jordan se trochu vzpamatoval. Rudá čapka kličkoval mezi židlemi a stoly, schovával se v každičké škvíře a výklenku a neustále se snažil dostat ke dveřím nebo za ostění, ale Kord mu pokaždé zahradil cestu. Jordan by přísahal, že v jednom okamžiku dokonce vyběhl po zdi ke stropu, než ho Kord zase srazil na zem, ale tou dobou už byl z toho všeho tak zmatený, že si nebyl jistý, co vlastně vidí. Jasné bylo jen to, že škody na zařízení princových komnat rostly.
Oheň, pomyslel si Jordan zoufale. Kord říkal, že na Rudé čapky platí oheň. Když palmoval jednu zápalnou kuličku,

zděsilo ho, jak málo mu jich zůstalo. Než se mu naskytne příležitost opatřit si nové, bude s nimi muset šetřit. Zaplašil tu myšlenku, počkal, až se naskytne správná příležitost, nehtem narušil voskovou vrstvičku a hodil kuličkou po skřetovi. Kulička se Rudé čapce rozprskla na prsou a její náplň okamžitě vzplála. Skřet zavyl bolestí a strachem a pak se pokusil uhasit plameny holýma rukama. Toho využil Kord a odpálkoval stvůru svou palicí pozpátku do krbu. Rudá čapka dopadl mezi hořící polena a zavřeštěl. Chvíli se bezmocně zmítal v plamenech a pak explodoval v obláček špinavého dýmu, který utekl komínem. Poslední ozvěna jeho křiku dozněla a v místnosti se rozhostilo ticho, které rušilo jen praskání ohně v krbu. Kord otočil palici a s úsměvem se o ni opřel.
„Dobrá práce, Vaše Výsosti. Už jsem si říkal, jak dlouho to bude trvat, než ztratíte trpělivost a sežehnete tu mrchu svou ohnivou magií. A teď, jestli mě omluvíte, půjdu. Majordoma mě potřebuje."
A byl pryč, dříve než se Jordan stačil zmínit o spoušti, kterou natropil v jeho komnatách. Už viděl bojiště, která vypadala míň bezútěšně. Jordan si povzdechl a rezignovaně potřásl hlavou. Alespoň že dveře do ložnice zůstaly zavřené, takže se teď má kde vyspat. Zvedl ze země meč a zastrčil si ho zpátky do pochvy, krátce zvážil možnost trochu tady uklidit a zase ji zavrhl - a pak se prudce otočil, když uslyšel, jak někdo otevřel dveře za jeho zády. Byl to však jen Kord. Jordan sundal ruku z jílce meče.
„Zapomněl jsem se zeptat Výsosti: vyskytly se v této části hradu nějaké jiné projevy neskutečna? Skoro všude jinde už jsme to prohledali."
„Tady nic," odpověděl Jordan. „Kromě Rudé čapky." „Žádní neobvyklí návštěvníci v poslední době?" Jordan se rozhodl, že o Mnichovi se zmiňovat nebude. Situace byla dost komplikovaná i bez toho. „Jen malý chlapec, který hledal maminku -jinak nikdo. Jeden z gardistů se o něj postaral."
„Ano?" opáčil Kord. „A nejmenoval se náhodou Malý Geordie?"
„Jmenoval. Ty ho znáš?"
„Svým způsobem."
„Dobře. Poslal jsem ho za majordomou. Možná bys mohl pomoci při hledání jeho matky."
„Ale já už vím, kde je, Výsosti. Na hradním hřbitově. Ona i Malý Geordie zemřeli před dvěma sty lety. Měl byste se cítit poctěn, pane: Malý Geordie se neukazuje jen tak kdekomu. Vlastně je to nejvzácnější duch na Půlnoci. Ale docela dobře zdokumentovaný." Kord se zamračil. „Umřel, když mu bylo devět. Od té doby chodí po chodbách hradu, sám a opuštěný, a hledá svou matku. Ubožák."
Jordan na Korda vytřeštil oči. „Ale vždyť byl skutečný, žádný duch... držel jsem ho za ruku."
Kord pozvedl obočí. „Tohle je hrad Půlnoc, Vaše Výsosti."
„Samozřejmě," řekl Jordan rychle. „Byl jsem dlouho pryč, to je to. Jinak je tady všechno v pořádku. Korde. Můžeš jít."
Kord se formálně uklonil a odešel; tentokrát za sebou zavřel co nejtišeji. Jordan se posadil na nejbližší celou židli. To, jak blízko prozrazení byl, jím otřáslo. Samozřejmě že skutečného Viktora by přítomnost duchů nepřekvapila: vyrůstal mezi nimi odmala. Na druhé straně Velký Jordan ducha ještě nikdy v životě neviděl a byl by docela šťastný, kdyby to tak zůstalo. I když Malý Geordie nebyl zrovna děsivý... spíš stydlivý, vyděšený a ztracený.
Jordan se zamračil. Malý Geordie netušil, že je mrtvý a duch. Jak by mohlo dítě jeho věku pochopit, co se s ním stalo? Věděl jen, že jeho matka někam zmizela a zanechala ho samotného mezi cizinci. Jordan se zachvěl; osud toho malého ducha jej hluboce zasáhl. Dvě stě let... žádné dítě by nemělo být vystaveno takovému utrpení. Možná by s tím majordoma mohla něco udělat... Jordan se zamračil ještě víc. Tohle si nemohl dovolit; princ Viktor by to nikdy neudělal. Kdyby se s Geordiem potkal on, byl by mu jeho osud naprosto lhostejný. Vlastně by ho nejspíš ze svých komnat vykopal. Jordan se zamyšleně zadíval na stěnu před sebou. Ne, nesmí se do toho míchat. Bylo by to příliš nebezpečné. Rozneslo by se to a lidé by si začali klást otázky.
Jenomže Geordie mu věřil. A Jordanovi už tak dlouho nikdo nevěřil...
Nešťastně si povzdechl. Čím dál víc se utvrzoval v přesvědčení, že Viktora vůbec nemá rád. Na jevišti vždycky hrál šlechtice jako vznešené muže, čestné a hrdinné. Teď zjišťoval, že ve skutečnosti jsou proradní, sobečtí a otevřeně zlí. Jordan se zakabonil. Směr, kterým se ubíraly jeho myšlenky, se mu vůbec nelíbil. Byl tady, aby odvedl práci, ne aby soudil člověka, kterého ztělesňoval, nebo svoje chlebodárce. Pro ničemy pracoval už dřív a nikdy si s tím nedělal těžkou hlavu - jejich peníze byly stejně dobré jako kterékoliv jiné. Na Půlnoci měl sehrát divadlo, nic víc, a honorář byl zatraceně štědrý. Jordan si povzdechl. Byl unavený a bolela ho hlava. Nejlépe bude nechat to na ráno. Ve dne mu možná nebude všechno připadat tak černé.
Ztěžka se zvedl ze židle, ale než stačil udělat jediný krok směrem k ložnici, vzduch se před ním zavlnil, roztrhl se a vystoupil z něj muž bez tváře. Trhlina v prostoru se za ním s tichým zaburácením zavřela. Za jiných okolností by to na Jordana určitě udělalo dojem, nyní však byl muž bez tváře jen další nevítaný návštěvník, který stál mezi nim a postelí. Klesl zpátky do židle a znechuceně si zjevení prohlédl. „Co, k čertu, chceš?" zavrčel.
Ve spodní části hladkého obličeje se otevřela tenká rána úst. „Mám vzkaz od prince Dominika."
Jordan se díval, jak se rána objevovala a zase mizela. „Ze všech nezvaných hostů, které jsem dnes večer měl, jsi ty ten nejodpornější a nejméně vítaný. Nedokážu si představit nic, co by mi mohl chtít Dominic říct tak naléhavě, že by to nepočkalo do rána. Takže vypadni, než na tebe zavolám exorcistu." „Já nejsem duch."
„Když mě nepřestaneš štvát, brzy se jím staneš." Jordan se muži podíval tam, kde by měl mít podle všech zvyklostí oči, ale z jeho hladké tváře nedokázal vyčíst žádné emoce. „No dobře, tak spusť. Ale stručně, nebo tě propíchnu."
„Princ Dominic posílá svoje poručení. Pověřil mne, abych ti oznámil, že máš dvanáct hodin na to, abys opustil hrad Půlnoc. Zůstaneš-li tu jen o minutu déle, budeš zabit. Hraješ nebezpečnou hru, herče. Ať ti za to zaplatili cokoliv, není to dost. Uteč, dokud můžeš. Tohle je jediné varování, kterého se ti dostane."
Prostor se rozevřel a muže bez tváře pohltil. Znovu zahřmělo, vzduch se zavlnil a trhlina zmizela. Jordan zavřel oči.
To už vážně celý hrad ví, že je pouhý herec a dvojník? Jisté bylo, že Lewis a Dominic pravdu přinejmenším tušili.

Zřejmě si ale nebyli stoprocentně jisti, jinak by ho odhalili už u dvora. Jordan se nešťastně zamračil. Pokud proti němu skutečně měli důkazy, nejrozumnější by bylo ztratit se, dokud to jde. Jenže jestli Lewis a Dominic jen hádali, právě jeho útěk by jim poskytl potřebný důkaz. Mohli by za ním dokonce vyslat vojáky, aby ho dovlekli zpátky na hrad a vyslechli. Tedy za předpokladu, že by ho dřív nezabili Viktorovi lidé. V každém případě by ale mohl zapomenout na těch padesát tisíc dukátů. A Jordan na nich skutečně lpěl. Cítil, že si je zasloužil.
Ne, bude muset zůstat, alespoň prozatím. Dominikovy výhrůžky byly přinejmenším z části bluf. Jordan se trochu uvolnil. Roderik jej ujistil, že mu v princových komnatách nic nehrozí, a když se bude pohybovat po hradě, Gawain a ostatní ho ochrání. Na druhé straně, před nekonečným proudem nezvaných hostí jej neochránilo nic a nikdo. Copak na tomhle hradě nikdo nespí?
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Jordan vyskočil a upřel oči na hlavní vchod, hlavu skloněnou jako jelen zahnaný do kouta. Prsty nad jílcem meče se mu chvěly. „Je mi jedno, kdo jsi!" zaječel. „Je mi jedno, jestli jsi dávno ztracený bohatý strýc z Hillsdownu, duch, který hledá svou hlavu, nebo fantom opery, táhni k čertu! Jsem unavený a nepřeji si být nikým rušen! Takže zmiz, než z tebe nadělám sekanou!"
Dveře se otevřely a dovnitř vplula lady Gabrielle Howerdová. „Ale no tak, Viktore, takhle se mluví s vlastní sestrou?"
Jordan ji ignoroval. Zamračil se na gardistu, který stál venku přede dveřmi. „Neděláš si tady zrovna přátele, je ti to jasné? Tohle tvé kariéře opravdu neprospěje. Jestli těmito dveřmi vejde dovnitř ještě jedna osoba, postarám se, aby se ti stalo něco mimořádně nepříjemného - a hlavní roli v tom zřejmě sehraje vroucí olej a trychtýř!"
Zabouchl vyděšenému gardistovi dveře před nosem a otočil se k lady Gabrielle. „No dobře, tak jsi tady. Předpokládám, že pro mne máš nějaký vzkaz. Všichni ostatní ho alespoň měli. A posaď se. Jestli je na co."
Gabrielle se rozhlédla po zpustošeném nábytku a půvabně pozvedla obočí. „Zase jsi pořádal večírek, Viktore?" Zvedla jednu z převržených židlí, vyzkoušela ji, pak si ji přitáhla před Jordana a usedla. Příjemně se na něho usmála a sepjala ruce v klíně. „Nemám pro tebe žádný konkrétní vzkaz. Je to čtyři roky, co jsme se viděli naposled, a od té doby se tady hodně věcí změnilo."
„No tak se změnily," odsekl Jordan. Posadil se a zdvořile se na ni usmál. Říkal jsi ji Gabby, ozval se hlas v jeho mysli, vzpomínky, které patřily Viktorovi. Tak jsi ji nazýval jenom ty. Mohli jste si být hodně blízcí, kdybyste oba nebyli tak ambiciózní a soupeřiví. „Už mě navštívil tvůj manžel, Gabby. Připadal mi dost sebevědomý. Slušný chlap."
„Je to čestný muž," odpověděla Gabrielle. „Táta o něm měl vysoké mínění."
Jordan se zašklebil. „Co říkal na to, že ses za něj provdala?"
„Takové výrazy já neužívám," odpověděla Gabrielle upjatě. „Časem se s tím ale smířil. Což už nemůžu říct o Lewisovi a Dominikovi."
„Ať se jdou vycpat," odsekl Jordan. „Podle mě je William docela dobrý regent. Ale ten akt přenesení vyhlašovat neměl. Způsobí to víc problémů, než vyřeší."
„Možná," připustila Gabrielle.
„Líbilo se mi, jak ses vypořádala s těmi neskutečnými vránami ve velké síni," řekl Jordan. „To bylo skutečně chladnokrevné."
Gabrielle se na něj vděčně usmála. „Díky, že sis toho všiml. Lidé mají sklon zapomínat, že i já vládnu magií. Většinou jsem pro nejen Malcolmova dcera nebo Williamova manželka."
Jordan se na ni zamyšleně podíval. „Pokud si vzpomínám, nikdy jsi nebyla na plané řeči, Gabby. Proč přímo neřekneš, kvůli čemu jsi přišla? Mám za sebou dlouhý den a ještě delší večer a na zdvořilůstky opravdu nemám náladu."
„Vidím, že ti vyhnanství zbystřilo mozek," odpověděla Gabrielle uznale. „Jsem ráda, že to přineslo něco dobrého. Jestli tedy chceš, abych šla rovnou k věci, dobře. Náš čas už minul, Viktore. Současná královská linie už není hodna redhartského trůnu. Lewis je degenerát, Dominic blázen a ty... sám dobře víš, že ses nikdy příliš nezajímal o to, co dělá z muže krále. Nerad ses namáhal a povinnost a čest pro tebe byla jen pouhá slova.
Neskutečno je teď mocnější než kdykoliv předtím a snaží se osvobodit úplně. Redhart potřebuje silného krále, který by vládl zemi a zkrotil neskutečno. Akt přenesení nám takového krále může zajistit. Za předpokladu, že se do toho ty a oba naši bratři nebudete plést. William ti už určitě řekl, že si Lewis s Dominikem vyhlásili vzájemně válku. Nezaplétej se do toho, Viktore. Jejich oddíly a garda mého manžela jsou víceméně v rovnováze, ale jestli se přidáš ještě ty, mohlo by se stát cokoliv. Skoro určitě bys přitom přišel o život a tví lidé také, ale ještě předtím byste mohli natropit spoustu škod. Nepleť se do toho, Viktore. Pro dobro nás všech."
Jordan si ji zamyšleně prohlížel. Gabriellin obličej byl zardělý a její oči plály zanícením. Aniž věděl jak a proč, Jordanovi bylo jasné, že má nějaký trumf v rukávu, něco, o čem mu neřekla a co žhne pod jejími klidnými a rozumnými slovy zápalem posedlosti.
„Pro dobro nás všech," řekl nakonec. „Pověz mi, Gabby; dotklo by se tě vůbec, kdybych byl zabit?"
Gabrielle zacukalo v koutcích úst něco, co mohl být úsměv. „Možná. Trošičku. Než do tebe ta čubka Elizabeth zaťala svoje drápy, byl jsi docela snesitelný. A nic jsi nenamítal, když jsem se zasnoubila s Williamem. Kdyby se táta dozvěděl, že jsme spříznění krví, zakázal by nám sňatek. To bych nesnesla. William je pro mě všechno, co mám, a vždycky byl. Ty jsi věděl, že v sobě má královskou krev, a nikomu jsi to neřekl. Za to jsme ti oba vděční. Ale zájem království je přednější. Občanská válka je dost strašná věc i za normálních okolností, ale teď, když se hrozí osvobodit neskutečno, by byla hotovým šílenstvím. Potřebuji znát tvou odpověď, Viktore. Bez ohledu na to, co jsi pověděl Williamovi, řekni mi pravdu."
„Proč ne," opáčil Jordan. „Ale bude to totéž, co jsem řekl tvému manželovi. Pokud to půjde, zůstanu neutrální, ale po pravdě řečeno nevěřím, že mi to Lewis s Dominikem dovolí. Dříve, nebo později budu muset bojovat, abych si obhájil právo na život, když už ne na trůn."

„Můžeš odjet."
„To už mi navrhl Dominic. Vlastně mi řekl, že mě zabije, když to neudělám."
„Takže odjedeš?"
„Ne."
„Vidím, že ses ve vyhnanství naučil i tvrdohlavosti." Gabrielle vstala. „Doufám, že si to rozmyslíš, Viktore, ale jelikož tě znám příliš dobře, pochybuji. Zítra si promluvíme znovu. Dobrou noc."
Jordan rychle vyskočil a doprovodil ji ke dveřím. Krátce kývla na rozloučenou a odešla. Jordan se vyčerpaně opřel o dveře a uvažoval, jestli mu zbylo dost sil na to, aby je zabarikádoval. Nemyslel, že vydrží dalšího návštěvníka. Nakonec potřásl hlavou a znovu zamířil ke dveřím do ložnice. Už byl skoro tam, když tu se mu kolem hlavy vytvořila koule vody a on se začal topit.
Ruce mu reflexivně vystřelily k hlavě, ale koulí prošly jako obyčejnou vodou. Vrávoral sem a tam, ústa křečovitě zavřená, a koule se pohybovala spolu s ním tak, že jeho hlava byla stále v jejím středu. Nebyla to velká koule, ale stačila zamezit přístupu vzduchu a bylo jasné, že jestli hned něco neudělá, utopí se. Jeho plíce už zoufale křičely po nadechnutí a začaly ho obestírat mrákoty. Brzy bude muset otevřít ústa, a jakmile vdechne vodu, je s ním konec.
Zoufale se rozhlédl kolem sebe; přes vrstvu vody viděl všechno podivně zkreslené a rozmazané.
Pak jeho pohled padl na stojan s dýmkami, který nechával Viktor kolovat mezi svými hosty, a něco ho napadlo. Rychle k němu přiskočil a popadl jednu dlouhou štíhlou dýmku. Když její náustek sevřel rty, stačila délka dýmky právě tak na to, aby vyčnívala z vody. Jordan skrze ni nasál vzduch a svíravá bolest v plicích pomalu polevila. Panika jej postupně začala opouštět. Když nic jiného, pomyslel si, získal jsem alespoň trochu času.
Přijít na to, co se stalo, mu netrvalo příliš dlouho. Tohle byla vodní magie a to znamenalo Dominika. Určitě ho navzdory ochranným kouzlům nějak pozoroval, a jakmile zjistí, proč jeho vodní zaklínadlo neúčinkuje, stačí, aby zvětšil velikost koule a Velký Jordan si zahrál naposled. Musí se té vody nějak zbavit. Ale jak? Žádnou vlastní magii nemá. Přinutil se myslet klidně a logicky. Dominic na něj zaútočil pomocí magie živlů. Některé živly se navzájem ruší jako oheň a voda... Oheň. To je ono.
Palmoval jednu z posledních zápalných kuliček a rozmáčkl ji v dlani. Když mu mezi prsty vyšlehly plameny, rychle ruku strčil do vody, která obklopovala jeho hlavu. Zasyčela pára a oheň i voda zmizely. Jordan vyplivl dýmku a lapaje po dechu se skácel na kolena. Po chvíli, když se trochu uklidnil, znechuceně potřásl hlavou. Měl se držet divadla - tam si člověk musí dělat starosti leda tak s kritikou.
Jordan se opřel zády o převržený stůl a vychutnával si prostou radost z dýchání. Bylo zřejmé, že se Dominic rozhodl nedat mu ani těch dvanáct hodin. Ovšem na druhé straně... pokud jej chtěl Dominic opravdu zabít, mohl to udělat mnoha jinými způsoby, většinou efektivnějšími. Například naplnit mu plíce vodou nebo naopak vysát mu všechnu vodu z těla. Dominic byl možná Šílený, ale ne pitomý.
Jeho posel, ten muž bez obličeje, věděl, že je herec. Nebo ho z toho alespoň podezíral. Možná si skutečně nebyli jistí a ten vodní útok měl jen ukázat, jestli vládne magií ohně. Jestli se dívali, musí teď být dokonale zmatení. Jordan pomalu vstal. Nejspíš by měl cítit vztek nebo strach, případně obojí, ale na to byl příliš unavený. Jediné, na čem mu teď záleželo, bylo trochu se prospat. Všechno ostatní mohlo počkat do rána. Vešel do ložnice a v šatech se svalil na postel, příliš vyčerpaný, než aby se vůbec pokusil svléknout. Chvíli zíral do stropu a pak se jeho oči pomalu zavřely.
Padesát tisíc dukátů... padesát tisíc dukátů... Čert vem ty zatracené dukáty!

5 ÚTOČIŠTĚ A ZATRACENÍ

Princ Dominic seděl sám ve svých soukromých komnatách, elegantně rozložený na kostěném trůnu vyřezaném z lebky dávno vyhynulé mořské obludy. V místnosti vládlo šero, prosvětlené jen matnou namodralou září vodní stěny před ním. Dominic zadumaně upíral pohled do jejích nekonečných hlubin. Jeho vodní útok selhal a on nebyl na neúspěch zvyklý. Bylo to jen jednoduché kouzlo, ale na nějakého nafoukaného herce vydávajícího se za prince mělo bohatě stačit.
Dominic se pozorně díval, jak se ten muž potácí místností a pomalu tone... a pak Viktor zničil jeho kouzlo magií ohně. Od této chvíle bude jeho bratr neustále ve střehu a zařídit jeho smrt už nebude tak snadné. A co bylo ještě horší, Dominic ze sebe udělal hlupáka. Zamračil se a levou rukou udělal složité gesto. Vzduch před ním se otevřel a vystoupil z něj muž bez tváře. Ihned poklekl před kostěným trůnem na jedno koleno a sklonil hlavu.
„Tvrdil jsi mi, že muž v bratrových komnatách je jen dvojník," řekl Dominic. „Tvrdil jsi, že jsi zařídil narušení jeho ochranných kouzel a že ten herec žádnou vlastní magií nevládne. Ale moje vodní kouzlo selhalo, bylo zneškodněno ohnivým kouzlem. Proč jsi mi lhal?"
Muž. bez tváře sebou mlčky škubl; v pokožce jeho hladké tváře se objevily dlouhé vlasové trhliny. Z trhlin začala vytékat krev a kapala mu na prsa. Prosebné zvedl k princi Dominikovi ruce a další trhliny se mu objevily na dlaních a prstech. „Nelhal jsem, sire. Přísahám, nelhal jsem vám. Ten dvojník je jen velice zručný kejklíř."
„Proč jsi mi to neřekl dřív?"
„Nepřipadalo mi to důležité, sire." Krev mu teď stékala po tváři v nepřerušeném proudu a jeho nedokončené rysy se křivily bolestí.
„Od nynějška mi budeš říkat všechno," zavrčel Dominic. „Já rozhodnu, co je a co není důležité. Za jak dlouho můžeš zařídit další otevření jeho magické ochrany?"
„Za několik hodin, sire. Možná trochu později." Rány na jeho tváři se začaly pomalu zacelovat. Muž dál klečel před Dominikem s hlavou skloněnou, zatímco mu krev v obličeji pomalu zasychala.
„Viktorova smrt není doopravdy důležitá," řekl Dominic konečně. „Dokud mi vyzrazuješ všechny jeho plány, nemůže

mě nijak ohrozit. A jed ho už brzy dostane. Ale ten herec mě dráždí. Vetřel se někam, kam nepatří, pokouší se ovlivnit můj život, můj osud. Ten zatracený trhan si troufá hrát urozeného prince. Jeho přítomnost na hradě mne uráží. Zabít bych ho mohl snadno, ale to nestačí. Chci ho předtím zlomit a veřejně ponížit."
„Znám způsob," řekl muž bez obličeje. „Na zítřek je naplánována zkouška před Kamenem. Mladý muž z méně významné odnože královského rodu přijde prokázat svou urozenost. Podle tradice se tohoto aktu vždycky účastní i královská rodina. I po všem, co se přihodilo, zkouška je příliš významná událost a čeká se, že tam vy a vaši bratři budete. Můžete toho využít a herce odhalit. Neodváží se uronit svou krev na Kámen, určitě mu řeknou, že by ho to zabilo. A až odmítne, všichni budou vědět, co je zač. Zároveň tím zdiskreditujete Viktora a připravíte ho o všechnu zbylou podporu u dvora."
„Ano," řekl Dominic. „To se mi líbí. Uděláme to. Připrav všechno potřebné. Vedl sis dobře, otroku. Teď můžeš jít."
Muž bez tváře se nehýbal. „Vaše Výsosti, vy víte, že ještě nemohu odejít."
„Opravdu? Už jsme přece všechno probrali, ne?" Princův hlas byl klidný a chladný, ale v očích se mu zračila škodolibost.
„Než odejdu, musíte obnovit zaklínadlo," řekl muž bez tváře. „Zaklínadlo, které mě udržuje při životě."
„Samozřejmě," odpověděl Dominic. „Jsem to ale hlupák. Jak jen jsem mohl zapomenout?" Líně pokynul levou rukou a na prsou muže bez tváře se objevila velká krvavá rána. Byla to stará rána a její okraje pokrývala zaschlá, zčernalá krev, ale uvnitř bylo vidět srdeční sval, jak neúnavně pumpuje životodárnou tekutinu. „Opravdu ošklivá rána, příteli," řekl princ. „Vypadá to, že jsem sílu úderu odhadl dobře. Rána je dost hluboká, aby byla smrtelná, ale ne tak, aby tě zabila okamžitě. Bez mé magie bys rychle vykrvácel, s ní můžeš žít věčně. Nebo alespoň dokud tě budu potřebovat."
Pronesl slovo moci a kolem muže bez tváře zapraskalo oslnivé světlo. Zaječel bolestí a začal se zmítat v plamenech, které ho nestravovaly. Pak světlo zmizelo stejně náhle, jako se objevilo, a muž padl obličejem, který neměl, k zemi. Zůstal tam ležet a tiše sténal, dokud do něj Dominic nestrčil špičkou boty. „Vstaň a zmlkni." Muž bez tváře se roztřeseně zvedl na nohy. Rána na jeho prsou už se zacelila. Dominic se usmál. „Dal jsem ti další den života, otroku. Možná ti zítra dám ještě jeden. Když s tebou budu spokojený. A teď táhni."
Netrpělivě pokynul rukou, vzduch před ním se rozdělil a muže bez obličeje pohltil. Dominic se na trůně zaklonil a jednou rukou začal nepřítomně hladit kost, která vytvářela opěrku pro ruku. Brzy mu bude patřit skutečný trůn a s ním celý Redhart. A pak země zažije pár změn. Celé království mu bude ležet u nohou, aby splnilo každý jeho rozkaz, uspokojilo každý jeho rozmar. Všichni budou muset dělat, co se jemu zlíbí. Ještě nevěděl, co to bude, ale byl si jist, že už něco vymyslí. A když nic jiného, alespoň se pak už nebude tak strašně nudit.
Zamračil se na vodní stěnu. Obvykle mu jemné změny světla v ní připadaly uklidňující, ale dnes ho nic nedokázalo potěšit. Co si Dominic pamatoval, nudil se vždycky. Jako princ brzy zjistil, že už ho nic nedokáže zaujmout. Všechno mohl vyzkoušet, každý pocit si mohl vychutnat. Jenže když člověk něco získá bez námahy, brzy ho to omrzí. Dominic už vyzkoušel snad úplně všechno, čím by zaměstnal svůj hyperaktivní mozek. Zkusil sex, politiku i čarodějnictví a nic z toho ho neuspokojilo na dlouho. Jeho mysl pracovala příliš horečně, neznala klid, nedovolila mu odpočinout si. Bylo to zoufalé. Nuda jej sžírala jako rakovina nebo hlad, který nemohl být uspokojen. Obětoval by cokoliv a kohokoliv, aby ten hlad ukonejšil, aby zahnal nudu, která ho mučila ve dne i v noci. Teď už mu zbývala jen poslední naděje: Kámen a moc, kterou sliboval. Moc nad neskutečnem... nekonečné proměny a novost neskutečného světa.
Náhle se otevřely dveře jeho ložnice, a když Dominic vzhlédl, uviděl, že v nich stojí Elizabeth. Na sobě měla hedvábnou noční košilku a kožešina, do které se zimomřivě halila, odhalovala víc, než skrývala. Dominic ji přivítal zdvořilým kývnutím a znovu upřel pohled na vodní stěnu. Elizabeth se tiše zasmála.
„Už zase se trápíš, že, moje lásko? Díváš se do vody a utápíš se v depresi. Pojď do postele, miláčku, a já už od tebe ty chmury zaženu."
Dominic se smutně usmál a pomalu se zvedl z kostěného trůnu. „Miluješ mě, Elizabeth? Miluješ mě doopravdy?"
„Samozřejmě, Dominiku."
„To je hezké."
Bývaly časy, kdy si i on myslel, že Elizabeth dokáže zaplašit jeho chmury. Rozhodně nikdy po ničem netoužil tolik jako po ní. Ale nakonec se mu omrzela i ona a nekonečné hrůzy nudy se zase vrátily. Přesto si ji u sebe nechal, protože se mu ještě hodila, i když ne k tomu, co si myslela. Vykročil k ní s úsměvem na tváři a ona se jen domnívala, že ví, proč se usmívá.

Catriona Taggertová pelášila chodbou, co jí nohy stačily, a snažila se příliš nezaostávat za strážným, který ji vedl. Bylo jí jasné, že tohle bude stát za to. Ze zmatených řečí, které muž vedl, když pro ni přišel, sice moc nepochopila, ale podle jeho křídově bledého obličeje a roztřeseného hlasu usoudila, že se má na co těšit. Vyděsit stráže z Půlnoci nebylo zrovna snadné. Taggertová v běhu zápasila s dechem a už bůhví po kolikáté přemýšlela, proč už dávno nerezignovala. Nikdy netoužila po tom být majordomou. Předchozím majordomem byl její otec a ten strávil celé roky přípravou svého nástupce. Potom se v severní chodbě objevil Temný oř. Catrionina otce zmrzačil a jeho učně zabil. Zpočátku svému otci pomáhala, jen aby na něho dohlédla, dokud se jeho zranění nezahojí, ale najednou zjistila, že se zní proti její vůli stává jeho učednice. Dělat majordoma na Půlnoci byla těžká práce i v nejklidnějších časech. Jejího otce zabila, když mu bylo něco málo přes padesát. Byla v tom jistá hořká ironie. Všechny ty obludy a jiné hrůzy, kterým čelil, ho nedostaly - jen proto, aby umřel u oběda na srdeční záchvat. To se stalo před sedmi lety a Taggertová si teprve nyní začala uvědomovat, jak ji předčasná smrt jejího otce zanechala nepřipravenou. Na ohrožení takových rozměrů prostě neměla dost zkušeností. Jenomže její otec byl mrtvý a nikdo jiný tu nebyl. Teď jí nezbývalo než být co nejlepší.
Kord se jí snažil pomáhat, bůh mu to oplať, ale nebyl zrovna bystrý. Když něco nemohl probodnout nebo rozdrtit,

obvykle mu došly nápady. Taggertová se při tom pomyšlení skoro usmála, ale pak si uvědomila, že ji gardista vede do jižního křídla. Až doposud docházelo k nejhorším projevům neskutečna v severní části hradu. Jestli se to už rozšířilo i na jih, mohlo by to znamenat začátek konce. Na dvou frontách najednou bojovat nemohla. Taggertová znovu tiše proklela vraha krále Malcolma, který ji do té kaše dostal. Od královy smrti byla tak zaměstnaná, že ani nemohla pomoct s pátráním po vrahovi. Jistě, spadalo to spíš do působnosti hradní bezpečnosti než do její, ale zaklетí nezaklетí, ona Brionovi DeGrangeovi nikdy nevěřila. Bez krále neměla přístup ani ke Kameni a musela se spolehnout pouze na Vysokou magii. Což znamenalo, že neměla čas na nic jiného než na práci, kterou nenáviděla. Teď tedy klusala za strážným a meč ji bolestivě pleskal do stehna. Byla u konce s dechem a už jenom sípala, ale ať se propadne, jestli zpomalí dříve než on. Musela si hlídat pověst. Navíc, těch několik minut, o které mohla dorazit dřív, někdy znamenaly rozdíl mezi záchranou někoho ze spárů neskutečna a pohledem na člověka, který zemřel příšernou smrtí.
Jednou budeme muset vymyslet nějaký lepší systém, pomyslela si Taggertová odhodlaně. Musí přece existovat snadnější způsob. Nebo alespoň nějaký, při kterém se člověk tolik nenaběhá. Za poslední dny jsem musela shodit nejmíň pět liber...
Konečně zahnula za roh a našla strážného, jak se opírá zády o stěnu a lapá po dechu. Unaveně jí pohybem ruky ukázal na skupinku ozbrojenců z hradní stráže vpředu a Taggertová zamířila k nim. Když uviděla, že službu má kapitán Matthew Doyle, trochu se jí ulevilo. Už s ním pracovala. Znal svou práci a nepropadal snadno panice, a jeho muži mu bezvýhradně věřili. Na její vkus se dost často nekoupal, ale kdo je dokonalý? Když ji Doyle zahlédl, oddělil se od skupinky nervózně se tvářících mužů a vyšel jí naproti. Byl to vysoký, šlachovitý muž, kterému táhlo na čtyřicet, měl tmavé kudrnaté vlasy a ustavičně zamyšlený výraz v obličeji. Nosil ošuntělou uniformu, v hlášení byl za neposlušnost častěji než kterýkoliv jiný voják na hradě a už dávno rezignoval na to, že se na žebříčku hodností někdy vyšplhá nad kapitána. Pokud mu to někdy vadilo, Taggertová si toho rozhodně nevšimla.
Doyle se na ni zašklebil. „Jsi z formy, Kate. To je to dobré bydlo - vůbec ti nesvědčí."
„Trhni si nohou, Doyle," odsekla Taggertová a také se usmála. Dech se jí pomalu uklidňoval. „Tebe porazím v běhu kdykoliv. No, ráda tě vidím, Matte. Co se tady stalo?"
Doyle kývl hlavou k zavřeným dveřím v polovině délky chodby. Jeho muži je pozorně hlídali a přitom si dávali pozor, aby se k nim příliš nepřiblížili. „Tohle je ten problém. Už jsme se ty dveře pokusili otevřít vším od páčidla až po kletby, ale nehnou se ani o kousek. Podle pachu, který se odtamtud šíří, se za nimi děje něco zatraceně odporného."
Taggertová přikývla a zamířila ke dveřím, aby si je prohlédla. Doyle se držel těsně za ní. Když k nim došla, zastavila se a zkusmo natáhla vzduch. Byl to ostrý, kyselý pach, jako zvěřina, která zůstala příliš dlouho v láku. Pozorně si dveře prohlédla, přičemž si dávala dobrý pozor, aby se jich nedotkla, a pak se zamračila, když uviděla, že jsou na okrajích srostlé se zdí. Dřevo plynule přecházelo v kámen, jako by byly z jednoho kusu. Taggertová se podívala na Doyla. „Dobře, zvláštní to je, to uznávám, ale pořádná sekera by si s tím měla snadno poradit, tak v čem je problém? Co je na tom tak mimořádného, že se to beze mě neobešlo?"

„Za těmi dveřmi jsou nové komnaty hraběte Penhalligana," odpověděl Doyle. „Když se to stalo, on i celá jeho rodina byli doma. Od té doby jsme o nich neslyšeli a na naše volání neodpovídají."
Skvělé, pomyslela si Taggertová znechuceně. Přesně tohle mi scházelo. Králův bratranec a další na řadě na místo regenta, kdyby se hraběti Williamovi něco stálo.
Zamračila se na zavřené dveře a ovládla nutkání je nakopnout. „Předpokládám, že pro útočiště jsi už poslal, Matte."
„Samozřejmě, ale většina z nich má práci jinde. Chechtal se zabývá kanalizačními stokami, Sladká Jenny hlídá v kuchyni a matka Donna ještě neskončila v koncertní galerii."
„Jasně," přikývla Taggertová. Na okamžik zavřela oči. Nepamatovala se, kdy se naposled cítila tak vyčerpaná. Když oči opět otevřela, dveře byly pořád srostlé. „Myslím, že na matku Donnu můžeme zapomenout. Masové zažehnání se nedá uspěchat. Co Šedý Davey?"
Doyle pokrčil rameny. „Vzkázal jsem mu, ale víš, jaký je." „Na tuhle práci je dobrý." „Když ho najdeš."
„Tak nějak. Dobře, Matte, zdá se, že to budeme muset udělat tím těžším způsobem. Ať si tví chlapi připraví meče a rozestaví se kolem dveří do půlkruhu. Jestli přes mě něco projde, zabijte to. Nezáleží na tom, jak to bude vypadat - když tomu dáte příležitost, zabije to vás, tak buďte rychlejší. A Matte, jestli je ten pach, co si myslím, že je, na Penhalliganovy můžeme zapomenout. Při troše štěstí zemřeli rychle. Takže jdeme na to. Buďte ve střehu a možná že to ještě zvládneme."
Nešťastně se mračila na netečné dveře, zatímco Doyle vydával polohlasně příkazy svým mužům a ti rychle zaujímali pozice. Líbilo se jí to čím dál méně. Na její vkus to vypadalo příliš promyšleně. Dříve neskutečno útočilo spíš náhodně a chaoticky, ale v poslední době byl v jeho jednotlivých výskytech systém, skoro jako by neskutečno byla živá a myslící bytost...
Taggertová se zhluboka nadechla, zkoncentrovala svou vůli a povolala si na pomoc Vysokou magii, jak ji to kdysi naučil její táta. Sáhla do svého nitra pro světlo, oslepující burácivé světlo, které bylo její myslí, její duší a ještě mnohem víc, a trochu ho přenesla do reálného světa. Kolem pravé ruky se jí vytvořila bílá ohnivá koule, která plápolala, prskala a pomalu se přetvářela v zářící meč. Taggertová pevně sevřela jeho jílec a ucítila povědomé pulzování, které ji okamžitě prostoupilo. Koutkem oka vnímala, jak ji Doyle a ostatní pozorují. Nepotřebovala ani vidět jejich obličeje aby věděla, že někteří z nich se jí bojí. Nedivila se jim. Něco z toho, co dokázala, děsilo i ji. Rozpřáhla se a udeřila světelným mečem proti zavřeným dveřím.
Oheň se zakousl hluboko do silného dřeva a prorazil do něj díru. Zevnitř se vyvalil odporný, dusivý puch. Taggertová se rozkašlala a pozpátku ucouvla. Když zápach dorazil ke strážným, začali křivit obličeje a jeden nebo dva nešťastně přešlápli, ale z místa se nehnuli. Taggertová se na dveře zakabonila a znovu na ně zaútočila mečem, přičemž rozšířila

otvor natolik, že jím mohla nahlédnout dovnitř. Pak nechala světelný meč rozpustit, ale praskající a pulzující kouli nezaostřené magie si ponechala vznášet se kolem pravé ruky. Chvíli počkala, jestli se v otvoru něco neobjeví. Nic. V chodbě vládlo naprosté ticho rušené jen chrčivým dechem strážných a prskáním magie. Z komnat za dveřmi se neozval ani hlásek. Jediné, co odtamtud vycházelo, byl zápach, těžký puch rozkladu a zkázy.
Taggertová vytvořila malou ohnivou kouli a poslala ji proraženým otvorem do místnosti. Pak zrušila původní světelnou kouli a opatrně vykročila ke dveřím, aby nahlédla dovnitř. Pořád si dávala pozor, aby se jich nedotkla, a snažila se nedýchat nosem. Uvnitř byla tma, prosvětlená jen ohnivou koulí. Zdí se vlhce růžově leskly a stejně tak i klenutý strop. Ze stěn vystupovaly tenké nafialovělé cévy tvořící složité vzory. Místnost byla plná temné, husté tekutiny, která se mlaskavě vzdouvala proti růžovým stěnám. Na jejím povrchu plavaly kosti. Kdysi možná byly lidské, ale už se rozpouštěly a postupně ztrácely tvar. Taggertová si unaveně povzdechla a odstoupila ode dveří. Ohnivá koule zablikala a pokoj se opět ponořil do tmy.
„Jsou mrtví," řekla bezbarvě. „Všichni jsou mrtví."

Věděla to od prvního okamžiku, kdy ucítila ten zápach, ale až do poslední chvíle doufala, že se možná mýlí. Vždycky doufala. To jediné ji ještě drželo při smyslech.
„Co se tam stalo?" zeptal se Doyle klidně. „A z čeho je, sakra, ten puch?"
„Místnost je pozřela," vysvětlila mu Taggertová. „A nemyslím, že by to ve tvém žaludku páchlo míň. Rozhodně potřebujeme někoho z útočišť. Kdybych se do toho měla pustit sama, vypotřebuju na to všechnu svou Vysokou magii. Ať se o to postarají oni."
„Samozřejmě, má drahá," řekl Šedý Davey za jejími zády. „Od toho tu přece my útočiště jsme."
Šedý Davey byl muž průměrné výšky, ale víc než jen silně vychrtlý. Pořád vypadal, jako by potřeboval najíst, aby mu trochu obrostly kosti. Obličej měl protáhlý a kostnatý, s permanentně provinilým výrazem, takže se zdálo, jako by se omlouval za to, že existuje. Jeho šaty byly kvalitní, ale staré a vybledlé. Kdykoliv se s ním Taggertová setkala, měla pocit, že je pokrytý pavučinami. Mělo mu být něco málo přes čtyřicet, ale vypadal starší, jako by z něj neustálý boj proti nepřátelskému světu vysál život. Přesto byl útočištěm a jeho všední zjev skrýval nesmírnou moc. Taggertové se ulevilo, jen ho uviděla, a Doyle i jeho muži se po jeho příchodu také znatelně uvolnili. Když se objevil, světlo jako by zaplálo jasněji a stíny byly už zase jen stíny. Dokonce ani ten puch už nebyl tak zlý. Na Půlnoci vždycky bylo několik míst a lidí, na které neskutečno nepůsobilo. Místa pohodlí a odpočinku, lidé, kteří se nikdy nemračili a každý je rád viděl. Útočiště před temnotou světa, kde realita byla bezpečná a neměnná. Šedý Davey byl takové útočiště.
Taggertová se mu uctivě uklonila. „Ošklivý případ, Davey. Čtyři mrtví, o kterých víme, možná i víc. Zkus, jestli bys nedokázal dát do pořádku alespoň ten pokoj."
Davey přikývl. „Nevím, kam ten svět spěje, Kate. Přísahám, že se celý ten zatracený hrad rozpadá na kusy. A teď čtyři mrtví. Kolik už je to dohromady?"
„Příliš mnoho. A než to skončí, bude to ještě horší."
„To by mě nepřekvapilo. Kdybych měl kousek rozumu v těle, vypadl bych už dávno. Vždycky jsme říkali, že je tohle místo nestabilní, ale kdo nás poslouchal? My jsme jen hlupáci, kteří pak uklízejí to svinstvo. No, ale jsem tady, takže se podívám, co se dá dělat. Odveď ty muže, Kate, ano? Ruší mě."
Doyle pohlédl na Taggertovou a ta přikývla. Zavelel svým mužům k odchodu, zatímco Davey si prohlížel přirostlé dveře. Jeho jednání nikoho neurazilo: on byl prostě takový. Věděli, že je nechce urazit. Většinou.
Davey přiložil ruku dlaní na dveře a přitlačil. Dřevo neochotně povolilo, protáhlo se jako karamel a pak se odtrhlo od okolní zdi. Najednou to byly zase obyčejné, rozbité dveře, které visely dovnitř na jediném pantu. Puch ještě zesílil, ale Davey si toho ani nevšiml. Nahlédl do temné místnosti a něco si zamumlal. Taggertová znovu vykouzlila planoucí kouli a umístila ji nad něho, aby mu svítila. Šedý Davey uviděl ve stříbřitém světle kosti plovoucí na hladině a zabručel. Hustá tekutina se vzdouvala a vzlínala po lesklých zdech, ale nějaká neviditelná bariéra jí bránila, aby se vylila do chodby. Kosti se stále pohupovaly na hladině a pomalu se rozkládaly.
Pak Šedý Davey pomalu vešel do pokoje. Tmavá tekutina před ním ustupovala, jako by se neskutečno bálo jeho přítomnosti. Růžové stěny se nervózně zachvěly. Davey se zakabonil a zpomalil, jako by bojoval proti nějaké síle. Nahrbil se, vyzývavě vystrčil bradu a zatlačil. Místnost se změnila. Purpurové žíly najednou zmizely a stěny i strop byly zase z pevného kamene; tmavá tekutina byla ta tam. Všude kolem se povalovaly podivně ohlazené předměty, které zjevně bývaly nábytkem, a kousky kovu, jež odolaly rozpuštění. Mezi nimi leželo několik kostí, příliš poničených, než aby je bylo možno identifikovat. Ve vzduchu byl stále cítit nepříjemný pach, ale už jen prchavě, jako vzpomínka na zlý sen.
Šedý Davey se rozhlédl po pokoji, pak se otočil a vyšel zpátky na chodbu. V obličeji byl bledý, ale tvářil se, jako by tohle pro něj byla jen každodenní rutina. Taggertová se na něho přívětivě usmála. Davey byl zatracený parchant, který dovedl člověka rozčílit, ale ona jej nedokázala nemít ráda. Připomínal jí jejího otce, jenomže on připomínal otce každému. Dokázal zabránit temnotě, aby vám pronikla do života, a vždycky věděl, co dělat. Jeho společnost byla jako chladivý vánek v parném dni - vzpružující a uklidňující zároveň.
„Tak," řekl Šedý Davey Taggertové. „Je po problému. Prozatím. Na tvém místě bych ale zatloukl dveře prkny, zabarikádoval je a uzavřel celou tuhle chodbu, dokud se věci zase nevrátí k normálu. Nemohu zaručit, že jakmile odejdu, pokoj se zase nepromění zpátky. Neskutečno je v posledních dnech velice záludné. Také silnější a odhodlanější. Čím dříve zasedne král na trůn a začne působit moc Kamene, tím šťastnější budu. Nelíbí se mi pocit, který tu z toho sálá..."
Krátce pohlédl na rozbité dveře visící na jednom pantu. „Penhalliganů je mi líto. Jeho jsem nikdy neměl moc rád, ale ona byla docela příjemná. Pořád se usmívala a pro každého měla laskavé slovo. Předpokládám, že není naděje, že děti byly zrovna někde jinde? Ne... myslel jsem si to. No nic, nemohu tady jen tak klábosit, práce čeká."

Otočil se na podpatku a rychle odkráčel chodbou. Taggertová a strážní se za ním dívali v uctivém tichu. Chodba se bez něj zdála chladnější a temnější.
„Občas na něho musím myslet," prohodil Doyle.
„Tak to nejsi sám," řekla Taggertová.
Doyle se nervózně podíval na rozbité dveře. „Myslíš, že měl pravdu? Promění se ten pokoj zpátky?"
„To já nevím," odpověděla Taggertová, „ale zabedníme ho stejně. Pro všechny případy. Postarej se o to, Matte. A vzkaž regentovi, že hrabě Penhalligan a jeho rodina jsou po smrti."
„Samozřejmě."
Taggertová se rozhlédla po dlouhé chodbě a kousla se do rtu. Davey chtěl, aby ji uzavřela celou, ale to by znamenalo rozzlobit příliš mnoho důležitých lidí jen kvůli riziku, že se v budoucnu něco přihodí. Dvořané by se vzpírali. Teoreticky měla jako majordoma vyšší pravomoc, než kdokoliv, kdo nebyl z přímé královské linie, ale byla dost rozumná na to, aby ji v praxi příliš neprosazovala. Na druhé straně, situace se změnila...
„Začni evakuovat chodbu, Matte. Chci, aby se odsud všichni vystěhovali, a to co nejrychleji. Žádné výjimky, žádné výmluvy. Pak postav na oba konce chodby stráže. Nikdo nesmí dovnitř ani ven, jedině v doprovodu útočiště."
Doyle pozvedl obočí. „Tohle se lidem nebude líbit." „Jo," opáčila Taggertová. „Je to vážně smůla, že všichni ti bohatí dvořané a šlechtici budou muset snášet trochu nepohodlí jako my obyčejní lidé."
Zašklebila se na Doyla a pak odešla, ponechávajíc ostatní na něm. Úšklebek jí na tváři chvíli vydržel. Tu a tam si dopřála maličkou pomstu za to, že na ni a na jeho otce šlechtici hleděli skrz prsty kvůli tomu, že neměli královskou krev. Vždycky v mezích své pravomoci, samozřejmě...
Velká hodovní síň ve východním křídle se nepoužívala už třicet let a vypadala na to. Už se servírovaly hlavní chody a malá armáda sluhů pořád ještě drhla podlahu, pokládala rákosové rohože a rozsvěcela pochodně na stěnách. Regent neříkal nic a tvářil se, jako by uklízející služebnictvo neviděl. Původně chtěl použít hodovní síň v severním křídle, ale princ Lewis a jeho muži ji na poslední chvíli obsadili a on neměl náladu rozpoutat válku, jen aby ji dostal zpátky. Proto teď předsedal banketu v jedné z nejdepresivnějších částí východního křídla. Bůh ví, na co byla jídelna používána naposledy, ale pach po tom ještě visel ve vzduchu, a než zasedli k jídlu, musel ji nechat vykouřit.

Hrabě William Howerd se pohodlně uvelebil na židli a rozhlédl se po shromážděných dvořanech a šlechticích, kteří seděli namačkaní kolem čerstvě vydrhnutých stolů a klábosili. Vína bylo více než dost pro každého a jídlo bylo vzhledem k okolnostem překvapivě dobré, ale William se ho sotva dotkl. Měl příliš mnoho starostí, než aby mu doopravdy chutnalo. Vlastně sem vůbec nechtěl jít, ale jeho přítomnost byla nutná kvůli povzbuzení ostatních, kteří jej museli vidět silného a klidného. Dokud on nedá najevo starosti, nebudou si je připouštět ani oni.
Regent se rozhlédl po svých příznivcích a měl co dělat, aby se otevřeně nemračil. Nebyli to lidé, které by si vybral za přátele, ale potřeboval je jako svou mocenskou základnu. Ať už nakonec na trůn Redhartu zasedne kdokoliv, bude potřebovat pomoct i poradit ve věcech vládnutí a regent si předsevzal, že na to tady bude jen jediný člověk. On. Ať si princové mají své gardy a mágy. On bude kontrolovat obchod, ceny a politiku. A nakonec by mohl ovládat i krále.
I když litoval smrti krále Malcolma, z dlouhodobého hlediska to bylo svým způsobem nejlepší řešení. Královská linie slábla a degenerovala, zkažená vlastní mocí. Malcolm nebyl špatný chlap, to ne. Jen vyslechl příliš mnoho hloupých balad o cti a slávě válečnického života. Když se zrovna nehádali o politice, pobýval William v Malcolmově společnosti docela rád, ale kvůli svému postavení nebyli tak dobří přátelé, jací by jinak mohli být. Přesto byl William odhodlán dopadnout Malcolmova vraha a postarat se, aby visel. Alespoň tím byl svému příteli povinován.
I kdyby se ukázalo, že to je některý z Malcolmových synů. William si zamyšleně poposedl. Mezi podezřelými byli na prvním místě, když kvůli ničemu jinému, tak proto, že mohli otcovou smrtí nejvíce získat, ale pořád proti nim nebyl žádný skutečný důkaz. To bylo divné. Člověk by si myslel, že už by něco mělo vyplavat na povrch. Místo toho sbírali vojska a připravovali se na občanskou válku, zatímco on tu seděl uvězněný v ponurém starém křídle, obklopený žvanícími pitomci. William občas přemýšlel, jestli král Malcolm neměl s těmi radostmi válečnického života přece jen pravdu.
Na druhé straně dlouhé tabule vstal nějaký menší šlechtic a pronesl další přípitek. William pozvedl číši a smočil si rty ve víně. Všichni zajásali a vrátili se k tomu, co dělali předtím. William už měl všech těch přípitků po krk. V poslední době jich bylo tak mnoho a zněly čím dál hlušeji. Další člověk vstal, v ruce sklenici. William popadl nejbližší číši s vínem a mrštil ji po překvapeném dvořanovi dřív, než stačil otevřít ústa. Těžký kovový pohár jej zasáhl přímo mezi oči a muž se pozpátku skácel k zemi. Shromáždění zaburácelo smíchem a znovu začalo Williamovi provolávat slávu. Možná se mu jen zdálo, že ten smích zněl napjatě a nuceně. Gabrielle se přisunula blíž k němu.
„Můj drahý, byl to sice skvělý hod, ale už bych to neopakovala. Jeden takový výbuch ještě přičtou povznesené náladě, ale další už by byly neklamnou známkou nervozity."
„Nenávidím šašky," zavrčel William.
„To nebyl šašek."
„Nechtěl jsem riskovat, že je."
Gabrielle se proti své vůli musela usmát. William udělal rukou smířlivé gesto. „Já vím, má drahá, že to ode mne byla hloupost, ale když tady budu jen tak nečinně sedět, určitě zešílím. Kolik času tu ještě musím promarnit, než bude diplomatické odejít?"
„Už jenom hodinu nebo tak nějak. A teď se najez. Je to moc dobré."
„Nemám hlad."
„Stejně to sněz. Po hradě koluje spousta řečí o jedu a nemůžeme si dovolit budit před svými hosty dojem, že se bojíme."

William se znechuceně podíval na kus pečeně, která před ním ležela na talíři. „Kde je hořčice? Přece nebudu jíst hovězí bez hořčice."
„Přímo před tebou, drahý."
Bočními dveřmi vtrhl do síně posel, uviděl regenta a zamířil k němu. William se na něj přívětivě usmál, ale tep se mu zrychlil. Přikázal, aby ho nikdo nerušil, pokud to nebude naprosto nevyhnutelné. Posel se před ním krátce uklonil, pak se k němu nahnul a zašeptal mu do ucha: „Chce s vámi mluvit kapitán Doyle, můj pane. Říká, že je to důležité."
„Doyle?"
„Jeden z majordominých mužů, můj pane."
„Přiveď ho dovnitř. Promluvím si s ním."
Když posel odspěchal, William se opřel a zakabonil se. Věděl, že by před svými hosty neměl vypadat ustaraně, ale v poslední době se zdálo, že pro něj majordoma má jenom špatné zprávy. Samozřejmě to nebyla její vina, jenomže on se musel čím dál víc přemáhat, aby jí nezačal nadávat, že nechala věci zajít tak daleko... William si unaveně promnul oči. Copak se neskutečno zase osvobodilo? A jestli ano, co Taggertová čeká, že s tím udělá? Už jí přece dal carte blanche, aby udělala cokoliv bude třeba pro záchranu hradu. Posel se vrátil s kapitánem a William si ho pochybovačně prohlédl. Doyle byl ten nejošuntělejší kapitán stráže, jakého kdy viděl. Ten chlap dělal uniformě ostudu.

Doyle se zastavil před regentem a kývnutím hlavy naznačil poslovi, aby se vzdálil. Posel se podíval na Williama a ten přikývl. Doyle počkal, až bude mimo doslech, a teprve pak promluvil.
„Omlouvám se, že přicházím jako posel špatných zpráv, můj pane," řekl klidně. „Ale hrabě Penhalligan a jeho rodina jsou mrtví."
„Mrtví?" William na kapitána vytřeštil oči. Richard Penhalligan byl vždycky jedním z jeho nejlepších přátel a nejvěrnějším zastáncem. „Jsi si tím jist?"
„Bojím se, že ano, můj pane."
„A jeho rodina? I děti?"
„Ano, můj pane. Neskutečno proniklo do jejich komnat. Přišlo to naprosto nečekaně. Nikdo tomu nemohl zabránit. S pomocí útočiště jsme pokoj vrátili do původního stavu, ale Penhalliganové byli mrtví dávno před tím, než jsme se k nim dostali."
„Aha," řekl William. „Děkuji, že jsi mě informoval. Možná bychom mohli rovnou začít s přípravami na pohřeb."
„Bojím se, že ne, můj pane." Doylův hlas byl stejně drsný jako vždy, ale zároveň v něm zaznívalo upřímný soucit.
„Nezbylo toho dost, co by se dalo pohřbít. Udělali jsme, co bylo v našich silách..."
„Věřím, že ano." William se zadíval stranou. Náhle se cítil velice unavený. Jeho rodina už nežila a v těch zatracených Malcolmových válkách ztratil i většinu přátel. Richard Penhalligan byl poslední; statečný rytíř a obratný politik. Hrál mizerně na dulcimer a vždycky znal nejčerstvější vtipy. A teď byl pryč, stejně jako všichni ostatní. William se znovu podíval na čekajícího kapitána.
„Kde je majordoma teď?"
„Na střeše, můj pane, honí chrliče."
„Pověz jí, že bych s ní rád mluvil, až si najde volnou chvilku. Není to důležité, ale chtěl bych si s ní promluvit."
„Ano, můj pane."
Kapitán Doyle se krátce uklonil a odešel. William se díval za ním. Není to tak dávno, kdy měli panovníci ve zvyku ty, kdo jim přinesli špatné zprávy, popravovat. William docela chápal jejich pohnutky. Vřel v něm tupý, beztvarý hněv a on si ho potřeboval na někom vybít, na komkoliv, ale věděl, že nemůže. Navenek musí vypadat klidně a vyrovnaně, i když se uvnitř hroutí. Jeho přívrženci to od něj očekávali. Čert aby je vzal. Znovu se opřel a přál si, aby mohl odejít. Byl unavený; v poslední době byl unavený pořád. Byl tak napjatý, že se vůbec nedokázal uvolnit, a ta trocha spánku, kterou si dopřál, jej neosvěžila. Gabrielle se tolik snažila, aby mu byla oporou, ale ve skutečnosti nemohla udělat vůbec nic. Pohlédl na ni a zjistil, že si ho ustaraně prohlíží. Přinutil se k úsměvu.
„Neboj se, lásko. Jsem v pořádku. Jen jsem přemýšlel."
„O Richardovi? Je mi to líto, Williame."
„Já vím. Chybí mi, víc než dokážu vypovědět. Ale ne, nepřemýšlel jsem o něm. Stále častěji se sám sebe ptám, jestli děláme dobrou věc. Akt přenesení je zatraceně nebezpečná hra a snadno by se nám to mohlo vymknout z rukou. Nakonec by se králem mohl stát skutečný ničema. Alternativy možná nejsou tak strašné, jak si představujeme. Mluvil jsem s Viktorem a šlo to lépe, než jsem čekal. Vyhnanství ho hodně změnilo a zdá se, že k lepšímu. Možná jsem se přece jen mýlil, když jsem se chtěl míchat do následnictví."
„Nech toho," okřikla ho Gabrielle rychle. „Celé měsíce jsme spolu zvažovali pro a proti, a co bychom měli udělat, kdyby můj otec zemřel. Tohle je jediný způsob jak zachránit Redhart a ty to víš. Jsou to mí sourozenci, Williame, a já je znám lépe, než se to tobě kdy podaří. Žádný z mých bratrů není hoden být králem a Viktor ze všech nejméně. Ano, hodně vyzrál, to připouštím, ale jestli něco, tak je teď ještě slaboštější a nerozhodnější než dřív. Všichni tři jsou synové mého otce - není v nich ani za mák dobrého."
„Ale no tak, Gabrielle, to přece není pravda. Tvůj otec a já jsme měli spory, ale stejně to byl muž, kterého jsem vždycky obdivoval."
„Byl to hlupák," odsekla Gabrielle. „Marnil svůj Život v nekonečných válkách pro pár mil země navíc. Zabíjení a drancování bylo vše, co ho kdy zajímalo. Na svou rodinu nikdy neměl čas. Moje matka ho zbožňovala a měla štěstí, když s ním mohla být jeden den z deseti. A jeho děti ho sotva zahlédly. Kdyby se svými syny strávil víc času, nevyrostlo by z nich to, co jsou."
„Zase tak špatný být nemohl," namítl William a usmál se. „Koneckonců zplodil tebe, ne?"

„Neodbíhej od tématu. Redhart potřebuje silného krále, krále, na něhož je spoleh, a je více než jasné, že žádný z Malcolmových synů se k vládnutí nehodí. Kdyby kterýkoliv z nich zasedl na trůn, byla by to pro Redhart naprostá zkáza. Ty to můžeš změnit. Vstoupíš do dějin jako muž, který ukončil noční můru. Já vím, že to pro tebe bude těžké, má lásko, ale už je to skoro hotové. Musíš jen ještě chvíli vydržet. Vím, jak jste si byli ty a Richard blízcí a co pro tebe znamenal, ale nejsi přece sám. Pořád máš mě."
„Ano," řekl William a zlehka se usmál. „Pořád mám tebe."

Šedý Davey se zahleděl do široké chodby vedoucí do západního křídla. Na stěnách svítily v pravidelných intervalech olejové lampy a pochodně, ale od poloviny se chodba utápěla v neproniknutelné tmě. Vzduch tu byl horký a vlhký jako za letní noci po bouřce. Na té temnotě, která vyplňovala chodbu, bylo něco znepokojivého. Čím déle se do ní Davey díval, tím se cítil omámenější. Bylo to skoro jako závrať, jako by se díval z vrcholu vysoké věže. Přinutil se odvrátit zrak a pocit okamžitě zmizel. Davey se podíval na kapitána stráže, který stál vedle něj, a ten mlčky přikývl. Kapitán Timothy Blood byl průměrně vysoký, asi čtyřicetiletý muž s krátkými tmavými vlasy a bezvýraznými rysy. Pusťte ho do davu a mohli byste projít přímo před ním, aniž byste si ho všimli. Nejspíš proto dělal po větší část své kariéry špeha. Byl v tom skutečně dobrý. Pracoval ponejvíce v Hillsdownu a v Lesním království a oni vůbec nevěděli, že tam je, dokud nezjistili, že přišli o nějaké důležité tajemství. A v té době už byl dávno pryč. Časem však jeho touha po dobrodružství a vzrušení ustoupila silnější potřebě někoho, komu by mohl důvěřovat. Kohokoliv. Odsloužené roky mu zajistily hodnost kapitána stráže a nikdy neměl důvod si stěžovat, že se jím stal. Když se to vzalo kolem a kolem, nebyl to špatný život. Alespoň dokud král Malcolm nezemřel. Teď měl od rána do večera plné ruce práce, jak se snažil zabránit gardám princů, aby se povraždily navzájem, a neskutečno přitom útočilo na všech frontách.
Blood neklidně přešlápl. Když přišlo na to čelit neskutečnu, žádná z tvrdých lekcí, jež získal při hraní pradávné hry nebezpečí a zrady, mu nepomohla. Poklepal si plochou meče o lýtko a přál si, aby si přinesl nějakou těžší zbraň, například palici nebo řemdih. Lehce se pousmál. Proč ne rovnou celou plátovou zbroj? Neskutečno někdy člověku nahánělo husí kůži, ale byla to jen součást jeho práce a on se s ním vypořádával stejně jako s ostatními problémy, které se naskýtaly - tvrdou dřinou, houževnatostí, a když to nešlo jinak, podvodem. Protáhl se, aby si udržel svaly uvolněné. Dobře že tu s ním byl Šedý Davey. Přítomnost útočiště byla uklidňující a osvěžující zároveň. Problémy, se kterými se měl potýkat, se rázem zdály menší a strach a nejistota se vytrácely. Naneštěstí byli útočiště proti své vlastní moci imunní.
Šedý Davey se zahleděl do chodby a vztekle se zamračil. „Tohle by tu nemělo být," řekl konečně. „Je to západní křídlo, zatraceně. V západním křídle jsme nikdy žádné problémy neměli."
„Výborně," řekl Blood. „To znamená, že ta temnota před námi není nic než masová halucinace a my se klidně můžeme vrátit do svých postelí. Jenomže to halucinace není. Nebo ano? Pověz mi, co mám dělat, Davey. Ty jsi tady odborník."
Davey si kysele odfrkl. „Pokud jde o neskutečno, žádní odborníci neexistují. Jenom lidé, kteří přežili déle než ostatní. Řekni mi, co se tady stalo, Time. Možná se nám to podaří zadusit v zárodku, dřív než to bude mít šanci se rozrůst."
„Asi tak před hodinou se začaly dít divné věci," začal Blood a krátce pohlédl do chodby, aby se ujistil, že se temnota nešíří. „Jedna z našich pravidelných hlídek se včas neohlásila. Poslal jsem za nimi další muže, aby se podívali, co je zdrželo. Ani ti se neohlásili. A pak mi začaly docházet zneklidňující zprávy. Za normálních okolností tudy celý den procházejí lidé, chodí dovnitř za svými záležitostmi a zase vycházejí. Teď sice přicházeli jako obyčejně, ale ven z křídla už nevyšel nikdo. A ti, kteří se po nich šli podívat, zmizeli beze stopy. Proto jsem poslal pro útočiště. Těsně před tím, než jsi sem přišel, se ve všech chodbách vedoucích do západního křídla objevila tahle temnota. Ať už je tam uvnitř cokoliv, ví to, že jsi tady."
„Tohle se mi na tobě vážně líbí, Time," řekl Davey. „Že jsi vždycky takový optimista."
„Chtěl bys raději milosrdnou lež?" „Neškodila by."
Chvíli stáli mlčky vedle sebe a hleděli do chodby. Zdálo se, jako by se tma v ní pohybovala, jako by je pozorovala. Bloodovi muži vzadu se polohlasně dohadovali; čekali na rozkazy a byli čím dál nervóznější. Blood se na ně podíval a pomyslel si, že by měl raději jednat rychle. Jakmile začnou něco dělat, budou příliš zaneprázdnění na to, aby se báli. Na okamžik si přál, aby si s sebou vzal víc než jen jednu četu. Tucet ozbrojených mužů, to nebyla proti neskutečnu příliš impozantní síla. Na druhé straně, když šlo o neskutečno, mohl by za sebou mít třeba stovku ozbrojenců a stejně by se necítil bezpečný. Pohlédl na Šedého Daveyho a uvědomil si, že bude muset popohnat situaci. Davey měl ve zvyku tváří v tvář nebezpečí zapomínat na urgentnost situace a dlouze přemýšlet. Jenže Blood nemohl zavelet sám; musel to udělat Davey. Útočiště měl vyšší hodnost než on.
„Máš nějakou radu pro moje muže, než se do toho dáme?" zeptal se Blood takticky.
„Jo. Ať se snaží nenechat se zabít." Šedý Davey se náhle zamračil a úkosem na Blooda pohlédl. „Promiň, Time. Asi už mi to trochu leze na nervy. Západní křídlo vždycky bývalo nejstabilnější částí hradu: jedině na nejsem se vždycky mohl spolehnout. Jestli se ho zmocnilo neskutečno, tak už není bezpečno nikde. Ať se tví muži připraví, Time. Půjdeme dovnitř." Timothy Blood kývl na stráže. Ozvalo se několikeré zasvištění oceli na kůži, jak muži tasili meče. Blood pomalu prošel mezi nimi, kontroloval jejich zbraně a výstroj a tam, kde to bylo třeba, utrousil několik slov na uklidnění. Úmyslně byl až přehnaně úzkostlivý. Neskutečno bylo nebezpečné vždycky, ale tohle byli dobří chlapi.
Profesionálové. Na jejich práci se mohl spolehnout. Třem z nich přikázal, aby nesli pochodně. Nevěděl, jestli jim budou v neskutečné temnotě co platné, ale zkusit to musel. Usilovně přemýšlel ve snaze přijít na něco, co opomněl, ale pak si uvědomil, že se jen podvědomě snaží oddálit okamžik, kdy bude muset vejít do tmy. V podobných situacích litoval, že skončil s prací špeha. Nakonec kývl na Šedého Daveyho a oba muži zamířili chodbou k hranici tmy. Strážní četa jim šla v patách.
Jak šli blíž, zdálo se jim, že se temnota hypnoticky převaluje. Teplota prudce klesla a Blood vší silou zaťal zuby, aby jimi

nezačal jektat. Bezděčně se zachvěl; snad si toho nikdo nevšiml, pomyslel si. Před nimi se nejasně rýsovala neskutečná noc a Blood s Daveym zaváhali jen na okamžik, než do ní vkročili. Uvnitř vládlo zlověstné ticho, jako by se náhle ocitli míle hluboko pod zemí. Světlo pochodní stačilo sotva na to, aby kolem nich vytvořilo malé ostrůvky. Mimo ně nebylo nic než tma. Drobné zvuky, které četa při chůzi vydávala, zněly podivně zesíleně, ale nebudily žádnou ozvěnu. Blood nedokázal určit, kde teď jsou a jestli mimo ostrůvky světla něco existuje. Nervózně potěžkal meč a pak náhle dal zvednutím ruky ostatním signál, aby zůstali stát. Ve tmě před nimi se něco pohybovalo. Jeho muži to uslyšeli také a zpozorněli: tiché šouravé zvuky ozývající se z nepříliš velké vzdálenosti a něco, co mohlo být skřípání drápů na kameni. Zvuky skupinku pomalu obcházely a ať už je vyluzovalo cokoliv, ke světlu se to nepřiblížilo. A pak se ze tmy ozvalo zahihňání. Bloodovi se zježily chloupky na krku. Na tom tichém smíchu nebylo nic lidského.
„Nemohl bys s tím něco udělat?" zašeptal Šedému Daveymu.
Útočiště nešťastně pokrčil rameny. „Možná. Nevím. Když svou moc použiju k tomu, abych rozptýlil tmu, nemusí mi jí zbýt dost proti tomu, co se v ní skrývá. Neskutečno je tady velice silné, Time. Cítím jeho tlak proti světlu."
„Udělej něco s tou tmou, Davey," řekl Blood bezbarvě. „Takhle jsme příliš zranitelní."
„Dobře. Ale mám z toho špatný pocit."
„Ty máš špatné pocity pořád." „Obvykle oprávněně."
Davey kolem sebe shromáždil moc, obklopil se jí jako pláštěm a temnota zmizela, neschopná čelit přítomnosti útočiště. Blood se rozhlédl. Chodba se zdála pokračovat na obě strany donekonečna, bez začátku a konce. Zdi byly vyboulené směrem dovnitř, jako kdyby solidní kámen a omítka nějakým způsobem změkly, ustoupily tlaku zvenčí a pak zase ztuhly. Podlaha byla pokrytá vrstvou plazícího se hmyzu. Někteří z mužů vykřikli odporem a začali dupat po malých tvorečcích, kteří se jim hemžili pod nohama. Ze stropu kanul dehet, horký a kouřící.
„Nakolik je to skutečné?" zeptal se Blood Daveyho. „Nevím," odpověděl útočiště. „Když je neskutečno dost silné, změny, které způsobí, se už nedají odstranit. Stanou se skutečnými. Držte se u mě. Dokud jsem tady, nic se vám nemůže stát, ale... něco se tu děje, Time. Něco velice zlého se tady děje."
Rozhlédl se kolem sebe, ruce zaťaté v pěsti. Blood to také cítil: hluboký, neodbytný pocit, že jsou pozorováni.
„Něco se k nám blíží," řekl Davey klidně. „Něco příšerného."
Blood mlčky přikývl. Napjatá atmosféra působila i na jeho muže, kteří křečovitě tiskli zbraně a rozhlíželi se na všechny strany. Blood věděl, že by jim měl raději najít cíl co nejdříve, jinak se sesypou.
„Tak co budeme dělat, Davey? Zůstaneme na místě, vezmeme do zaječích nebo půjdeme dál? Co budeme dělat?"
„Já nevím! Něco takového jsem ještě neviděl!" Kolem útočišťových zaťatých pěstí jiskřila přebytečná magie. „Myslím, že bychom se raději měli vrátit, Time. Tohle je nad moje síly. Potřebujeme majordomu a její Vysokou magii."
„Dobře," řekl Blood klidně. „Budeme pomalu couvat. Mějte oči na stopkách a meče připravené. Nespěchejte, nic nás nehoní."
Usilovně se snažil, aby jeho hlas zněl klidně a nevzrušeně, ale některých z jeho mužů už se začala zmocňovat panika. Blood se jim nedivil. Prozatím jim jeho příklad dodával sílu, aby se neotočili a nedali se na bezhlavý útěk, ale nebylo jisté, jak dlouho jim to vydrží. Šedý Davey mu v tom nijak nepomáhal. Obličej měl popelavě šedý a pohled upíral na něco v dálce, co mohl vidět jen on sám. Blood se znovu zadíval do nitra chodby. Nebylo tam nic, podle čeho by se dalo určit, jestli se západnímu křídlu přiblížili, nebo ne. Ani nevěděl, jestli je to, co vidí, skutečnost, nebo iluze. Přísahal by, že už jsou dávno v západním křídle...
A pak se ozvalo burácení. Tlak vzduchu začal stoupat a vítr, který se přitom zvedl, rval mužům šaty z těla. Strážní se otočili a rozběhli se pryč. Blood popadl Daveyho za ruku a dal se také na útěk. Něco velkého se hnalo chodbou za nimi; něco obrovského a nezadržitelného. Blood se ohlédl přes rameno a hlasitě polkl, když to spatřil. Chodbou fičel vichr změny a proměňoval zlato ve veteš, realitu ve zlý sen. Stěny pod jeho dotekem vybuchovaly. V kameni a omítce se otevíraly zející tlamy a ječivé hlasy vyly v agónii. Podlaha začala tát a roztékat se, odhalujíc hluboké jámy se zubatými okraji a rudými květy na dně. Pak se strop vzňal. Vichr změny se hnal nezadržitelně dál a nesl s sebou zkázu a prokletí. Timothy Blood před sebou zoufale hledal konec chodby, ale ten nebylo nikde vidět. Stejně na tom příliš nezáleželo. Vichr změny je za malou chvíli dostihne a to, co z něj udělá, si už žádné starosti dělat nebude. Ohlédl se po útočišti a prudce se zastavil, když uviděl, že Šedý Davey stojí uprostřed chodby tváří otočený proti vichru. Stráže běžely dál.
„Hni sebou!" zaječel Blood na útočiště. „Musíme odsud vypadnout!"
„Vy běžte," odpověděl Šedý Davey hlasem, který přehlušil i burácení větru. „Mě je potřeba tady. Moje moc získá tobě a tvým lidem čas potřebný k útěku. Musíte o tom říct Taggertové. Varujte všechny na hradě. Povězte jim, že už nikdo není v bezpečí."
Pevně se rozkročil a soustředil kolem sebe svou moc. Blood se ohlédl po svých mužích, kteří už mizeli v dálce, a pak zpátky na útočiště. „Ale, k čertu!" zaklel nakonec. „Někdo ti musí krýt záda, Davey."
Vrátil se k Šedému Daveymu a s mečem v rukou se postavil po jeho boku a pak už jen čekali, až kvílející vichr změny dorazí k nim.

Princ Lewis zuřivě přecházel sem a tam po svých komnatách a popíjel víno, aniž vůbec vnímal jeho chuť. Z Dominikovy pasti vyvázl až na několik modřin a ošklivou ránu na ruce vcelku bez úhony, ale i tak soptil vztekem. Třetina jeho lidí byla zabita nebo těžce zraněna. Skoro polovina zbývajících dezertovala a uprchla z hradu. Trochu se mohl utěšovat tím, že Železné srdce a Mnich odvedli svou práci dobře a důkladně zdecimovali Dominikovy síly, ale jeho vztek to nezmenšovalo. Šel na schůzku s upřímným úmyslem dohodnout se a oni se mu vysmáli. Lewis kopl do trávy, která pokrývala podlahu. No dobře, tak udělal chybu. Podruhé už ji určitě neudělá.
Ztěžka dosedl do svého oblíbeného křesla a zamračeně hleděl na zem. V poslední době nic nešlo, jak mělo. Mnichovi se u Barrowmeeru nepodařilo zlikvidovat Viktora a jeho lidi, spojenectví s Dominikem skončilo dřív, než vůbec začalo, a

teď ještě umíral jeho dub. Pohlédl na mohutný strom v rohu pokoje. Listy mu opadávaly a jeho kůra prorůstala jakousi houbou. Lewis skoro vyčerpal svou magii země, jak se ho snažil udržet naživu, ale nepomáhalo to. Buďto se neskutečno dostalo přes jeho ochrany a podrývalo jeho magickou moc, nebo ho Dominic otrávil. Lewis se zakabonil. Měl ten strom rád. A jako by to nebylo dost zlé. Železné srdce si postavil hlavu. Zamračil se na brnění stojící nehybně v koutě. Otlučená zbroj byla čistá a lesklá a jen několik skvrn zaschlé krve na rukavicích svědčilo o tom, že Železné srdce nedávno bojoval.
„Slíbil jsi mi svobodu," řekl Železné srdce. Jeho hlas zněl jako vždy vzdáleně a trochu rozbředle. „Dal jsi mi svoje slovo, princi Lewisi."
„No tak jsem ho dal," zavrčel Lewis. „Až se stanu králem, zprostím tě všech závazků vůči mně." „Tak domluva nezněla."
„Ale zní tak teď! Můj drahý Železné srdce, přece vidíš sám, že teď potřebuji tvou ochranu víc než kdykoliv jindy. Opravdu se bez tebe neobejdu dříve, než usednu na trůn a budu vládnout Kamenem."
„Možná se nikdy nestaneš králem," odpověděl Železné srdce. „Vidím a slyším mnoho věcí, které ty svými omezenými smysly nevnímáš. Hrad Půlnoc je v obležení. Neskutečno konečně shodilo okovy, které je tak dlouho svazovaly, a stvůry noci netrpělivě čekají na temných místech, až padnou poslední bariéry. Možná už je příliš pozdě na to je zastavit."
„Víš to jistě?" zeptal se Lewis.
„Ne. Ale tuším to."
„Co tušíš, mě nezajímá. Nic mě nezajímá kromě pouta, které nás svazuje. Jsi můj Železné srdce, tělem i duší, a jediná tvoje naděje na svobodu spočívá v tom, že mne ve všem poslechneš."
„Ano, Lewisi. Jsem tvůj. Prozatím."
„Jsi můj, dokud nerozhodnu jinak." Lewis vyprázdnil sklenku a zahodil ji na travnatou podlahu. Byl unavený a zraněná ruka ho bolela. Chtěl jít spát a zapomenout na všechny starosti dne, ale čekal na Mnichovo hlášení a Mnich se jako obvykle opozdil. Lewis se zamračil. Musel vědět, co se děje ve Viktorově táboře. Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a Lewis na neznámého zavrčel, aby vstoupil. Dveře se otevřely a dovnitř vešla mladá služka. Na podnose nesla studenou večeři. Lewis si vzpomněl, že si jídlo objednal, ale hlad ho mezitím přešel. Už chtěl dívku poslat pryč, pak se na ni však podíval podruhé a probudil se v něm jiný hlad.
„Pojď sem, děvče. Nech mě, abych si tě prohlédl."
Služka váhavě přistoupila blíž a tác přitom držela před sebou, jako kdyby ji před ním mohl ochránit. Lewis jí pokynul, aby ho položila na nejbližší stůl. Dívka poslechla, a když se pak znovu otočila tváří k němu, ruce se jí viditelně třásly. Svým prostým, zdravým způsobem byla docela hezká, měla dlouhé husté vlasy a plnou postavu. Vypadala asi na dvacet, ale její bledý obličej a oči rozšířené strachem ji dělaly mladší. Lewis se na ni konejšivě usmál, ale ona mu úsměv neoplatila.
„Vyprávěli ti o mně všelijaké pomluvy, co?" řekl Lewis. „Přece bys nevěřila všemu, co se povídá, má milá. To mí nepřátelé o mně roztrušují lži, aby ze mne udělali netvora - a já jim to oplácím stejně. Říká se tomu politika. Teď se přestaň třást a uvolni se. Vypadám snad jako netvor?"
Dívka se lehce zarděla a zavrtěla hlavou. Lewis pokynul kývnutím hlavy Železnému srdci a ten dívku bleskově uchopil za paže nad lokty a zkroutil jí ruce za záda. Služka vykřikla a pokusila se mu vytrhnout, ale marně. Lewis pomalu vstal z křesla a přistoupil k ní. Napřáhl ruku, aby ji něžně pohladil po tváři, a když se od něj odtáhla, usmál se.
„Jednu věc už bys měla o Půlnoci vědět," řekl měkce. „Tady nic nemusí být takové, jak to vypadá."
Oběma rukama jí roztrhl šaty na prsou. Krátce potom začala křičet. Křičela dlouho, ale nikdo ji neslyšel.
Asi o hodinu později se vzduch v Lewisově pokoji zavlnil a objevil se Mnich. Jeho prázdná kápě se naklonila a mlčky si prohlédl nehybnou mrtvolu ležící v koutě. Dívčiny velké oči vytřeštěně zíraly ke stropu a její tvář už nebyla hezká.
„Ukliď to," řekl Lewis a kývl hlavou směrem k mrtvému tělu.
Mnich se uklonil a tělo zmizelo. Vzduch s tichým třeskem naplnil uprázdněný prostor. „Tělo nebude nikdy nalezeno, sire."
„Jdeš pozdě!" zavrčel Lewis.
„Omlouvám se," řekl Mnich. „V současné době se toho na hradě děje tolik a mým přáním je poskytnout vám co nejúplnější informace. Například ve svém podezření vůči vašemu bratru Viktorovi jsem se nemýlil. Na veřejnosti za sebe používá dvojníka. Muž, který byl včera večer u dvora, byl pouhý herec zamaskovaný zaklínadlem."
Lewis se zamračil. „Přísahal bych, že to byl Viktor. Vypadal jako on a jeho hlas... zatraceně, vždyť použil ohnivou magii! Viděl jsem to!"
„Kejklířský trik, Vaše Výsosti - hbité ruce, nic jiného."
„Dominic to už ví," napadlo Lewise náhle. „Proto udeřil předčasně."
„Přesně tak," přisvědčil Mnich. „Zdá se, že už o tom ví nějaký čas. Dokonce už připravil plán na dvojníkovo odhalení. Zítra ráno se koná zkouška před Kamenem. Dominic dvojníka přinutí, aby ukápl svou krev na Kámen, a když odmítne, bude všem jasné, že se za Viktora jen vydává. Dominic pak bude chtít vědět, co se stalo s jeho pravým bratrem, a Viktorovi lidé budou nuceni přiznat, jak je princ ve skutečnosti chorý a bezmocný."
„To není špatný nápad," přiznal Lewis. „Měli bychom ho využít. Přátelé, té zkoušky se zúčastníme také. Jakmile bude falešný princ odhalen, spustím povyk, kdo další předstírá, že je někým, kým není. V nastalém zmatku mí muži napadnou Dominika a ty, Mnichu, mého bratra zabiješ. Raději bych to udělal vlastníma rukama, ale ty jsi z nás jediný, kdo se může postavit jeho magii. Pak prohlásíme, že to byl neskutečný dvojník, který se za mého bratra jen vydával, a jelikož nezbude nikdo, kdo by mohl dokázat opak, stane se z toho oficiální verze. Ano, tak to uděláme. Připrav všechno potřebné, Mnichu."
Otočil se a se spokojeným pochechtáváním odešel do ložnice. Železné srdce a Mnich se mlčky dívali, jak se za ním

zavřely dveře. Ozvalo se tiché zaskřípání železa otírajícího se o železo, jak Železné srdce sevřel své ocelové rukavice v pěst.
„Chci ho zabít," řekl klidně. „Chci to víc, než jsem kdy chtěl cokoliv jiného."
„Až přijde čas," odpověděl Mnich. „Prozatím ho ještě potřebujeme. Dokud hrad věří, že sloužíme Lewisovi, nikdo si nás nedovolí důkladněji zkoumat. Majordoma tuší naši pravou podstatu, ale Lewisovo postavení jí brání, aby v tom směru cokoliv podnikla. Odlož svůj hněv, příteli. Lewis je nám užitečný."
„Vždycky nebude."
„To je pravda. A pak ho my dva naučíme, co je to strach a utrpení."
Železné srdce se zavrtěl, až jeho ocelové klouby zaskřípaly. „To nebude stačit. Bez ohledu na to, jak strašně bude trpět, nebude to stačit. Chci, aby navěky hořel a svíjel se bolestí, jako jsem po všechny ty roky musel já."
Zvedl ruku v ocelové rukavici a sundal si přilbu. Bledá záře lamp osvětlujících místnost zatančila na jeho mrtvolně bílém obličeji. Maso na něm měl ochablé a bezbarvé, dokonce i v místech, kde mu meč nedávno proťal oční důlek. Z rozšklebené rány netekla krev.
„Už jsem mrtvý skoro dvanáct let," řekl Železné srdce pomalu. Jeho hlas zněl trochu rozbředle, jako by se mrtvé maso jeho rtů a jazyka vzpíralo jeho vůli. „Dvanáct let je tomu, co jsem si vzal život a zatratil jsem se magií do tohoto nedobrovolného pekla. Způsobil jsem si to sám. Mnichu, pro pomstu na jednom muži, jehož obličej si teď už ani nedovedu vybavit. Vždycky jsem se choval jako hlupák, když šlo o ženy. Teď mi vnitřnosti hnijí a rozkládají se v těle, kosti mi křehnou, ale konzervační zaklínadlo mě nenechá doopravdy zemřít. Cítím tu hnilobu v sobě, celé noci a dny trpím nesnesitelnými bolestmi. Nedokážu odpočívat, nemohu usnout a přitom jsem pořád tak hrozně unavený. Někdy mi připadá, že únava je ještě horší než bolest. Nemůžeš mi nějak pomoct, Mnichu? Máš přece moc. Nemůžeš alespoň zařídit, abych se na chvíli prospal?"
„Pomohl bych ti, kdybych mohl, příteli," odpověděl Mnich, „ale kletbu, která na tobě spočívá, odstranit neumím."
„Už to déle nevydržím," řekl Železné srdce. „Nemůžu. Zešílím z toho. Pohybuju se a mluvím a předstírám, že pořád ještě žiju, ale moje vzpomínky na to, co jsem býval, slábnou každý den. Ztrácím je, kousek po kousku, a zbývá mi jen nekonečná bolest, vztek a pocit bezmoci. Lewis přísahal, že má protikouzlo, které mě kletby zbaví, takže budu moci konečně umřít. Ale někdy si myslím, že jsem pro něj příliš cenný a že mě nikdy nepropustí. Ztrácím naději, Mnichu, a naděje bylo to poslední, co mi ještě zůstalo."
„Musíš být silný, příteli," řekl Mnich. „Už to nebude dlouho trvat, slibuji. Ještě chvíli to vydrž a všechno utrpení skončí. Dávám ti na to své slovo."
Železné srdce se podíval na Mnicha a na jeho mrtvých ústech se objevil unavený úsměv. „Jsi jediný přítel, kterého mám. Mnichu, a to ani nevím, jestli jsi skutečný. Ne že by na tom záleželo. Mně určitě ne. Byl jsi mi vždycky dobrým přítelem. Alespoň když jsem s tebou, mohu na chvíli zapomenout na svoje utrpení."
„Nemohu s tebou zůstat dlouho. Železné srdce. Ale zůstanu, dokud budu moci."
„Někdy mám strach. Bojím se, že až si konečně vydobudu právo na smrt, nebudu mít odvahu umřít. Tohle je horší než jakékoliv peklo, které si dokážu představit, ale někdy mám pocit, že vyhlídka na smrt mě děsí ještě víc. Ve své době jsem nebyl zase tak špatný člověk, ale co jsem umřel, dělal jsem... pochybné věci, abych si uchoval svou strašnou existenci. Teď mám vlastně strach pořád, Mnichu: bojím se umřít, ale stejně tak se bojím pokračovat v tomhle."
„Neboj se," konejšil ho Mnich. „Jsem tu s tebou." Chvíli spolu rozmlouvali a jejich vzdálené hlasy byly tak tiché, že ve velké místnosti vůbec nevzbudily ozvěnu. Nakonec už se Mnich nemohl déle zdržovat a zmizel v zavinění vzduchu. Železné srdce si znovu nasadil přilbu a postavil se do kouta. Po chvíli začal vzdálený hlas velice tiše prozpěvovat píseň, která byla populární před nějakými deseti lety - píseň o tragické lásce ušlechtilého rytíře a nehodné paní.

Na střeše hradu honili strážní chrliče. Ošklivé šedé stvůry prchaly po nerovné břidlici a uhýbaly svým pronásledovatelům s urážející lehkostí. Stráže za nimi kličkovaly a pokoušely se je polapit do sítí. Měsíc v úplňku shlížel na hřebeny a údolí obrovské střechy, jako by nevěřil vlastním očím. Tichou nocí se ozývaly kletby a sípání vyčerpaných mužů i škodolibý smích chrličů. Damon Kord stál na vyvýšené komínové lávce a vykřikoval rozkazy, které se obvykle staly zbytečnými dřív, než je stačil dopovědět. Tyhle chrliče byly rychlé.
Catriona Taggertová vyhlédla z otevřených padacích dveří a pak se vytáhla nahoru na střechu. Mimovolně se zachvěla ve studeném větru, znechuceně se rozhlédla a potřásla hlavou. Jako kdyby neměla už tak dost problémů, teď jí ještě nařídili, aby pochytala všechny chrliče, aniž by jedinému z nich ublížila. Kdyby ten příkaz nepřišel od samotného regenta, poslala by toho, kdo jej vydal, k čertu. Málem to udělala i tak. U dvora se podle všeho všeobecně předpokládalo, že až ustanou projevy neskutečna, z chrličů se opět stanou sochy. Proto regent nechtěl, aby je nějak poškodila. Vyrobení nových by podle něj stálo menší jmění. O regentovi se všeobecně vědělo, že je na peníze opatrný. Pro Taggertovou to však znamenalo, že chrliče nemůže prostě pozabíjet a ani nemůže udělat nic, při čem by se mohly zranit. Proto teď její nejlepší lidé běhali po střeše jako idioti a mávali těmi zatracenými síťkami na motýly.
Raději bychom měli co nejdříve něco chytit, pomyslela si Taggertová zachmuřeně. Jinak budu mít na krku ještě vzpouru...
Opatrně vykročila po nerovné střeše k Damonu Kordovi. Za jiných okolností by se teď zastavila, aby se pokochala výhledem. Střecha Půlnoci byla architektonická noční můra z tašek, břidlic a komínů, zvedající se zcela nelogickým způsobem do hřebenů a lomenic posetých pestrou sbírkou výduchů, rour a jiných věcí, které architekti a stavitelé hradu svého času považovali za dobrý nápad. Ve svitu úplňku to všechno vypadalo velice pitoreskně. Také to bylo naprosto nevhodné prostředí k honění čehokoliv. Chrličů zvlášť. Ty zlomyslné potvory byly malé a podsaditě, vybavené spoustou zubů a drápů, a navíc měly křídla - naštěstí ne dost velká, aby jim zajistila víc než několik stop klouzavého letu. Byly velice nebezpečné a od přírody zlé, ale prozatím se jim ještě nepodařilo nikoho ze svých

pronásledovatelů zranit. Nejspíš proto, že se pořád chechtaly. Takhle si ještě nikdy neužívaly.
Taggertová útrpně pozorovala, jak jeden z jejích mužů usilovně dohání prchající chrlič. Stvůra vesele halekala a schválně běžela tak pomalu, aby si strážce myslel, že má naději ji chytit. Samozřejmě že v okamžiku, kdy se přiblížil příliš, chrlič bez problémů zrychlil a zmizel mu ve stínech. Strážce se zastavil a začal se divoce rozhlížet, pak zahodil síťku na motýly a začal po ní dupat. Chrliče, které ho z bezpečné vzdálenosti pozorovaly, se mohly umlátit smíchy. Dva jiní muži se mezitím pokusili polapit utíkající chrlič tak, že mu nadběhli ze dvou stran. Stvůra však v pravý čas strnula na místě a strážci se srazili. Přihlížející chrliče se svíjely smíchy, zatímco muži seděli na střeše, drželi se za hlavy a sprostě nadávali. Chrlič, který kolizi způsobil, zavyl škodolibou radostí, vtom však zpoza komína vyskočil Damon Kord a jemně stvůru udeřil palicí za levé ucho. Chrlič se na něj překvapeně podíval, zamrkal a pak se svalil. Sedící strážci se rychle vymotali ze svých sítěk a vrhli se na něj.
Taggertová došla ke Kordovi. Jakmile ji spatřil, vítězoslavně zamával palicí. Pak si všiml jejího zamračeného obličeje a radost ho rázem přešla. Ztěžka si povzdechl a slezl z komínové lávky.
„No dobře, tak co jsem zkazil tentokrát? Nezabil jsem ho, jen jsem mu trochu zašplouchal mozkem."
„O to nejde," odpověděla Taggertová. Kordovi se všechno muselo vysvětlit velice pečlivě, jinak hned začal trucovat. „Problém je v tom, že tu jste už déle než dvě hodiny a tenhle chrlič je zatím váš jediný úlovek. Ostatních čtyřicet devět pořád ještě pobíhá po střeše a okapech. Vůbec se nechci domýšlet, co házejí dolů komíny, ale puch v kuchyni je příšerný. Kolik chlapů tady máš, Damone?"
Kord upřel pohled do prázdna a začal v duchu počítat. Přitom se usilovně snažil nepohybovat rty. „Dvacet dva," řekl konečně.
„Dvacet dva lidí a chytit jediného chrliče vám trvalo dvě hodiny." Taggertová si zhluboka povzdechla. „Měla jsem tu jít s vámi. Čí brilantní nápad byly ty síťky na motýly?"
„Můj," odpověděl Kord pyšně. „Nejprve jsme se je snažili chytit pomocí provazů, ale moc nám to nešlo."
„Už teď vím, že té otázky budu litovat, ale proč?"
„No, pokaždé, když jsme některého chytili do lasa, prostě běžel dál a chlapa táhl za sebou. Ty chrliče jsou těžší než vypadají. Přišli jsme tak o osm mužů."
„Damone..."
„Pak jsme zkusili natahat po střeše dráty, aby o ně zakopávaly, ale ony v noci vidí lépe než my, a v tom vzrušení jsme pořád zapomínali, kde ty zatracené dráty jsou. Stálo nás to dalších deset mužů."
„Dobře! Už jsem v obraze!" Taggertová probodla Korda pohledem a ten se nešťastně přikrčil. Chtělo se jí povzdechnout si ještě jednou, ale bylo jí jasné, že na Korda to stejně nezabere. „Takže, Damone. Svolej všechny chlapy. Dostala jsem nápad."
Kord pozvedl hlas a zakřičel a muži se začali po jednom, po dvou stahovat k němu. Všichni byli zadýchaní a někteří kulhali. Chrliče se rozesadily po skupinkách kolem a dychtivě čekaly, jakou novou hru pro ně strážci vymyslí.
Taggertová počkala, až se shromáždí všichni, a pak jim tiše vysvětlila svůj plán. Muži se okamžitě rozzářili a nadšeně se pustili do práce. Nejprve se rozdělili do několika skupinek; každá z nich si pak vybrala dva komíny stojící blízko u sebe, mezi které napjala síť. Její konce připevnili jen lehce. Chrliče to vše zamračeně pozorovaly a tiše si mezi sebou mumlaly.
Taggertová mezitím instruovala Korda, který ihned pookřál, když se dozvěděl, že při práci použije svou oblíbenou palici. Šťastně se rozhlédl a pak vyrazil k nejbližšímu chrliči, který se před ním dal rychle na útěk. Kord byl sice spíše těžká váha, ale pokud opravdu chtěl, dokázal vyvinout slušnou rychlost. Když ničím jiným, tak pouhou setrvačností.
Chrliče se rozběhly do všech stran, ale Kord si vybral jednoho z nich a toho vytrvale pronásledoval. Všechny ostatní se po chvíli zastavily a dívaly se, jak Kord honí jejich druha po nerovné střeše, palici připravenou k úderu. Chrlič se neustále držel několik kroků před ním, uhýbal, kličkoval, uskakoval a vůbec si honičku užíval, takže si ani nevšiml, že ho Kord zahání k napjaté síti. Plnou rychlostí vběhl mezi dva komíny, narazil do sítě, svalil se a byl lapen. Přihlížející chrliče zařvaly nad tou člověčí proradností vzteky. Taggertová si jich nevšímala. Chrliče nebyly zrovna nejbystřejší a měly krátkou paměť. Ještě to bude stát spoustu běhání, ale byla si jistá, že nakonec je pochytají všechny. Naštěstí se v tom nemusela angažovat osobně - měla na to lidi.
Dva ze strážných odtáhli chyceného chrliče pryč a ostatní šli ze zbylých sítí nalíčit další pasti. Kord se opřel o komín a lapal po dechu. Taggertová spokojeně přikývla. Možná se teď bude moci vrátit k opravdové práci. Náhle se zamračila a obrátila se ke Kordoví.
„Myslela jsem, že je tady s vámi matka Donna. Co se jí stalo?"
Kord se usilovně zamyslel a pak si vzpomněl. „Odvolali ji. Nějaký poplach v západním křídle."
Taggertová pozvedla obočí. Když o západním křídle slyšela naposledy, nic se tam nedělo. Nikdy se tam nic nedělo. Náhle za sebou uslyšela bouchnutí, a když se otočila, spatřila kapitána Doyla, jak se souká padacími dveřmi nahoru. Sotva se postavil na nohy, rozběhl se k ní, krátce zasalutoval a vyhrkl: „Měla bys jít raději dolů, Kate. V západním křídle je hotové peklo."
„A co konkrétně?" zeptala se Taggertová. „Nějaké zjevení? Poltergeist? Co?"
Doyle ztěžka polkl. Teprve teď si všimla, že je smrtelně bledý a všechna jeho obvyklá bravura je pryč. „To musíš vidět na vlastní oči, Kate. Je to zlé. Hodně zlé."
Taggertová a Kord běželi za Doylem, který je vedl temnými chodbami k západnímu křídlu. Vzduch tu byl zatuchlý a dusný, prosycený pachem spáleného masa. Po stěnách chodby pomalu stékala voda, jako by se vedrem potily. Podlaha se jim pod nohama otřásala a chvěla. Když dorazili ke vstupu do západního křídla, Taggertová uslyšela zvuky, které se ozývaly zevnitř, a strnula. Křik, kletby a zvířecí vytí k nim doléhaly jakoby z velké hloubky. Doyle přešel do chůze a Taggertová s Kordem zpomalili s ním.
„Kdy to začalo?" zeptala se Taggertová, když konečně popadla dech.

„Asi tak před třemi hodinami, řekl bych," odpověděl Doyle. „Všechny nás to překvapilo. Přece víš, že v západním křídle nikdy k ničemu nedošlo. Pak tam šla hlídka na obchůzku a už se nevrátila. Kapitán Blood vzal útočiště a pár chlapů a vypravili se za nimi. Mysleli jsme si, že jim nic nehrozí; Šedý Davey je jedním z nejsilnějších útočišť, které tady máme."
„A co se stalo?" zeptala se Taggertová.
„V západním křídle se osvobodilo neskutečno. Našlo je a vrhlo se přímo na ně. Neměli nejmenší šanci. Vrátilo se jen pět mužů a všichni utrpěli strašná zranění. Útočiště umírá."
Všichni tři zvolnili krok; před nimi stála narychlo vyrobená barikáda, která zabraňovala vstupu do chodby. Muži z okolních pokojů vynesli židle a stoly, narovnali je na hromadu a provazy je svázali k sobě. Asi tucet obránců barikádu střežilo. Když uviděli Doyla, pozdravili ho kývnutím hlavy a někteří se dokonce zmohli na zasalutování majordomě. Taggertová se na ně usmála, ale měla co dělat, aby nedala najevo, jak jí pohled na ně otřásl. Muži byli bledí a velice vystrašení. Všichni měli tasené meče, ale ruce se jim viditelně třásly. Vypadali, jako by byli na pokraji vyčerpání, jako kdyby za sebou měli těžký boj.
„Podejte hlášení," řekl kapitán Doyle. „Změnilo se něco od mého odchodu?"
Muži se dívali jeden na druhého, až jeden konečně vystoupil vpřed. Jeho hlas byl sotva víc než šepot.
„Pořád se to blíží, pane. Cítíme to. Asi před půl hodinou z temnoty něco vylétlo směrem k nám. Bylo to bílé, odporné a křičelo to jako hladové dítě. Rozsekali jsme to na kusy, ale pořád to nechtělo umřít. Nakonec jsme to museli spálit. Držíme pozice, pane. Ale nevím, jak dlouho je udržíme, když nedostaneme posilu."
Doyle zamračeně přikývl. „Co kapitán Blood?"
„Ptal se po vás, pane. Myslím, že byste za ním měl raději zajít."
Doyle stiskl muži rameno a chvíli ho držel, pak se otočil a odvedl Taggertovou a Korda do jedné z přilehlých komnat. Na podlaze tu leželo na provizorních nosítkách pět mužů. Dva z nich měli přikrývky přetažené přes obličej. Další spal, ale ve snu sebou házel a něco si vzrušeně mumlal. Obě ruce měl omotané zkrvavenými obvazy. Kapitán Timothy Blood seděl na nosítkách zády ke zdi a meč měl položený v klíně. Jeho pravá ruka končila v půli předloktí balíkem zkrvavených obvazů. Obličej se mu leskl potem a oči měl vytřeštěné. Šedý Davey ležel vedle něj schoulený pod tlustou přikrývkou. Blood pozdravil kývnutím Doyla a pak i majordomu. Pokusil se vstát, ale Taggertová mu rychle pokynula, aby zůstal sedět.
„Co se tam stalo?" zeptala se ho.
„Zpočátku to nevypadalo až tak zle," řekl Blood. Jeho hlas zněl nepřirozeně klidně. Patrně byl v šoku. „Bylo to strašidelné, ale zdálo se, že to Davey zvládne. Pak se na nás vyřítilo s řevem neskutečno a zalilo nás jako příboj. Davey se pokusil vybojovat pro nás trochu času, abychom mohli utéct, ale nedokázal to zadržet. Většina mých mužů zemřela v prvních pěti vteřinách. Přežili jen ti, kteří se drželi u Daveyho. Úmyslně vzal největší díl na sebe."
„Co je mu?" zeptala se Taggertová.
„Podívej se sama."

Kord přistoupil k útočišti a poklekl vedle něj. Co nejopatrněji poodhrnul přikrývku a vzápětí odvrátil obličej. Taggertová by nejraději udělala totéž, ale takovou slabost si nemohla dovolit. Tohle byla její práce. Tělo Šedého Daveyho bylo pokroucené a znetvořené. Žebra se mu nepřirozeně zvětšila a vyhřezla z masa. Obě nohy se mu spojily v jediný dlouhý ocas bez kostí. Na rukou měl šupiny a drápy. Oči mu chyběly úplně.
„Dlouho nežil," řekl Blood. „Naštěstí. Nechali jsme tam V západním křídle spoustu dobrých chlapů. Neměli nejmenší šanci. Čtyři jsme se dostali ven a Daveyho jsme táhli s sebou. Pak jsme začali stavět barikádu a tak nás tu našel Doyle s ostatními. To je všechno. Celý příběh. A bůh buď milostiv našim duším."
Kord přes Šedého Daveyho přetáhl přikrývku. Taggertová rychle zamrkala, aby se zbavila slz, které ji náhle dráždily v očích. Teď si nemůže dovolit žádnou slabost. Ostatní ji potřebovali silnou.
„Vedli jste si dobře," řekla nakonec. „Teď si odpočiňte. Nechám vás odsud odvést, hned jak to bude možné. A neboj se, my dáme západní křídlo zase do pořádku. Slibuji."
Otočila se a odešla, a Kord s Doylem ji následovali. Jakmile byli v chodbě, Taggertová si chvějící se rukou setřela pot z obličeje a podívala se na Doyla.
„Je tu ještě něco, co bych měla vědět, Matte?"
„Poslal jsem pro jiné útočiště. Matka Donna už je na cestě sem. Měla by být nejlepší, ale Davey taky zrovna nebyl začátečník a nedokázal to ani zpomalit."
„Pokusíme se to zastavit," řekla Taggertová. „Dokud je to jen v jedné části hradu."
„Jistě," zavrčel Kord. „Ale jak to uděláme? S tímto druhem neskutečna se nedá bojovat meči a sekerami. Nebo ano?"
„To já nevím," odpověděla Taggertová. „Myslím, že tam budeme muset jít a zjistit to."
„Celou dobu jsem měl hroznou předtuchu, že řekneš přesně tohle," povzdechl si Doyle. „A než zajdeme dál, rád bych, aby bylo jasno, že já se jako dobrovolník rozhodně nehlásím."
„Tenhle projev neskutečna musí mít svoje jádro," pokračovala Taggertová, jako by ho neslyšela. „Nějakou bránu, kterou se to sem dostalo. Kdybychom ji našli a zničili, možná by se nám to ještě podařilo zarazit. Samozřejmě za předpokladu, že vydržíme naživu dost dlouho."
„Samozřejmě," přikývl Doyle. „Ale pořád se nehlásím."
„Pašák," pochválila ho Taggertová. „Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Jakmile dorazí matka Donna, dáme se do toho."
„Tak na co ještě čekáme?" zeptala se matka Donna za jejich zády. „Můžeme jít."
Všichni se překvapeně ohlédli. Taggertová nikdy nepřestala obdivovat, jak tiše se ctihodná matka dokázala pohybovat, když jí na tom záleželo. Chtěla říct nějakou zdvořilost na přivítání, ale pak si všimla výrazu v jejím obličeji a

spolkla to. Matka Donna měla kolem očí hluboké vrásky, které tam ještě před několika dny nebyly. Taggertová jí jemně položila ruku na rameno.
„Je mi líto, co se stalo Daveymu. Podle toho, co jsem slyšela, zemřel statečně při výkonu své povinnosti."
„Vždycky měl víc odvahy než rozumu," odpověděla Donna. „Myslel si, že stačí být útočištěm a nic se mu nemůže stát. Byl tvrdohlavý jako mezek a sotva z poloviny tak bystrý. Ale vždycky si našel čas poslechnout si moje historky, a pokud šlo o malou půjčku, měl nejměkčí srdce, jaké jsem kdy poznala. Bude mi chybět. Kéž mu bůh dopřeje klidné odpočinutí. Nu, Kate, vypadá to, že je na nás, abychom zahnaly temnotu zpátky. Jsi připravená?"
Taggertová přikývla a usmála se. Matka Donna kolem sebe šířila auru míru a pokoje jako všechna útočiště, ale navíc v sobě měla víc lásky a upřímné starostlivosti než tři jiní lidé. Byla to středně vysoká, trochu zavalitá žena budící dojem síly a odhodlání. Měla v sobě něco buldočího, ačkoliv jen ti nejkrutější to spojovali s tím, jak vypadala. Na pohled byla dost obyčejná a ona první by to připustila, ale díky svým moudrým očím a pohotovému úsměvu by ji nikdo neoznačil za ošklivou. Už překročila padesátku a vypadala na to. Než přišla na Půlnoc a začala pracovat jako útočiště, byla kněžkou. Nikdy nikomu neřekla, proč se pro tu změnu rozhodla. Nosila obyčejné, pytlovité šaty a volně rozpuštěné šedé vlasy po ramena. Kdo by ji viděl poprvé, považoval by ji spíš za trhovkyni než za bývalou kněžku. Přesto byla matka Donna nejmocnější útočiště, jaké kdy hrad Půlnoc poznal. Prakticky všichni ji milovali a obdivovali se jí. Když pro nic jiného, tak proto, že celý svůj život zasvětila boji se zlem a nikdy se nezastavila před ničím, co jí při tom stálo v cestě.
„Jsem připravená," řekla Taggertová. Cítila, jak ji v přítomnosti útočiště opouští všechen strach a obavy. Bylo zřejmé, že na strážné to působí stejně. „Damone, ty nás budeš muset bránit před všemi fyzickými projevy. Mám pocit, že abychom se vypořádaly s jádrem neskutečna, budeme potřebovat všechnu svou moc. Pokud ho vůbec najdeme. Než se tam dostaneme, měla by nás matka Donna ochránit před nejhorším. Doyle, vím, že ti to bude hrozně líto, ale ty s námi jít nemůžeš. Potřebuji tě tady, u barikády. Jestli se nevrátíme, pošli zprávu o tom, co se stalo, ke dvoru, a pak odsud vypadněte. Potom... myslím, že by bylo nejlepší, aby regent nařídil úplnou evakuaci hradu a hledal pomoc za hranicemi Redhartu. I když netuším, kde by ji mohl najít. Možná u velemága, jestli ještě žije."
Doyle se kousl do rtu. „Bez ozbrojeného doprovodu tam jít nemůžeš, Kate. Kord je dobrý, všichni jsme ho viděli při práci, ale je jen jeden. Myslím, že vezmu pár svých chlapů a půjdu s vámi. Jen tak pro všechny případy."
Taggertová se na něho usmála. „Díky, Matte, ale ne. Jak říkal Damon, s tímto druhem neskutečna se nedá bojovat meči a sekerami. Kdyby k něčemu došlo, ty a tví muži byste nevydrželi ani deset minut. Ale stejně je to od tebe hezké. Teď udělej, co jsem ti řekla, a nehádej se se mnou."
Doyle zachmuřeně přikývl. Taggertová se otočila a podívala se na provizorní barikádu. Proti tomu, co si myslela, že přichází, by zřejmě příliš platná nebyla, ale v její solidní přítomnosti bylo něco uklidňujícího. Za ní leželo neznámo a hrůzy neskutečna.
Taggertová kývla na Korda. „Nestůj tady, Damone. Udělej mi židličku."
Její učeň se zašklebil, předklonil se a nabídl jí svoje spojené ruce. Taggertová si na ně stoupla a Kord ji bez zjevné námahy zvedl na vrcholek barikády. Rychle ji přelezla a na druhé straně seskočila na zem. Matka Donna ji trochu pomaleji následovala a pak nakupený nábytek zasténal pod tíhou Korda, který tvořil zadní voj. Všichni tři chvíli stáli bez hnutí pod barikádou, oči upřené do hlubin západního křídla. Zvuky, které se odtamtud ozývaly, postupně sílily a zněly čím dál znepokojivěji. Slyšeli zvířecí řev, vytí a ječeni a nad tím vším něco hlubokého a nervy drásajícího, co vibrovalo vzduchem jako tep vyděšeného srdce. Taggertová se zhluboka nadechla a vykročila vpřed. V pravici se jí zformoval prskající a praskající světelný meč, na předloktí levé ruky se jí objevil zářící štít. Oslňující bílé světlo magického ohně se odráželo od stěn obložených leštěným dřevem. Kord měl stále svou palici. Držel ji volně v jedné ruce, jako by mohutná ocelová zbraň vůbec nic nevážila. Matka Donna tiše kráčela mezi nimi, ruce prázdné, klidný, ale odhodlaný výraz v obličeji. Kord na ni čas od času zamyšleně pohlédl koutkem oka.
Prošli několika opuštěnými chodbami vibrujícími podivnými podpovrchovými proudy. Věděli, že jsou pozorováni a že nepříliš daleko před nimi něco netrpělivě čeká, až se přiblíží. Světlo se chodbu od chodby měnilo, přestože počet pochodní na stěnách byl vždycky zhruba stejný. Stíny byly příliš temné a lehce pozměněné. Nakonec Taggertová zahnula za roh a překročila hranici s neskutečnem.
Okamžitě strnula na místě a ostatní zůstali stát spolu s ní. Chodba byla osvětlená strašidelnou rudou září vycházející zdánlivě odnikud. Podél zdi se plížil muž. Byl nahý a pokrytý černou srstí. Z jeho očních důlků visely trnité šlahouny a nohy mu rozežírali červi. Přes podlahu přeběhlo něco dlouhého a plochého s příliš mnoha nohama. Dlaždice na zemi se přetvořily v pokřivené obličeje se šílenýma, vytřeštěnýma očima a široce otevřenými ústy, která křičela, vyla a vrčela. V příštím okamžiku zmizely a tam, kde dříve bývala podlaha, teď byla temnota táhnoucí se až do nekonečna. Ze stěn na ně štěkaly liščí hlavy a chňapaly po nich hladovými tlamičkami. Přes strop pokrytý pulzujícími žilami přelétlo hejno ptáků a náhle se změnilo v můry ronící krev. Vzduchem poletovaly sněhové vločky, které mizely dřív, než dopadly na podlahu - ta se mezitím znovu objevila, tentokrát z hrubě opracovaných prken. Škvírami mezi nimi prošlehávaly plameny. V rohu tkal pavučinu muž, který měl hlavu otočenou dozadu. Vedle něj seděla žena s příliš mnoha očima, zády se opírala o zeď a s hrůzou pozorovala, jak jí maso na nohou odumírá a odpadává od kostí. Ze stěny vedle ní se náhle vynořila podivně znetvořená prasečí hlava a kousla ji do obličeje.
„Pane náš, ochraňuj nás teď i v hodinu potřeby nejvyšší," zašeptala matka Donna. „A osvoboď nás od sil zla."
Kord využil chvíle, kdy se zaměstnávala modlitbou, a mlčky kývl na Taggertovou, že by s ní chtěl mluvit. Poodstoupili spolu o několik kroků, aby byli z doslechu. Kord znepokojeně pohlédl na majordomu.
„Jak tohle zvládneme? Už teď mě stojí všechny síly jen vydržet vedle ní. A to ještě nepoužila svou moc. Jakmile k tomu dojde, zažehná mne spolu se vším ostatním, co je neskutečné. A jakmile jednou budu pryč, nemyslím, že se dokážu vrátit."

„To je mi líto," odpověděla Taggertová. „Ale já nemyslím... Podívej se, její okruh působnosti útočiště je omezený. Dokud se budeš držet alespoň deset stop od ní, měl bys být v bezpečí." Přátelsky se na něj usmála. „Proč jsi se mnou vlastně zůstal tak dlouho, Damone? Dobře víš, že jakmile král zasedne na trůn, budu muset použít Kámen, abych z hradu vyhnala všechno neskutečné. Pak zmizíš. Bude to, jako bys nikdy neexistoval."
„Vlastně jsem neexistoval," odpověděl Kord. „Nejsem skutečný. Jsem pouhá myšlenka, která získala tělo silou neskutečna. Objevil jsem se, protože jsi mě tolik potřebovala. Ale jsem také tvůj přítel, a proto jsem zůstal. To, že nejsem skutečný, ještě neznamená, že nemám city."
Usmáli se jeden na druhého. A jestli to byl smutný úsměv, oba předstírali, že si toho nevšimli.
„Ty se postarej o matku Donnu," řekl Kord. „Já vám budu krýt záda. Zpovzdálí."
Taggertová přikývla a vrátila se ke starší ženě. Během její nepřítomnosti se neskutečno nijak nepřiblížilo - bránila mu v tom přítomnost útočiště. Taggertová dokonce pocítila, že sotva se dostala do jejího vlivu, spadlo z ní něco z její nervozity.
„Ohniskem toho všeho je brána, která není daleko odsud," řekla matka Donna. „Musíme ji zavřít, dokud ještě můžeme. Pořád sílí. Pojď za mnou a drž se co nejblíž. Bude to nebezpečná cesta."
Bez dalšího zaváhání vykročila do šílenství a Catriona Taggertová šla vedle ní, magický oheň jí plál v ruce a na předloktí. Kord se díval za nimi, a když se dostatečně vzdálily, následoval je. Svou palici odhodil do tmy a místo ní si ze vzduchu vykouzlil obrovský palcát. Jeho násada byla čtyři stopy dlouhá a velká ocelová hlava se ježila ostny. Takto vyzbrojen šel muž, který nebyl skutečný, do boje s neskutečnem, jež ho zrodilo.
Jak kráčeli hlouběji do západního křídla, vzduch kolem matky Dony zhoustl a začal jiskřit. Zjevovaly se před ní znetvořené, tající obludy, které na ně syčely a prskaly; kůže a maso jim přitom bublaly jako horký vosk. Ale podlaha pod jejíma nohama byla jen podlaha a vzduch těsně kolem ní byl svěží a čistý. Nic, co nebylo skutečné, v její přítomnosti nevydrželo. Několik stabilnějších stvůr se jí pokusilo zahradit cestu, ale Taggertová je skolila svým ohnivým mečem. Několik kroků za nimi si Kord probíjel krvavou cestu rostoucím davem nočních můr, který se jim táhl v patách. Jeho palcát se zvedal a klesal s nelidskou pravidelností a stvůry z temnoty proti němu neměly nejmenší šanci.
Matka Donna šla stále dál, teď trochu pomaleji, jak proud neskutečna sílil. Netvoři se shlukovali kolem a měnili se jim přímo před očima. Pod tlakem neskutečna se dosah účinků její přítomnosti zmenšoval a Taggertová se oháněla mečem, až ji ruka bolela a po čele jí stékal pot, ale za každou zabitou stvůru okamžitě nastoupily dvě další. Konečně vyzvala Vysokou magii a pronesla slovo moci. Kolem ní a útočiště okamžitě zaplálo oslnivě bílé světlo, které stravovalo všechno neskutečné, čeho se dotklo. Stvůry se rychle stáhly a zmizely, takže teď kráčely prázdnou chodbou. Magie si však brala svou daň v podobě majordominých sil a bolesti; příliš brzy začalo světlo poblikávat a hasnout. Taggertová s tím ještě chvíli bojovala, ale měla za sebou dlouhý den a už toho musela tolik vykonat. Nakonec světlo zhaslo úplně a stvůry se začaly jedna po druhé vracet. Majordomě zbyl její meč a štít, ale poprvé si začala dělat starosti, jestli to bude stačit.
Náhle matka Donna znehybněla a Taggertová zastavila vedle ní. Brána byla někde před nimi, ale tlak neskutečna byl tak silný, že se Donna stěží dokázala udržet na místě. Po tváři jí stékal pot, jak se na ni obludy, které v její těsné blízkosti nemohly existovat, tlačily stále silněji. Došla tak daleko, jak mohla, kam až jí to její odvaha a moc dovolily, ale to nestačilo. Do jejího klidu se vloudil první záchvěv paniky a náhle ji napadlo, jestli právě tohle necítil Šedý Davey těsně před tím, než ho neskutečno dostalo.
Majordoma sevřela jílec svého meče se silou danou zoufalstvím. Žena, která byla útočištěm, stála nehybně vedle ní, oči křečovitě zavřené, zoufalství zřetelně vepsané ve tváři. Taggertová se ohlédla po Kordovi, ale ten zmizel mezi příšerami někde v hloubi chodby. Sekala a bodala do nich, až necítila ruce, ale stvůry, které zabila, nezůstávaly dlouho mrtvé. Byly neskutečné a tady ve svém vlastním světě byly silné.
Taggertovou napadlo, jaké to bude zemřít v neskutečném světě. A zda pak zůstane mrtvá nebo jestli se něco s jejím obličejem vrátí, aby to pokračovalo v boji proti Půlnoci na straně neskutečna.

6 VLCI PŘED BRANOU

Sir Gawain Hellstrom, bývalý hrdina od Růžové věže, ležel strnule na lůžku a zíral do stropu. Nemohl usnout. Svíčku na nočním stolku sfoukl už skoro před hodinou, ale navzdory těžkým víčkům a únavě, kterou cítil v rozbolavělých kostech, k němu spánek stále nepřicházel. Z chodby do místnosti pronikaly paprsky kalného světla a v nich rozeznával známé tvary a stíny své ložnice. Emma trvala na tom, aby si sem do hradu přivezli svůj nábytek z Kahalimaru. Gawainovi na tom nezáleželo; účet za dopravu platil Viktor. Ne že by si něco z toho vybral on. Nikdy neměl čas ani chuť vypěstovat si cit pro domácnost. Velkou část života prožil jako voják a většinu z toho na pochodu. Jeho pobyt v Kahalimaru byl nejdelším obdobím, které strávil na jednom místě. Čtyři nekonečné roky... Tak dlouho čekal, až skončí, jen aby pak zjistil, že to, co přišlo po nich, je ještě horší.
Pokusil se přesunout do jiné, pohodlnější polohy. Emma, která spala vedle něj, se zavrtěla a on okamžitě strnul. Nechtěl ji probudit. Léta ve vyhnanství pro ni byla těžká. Žila pro klevety, přátelství a drobné intriky vyšší společnosti, a toho si v Redhartu mimo Půlnoc příliš neužila. Taková byla už na Lesním hradě... Gawain se zamračil do tmy, jak staré hořkosti na okamžik hrozily vyplout na povrch, ale potlačil je. Teď byl v dobrém i zlém sir Gawain z Redhartu a minulost ať zůstane minulostí. Gawain ležel velice tiše vedle své ženy, aniž se jí dotýkal, protože bez ohledu na to, kde byli, stále mezi nimi něco bylo.
„Co se děje, Gawaine?" zeptala se Emma tiše.
„Omlouvám se. Nechtěl jsem tě probudit."
„Neprobudil jsi mě. Nejsi jediný, kdo v poslední době nemůže usnout."

Gawain se shovívavě usmál do tmy. „Podle toho, co jsi říkala, ty nespíš nikdy."
„Nespím. Nikdy jsem nespala. Noc, kdy se mi podaří usnout alespoň na jednu dvě hodiny, je pro mne dobrá noc. Ale já jsem na to zvyklá a ty ne. Tak co se děje?"
„Nic zvláštního. Jen... různé věci. Spi, miláčku. Zítra nás čeká rušný den."
Chvíli vedle sebe leželi mlčky. Z dálky slyšeli střídání noční hlídky. Gawain se usmál a trochu se uvolnil. Bylo na tom něco uklidňujícího, dokonce útulného, ležet v teplé měkké posteli a naslouchat zvukům kroků pochodujících mužů, jejichž povinností bylo zajistit, aby váš spánek byl klidný a nerušený. Gawain tohle dokázal ocenit. Svého času si pochodování sem a tam v mrazu na hlídce užil víc než poctivý díl.
„Vzpomínáš si na postel, kterou jsme měli na Lesním hradě?" zeptala se Emma zasněně. „Milovala jsem ji."
Gawain zabručel: „Zatracená ohavná nestvůrnost. Příliš velká a rozvrzala se, sotva se člověk pohnul."
„Ale byla tak pohodlná... do jejích matrací ses mohl zabořit. A ten nábytek, který jsme tam měli: tohle jsou také docela hezké kousky, ale s těmi, co jsme mívali, se vůbec nedají srovnat. Jenomže to tady platí o všem."
„S tím se budeš muset smířit, drahá," odsekl Gawain popuzeně. „Do Lesního království se vrátit nemůžeme."
„Mohli bychom," opáčila Emma. „Jednou."
„Ne, nemohli! Zpátky se vrátit nemůžeme!" Gawain začal na posteli vstávat, pak si to ale rozmyslel a zase si lehl. O tohle už se hádali mnohokrát a křičet na sebe všechno jen zhoršovalo, „Emmo, po tom, co se stalo, se do Lesního hradu už nikdy vrátit nemůžeme. Pověsili by nás."
„Chtěla jsem jen pomoct," namítla Emma. „Nemůžu za to, že se mi to vymklo z rukou."
Hněv, který v sobě Gawain dlouhá léta potlačoval, náhle vyrazil na povrch a on konečně položil otázku, kterou si slíbil, že nikdy nevysloví. „Proč jsi ho zabila, Emmo? Proč jsi ho musela zabít?"
„Byl to tvůj sok, Gawaine. Stál ti v cestě. Aby ses ty mohl dostat ke dvoru, musel on zemřít."
„Ale podezření přece muselo padnout na nás. A mně nikdy nešlo o jeho postavení. Byl jsem spokojený s tím, co jsem měl."
„Nikdy jsi nebyl dost ctižádostivý, Gawaine. Proto jsem já musela být za nás za oba. S odstupem let je mi jasné, že zabít ho byla chyba. Ale byl to tak důmyslný plán a povedl by se, kdybychom nebyli zrazeni." Sáhla pod přikrývku a vzala ho za ruku. Jejich prsty se propletly. „A ty jsi vzal vinu na sebe, Gawaine. Nikdy ti to nezapomenu. Vzdal ses svého postavení a své cti, abys mne zachránil. Která jiná žena kdy byla milována tak jako já?"
„Nic jiného mi nezbývalo," odpověděl Gawain, a pokud v jeho hlase zaznínval unavený podtón, Emma jej neslyšela. Gawain jí konejšivě stiskl ruku. „Spi, lásko."
Stulila se vedle něj, ruku položenou na jeho rameni, a její pomalé oddychování se postupně prohloubilo. Když usnula, Gawain dál ležel bez hnutí vedle ní a upíral oči do tmy. Král Jan mu důvěřoval, pasoval ho na rytíře, miloval ho jako vlastního syna. Gawain si vážil toho, že je rytířem Lesa, a byl v té pozici naprosto spokojený. Pak se všechno zhroutilo a během několika měsíců se musel vzdát všeho, na čem mu záleželo, aby zachránil svou ženu. Možná že nejsmutnější pravda z toho všeho byla, že si v hloubi duše, kde na tom doopravdy záleží, už nebyl jist, jestli ji ještě miluje. Tajil to před ní, jak nejlépe uměl. Když pro nic jiného, tak z pocitu provinilosti, že ji nemiluje tak, jak ona milovala jeho. Udělala jsem to pro tebe, Gawaine.
Já vím, Emmo. Já vím.
Jordan se probíral ze spánku pomalu a neochotně, ale naléhavému hlasu a tahání za ruku se nedalo odolat. Posadil se na posteli a pokusil se rozlepit oči. Svíce pořád ještě hořely, ale zbývaly z nich už jen pouhé pahýlky. Musel spát nejméně tři nebo čtyři hodiny, jenže měl pocit, že to bylo mnohem méně. V hlavě mu hučelo a v ústech cítil pachuť, jako by mu v nich někdo umřel. Zívl, protáhl se a poškrábal se na žebrech. Strašně nerad spal v šatech.
„No dobře," zabručel otráveně. „Už jsem vzhůru. Co se děje tak důležitého?"
Rozhlédl se aby se podíval, kdo ho vyrušil ze zaslouženého odpočinku, a vzápětí vytřeštil oči, když zjistil, že se dívá do obličeje ducha Malého Geordieho. Chlapcův obličej byl zkřivený strachem a obavami a oběma rukama Jordana usilovně tahal za ruku. Jordana napadlo, že by se měl vlastně vyděsit, když ho tak časně ráno probudil duch, ale výraz v chlapcově obličeji jej přesvědčil, že situace je opravdu vážná. Geordie byl zjevně vyděšený za ně za oba.
„Co se děje, Geordie?" zeptal se přívětivě. „Proč ses sem vrátil?"
„Musíš jí pomoct! Umře, jestli jí někdo nepomůže!"
„A kdo? Kdo umře? Zpomal, chlapče - slibuji, že ti pomůžu. A teď mi řekni, komu hrozí nebezpečí."
„Kate Taggertové, majordomě." Chlapcův hlas zněl přiškrceně, jako by se měl každou chvíli rozplakat, ale ovládl se a pokračoval. „Šla s Damonem Kordem a matkou Donnou do západního křídla a tam se dějí příšerné věci. Neskutečno se osvobodilo. Vymklo se kontrole, a když hned něco neuděláš, všichni tam umřou!"
Jordan seskočil z postele, připjal si opasek s mečem a rozběhl se ke dveřím ložnice. Nebyl si jistý, o čem Geordie vlastně mluví, ale poznal opravdový strach. Majordoma na něj ve velké síni udělala ten nejlepší dojem, a jestli se dostala do nějakých potíží, chtěl jí pomoci. Rychle proběhl hlavní komnatou a otevřel dveře na chodbu. Potěšilo ho, že stráže už jsou zase ve službě. Potřeboval je.
„Sežeňte co nejrychleji hraběte Roderika a sira Gawaina. Ať sem přijdou. A hoďte sebou!"
Oba muži se na sebe podívali a pak si jeden z nich odkašlal. „Se vší úctou. Vaše Výsosti, skutečně si nemyslím, že by se hrabě nechal vyrušit v tak časnou ranní hodinu. A dostali jsme výslovný rozkaz zůstat za všech okolností před vašimi dveřmi."
Jordan přistoupil těsně ke strážnému, nasadil svůj nejpřísnější výraz a zavrčel: „Okamžitě splň rozkaz, vojáku, nebo přísahám, že tě na místě usmažím." Pozvedl jednu ruku, jako by se chystal čarovat, ale muž na nic nečekal, otočil se a pelášil pryč. Jordan se otočil k druhému strážnému, ale ten už běžel za prvním.
Být princem má svoje výhody, pomyslel si Jordan trpce. Zvlášť když jsou všichni přesvědčení, že jsi napůl blázen.

Ohlédl se po Malém Geordiem, který postával za ním. „Proč jsi přišel pro pomoc zrovna za mnou, chlapče? Vždyť majordomu ani pořádně neznám."
„Protože jsi na mě byl hodný," odpověděl duch stísněným hláskem. „Bavil ses se mnou. Většina lidí je příliš hloupá. Vůbec se mnou nechtějí mluvit. Kate se mnou mluví vždycky, ale ona je jiná. Ona se mnou kamarádí už dlouho. Zato většina ostatních mě vůbec nechce vidět. Snažím se k nim být přátelský, jenomže oni obvykle hned ječí a utíkají. Nevíš, proč se se mnou nechtějí kamarádit?"
Jordan se zadíval do chlapcových důvěřivých očí a jen s vypětím všech sil nedal najevo, jak je mu ho líto. Ten ubožák ani neví, že je mrtvý a že maminka, kterou pořád hledá, je už několik set let v hrobě. A Jordan věděl, že i kdyby mu to dokázal vysvětlit, Geordie by mu nejspíš neporozuměl. Jak by mohl chlapec jeho věku pochopit, co se s ním stalo? Uvažoval, co mu má odpovědět na jeho otázku, když je naštěstí vyrušil zvuk běžících nohou. Vzhlédl a uviděl, že jeden ze strážných přivádí sira Gawaina. Rytíř vypadal, jako by se oblékal ve spěchu, ale sekeru držel v ruce. Když uviděl Jordana zjevně nezraněného, ustaraný výraz z jeho obličeje částečně zmizel a místo toho se na něj zamračil.
„Doufám, že je to něco opravdu důležitého," zavrčel, když dorazil k Jordanovi a zastavil se. „Máš štěstí, že jsem už vstával, když ten chlap dorazil. Na celém hradě byl vyhlášen všeobecný poplach, ale zatím se mi nepodařilo najít nikoho, kdo by mi vysvětlil, proč."
„Tak ti to řeknu já," odpověděl Jordan. „V západním křídle se osvobodilo neskutečno a všechno se tam teď řítí do pekel. Majordoma je tam uvnitř a má potíže. Když rychle něco neuděláme, je s ní konec. Nějaké návrhy?"
„Ano," řekl Gawain. „Zajdeme tam a vytáhneme ji odtamtud."
„Bál jsem se, že řekneš něco takového."
Gawain si ho podezíravě změřil. „A jak vůbec víš, co se děje?"
Jordan kývl hlavou k chlapci, který stál vedle něj. „Pověděl mi to Malý Geordie."
Rytíř se podíval na malého ducha, který se na něj ostýchavě usmál, pak se přitiskl k Jordanově ruce a napůl se za něj schoval. Gawain pomalu přikývl.
„Máte dar získávat si přátele, Vaše Výsosti," řekl suše. „Jestliže to říkal Geordie, pak je to určitě pravda. Raději bychom sebou měli hodit."
„Nikdo nikam nepůjde!" zvolal hrabě Roderik, který běžel chodbou směrem k nim. Na sobě měl hedvábný župan se zlatým a stříbrným lemováním a perleťovými knoflíky. Když Jordan viděl podobný župan naposled, jeho vlastník provozoval bordel v Hubu. V koutku úst mu zahrál úsměv, který však okamžitě zmizel, když se Roderik zastavil přímo před ním. „To by stačilo, Vaše Výsosti. Víte, že byste tak časně neměl vycházet ven. Noční vzduch vám nedělá dobře. Teď se vraťte do svých komnat a zůstaňte tam."
„Neskutečno se osvobodilo -" začal Jordan, ale Roderik jej okamžitě přerušil.
„To není vaše starost. Na hradě máme dost lidí, kteří to mají v náplni práce. Vy se jim jen držte z cesty, Viktore. Myslel jsem, že jsme se dohodli jasně, že nebudete vycházet z pokoje, když u toho nebudu. Gawaine, doprovoďte Jeho Výsost do ložnice a uložte ho do postele."
Jordan se podíval na sira Gawaina a pozvedl obočí. Gawain se mu uklonil. „Očekávám vaše rozkazy, sire."
„Tak jdeme."
„To by stačilo!" Roderik o krok postoupil, takže se jeho nos skoro dotýkal Jordanova. „Zapomínáš se," zavrčel tak tiše, že stráže nemohly nic slyšet. „Teď udělej, co jsem ti řekl. Mám dost magie, abych tě srazil na místě, když to bude nutné, nebo mohu přikázat strážím, aby tě popadly a strčily zpátky do ložnice. Takže, Vaše Výsosti, vrátil byste se laskavě do svých komnat, nebo vám mám pomoct?"
Jordan se zlověstně usmál. „Připadá mi, že jsi nepochopil, v jaké jsi situaci, Roderiku. Stráže, odveďte hraběte do jeho komnat a uložte ho do postele."
Oba muži se chopili Roderika a pozpátku ho odtáhli z dohledu. Roderik byl tak překvapený, že jediné, na co se zmohl, byly nadávky a kletby. Jordan s Gawainem se na sebe usmáli. Vtom Jordana něco dloublo do kolena. Když se podíval dolů, zjistil, že pes si vybral právě tento okamžik, aby se znovu objevil.
„Ten je nádherný!" zvolal Geordie vzrušeně. „Je tvůj, Viktore?" Poklekl a objal psa kolem krku. Pes začal vrtět ocasem a olizovat malému duchovi obličej.
Gawain se podíval na Jordana. „Kde jste ho vzal?"
„Dostal jsem ho s komnatami," odpověděl Jordan.
Geordie se neochotně přestal mazlit se psem a naléhavě upřel oči na Jordana. „Prosím, pojďme už, nebo bude příliš pozdě a majordoma umře! Prosím!"
„Veď nás, chlapče," řekl sir Gawain. Malý Geordie se rozběhl chodbou a bloodhound se mu držel v patách. Jordan s Gawainem je následovali. Západní křídlo se ukázalo být mnohem blíž, než si Jordan uvědomoval a během několika minut se dostali dost blízko na to, aby uslyšeli zmatenou kakofonii zvuků oznamující blížící se šílenství. Zpomalili a brzy se ocitli u barikády, jež označovala hranice křídla. Malý Geordie a pes už tam na ně čekali. Na podlaze u barikády byla krev, která částečně ještě zasychala. Z jedné z bočních místností vyšel kapitán hlídky, vytřeštil na Jordana oči, pak se vzpamatoval a rychle mu zasalutoval. Vypadal vyčerpaně a uniformu měl potřísněnou krví, která zjevně nebyla jeho.
„Kapitán Doyle k vašim službám, sire. Neměl jste sem chodit. Je to tu nebezpečné."
„O neskutečnu už vím," ujistil ho Jordan. „Řekli mi, že majordoma je uvnitř."
„To je pravda," odpověděl Doyle pomalu. „Právě šla dovnitř, je to sotva několik minut."
Jordan se zamyšleně podíval na Malého Geordieho. Od chvíle, kdy mu přišel povědět, že je majordoma v nebezpečí, už muselo uběhnout alespoň půl hodiny... Možná že když jste duch, čas vám utíká jinak. Podíval se zpátky na Doyla a sebejistě se usmál.
„Přišli jsme, abychom pomohli, kapitáne. Kolika mužům tu velíte?"

„Čtyřem, z toho dva zranění, ale schopní chůze. Slíbili mi posily, ale bůh ví, kde se zdržely."
Jordan se zamračil a podíval se na sira Gawaina. „Čekat nemůžeme. Podle Geordieho potřebuje Taggertová naši pomoc hned."
„Přece tam nechcete jít, sire," zděsil se Doyle. „Nebyl byste tam nic platný. Dokonce i váš bratr Dominic by měl co dělat, kdyby se měl otevřeně postavit neskutečnu."
„Majordoma je v nebezpečí! Potřebuje nás!"
„Vaše starostlivost vás ctí. Vaše Výsosti, ale už jsme přišli o útočiště a tucet statečných mužů. Tam uvnitř teď zuří smrt."
Jordan se podíval na Gawaina. „Na tom něco je, že?"
„Ale ty jsi mi to slíbil!" Malý Geordie se vyčítavě podíval na Jordana a ten si smutně povzdechl.
„Ano," řekl. „Slíbil jsem. Pojďme, Gawaine."
Přelezl barikádu a Gawain ho následoval. Barikáda se pod jejich váhou nebezpečně nahnula a Jordana napadlo, jak dlouho by asi vydržela, kdyby se něco ošklivého rozhodlo opustit západní křídlo. Když na druhé straně slézal, poněkud ho překvapilo, že Malý Geordie a pes tam na ně už čekají. Rozhodl se ale, že se nebude vyptávat. Zdá se, že být duchem s sebou nese i jisté výhody. Pak ho něco napadlo a obrátil se k siru Gawainovi, který právě slézal z barikády.
„Může Geordiemu něco z toho, co je v západním křídle, ublížit?" zeptal se šeptem.
„Nevím jak," odpověděl Gawain stejně tiše. „Je už přece mrtvý."
Jordan vykročil vpřed. Teprve nyní jej napadlo, že vlastně neví, co bude dělat, až majordomu najde. Koneckonců viděl, co dokázala ve velké síni, a jeho meč a kejklířské triky těžko budou něco platné tam, kde ona selhala. V duchu pokrčil rameny. Bude prostě muset improvizovat.
A pak dorazili na hranici neskutečna a strnuli.
Chodba se otevírala do temného lesa, který prosvětlovala jen mihotavá smaragdově zelená světélka poletující ve vzduchu. Kmeny stromů byly pokroucené, rýhy v jejich kůře vytvářely příšerné tváře, které na něj hleděly vidoucíma očima. Na zemi se hemžil hmyz velký jako Jordanova ruka po tisících, až vytvářel odporný živý koberec. Mezi stromy proběhl muž v potrhané kroužkové zbroji a bezhlesně křičel hrůzou. Vzápětí jej dostihl mohutný poryv větru a serval mu maso z kostí. Muž byl mrtvý dříve, než se Jordan vůbec stačil odvrátit.
„A to jsme teprve na okraji," poznamenal Gawain klidně. „Čím hlouběji půjdeme, tím to bude horší. Drž se těsně vedle mě."
Potěžkal sekeru, kterou mu kdysi daroval velemág, a vykročil vpřed. Runy na její železné hlavici začaly zářit. Hmyz mu hlasitě křupal pod nohama; někteří jedinci se mu po nich pokoušeli vyšplhat nahoru a zuřivě přitom mávali tykadly. Gawain je ignoroval a kopáním odstraňoval z cesty brouky, kteří nebyli dost rychlí, aby včas utekli. Jordan tasil meč a spěchal za rytířem, ústa zkřivená odporem. Hmyz vždycky nesnášel. Zprvu se pokoušel vyhýbat jeho největším koncentracím, ale bylo jich tam příliš mnoho. Malý Geordie a pes běželi za nimi. Jordan si toho nevšiml, ale před malým duchem hmyz zběsile prchal na všechny strany.
Gawain se rozmáchl sekerou proti stromu, který jim stál v cestě. Z jeho kůry vytryskla krev a větve se zuřivě rozkývaly. Gawain na to nedbal a porazil ho úplně. Větve ostatních stromů po něm začaly natahovat prsty z pichlavých větviček. Rytíř nezaváhal ani na okamžik a pustil se do nich sekerou. Kdysi se svým bratrem Vivianem udržel Růžovou věž proti celé armádě a na světě nebylo mnoho věcí, které by ho teď dokázaly vyděsit. Jordan se mu držel se svým mečem v patách a les je nedokázal zastavit. A pak, mezi dvěma kroky, les náhle skončil a vystřídalo ho šílenství.
Nyní už se nacházeli hluboko v západním křídle a neskutečno odhodilo svou masku. Znovu kolem sebe měli chodbu, ale její zdi teď tvořily nelidské obličeje, které mizely, když na ně pohlédli přímo, ale na okrajích zorného pole se pitvořily a vrčely na ně. V podlaze byly díry spadající do bezedné hloubky. Strop se zdál být míle vysoko a jeho podrobnosti byly rozmazané vzdáleností. A tam, uprostřed chodby, zápasil Damon Kord s nestvůrami jako ze zlého snu, které ho obklopily a snažily se ho strhnout na zem. Šaty měl potrhané a zbrocené vlastní i jejich krví. Svým palcátem se oháněl s nelidskou silou, ale příšer bylo příliš mnoho a zdálo se, že jim musí podlehnout.
Sir Gawain zařval válečný pokřik Lesního království a vrhl se mezi obludy. Jeho sekera se bleskově mihla vzduchem a zaťala se do nestvůrné bytosti, která zaječela bolestí a zoufalstvím a pak se rozplynula. Něco s tlamou plnou špičatých zubů mu chňaplo po ruce, ale Gawain se prudce otočil a sekl to do prsou. Síla nárazu ho málem povalila, ale pak obluda zmizela s tichým třesknutím vzduchu, jenž zaplnil prostor po ní. Gawain se bojovně zašklebil. Zdálo se, že ničivá magie sekery fungovala dokonale. Sevřel ji pevněji a znovu se rozpřáhl. Runy na ocelové hlavici sekery zaplály stříbrným ohněm.
Jordan dělal, co mohl, aby Gawainovi kryl záda, ale stěží se mu dařilo vzdorovat tlaku nelidských stvůr. Damon Kord se vyprostil zpod hromady netvorů a roztočil palcát nad hlavou. Z rány na hlavě mu prýštila krev, která měnila jeho obličej v ohyzdnou karmínovou masku. Po stěně přeběhlo něco plazivého s příliš mnoha nohama a šíleným ženským obličejem a zaútočilo to na Malého Geordieho. Jordan obludu viděl, ale na to, aby se k ní dostal dřív než ona k chlapci, už neměl dost času. Pak se ale Geordie otočil a vzhlédl. Zamračil se a stvůra padla mrtvá k zemi.
Ještě že jsem se rozhodl mu pomoci, pomyslel si Jordan.
Neskutečné stvůry náhle pustily svou kořist a rozprchly se do chodeb, měníce v běhu podobu. Jordan s Gawainem stáli vedle sebe v prázdné chodbě a lapali po dechu. Damon Kord otočil palcát hlavicí nahoru a vyčerpaně se o něj opřel.
„Děkuji vám za pomoc. O moc déle bych už nevydržel." Uznale se podíval na Gawainovu zkrvavenou sekeru. „To je pořádná sekera, jen co je pravda," poznamenal. Pak uviděl psa a pozvedl obočí. „Ačkoliv nemyslím, že je teď nejvhodnější doba na venčení psa."

Jordan se podíval na Kordovykrví potřísněné šaty a zamračil se. „Jsi v pořádku? Nepotřebuješ ranhojiče?"
Kord zavrtěl hlavou. „Přežiju to. Podívejte se, Vaše Výsosti, vážně jsem vám vděčný za pomoc, ale tady zůstat nemůžeme. Majordoma a matka Donna šly napřed a mají potíže. Musíte je z toho dostat. Já nemůžu. Nemůžu dělat nic než vám krýt záda."
Sir Gawain krátce přikývl a vyrazil. Ze sekery mu stále ještě kapala krev. Malý Geordie spěchal za ním a bloodhound se mu držel po boku. Jordan chvíli počkal, aby před další cestou popadl dech, a proto jako jediný viděl, co se stalo se psem. Ten vesele poskakoval vedle chlapce, když tu se ze zdi chodby vymrštilo dlouhé bradavičnaté chapadlo a popadlo ho. Jordan otevřel ústa, aby ho varoval, ale pak uviděl, jak chapadlo psem prošlo, jako by tam vůbec nebyl, a zarazil se. Chapadlo to zkusilo ještě jednou a znovu bezúspěšně. Pes vesele odběhl a chapadlo se stáhlo zpátky do zdi. Teprve teď Jordan sklapl ústa.
Je to duch. Další zatracený duch. Není divu, že se objevuje a zase mizí...
Krátce pohlédl na Korda, ale ten nevypadal, že viděl něco neobvyklého. Jordan zavrtěl hlavou a rozběhl se za ostatními. Vždycky slýchal, že se Půlnoc duchy jen hemží, a teď to vypadalo, že historky vůbec nepřeháněly. Brzy dohnal sira Gawaina a společně se vydali hlouběji do nitra neskutečna. Kord šel pomalu za nimi, mlčky a zamračeně. Chodba kolem nich se neustále měnila, ale přestože byli obklopeni stvůrami jako ze zlého snu, žádná z nich se k malé skupince nepřiblížila. Zdálo se, že se zprávy o sekeře sira Gawaina šířily rychle.
Přesto Jordan nepolevoval v ostražitosti. Západní křídlo na něj působilo silně znepokojivě a nebylo to jen kvůli jeho stálým proměnám. Sama povaha světa se tu zdála být nějak jiná, jako by tu všechny známé vztahy, jako ten mezi příčinou a následkem, už neplatily nebo alespoň nebyly konstantní. Člověk se nemohl spolehnout, že vlevo a vpravo, nahoře a dole pořád ještě znamená totéž co dřív. Drobné každodenní jistoty, na kterých je založen skutečný svět, si náhle protiřečily a mátly. Čas jako by chvíli plynul pomaleji a líněji a pak náhle zrychlil. Jordan ještě nikdy v životě neměl takový strach. Bylo to, jako by se probudil z nejhorší noční můry a zjistil, že v ní zůstal uvězněný a nemůže ven. Samozřejmě se mohl otočit a dát se na útěk. Mohl se vrátit, odkud přišel, a uniknout tomu šílenství. Bylo to to nejrozumnější, co mohl udělat. Přesto o tom uvažoval jen vteřinu nebo dvě a pak to zavrhl. Neuteče. Měl svou pýchu a svou důstojnost... a svou čest. Slíbil Malému Geordiemu, že půjde s ním. A Catriona Taggertová potřebovala jeho pomoc.
Svět se náhle opět změnil. Chodba kolem něj zavířila a pak znehybněla. Jordan překvapeně zamrkal a uviděl, že jejich malá skupinka teď stojí v malém kruhu reality spolu s majordomou a matkou Donnou. Útočiště byla ve tváři sinalá a chvěla se únavou. Taggertová seděla zády ke zdi a v klíně si chovala poraněnou ruku. Štít už neměla, ale v pravici jí stále zářil plamenný meč. Obě ženy pozdravily své zachránce němým kývnutím - na to, aby se divily, byly příliš vyčerpané.
„Přišli jsme vám pomoct," řekl Jordan prostě.
„Trochu pozdě," odpověděla Taggertová, „ale to neznamená, že vás nevidíme rády."
„Tam někde musí být brána," řekla matka Donna. „Vím to. Abychom zastavili neskutečno, je třeba ji zničit. Majordoma a já jsme udělaly, co bylo v našich silách. Teď je to na vás. Tvoje sekera ukrývá moc, Gawaine - cítím to. S ní a božím požehnáním byste mohli přežít dost dlouho, abyste se dostali k bráně."
„Takže to vypadá, že jsem byl zase vybrán jako dobrovolník," opáčil sir Gawain.
„A já také," dodal Jordan. Gawain se na něj podíval a Jordan mu pohled oplatil. „Budeš potřebovat někoho, kdo ti bude krýt záda."
„Nemusíš to dělat."
„Ale ano. Musím. Dal jsem Geordiemu své slovo."
Sir Gawain mlčky přikývl. Jordana se zmocnil pocit hrdosti, ale zároveň se mu sevřel žaludek. Hrát hrdinu na jevišti byla jedna věc, ale stát se jím, to bylo něco docela jiného. Nasucho polkl a pak se otočil k Malému Geordiemu a psovi.
„Vy dva zůstaňte tady a dohlédněte na matku Donnu a majordomu. Myslíš, že to dokážete?"
Geordie našpulil rty. „Já chci zůstat s tebou."
„Potřebuji někoho, kdo by dohlédl na dámy," namítl Jordan. „Někoho, na koho se mohu spolehnout."
Geordie se nad tím zamyslel a pak přikývl. „Já je ochráním, Viktore. Slibuji."
Jordan zajel chlapci prsty do vlasů a přátelsky mu je zcuchal, pak se naklonil a pohladil psa. Ten na něj pohlédl smutnýma očima a dychtivě zavrtěl ocasem. Jordan se obrátil k siru Gawainovi a krátce přikývl na znamení, že je připravený. Rytíř pevně sevřel sekeru a pak vystoupil z kruhu reality kolem útočiště zpátky do zlého snu. Jordan jej s mečem v ruce následoval.
Mimo kruh bylo všechno zase změněné. Chodbu osvětlovalo nepřirozeně narudlé světlo sálající z jam ve smolně černé podlaze. Sir Gawain vykročil pomalu vpřed a Jordan šel za ním. Od děr se drželi v uctivé vzdálenosti. Připomínaly jim otevřené tlamy. Stěny byly pokryté mokvajícími vředy a strop teď byl tak nízko, že museli jít v předklonu, aby do něj nenaráželi hlavou. Odněkud nad ním se ozývaly zvuky připomínající chrochtání gigantického vepře. Zněly hladově a nedočkavě. „Už to ví, že přicházíme," prohodil Gawain tiše. „Co vlastně, k čertu, hledáme?" zeptal se Jordan také šeptem. Mluvit nahlas se neodvažoval. Nevěděl, kdo nebo co je poslouchá.
„Ať se propadnu, jestli to vím," opáčil sir Gawain. „Ale až to najdeme, poznáme to. Jestli se tam dostaneme. Mohlo by to být místo nebo osoba, možná dokonce jen nějaký předmět. Je to brána: část reality skrze kterou vstupuje neskutečno do našeho světa. Něco jako útočiště, ale naopak. Může to být cokoliv a kdekoliv. Musíme prostě hledat, dokud to nenajdeme. A pak s tím něco uděláme."
„Co například?" zeptal se Jordan.
„O tom jsem ještě nepřemýšlel," přiznal sir Gawain.
„Skvělé," povzdechl si Jordan. „Prostě skvělé."

Gawain se na něj náhle zašklebil. „Už toho lituješ?"
„To si piš!" odsekl Jordan a také se usmál. „Za koho mě máš - za blázna?"
Postupovali dál chodbou a přitom se snažili dívat na všechny strany současně. Jordan svíral meč tak pevně, až ho z toho rozbolely prsty. Chodba byla zlověstně tichá. Dírami v podlaze probleskovalo světlo. Stále se měnilo, sílilo a slábloa jeho barva přecházela z purpurové po temně karmínovou, která Jordanovi vtíravě připomínala krev. Gawain v tom nepřirozeném světle vypadal jako kráčející mrtvola. To přirovnání zneklidnilo Jordana natolik, že se raději odvrátil. Na chvíli se zastavil, aby nahlédl do jedné z děr, aniž by se příliš přiblížil k jejímu zubatému okraji. Hluboko dole se něco temného a beztvarého převalovalo v moři žhavého magmatu. Bylo to příliš daleko, než aby se dalo odhadnout, jaké to má rozměry, ale těžkopádná pomalost pohybů budila dojem něčeho obrovského. Jordan se rychle odvrátil a rozběhl se, aby dohonil sira Gawaina.
„Brána už nemůže být daleko," zamumlal rytíř spíš sám pro sebe než k Jordanovi. „Neskutečno se ještě nemohlo tolik rozšířit."
„Jak vlastně taková brána vznikne?" zeptal se Jordan. „Měl jsem dojem, že jsou docela vzácné."
„To jsou," přisvědčil sir Gawain. „Když jsem před lety přišel na Půlnoc, trochu jsem se o neskutečno zajímal. Rád vím, co mám proti sobě. Pokud mohu říct, doposud se vyskytly jenom čtyři větší brány a všechny vznikly tak, že se něco pokazilo při provádění Vysoké magie."
„Vysoké magie..." Jordan se nešťastně zamračil. „Na hradě není mnoho lidí, kteří mají takovou moc. Majordoma, přirozeně, ale myslím, že tu můžeme vyloučit. Pak Roderik, ale nevím, co by si mohl myslet, že tím získá. Hrabě William, ale toho asi můžeme vyloučit ze stejného důvodu. Ne, Gawaine, na Půlnoci je jen jeden člověk, který je na něco takového dost šílený, a tím je Dominic."
„Zajímalo mě, jak dlouho ti bude trvat, než na to přijdeš," odpověděl sir Gawain. „Proto míříme právě tímto směrem. Princ Dominic tam má nějaké rezervní komnaty. Vsadím se, že právě tam najdeme bránu."

Z šera na konci chodby se ozývalo hluboké dunění. Zprvu bylo spíše tiché, jako vzdálené burácení hromu, ale jak se blížili, rychle sílilo. Jordan s Gawainem se zastavili a naslouchali. Zvuk však sílil dál a Jordan náhle pochopil, co vlastně slyší. Zděšeně se podíval na Gawaina a uviděl v jeho tváři zděšený výraz pochopení. A pak oba uviděli obrovskou příbojovou vlnu, která se na ně valila chodbou. Dominic proti nim pomocí své vodní magie vyslal tsunami.
„Utíkej!" zaječel Jordan, ale Gawain ho chytil za ruku.
„Není čas!" zařval, aby přehlušil burácení valící se vody. „Postav se za mě!"
Pevně se rozkročil a oběma rukama si přidržel sekeru před sebou. Runy na její hlavici zářily jasněji než slunce. Jordan, který nedokázal myslet na nic jiného, než jak dlouho to asi trvá, než se člověk utopí, se skrčil rytíři za zády. Oceán viděl ve svém životě jen několikrát a nikdy se nenamáhal naučit se plavat. Pevně sevřel meč a přál si, aby v roli Viktora odvedl lepší představení. Teď už se nikdy nedozví, jaký by byl princ. Potom záplava vody dorazila až k nim a narazila do Gawaina, ale vzápětí se rozdělila o jeho sekeru a prohnala se po obou stranách kolem nich. Spršky vody sice promočily rytíře i herce až na kost, ale pořád mohli dýchat a proud je nestrhl. Voda dál burácela kolem nich a svou nesmírnou silou bubnovala do stěn chodby. Nakonec však začala opadat; zuřivost příbojové vlny se vyčerpala. Gawain si hlasitě oddechl a spustil ruce se sekerou.
„To bylo o vlas. Myslím, že tentokrát jsme měli skutečně namále. Jste v pořádku. Vaše Výsosti?"
„Je mi fajn. Vždycky jsem chtěl hrát utopenou krysu." Jordan se pokusil vyždímat si vodu ze šatů, ale brzy tu nevděčnou práci vzdal. „Ta sekera, co ti ji dal velemág - to je vážně něco."
„Vždycky jsem byl téhož názoru. Ale raději pojďme. Ta vlna musela vašeho bratra pořádně vyčerpat, ale není třeba čekat, až se zase vzpamatuje. Jeho komnaty by měly být někde tady."
Gawain se brodil po kotníky ve vodě k zavřeným dveřím vpravo. Jordan ho následoval a přitom uvažoval, jestli voda odteče dírami v podlaze a pokud ano, co se stane, až se setká se žhavou lávou dole. Nakonec dospěl k názoru, že netouží být u toho, až se to stane, a zrychlil, aby dohnal rytíře. Gawain mezitím dorazil ke dveřím, které se na pohled nijak nelišily od ostatních. Zkusil kliku a ta bez odporu povolila. Gawain dveře pootevřel a kliku pustil. Tázavě se podíval na Jordana, který odhodlaně přikývl. Sir Gawain dveře rozkopl a oba vběhli do Dominikových komnat.
Na protější stěně visela lady Elizabeth, přibitá k cihlové zdi za ruce a nohy velkými hřeby. Byla vyvržená; tělo měla rozpárané od krku až po klín, a přesto byla nějakým hrozným způsobem stále živá. Její ústa se tiše pohybovala, ale v očích měla výraz šílenství. Tam, kde dříve mívala břicho, se převalovala podivná světla a barvy.
Brána může být cokoliv.
„Impozantní, není-liž pravda?" řekl Dominic.
Jordan a sir Gawain se prudce otočili. Princ Dominic se rozvaloval v pohodlném polstrovaném křesle a v jedné ruce držel sklenici brandy. Vedle něj stál malý stolek a na něm ležel stříbrný tác s chuťovkami. Vypadalo to, že už tam nějaký čas sedí. Jako obvykle neměl meč ani zbroj, a přesto se tvářil naprosto uvolněně, jako člověk, který má situaci pevně v rukou.
„Ty parchante," vykřikl Jordan. „Jak jsi jí to mohl udělat? Byla to tvoje žena!"
„Jsi ještě sentimentálnější než muž, za kterého se vydáváš," opáčil Dominic pobaveně. „Náš vztah nebyl nikdy založen na lásce, herče. Elizabeth se domnívala, že se přes mne dostane k moci. Nakonec se ukázalo, že je to naopak. Ubohá Elizabeth." Pokynul volnou rukou a Jordanovy a Gawainovy šaty byly najednou zase suché. „Tak. To už je lepší. Nevím, proč se tváříš tak šokovaně, Gawaine. Elizabeth jsi vždycky opovrhoval a ujišťuji tě, že to bylo vzájemné. Nebo že by sis dělal starosti o hrad? Neboj se. Neskutečno ještě není ani zdaleka dost silné, aby se dostalo ven bez mé brány. Jakmile způsobím dostatečný chaos, který potřebuji pro svoje účely, bránu zničím a neskutečno se zase stáhne. Prosté, ale elegantní, není-liž pravda - jako všechny dobré plány."

„Čeho tím chceš dosáhnout?" zeptal se Jordan pomalu.
Uvnitř vřel hněvem, ale prozatím se mu dařilo držet ho na uzdě. „Co je tak důležité, že kvůli tomu musely zahynout stovky lidí ze západního křídla?"
„Jen malý všeobecný zmatek," odpověděl Dominic. „Kterého ovšem moji lidé využijí k tomu, aby obsadili strategická místa na hradě a zlikvidovali Lewisovy lidi. Williamovy stráže budou mít příliš mnoho práce s neskutečnem a pak už pro ně bude příliš pozdě. Než zavřu bránu, mí lidé budou mít hrad plně pod kontrolou a moje vláda bude moci začít."
„Ty si vezmi na starost Dominika," řekl Gawain Jordanovi. Otočil se a pohlédl na bránu. „Já se postarám o tuhle odpornost."
„Bojím se, že to ti těžko mohu dovolit," zasmál se Dominic. Bleskurychle vyskočil z křesla a vykopl Gawainovi sekeru z rukou. „Tak starouši, teď uvidíme, jak jsi dobrý bez magické ochrany."
Gawain vztekle zaklel a vrhl se po Dominikovi s holýma rukama. Princ se jen pousmál a lehce pokynul levou rukou. Gawain zasténal a klesl na kolena. Na čele mu vyrazily kapičky potu, které se brzy slily v potůčky.
„Napadlo tě někdy," prohodil Dominic konverzačním tónem k Jordanovi „jak velké procento lidského těla je tvořené vodou? Vodou, kterou mohu ovládat svou magií? A dokážeš si představit, jak by vypadal člověk, kdyby všechna voda, co v sobě má, najednou zmizela?"
Jordan si spustil z rukávu do dlaně zápalnou kuličku, nehtem z ní sloupl voskovou vrstvičku a hodil ji Dominikovi do obličeje. Princ překvapeně uskočil, ale kulička se mu už rozbila o čelo a otevřela se. Rázem měl obličej v jednom ohni a vlasy se mu vznítily plamenem. Zaječel a začal plameny ubíjet rukama.
Jordan se s mečem v ruce vrhl k bráně. Zastavil se před Elizabeth a pak si uvědomil, že vlastně neví, co dál. Až sem ho zavedl soucit, hněv a touha nebýt považován za zbabělce, ale brána byla svým způsobem mnohem horší než všechno, co viděl na chodbách. Elizabeth by podle všeho měla být dávno mrtvá, ale brána ji udržovala při životě. Moc, která tady působila, vysoko převyšovala Jordanovo chápání. Ještě nikdy v životě neměl takový strach. Dech mu vynechával, nohy se mu třásly a žaludek měl jako na vodě. Nebyl hrdina ani voják - sem vůbec nepatřil. Nasucho polkl a zarputile potřásl hlavou. Vzpomněl si na tsunami a na svou lítost, že neměl příležitost jednat jako skutečný princ. Teď se mu jí dostalo. Všechno, pro co dříve žil, mu najednou už nepřipadalo tak důležité. Nyní záleželo jen na tom, aby zničil bránu dřív, než se neskutečno osvobodí úplně a pozabíjí všechny na hradě. Jordan pozvedl meč a pokusil se uhádnout, kam by měl udeřit. Pořád měl hrozný strach, jenom už mu na ničem nezáleželo.
Převalující se světla v nitru vyvrženého těla hypnoticky přitahovala jeho oči a Jordan měl co dělat, aby se od nich odtrhl. Slyšel, jak Dominic sténá, kleje a válí se po zemi. Pak Jordan vzhlédl a uviděl šílenství v Elizabethiných očích a najednou mu bylo jasné, co musí udělat. Sevřel meč pevněji a ťal Elizabeth do krku. Ostří se zaseklo hluboko do masa a vytryskla krev. Rozmáchl se podruhé a tentokrát hlavu oddělil úplně. Proletěla vzduchem, zaduněla o podlahu a odkutálela se. Její oči ho přitom stále pozorovaly a ústa se bezhlesně otevírala. A pak se z brány místo světla vyvalila krev, v jediném okamžiku se propadla do sebe a byla pryč. Tělo visící na stěně bylo jen mrtvé tělo a jeho hlava ležela nehybně na podlaze. Jordan se odvrátil.
Sir Gawain dřepěl na zemi, bledý a zpocený, ale už zase pevně svíral svou sekeru. Po Jordanově pravici se ozval zvuk běžících nohou, a když se prudce otočil, uviděl Dominika, jak se opírá o zeď u dveří. Plameny se mu podařilo pomocí vyčarované vody uhasit, ale oheň mezitím stačil úplně zpustošit jeho obličej. Polovina vlasů mu shořela a kůži na tváři měl strašlivě popálenou. Ve vzduchu se vznášel pach přiškvařeného masa. Dominic se na Jordana podíval jediným zdravým okem a zvedl třesoucí se ruku v mystickém gestu, ale to už sir Gawain vyskočil a zlověstně napřáhl sekeru. Dominic se zašklebil, až se mu zuby hrozivě zaleskly mezi ožehlými a zčernalými rty: „Za tohle budeš umírat dlouho a pomalu, herče."
Vzduch před Dominikem se rozevřel a pohltil ho. Ozvalo se tiché zapraskání magie a bylo po všem. Jordan a Gawain se v náhle ztichlé chodbě podívali jeden na druhého.
„Tvůj bratr vždycky musí mít poslední slovo," poznamenal Gawain.
Unavené odložili zbraně a Gawain si prohlédl to, co zbylo z lady Elizabeth.
„Ubohé děvče," řekl klidně. „Nikdy jsem ji neměl rád, ale takovou smrt si nezaslouží nikdo."
„Pojďme odsud," řekl Jordan. „Jsem tak unavený, že bych usnul vestoje."
Gawain se smutně pousmál. „Už jsem zapomněl, jak hektický umí život na Půlnoci být. Raději se prospěte, dokud to jde, Vaše Výsosti. Bránu jsme zavřeli, ale je jen otázkou času, kdy neskutečno zesílí natolik, aby se osvobodilo i bez ní. A to ještě nevíme, co mezitím natropili Dominikovi gardisté."
„Copak tady nikdy není klid?" zaúpěl Jordan zoufale. „Už jsem hrál v mordštycích, které byly méně komplikované než tohle."
„Na hradě nebude klid, dokud na trůn neusedne král. Tak tomu tady bylo vždycky. Hrad Půlnoc potřebuje krále. Jakéhokoliv krále." Pomalu se protáhl a potřásl hlavou. Jeho kroužková košile zachřestila, jako by protestovala. „Pojďme. A Jordane... O Elizabethině smrti bych se Viktorovi raději nezmiňoval. Ještě ne. Raději by to nějaký čas mělo zůstat tajemstvím."
Jordan přikývl a společně s Gawainem vyšli z Dominikova pokoje na chodbu. Neskutečno zmizelo a západní křídlo už zase nebylo nic než chladný kámen a teplo pochodní. Vládl tam klid připomínající ticho, které se rozhostí po bouřce. Jordan cítil, jak jeho napjaté svaly zaplavuje pomalá vlna sladké únavy. Věděl však, že je to klamné: za zdánlivým klidem neskutečno stále číhalo na svou příležitost.
Jordan a sir Gawain našli zbytek své skupiny, jak na ně čeká u barikády. Kapitán Doyle a jeho muži pečovali o naprosto vyčerpanou majordomu a matku Donnu, zatímco Kord stál na stráži o kousek dál. Taggertová měla jednu ruku tlustě ovázanou, ale tak zle na tom zase nebyla, protože se zuřivě hádala s Doylem, jestli je, nebo není dost fit, aby se vrátila ke svým povinnostem. Oba toho nechali a vzhlédli, když stráže uviděly Jordana s Gawainem a začaly hlasitě jásat.

Mnoho ochotných rukou pomohlo rozebrat část barikády, aby mohli vracející se hrdinové projít. Malý Geordie a psí duch poskakovali vzrušením, jako by spolu soutěžili, kdo dokáže povykovat hlasitěji. Gawain veškerou pozornost stroze odmítl, ale Jordan byl zase jednou ve svém živlu. Už dávno nezažil takové ovace a měl v úmyslu si je vychutnat, dokud to šlo. Poplácal Doyla po zádech a velkomyslně se usmál na stráže.
„Bránu jsme zničili," řekl hlasitě a zašklebil se na Taggertovou. „Alespoň na čas bys teď měla mít lehčí práci, majordomo."
Taggertová se také zašklebila, vstala a došla k němu. „Zachránil jste mi život, Vaše Výsosti. K čertu, zachránil jste život nám všem. Nevím, co se stalo, zatímco jste byl ve vyhnanství, ale stejně za to děkuji Bohu. Vrátil jste se jako správný a čestný muž, Viktore, a já jsem hrdá, že pod vámi mohu sloužit."
Tasila meč a pozvedla ho v dávné válečnické přísaze věrnosti. Ozvalo se řinčení oceli, jak i ostatní strážní přísahali a pak jeden po druhém poklekli a poklonili se Jordanovi. Kapitáni Doyle a Blood poklekli se svými muži, ve tvářích výraz pýchy a obdivu. Taggertová, Damon Kord a matka Donna si klekli na jedno koleno a sklonili hlavy. Jordana se zmocnil pocit, že se mu věci začínají vymykat z rukou. Podíval se na sira Gawaina, ale ten už klečel také. Když odvrátil hlavu, uviděl Malého Geordieho a psa, kteří na něj upírali pohledy plné bezmezného obdivu. Nasucho polkl a pak zamával rukama.
„Děkuji vám, přátelé. Konal jsem jen svou povinnost. A teď už vstaňte. Prosím."
Vstali, ale výraz obdivu a úcty jim z tváří nezmizel. Jordan znervózněl. Aniž vlastně věděl jak, vzbudil mezi těmi lidmi nadšení, které se hned tak nevytratí, a teď nevěděl, co si s ním počít. Nebyl princ, jen herec, který dělal svou práci. Skoro zoufale se rozhlédl a jeho pohled padl na Geordieho a psa. V hloubi mozku se mu už nějaký čas rodila myšlenka, která konečně dostala tvar.
„Geordie," řekl, „myslím, že už vím, jak najdeme tvou maminku. Víš, co je tohle za psa? Je to bloodhound, pes vyšlechtěný k stopování lidí podle pachu. Jestli máš něco, co tvoje matka používala, myslím, že by nás k ní to chytré zvíře mohlo dovést."
Obličej malého chlapce se rozzářil, pak se vrhl vpřed a objal Jordana kolem pasu. Ten chlapce zvedl a sevřel v náručí, a oči se mu mimovolně zalily slzami. Žádné dítě by nemělo trpět tak, jak Malý Geordie trpcí tolik let. Sir Gawain přistoupil blíž a zdvořile si odkašlal.
„Prosím za prominutí, Vaše Výsosti, ale mohl bych si s vámi promluvit o samotě?"
„Samozřejmě, Gawaine." Jordan postavil chlapce na zem. „Bude to jen chvilička, Geordie, a pak se do toho hned pustíme." Poodešel se sirem Gawainem stranou.
„Jsi si jistý, že víš, co děláš?" zeptal se ho rytíř tiše. „Lady Mary z Fenbrooku je už několik staletí mrtvá a pohřbená. Jak by k ní mohl pes dovést ducha jejího syna?"
„Ten pes je taky mrtvý," odpověděl Jordan. „Je to psí duch."
Sir Gawain se podíval na psa a pak na Jordana. „Jednou se snad naučím neklást žádné otázky. Odpovědi, které na ně dostávám, jsou málokdy příjemné. No dobře. Výsosti. Jestli už jste se rozhodl, ve starém muzeu najdete zlatý medailonek, který kdysi patřil lady Mary. Je to tady v západním křídle, jen o několik chodeb dál. Na dveřích je cedulka, takže to nemůžete minout."
Jordan poděkoval úklonou, rozloučil se s ostatními a spolu se psem a Malým Geordiem zamířili naznačeným směrem. Oba duchové herci stěží stačili. Jordan byl rád, že se Gawain nenabídl, že ho doprovodí. Jistým zvláštním způsobem to považoval za soukromou záležitost mezi sebou a oběma duchy. Pomohli mu, když je potřeboval; nyní bylo na něm, aby pomohl jim. Možná proto, že chtěl sám sobě dokázat, že stojí za Geordieho důvěru. Nenápadně pohlédl na malého chlapce a psa, kteří šlapali vedle něho. Hoch měl rozcuchané vlasy a špínu na obličeji a pes línal. Nebylo snadné uvěřit, že jsou oba mrtví a že to, co mu teď kráčí po boku, jsou jen zhmotnělé vzpomínky. Jordan se zadíval na Malého Geordieho. Tolik let strávil hledáním matky, která byla dávno mrtvá. Tolik let se toulal ponurými kamennými chodbami, snažil se nalézt někoho - kohokoliv - kdo by si s ním popovídal, místo aby před ním vyděšeně prchal. Jordanovi se sevřelo srdce a v duchu si přísahal, že pokud to bude jen trochu možné, postará se, aby se chlapec se svou matkou setkal co nejdříve. Ještě jednou se na oba duchy podíval a pak už hleděl jen přímo před sebe.
Zajímalo by mě, jak zemřeli...

Staré muzeum našli rychle a Jordan se zamračil. Mosazná tabulka na dveřích vypadala, jako by ji nikdo nevyleštil už celé roky. Dveře při otvírání hlasitě zaskřípaly a místnost za nimi byla tichá a temná. Jordan vytáhl z nejbližšího kruhu na stěně pochodeň a vešel dovnitř. Muzeum byla velká, prostorná a zaprášená místnost. Všechny čtyři stěny lemovaly police s knihami. Koberec byl pod nohama suchý a tvrdý a špinavá okna vypadala, jako by je nikdo už dávno neotevřel. Jordan sice nevěděl, jak vypadá nové muzeum, ale tohle staré zjevně nikdo už dlouho nenavštívil. Zájem populace hradu o minulost patrně víc než dostatečně uspokojovali všudypřítomní duchové.
Uprostřed místnosti stál prostý velký stůl a na něm leželo množství nejrůznějších exponátů ve skleněných vitrínkách. Jordan přistoupil blíž, aby si je prohlédl. Malý Geordie a pes pobíhali kolem něj. Chlapec si všechno nadšeně prohlížel, ale nezdálo se, že by se o některý předmět zajímal víc než o ostatní. Pes v prachu kýchal. Jordan shledal představu kýchajícího ducha poněkud znepokojivou. Soustředil se na exponáty před sebou a rukávem pečlivě setřel prach z jedné vitríny. Bylo v ní několik uřezaných a pečlivě vypreparovaných lidských rukou. Drobný rukopis na tabulce umístěné ve spodní části vitríny říkal, že je to Roccova zhouba. Jordan pokrčil rameny. To jméno mu nic neříkalo. V další vitríně byl zdobený stříbrný pohár doslova pokrytý polodrahokamy. Jordana začaly svědit prsty, jen se na něj podíval. Nakonec se přinutil odtrhnout od něj oči a podívat se na tabulku. Sebastianův pohár. Zavrtěl hlavou; ani tohle jméno mu nic neříkalo. Ve vitríně vedle byla úzká stříbrná dýka, jejíž jílec pokrýval reliéf s vyleptanými runami, příliš malými, než aby se daly přečíst neozbrojeným okem. Na tabulce stálo prostě: Dýka vévody Starlighta.

Jordan zalapal po dechu. Ostatní exponáty nepoznával, ale tohle... legendární vévoda Starlight založil asi před šesti sty lety Hillsdown. Děti se o něm učily ve školách a vládcové Hillsdownu se na počest tohoto slavného muže dál nechali nazývat vévody místo králi. A tady byla jeho dýka. Jeho dýka.
Stála by celé jmění... Jordan potřásl hlavou a přesunul se dál. Nic než medailonek si odnést netroufal. Příliš mnoho lidí ví, že sem šel. Naneštěstí.
V další vitrínce byl prostý zlatý medailonek na zlatém řetězu. Jordan si ho dlouho prohlížel, než se podíval na tabulku. Stálo na ní jen Medailon lady Mary. Jordan zastrčil pochodeň do nejbližšího kruhu a opatrně zvedl skleněné víko. Zprvu je vůbec nemohl odtrhnout, ale pak s tichým zasyčením povolilo. Jordan jej odložil stranou, pak vzal medailon s řetězem. Spíš cítil, než viděl, jak se Malý Geordie za ním vytahuje na špičky, ale oči měl jen pro medailon.
Byl velice lehký a jakmile Jordan našel skryté pérko, otevřel se bez problémů. Uvnitř byly dvě miniaturní podobizny. Ta vlevo zobrazovala malého chlapce s jemnými rysy a slámově žlutými vlasy. Vpravo pak byl portrét půvabné mladé ženy. Měla dlouhé světlé vlasy, které jí v loknách a prstýnkách spadaly na holá ramena. Její vysoké lícní kosti a světle modré oči jí dodávaly trochu chladný výraz, ale usmívala se mile a vroucně. Lady Mary z Fenbrooku, už dvě stě let mrtvá a pohřbená. Jordan se zhluboka nadechl, otočil se a dřepl si před Malým Geordiem. Pak mu ukázal otevřený medailonek na dlani.
„To jsem já!" zvolal chlapec, když se podíval na podobiznu vlevo. V očích se mu objevil výraz naprostého úžasu.
„Poznáváš tu ženu?" zeptal se Jordan.
„To je moje maminka," odpověděl Geordie. „Říkal jsem ti, že je moc hezká." Váhavě natáhl ruku, jako by se chtěl medailonku dotknout, ale pak ucukl a jen se na něj díval. „Maminko," řekl tiše. „Hledal jsem tě tak dlouho."
Jordanovi znovu zvlhly oči slzami, ale ovládl se. Pro hocha by nebylo dobré, kdyby jej viděl rozrušeného. Rychle se vysmrkal a pak se rozhlédl po psovi. Mimovolně sebou trhl, když zjistil, že zvíře se mezitím přesunulo na druhou stranu, než kde ho očekával. Narovnal se, přistoupil k němu a přidržel mu medailonek před nosem. Pes ho důkladně očichal. Jordan se na něj podíval a pes mu pohled svýma starýma, moudrýma očima opětoval.
„Musíme najít maminku Malého Geordieho," řekl Jordan pomalu, aniž věděl, jestli a nakolik mu pes rozumí. Něco na tom psím duchovi mu však říkalo, že rozumí velice dobře. Bloodhound pohlédl nejprve na Jordana, pak na chlapce a nakonec se zvedl a zavětřil. Několikrát zavrtěl ocasem a vyrazil k otevřeným dveřím. Geordie se rozběhl za ním, zatímco Jordan dal nejprve medailon zpátky do vitríny a teprve pak oba duchy následoval.
Pes bez nejmenšího zaváhání proběhl dvěma chodbami a nedíval se přitom nalevo ani napravo. Hlavu držel vysoko a v jeho smutných očích se zračila klidná jistota. Malý Geordie se držel těsně za ním, oči upřené na psa. Pak zvíře zahnulo do jedné boční chodby, proběhlo úzkým průchodem a znovu odbočilo. Jeho neochvějná jistota byla sama o sobě dost strašidelná a Jordanovi z toho naskočila husí kůže. Pes je vedl stále dál chodbami, průchody, po točitých schodištích a nespočetnými dveřmi. Po celou tu dobu nezaváhal ani na chviličku a zastavoval se, jen když potřeboval, aby mu Jordan otevřel. Běžel stále hlouběji do nitra hradu, po stopě, kterou dokázal zachytit jenom on.
Náhle cesta končila u holé zdi, která uzavírala opuštěnou chodbu. Pes očichal zasedlou omítku, několikrát zahrabal tlapami a pak se obrátil s pohledem upřeným na Jordana. Jordan se lítostivě podíval na Malého Geordieho. Co mu jen říct? Došli tak daleko a pro nic za nic... Pes ztratil stopu. Jestli ji vůbec měl. Povzdechl si a bezmocně pohlédl na holou zeď. Koneckonců, šance byla pramalá a vlastně ho ani nepřekvapovalo, že to dopadlo takhle. Jenom mu vadilo, že zklamal chlapcovy naděje... Co mu má říct? Že si vybral špatného člověka? Jordan se náhle zamračil. Všiml si něčeho zvláštního. Předklonil se a začal si omítku prohlížet zblízka. Po chvíli rozeznal vlasové obrysy skrytých dveří.
Z boty vytáhl dýku, obrátil ji v dlani a jílcem silně udeřil do omítky. Několik vloček ztvrdlého vápna odpadlo a pod nimi se objevila štěrbina na obvodu zamaskovaných dveří. Jordan tiše zaklel. Klika byla dávno pryč a dveře samotné byly nejspíš zamčené, nemluvě o tom, že za ta léta musely doslova srůst se zárubní. Otevřít je nebude snadná práce. Hodil by se tak půltucet mužů se sochory a sekerami... Otočil se k Malému Geordiemu, který trpělivě čekal vedle něj.
„Bojím se, že dál to nepůjde, Geordie. Ty dveře byly zakryty omítkou a pak se na ně nejspíš zapomnělo. Nedokážuje otevřít. Musíme se sem vrátit někdy jindy, až na to budeme lépe vybaveni."
„Ne," odpověděl Geordie tiše. „To ne." Upřeně se zadíval na zavřené dveře. „Už je to dávno, co jsem tudy šel naposled. Hodně dávno... úplně jsem na ně zapomněl. Ale už jsem si zase vzpomněl."
Omítka hlasitě zapraskala a sesypala se a obrysy dveří najednou byly jasně viditelné. Malý Geordie na ně dál upíral pohled, až začaly skřípat a sténat v zárubni. Dřevo se viditelně chvělo a pak se ozvalo kovové zapraskání, jak prastarý zámek povolil. Dveře se s hlasitým zavrzáním prastarých pantů prudce otevřely. Ze tmy za nimi se vyvalil zatuchlý vzduch. Pes znovu vyrazil vpřed a Malý Geordie jej následoval. Jordan si zastrčil dýku zpátky do boty, z nejbližšího kruhu vzal novou pochodeň a rozběhl se za nimi.
Chodba, ve které se ocitli, byla zjevně dlouho nepoužívaná, zato temná síň za ní budila dojem prostor sice opuštěných, nikoli však zapomenutých. Všechen nábytek byl sice pokrytý tlustou vrstvou prachu, ale stále na svých místech. Na zdech visely tapiserie a obrazy, v držácích pořád ještě byly lampy a louče. Jordan byl v pokušení zapálit některé z nich pochodní, ale neudělal to. Měl pocit, jako by kráčel minulostí, a nechtěl nikoho vyrušit. Malý Geordie a pes však spěchali dál a Jordanovi nezbylo než je následovat. Jediný zvuk, který teď slyšel, bylo tiché praskání ohně a ozvěna jeho vlastních kroků. Když si uvědomil, že chlapec a pes se pohybují naprosto nehlučně, po zádech mu přeběhl mráz.
„Na tohle místo si vzpomínám," řekl Geordie náhle a ohlédl se. „Chodil jsem tudy s maminkou. Byla to zkratka. Ale takhle to tady nevypadalo. Všechno je tu tak staré a zaprášené. Jak je to dlouho, co jsem tu byl naposled? Nemůžu si vzpomenout... je toho hodně, na co si už nemůžu vzpomenout."
Zjevně nečekal, že mu Jordan na jeho otázku odpoví. Stejně by nemohl; hrdlo měl sevřené soucitem tak silně, až to skoro bylo bolestivé. Před mnoha a mnoha lety se muselo stát něco strašného, něco, co skončilo smrtí lady Mary a jejího syna Geordieho. Možná byli oba zavražděni, přímo tady v té síni. Celý příběh se nejspíš nikdy nedozví. Přesto se

zalykal hněvem nad nespravedlností, která nutila malého chlapce bloudit celá staletí o samotě a nepamatovat si nic, než že ho něco odloučilo od jeho matky...
Pes se náhle zastavil. Jordan se polekal, že narazil na nějakou další překážku, ale kam až mohl vidět, byla cesta před nimi volná. Pozvedl pochodeň, aby se v jejím světle podíval dál... a náhle se zachvěl. Uvědomil si, že jde chodbou už nějakou dobu a ona stále nekončí. Teprve teď začal uvažovat, kam vlastně vede a jak je to ještě daleko...
Potom pes šťastně zaštěkal a začal zuřivě vrtět ocasem. Posadil se a upřeně se zadíval před sebe do tmy. Geordie stál vedle něj a v obličeji měl dychtivý výraz. Pak se v dáli objevilo světlo a pomalu se blížilo k nim. Jordan se náhle roztřásl chladem i napětím. Byl v blízkosti něčeho podivného a magického, na místě, kam nepatřil. Nejraději by se otočil a dal se na útěk, ale nemohl. Fascinovaně hleděl, jak se světlo blíží, a uvažoval, co je asi za ním. Světlo bylo stále jasnější a pak na sebe začalo brát tvar postavy. Malý Geordie a pes stáli bez hnutí. Světlo se pomalu zformovalo do podoby mladé ženy s dlouhými světlými vlasy a světle modrýma očima. Zářila tak oslnivě, až z toho bolely oči, ale Jordan od ní přesto nedokázal odvrátit zrak. Byla úžasná i strašná a tak skvělá, že se to nedalo vyjádřit slovy. Zastavila se několik kroků před nimi a napřáhla ruce ke Geordiemu. V jejím usmívajícím se obličeji se zračila všechna láska světa.
Geordie se rozběhl a vrhl se ženě do náručí. Pes se podíval na Jordana, jako by ho žádal o svolení, a když přikývl, rozběhl se za chlapcem, který už se objímal se svou matkou. Pes se posadil vedle nich, hlavu pyšně zvednutou.
Stříbřité světlo začalo zvolna slábnout a duchové se vytratili s ním. Jordan pozvedl ruku na rozloučenou, slzy, které mu stékaly po tvářích, si vůbec neuvědomoval.
„Sbohem, Geordie," zavolal chraptivě. „Sbohem, pse. Odpočívejte v pokoji, přátelé."
Pak se otočil a vydal se na zpáteční cestu, do světla, kam patřil.

Když vyšel z ukrytých dveří, Gawain a majordoma tam na něj už čekali. Mlčky kývl v odpověď na otázku, kterou měli vepsanou v očích, a pak všichni tři chvíli postáli mlčky s hlavami svěšenými. Nakonec Jordan zastrčil pochodeň zpátky do kruhu na zdi, vytáhl kapesník a otřel si slzy, které mu zasychaly na tváři. Když uslyšel blížící se kroky, rychle se otočil a kapesník si spěšně nacpal do rukávu. Zpoza rohu vyšel hrabě Roderik spolu s tuctem mužů své osobní gardy. Všichni to byli tvrdí, profesionální válečníci a Jordan okamžitě poznal, že nejsou loajální princi Viktorovi, ale výhradně hraběti. Gawain se nenápadně přitočil blíž k Jordanovi a položil ruku na sekeru zavěšenou u boku. Roderik se zastavil, krátce pohlédl na majordomu a pak se uctivě uklonil Jordanovi.
„Omlouvám se, že ruším. Vaše Výsosti, ale je bezpodmínečně nutné, abyste se ihned vrátil do svých komnat a poradil se svými přívrženci. Bylo svoláno zvláštní shromáždění u dvora a vy jste byl požádán, abyste se ho zúčastnil. Musíme to probrat, sire. Kdybyste nás omluvila, majordomo..."
Taggertová se formálně uklonila a obrátila se k princi. Všimla si, že mezi ním a Roderikem vládne jisté napětí, ale jejich spory se jí netýkaly. Kromě toho... Viktor se o sebe dokázal postarat sám. Uctivě se princi poklonila. „Uvidíme se u dvora, Vaše Výsosti. A... ještě jednou vám děkuji."
Roderik ji mlčky pozoroval, dokud nezmizela za rohem, a pak se vztekle podíval na Jordana. „Nevím, co se stalo, Výsosti, a v tuto chvíli mě to ani nezajímá. Buďto se se mnou okamžitě vrátíš, nebo tě k tomu donutím svou magií!"
„Klid, Roderiku, klid," zamumlal Jordan s tak dráždivým klidem, jakého jen byl schopen. „Ne před dětmi. Jestli máš nějaký problém, samozřejmě že půjdu s tebou. A teď - jak jsi to myslel, že je má přítomnost žádána u dvora?"
Roderik se na něj vztekle zamračil. Jordanovi bylo jasné, že hrabě tajně doufal, že mu poskytne záminku k použití donucovacího zaklínadla. Zjevně nenesl to, že ho Viktorovy stráže odvlekly zpátky do ložnice, příliš dobře. Jordan potlačil úšklebek. Roderik ustoupil stranou a pokynem ruky mu naznačil, aby šel. Jordan se na něj přátelsky usmál a vykročil chodbou jako by to měl stejně v úmyslu. Hrabě se k němu přidal a sir Gawain je oba následoval. Roderikovi gardisté celý průvod uzavírali.
„Za hodinu začne u dvora zkouška," prohodil Roderik jakoby mimochodem. „Mladý šlechtic, který dosáhl dospělého věku, musí podle zákona a tradice obhájit svou příslušnost ke královské pokrevní linii. Dělá se to tak, že před zraky svědků ukápne trochu krve na Kámen. Když je krev v pořádku, Kámen v mladíkovi probudí magii živlů a on bude přijat do vyšší společnosti."
„A co když se mýlí a v žilách mu žádná královská krev nekoluje?" zeptal se Jordan.
„Kámen ho zabije," odpověděl místo něj sir Gawain.
Roderik přikývl. „Náš problém spočívá v tom, že nejméně jeden, ale spíš oba vaši bratři věří, že jste Viktorův dvojník. Proto se chystají vás přinutit, abyste se zkoušce podrobil také. Když odmítnete, bude to přirozeně považováno za přiznání viny."
„Vida," řekl Jordan.
„Máme necelou hodinu, abychom našli řešení," řekl hrabě Roderik. „Závisí na tom životy nás všech."
Zbytek cesty urazili v naprostém mlčení, každý pohroužen do vlastních myšlenek. Jediný Jordan však nemyslel na zkoušku. Už věděl, jak ji obejít. Spíše jej trápila horšící se situace na Půlnoci. Jako by neskutečno nebylo dost zlé, Dominic s Lewisem rozpoutali válku. Jejich muži bojovali na chodbách a Dominic dokonce obětoval vlastní ženu, aby si zajistil větší moc. A navzdory aktu přenesení, který vyhlásil regent, se koruna a pečeť stále ještě nenašly. Jordan si zhluboka povzdechl. Orientovat se ve všech hradních frakcích a jejich motivacích mu působilo migrénu.
V Jordanových komnatách se spiklenci shromáždili k další zoufalé partii. Robert Argent seděl prkenně na židli u krbu a ve tváři měl stejně nečitelný výraz jako vždy. Brion DeGrange, velitel hradní bezpečnosti, stál zády k ohni a tvářil se zachmuřeně. Princ Viktor seděl v nejpohodlnějším křesle vedle Argenta. Pořád byl strašlivě pohublý a vyčerpaný, ale do tváří se mu vrátilo něco barvy a vypadal trochu lépe než minule. Ústa měl pevně semknutá a oči jasné a ostré, ale ruce musel mít v klíně sepjaté, aby se mu netřásly. Lady Heather trůnila na opěrce jeho křesla a jednou rukou jej ochranářsky objímala kolem ramen.

Jordan stál zády opřený o zavřené hlavní dveře. Čím déle se svými přáteli spiklenci jednal, tím více dokázal ocenit blízkost únikové cesty. Nenápadně se podíval po siru Gawainovi a ulevilo se mu, když rytíře uviděl stát v přehlídkovém pohovu nedaleko od sebe. Hned se cítil lépe, když věděl, že má v místnosti alespoň jednoho opravdového spojence. Všeobecná atmosféra byla ve znamení potlačovaného napětí, a zatímco čekali, až hrabě Roderik zahájí schůzi, všichni hovořili jeden přes druhého, mnoha mluvně a příliš hlasitě. Roderik se naproti tomu spíše snažil vytrhnout z apatie Argenta, který vypadal ještě vyčerpaněji a nešťastněji než jindy. Jordan se mu nedivil. Kdyby veškerý jeho majetek závisel na úspěchu tohoto podniku, také by si dělal starosti. Pak si uvědomil, že závisí, a začal si je dělat. Hlasitě si odkašlal, aby upoutal pozornost ostatních, a nepřestal, dokud ji neměl.
„Myslím, že bych nám možná mohl ušetřit trochu času," řekl vesele. „Ano, Roderik už mi řekl o zkoušce, a ano, vím jak na to. Vlastně je to docela prosté. Postačí drobný řez na paži prince Viktora, ze kterého odebereme trochu jeho krve do malé lahvičky. Tu si ukryji v rukávu. Při zkoušce budu předstírat, že se řežu do ruky, ale ve skutečnosti na Kámen ukápnu princovu krev. Primitivní iluze, ale jelikož nic takového nebudou čekat, oklamu je. A teď mi můžete začít tleskat nebo házet peníze."
Roderik pomalu přikývl. „Dokážu si představit spoustu věcí, které by se mohly pokazit, ale vzhledem k časové tísni myslím, že bychom měli hercův plán uskutečnit. Pokud někdo nemá lepší nápad..."
Dychtivě se rozhlédl, ale nikdo se neozval. Viktor se zavrtěl v křesle a všichni se zadívali na něj.
„Nejsem si jist, jestli se mi líbí představa, že mě budete řezat jako vepře připraveného na porážku. Není to nebezpečné?"

„Nebuď takové mimino, miláčku," řekla Heather. „Bude to jen malé škrábnutí, slibuji."
„Už vypadáte mnohem lépe, Vaše Výsosti," řekl sir Gawain pomalu. „Mohu se domnívat, že ve vašem stavu došlo k zlepšení?"
„To tedy zatraceně ano," odpověděl Viktor. „Cítím se mnohem silnější. A víš proč? Protože jsem přestal jíst jídlo z kuchyně!"
„Vaše Výsosti, o tom, že by vaše jídlo mohlo být otrávené, nemůže být vůbec řeč," ozval se Robert Argent. „Osobně jsem ochutnal všechno, co jste jedl..."
„Tak to musíš mít žaludek z litiny," odsekl Viktor. „V posledních dnech jsem nejedl nic než ovoce a zeleninu, kterou vypěstovala Heather. A dnes ráno jsem se probudil hlady. Samozřejmě že jsem nechal pověsit veškerý kuchyňský personál."
Všichni vytřeštili na prince oči. Jordan byl první, kdo se vzpamatoval, a využil toho k studování reakcí ostatních. Všichni se tvářili šokované, ale Jordanovu pozornost upoutal chladný hněv v DeGrangeových očích. Vědět, že Roderikovi slouží jen proto, že ho k tomu nutí zaklínadlo, byla jedna věc; vidět bezmocný vztek a nenávist, kterou měl teď vepsanou ve tváři, bylo něco úplně jiného. Vzedmutí citů rychle pominulo, ale Jordan si pečlivě uložil do paměti, aby se k tomu muži nikdy neobracel zády. Pak Gawain vykročil vpřed a zastavil se před Viktorem.
.-Vy jste je nechal pověsit, Viktore? Všechny?"
„Připravovali jídlo," odpověděl princ. „Oni zodpovídali za to, aby se dalo jíst."
„V kuchyni pracovalo dvacet pět lidí," řekl Gawain pomalu. „Deset žen a sedm malých dětí. A ty všechny jste nechal pověsit."
„Ano!" řekl Viktor. „Měl jsem na to právo! A teď - už o tom nechci slyšet ani slovo! Je to jasné?"
„Ano, sire," řekl Gawain. „Naprosto jasné."
Viktor se opřel v křesle a zamračil se na Jordana. „Prozatím jsi mi podobnější než já sám, takže se za mne budeš vydávat, dokud se mi úplně nevrátí síla. Ale čas zkoušky se blíží, takže bychom raději měli začít s tím zatraceným pouštěním žilou. A buď opatrný, herče. Jestli mi zůstane jizva, nechám tě zmrskat."
Jordan z jedné ze svých tajných kapes vytáhl malou skleněnou lahvičku. Obvykle ji používal při iluzi zvané Neviditelné víno, ale teď poslouží stejně. Heather ho pozorovala se zájmem.
„Co všechno vlastně ukrýváš v těch svých rukávech, herče?" „To byste se divila," odpověděl Jordan. Vytáhl z boty dýku a vykročil k princi Viktorovi. Vtom mu cestu zastoupil Brion DeGrange. „Neobtěžuj se s tím, herče."
Jeho hlas zněl bezvýrazně, skoro nezúčastněně, ale v očích měl zlomyslný výraz. Všichni na něj překvapeně pohlédli. Atmosféra v místnosti náhle zhoustla, jako by se v ní vznášelo něco důležitého. DeGrange se sotva znatelně změnil. Z jeho obličeje i postoje vyzařovala chladná hrozba. Jordan sevřel dýku pevněji a nenápadně se podíval, jak daleko to má ke dveřím.
„Nedal jsem ti svolení mluvit, DeGrangi," řekl Viktor. „Nepotřebuji tvoje svolení," odsekl DeGrange. „Už nepřijímám rozkazy od nikoho. Teď už ne."
„Zmlkni, Brione!" křikl Roderik. „Zaklínadlo tě podrobilo mé vůli a já ti nařizuji, abys mlčel!"
DeGrange k němu přistoupil a opovržlivě ho udeřil do obličeje. V tichu, které v místnosti vládlo, zaznělo plesknutí políčku jako úder hromu. Hrabě pozpátku zavrávoral a z nosu mu vytryskla krev. DeGrange se na něj usmál. „Zmlkni, Roderiku."
Přistoupil k hlavním dveřím a prudce je otevřel. Deset mužů v nejrůznějších uniformách vtrhlo do místnosti s meči v rukou. Z jejich čepelí stékala krev. Z Roderikových gardistů mezi nimi nebyl žádný.
„Můžeš být na své muže hrdý, Roderiku," prohodil DeGrange konverzačním tónem. „Dokud žili, bili se jako vlci. Jenomže teď jsou všichni po smrti, takže mezi námi dvěma už nikdo nestojí. Vůbec nikdo."
„Nemůžeš mi ublížit," řekl Roderik. „Zaklínadlo to nedovolí."
„Žádné zaklínadlo už neexistuje," opáčil DeGrange. „V posledních dnech neskutečno na hradě stále sílilo. Tvoji lidé si všimli jen těch nejvýraznějších projevů, ale po celou tu dobu docházelo i k malým změnám. Věci jako zkysnutí mléka, narození dvouhlavého telete, zaklínadla, která selhala a občasné zaniknutí magických vazeb a pout. Moje zaklínadlo

zmizelo před sedmi hodinami. Od té doby jsem měl plné ruce práce. Většinu času ve tvých službách jsem strávil plánováním, co s tebou provedu, Roderiku, jestli k tomu někdy dostanu příležitost. Za to, co jsi mi udělal, zaplatíš - ty i všichni ostatní V tomto smradlavém hradě. Zase mám svou vlastní armádu: lidi jako jsem byl já, které jsi zotročil svými kouzly, nespokojené sluhy. Divil by ses, jak snadno jsem svou armádu sestavil, princi Viktore. Překvapilo by tě, kolik lidí tě z duše nenávidí - tebe a tvou zatracenou rodinu."
„Žvaníš tady o armádě," odsekl Viktor, „ale zatím jsem viděl jen deset mužů."
„Je jich mnohem víc," odpověděl DeGrange. „A společně převrátíme tvůj hrad vzhůru nohama, rozbijeme ho kámen po kameni."
„Pokud zničíte hrad, neskutečno se osvobodí," ozval se sir Gawain. „Redhart bude zničen. Zahyne víc lidí, než si dokážeš představit."
DeGrange pokrčil rameny. „Co pro mě kdy udělali? Kde byli, když mne zaklínadlo tvého krále změnilo v něco mezi otrokem a domácím zvířetem?" Otočil se ke svým mužům. „Zabijte je všechny."
Vzbouření gardisté vykročili vpřed a spiklenci, stále ještě otřeseni náhlým zvratem událostí, nijak nereagovali. Pak sir Gawain vytáhl sekeru a ťal jí po nejbližším z mužů. Těžká ocelová hlavice se mu zasekla hluboko do boku a muž padl s výkřikem na zem, kde zůstal ležet v kaluži krve. Gawain se mrazivě usmál a postavil se mezi prince Viktora a ostatní vzbouřence. Roderik mávl levou rukou a náhle místností fičela vichřice, ve které měli všichni co dělat, aby se udrželi na nohou. Jordan si spustil do dlaně z rukávu kouřovou bombičku a hodil ji mezi gardisty. Skupinku zahalil dusivý černý dým a chladnokrevný útok se rázem proměnil v naprostý chaos. Robert Argent vyskočil a uhodil nejbližšího vzbouřence pěstí. Muž zavrávoral a kupec mu vytrhl meč dřív, než dopadl na zem. Rozhlédl se po dalším protivníkovi, v obličeji svůj obvyklý klidný a nezúčastněný výraz. Jordan tasil meč a pustil se do gardistů, stále ještě zmatených vichrem a kouřem. Gawain zabil muže, který se na něj vrhl zepředu, ale jiný zkušený šermíř jej mezitím napadl zezadu. Další se blížil k Viktorovi, kterému se ještě ani nepodařilo vstát z křesla. Heather počkala, až se muž přiblíží, a pak jej vší silou kopla do rozkroku. Vzbouřenec se zlomil v pase a Viktor mu prořízl hrdlo dýkou, kterou vytáhl z rukávu.
Jordan couval před mužem, který se k němu hrozivě blížil s napřaženým mečem. Stejně jako každý herec znal i on pár triků se zbraní, ale tohle byl profesionální voják a Jordan věděl, kde jsou jeho meze. Rychle se ohlédl po Gawainovi, ale rytíř měl vlastní problémy. Jordan váhavě palmoval jednu ze svých posledních zápalných kuliček a rozmáčkl ji v levé ruce. Z pěsti mu vyšlehly plameny a on je mrštil gardistovi do obličeje. Muž reflexivně zvedl ruku, aby si chránil tvář, a Jordan ho
probodl.
Roderik se snažil přivolat si na pomoc Vysokou magii, ale v posledních dnech ji používal příliš často a nyní mu k tomu chyběly síly. Dokonce i jeho vzdušná magie už slábla.
Gawain se oháněl sekerou obouruč a čirou silou úderu pronikl protivníkovou obranou. Ťal muže do stehna, pak vyrval sekeru z rány a rozhlédl se po dalším soupeři.
DeGrange chvíli otřeseně pozoroval, jak jeho muži umírají jeden po druhém, potom se otočil a rozběhl se ke dveřím. Jordan se instinktivně vrhl za ním, levici stále v plamenech. Vtom se DeGrange otočil a napřáhl meč. Jordan se zastavil; příliš pozdě si uvědomil, jakou udělal hloupost, když toho muže pronásledoval sám. DeGrange byl mnohem lepší bojovník a oba to věděli. Jordan hrozivě zamával levicí, ale plameny už začínaly pohasínat. Bývalý lupič zaútočil a Jordan měl sotva čas jeho úder vykrýt. Náraz byl tak silný, že mu z něj zabrněla ruka. Ucouvl a DeGrange vykročil proti němu s jasným úmyslem skončit to s ním dřív, než přijde posila. Jordanovi vyrazil na čele pot a krev mu bušila v uších, když se zoufale zapřel nohama a pozvedl meč, aby se připravil na DeGrangeův smrtící útok.
„Shýbni se, Jordane!" vykřikl někdo za ním.
Jordan sebou bez váhání hodil na zem. Něco lesklého a těžkého prosvištělo nad ním místy, kde měl ještě před okamžikem hlavu, a zasáhlo to DeGrange do obličeje. Ten pozpátku zavrávoral, meč stále v ruce. Jordan vzhlédl a uviděl, že mu z obličeje trčí topor Gawainovy sekery. Bývalý lupič pomalu klesl na kolena, pak padl tváří na zem a zůstal ležet bez hnutí. Jordan si ukryl obličej v dlaních a pokusil se zklidnit svůj dech. Gawain prošel kolem a vzápětí se ozval odporný mlaskavý zvuk, jak rytíř vytahoval sekeru z mrtvoly. Jordan se začal zvedat a Gawain mu podal ruku. Jordan na něj roztřeseně pohlédl.
„Zachránil jsi mi život. Díky."
„Když jste zničil bránu, zachránil jste život nám všem. Výsosti."
„Věděl jsem, že existoval nějaký dobrý důvod, abych to udělal," zasmál se Jordan. Pak se ohlédl k otevřeným dveřím. „Všechno v pořádku?"
„DeGrangeovi muži byli pobiti a nikdo z nás není vážně zraněný. Nanejvýš nějaký ten škrábanec a modřina, nic víc. Princ Viktor je v bezpečí."
„Dobře, dobře." Jordan se ostře podíval na sira Gawaina. „Víš, tentokrát jsme měli štěstí. Měli bychom být víc připraveni na zrádce ve vlastních řadách. Jak teď situace vypadá, nemůžeme si dovolit věřit nikomu."
„Máte pravdu," odpověděl Gawain. „Ale naneštěstí nemáme na výběr. V tomhle spiknutí se vzájemně potřebujeme. Pokud si to neuvědomujete, už jen tím, že se ho účastníme, jsme všichni vinni velezradou. Jestli vyjde najevo, že princ má dvojníka, budeme všichni viset na šibenici."
Jordan pomalu zavrtěl hlavou. „Kdybych věděl, že se to tak zkomplikuje, řekl bych si o přídavek."
„Řekl jste si o něj," připomněl mu Gawain.
„Pojďme raději odebrat Viktorovi tu krev," povzdechl si Jordan. „Pořád ještě nás čeká zkouška před dvorem."

Velká síň byla zaplněná šlechtou a dvořany k prasknutí; přišlo mnohem víc diváků, než by se dalo při zkoušce jednoho nepříliš významného šlechtice očekávat. Mladík stál nervózně před trůnem mezi dvěma svědky, kteří k němu

promlouvali. Byl neozbrojený a do pasu nahý, přesně jak si žádala tradice. Trochu se chvěl, patrně chladem. V síni byla navzdory několika krbům, které ji vyhřívaly, opravdu zima. Také v ní vládlo šero - zničený lustr ještě nebyl nahrazen novým. Princ Lewis stál spolu s Mnichem a Železným srdcem na jedné straně, obklopen houfem těžce ozbrojených gardistů. Na rozdíl od štěbetajících dvořanů tam stáli mlčky a zachmuřeně a mladého šlechtice si vůbec nevšímali. Hrabě William a lady Gabrielle stáli po stranách prázdného trůnu. Prince Dominika nebylo nikde vidět.
„Jak moc jsi ho vlastně popálil?" zeptal se Roderik Jordana šeptem.
„Dost ošklivě," odpověděl Jordan stejně tiše. „Ale vládne přece Vysokou magií, a tak by se měl dokázat vyléčit."
„Magie je v současné době nespolehlivá," řekl sir Gawain. „Všechno ovlivňuje neskutečno. Proto má tolik lidí tady meče. Na meče je spolehnutí vždycky."
Všichni tři stáli těsně vedle sebe uvnitř obranného kruhu vlastních gardistů. Shromáždění dvořané a šlechtici přijímali přítomnost tolika ozbrojených mužů ve velké síni s nevolí, ale nikdo se neodvážil něco namítat. Všichni chápali obtížnost situace. Jordan si soucitně prohlédl mladého šlechtice, který čekal na svou zkoušku. Prokazovat na veřejnosti svůj původ muselo být samo o sobě dost zlé, ale současná atmosféra u dvora to ještě znesnadňovala. Oba svědkové se ho snažili povzbudit, ale ani oni sami na tom nebyli s náladou nejlépe. Matka a otec mladíka stáli stranou; zákon a zvyk jim nedovolovaly, aby se k němu po dobu zkoušky přibližovali. Oba se tvářili znepokojeně, ale důstojně.
Náhle mezi dvořany zavládl menší rozruch; hlavní dveře síně se otevřely a dovnitř vešel Dominic obklopený osobní gardou. Ve velké síni zavládlo ticho. Dominic se klidně rozhlédl kolem a všechny oči se upíraly na jeho znetvořený obličej, ale žádný z dvořanů si netroufl nějak to komentovat. Když nikdo neporušil ticho, princ beze spěchu došel na své obvyklé místo. Jak procházel kolem Jordana, zastavil se a oba muži na sebe přes hlavy svých ochránců mlčky pohlédli. Polovina Dominikova obličeje byla spálená na škvarek; přes zčernalé maso se zřetelně rýsovala lebka. Pravé oko měl zavřené a z levého mu zbyla jen beztvará hrouda spáleného masa. Dominic musel cítit strašnou bolest, ale nijak to nedal najevo. Jordanovi se při pohledu na to, co udělal, zvedl žaludek. Pocit viny jej nutil, aby něco řekl, ale pak si vzpomněl, co Dominic udělal se svou vlastní ženou, a pevně sevřel ústa. Po chvíli se Dominic otočil a zamířil napravo od trůnu, kde zaujal pozici proti Lewisovi. Regent vystoupil dopředu a všechny oči se upřely na něj. Když promluvil, jeho hlas zněl stejně klidně jako vždy.
„Pánové a dámy, Vaše Výsosti, sešli jsme se zde, abychom podle dávné tradice byli svědky zkoušky, přísahy věrnosti Kameni. Jonathon z Virbrooku, syn Michaela a Clarissy Trelawneyových z Virbrooku prohlašuje, že mu po otci v žilách koluje krev královské linie. Nyní uvidíme, zdaje toto tvrzení pravdivé či lživé."
Oba svědkové vystoupili vpřed a přísahali na svou krev a na svou čest, že mladý šlechtic je tím, kým tvrdí.
Následovalo několik formálních proslovů a prohlášení, přičemž sir Gawain využil příležitosti, aby Jordanovi vysvětlil něco z pozadí toho, co vidí.
„Jako většina zvyků na Půlnoci, i tyto zkoušky začaly jako reakce na dřívější příbuzenské sňatky. Po určité době začalo být velice důležité znát skutečné rodiče, aby se mohla zachovat královská pokrevní linie a nedocházelo k jejímu dalšímu ohrožení. Působení Kamene kromě toho pomáhalo stabilizovat a zesilovat různé aspekty magie živlů. Zkouška spolehlivě odhalí každého neskutečného dvojníka, který by se chtěl vydávat za pravého šlechtice, a v neposlední řadě je její úspěšné absolvování jedním z hlavních důkazů legitimity dědice."
Proslovy konečně skončily a Gawain se odmlčel. Mladý šlechtic přistoupil k trůnu; nyní jej nedoprovázeli už ani jeho svědkové. Ve velkém sále zavládlo napjaté ticho. Regent řekl něco chraptivým hrdelním jazykem, který Jordan neznal. Ozvalo se zaskřípání a Kámen se pomalu vysunul zpod trůnu. Jordan si jej zvědavě prohlédl. Z místa, kde stál, vypadal jako kus obyčejné, nahrubo přitesané žuly - až na to, že žula se obvykle neobjevuje na zavolání. Jordan se pokusil vlastnímu vtipu zasmát, ale nešlo mu to. Z Kamene zřetelně vyzařovalo prastáří, čišel z něj zlověstný dech věků, které kolem něj plynuly, zatímco se dějiny měnily v legendy.
„A co když se mýlí a v žilách mu žádná královská krev nekoluje?"
„Kámen ho zabije."
Jordan se odvrátil a přinutil se myslet na něco jiného. Mimoděk se dotkl kapsy, ve které měl lahvičku s Viktorovou krví. Odebrat mu ji se ukázalo právě tak nesnadné, jak čekal. Po DeGrangeově zradě byl princ poněkud přecitlivělý na ostré předměty. Nakonec mu Heather musela držet ruku, zatímco mu Jordan pouštěl žilou.
Lewis se naklonil k Mnichově kutně, využil toho, že je pozornost všech soustředěna na Kámen, a zašeptal: „Použij svou magii, Mnichu. Jestli to není můj bratr, ale pouhý herec, musí používat nějaké maskovací zaklínadlo. Zkus, jestli by ses přes ně nedostal."
Mnichova prázdná kutna se krátce otočila Jordanovým směrem a pak zase zpátky. „Nepoužívá žádné maskovací zaklínadlo, které bych dokázal prohlédnout, Vaše Výsosti."
Lewis se na něj zamračil, ale byl dost rozumný, aby nepřestal šeptat. „Přísahal jsi, že na veřejnosti používají dvojníka!"
„To je pravda."
„Tak kdo to, k čertu, je? Jestli se nemaskuje zaklínadlem, pak takhle musí vypadat doopravdy..." Lewis se náhle zarazil.
„Můj bože, že by měl Dominic pravdu? Nahradil Viktora neskutečný dvojník?"
Pak si všiml regentova zamračeného pohledu a zmlkl. Hrabě William pokynul mladému šlechtici, který poslušně poklekl před Kamenem. Dvůr opět ztichl, dychtivý slyšet jeho slova.
„Já, Jonathon z Virbrooku, syn Michaela a Clarissy Trelawneyových, přísahám věrnost redhartskému Kameni a králi, který vládne z jeho milosti."
Jeden ze svědků mu podal úzkou dýku. Ruka mladého šlechtice se lehce chvěla, když ji bral, a chvíli počkal, aby se trochu uklidnil. Pak se řízl na vnitřní straně levého předloktí, z ranky vytryskla krev a skanula na Kámen. Proti jeho chladnému šedému povrchu vypadala velice rudě a velice zářivě. Mladý šlechtic nasucho polkl a pak pevně přitiskl dlaň levé ruky na kámen potřísněný krví. Vzápětí překvapeně vyjekl, zalapal po dechu a skácel se pozpátku k zemi. Úder

jeho hlavy o podlahu se hlasitě rozlehl ztichlou síní. Jeho dva svědkové poklekli vedle něho a zkontrolovali mu pulz, ale oba předem věděli, že žádný nenahmatají. Chlapcova matka omdlela. Jeho otec ji nechal ležet, kam padla, tvář sinalou smutkem. Regent rychle pokynul strážím a dva z mužů odnesli mrtvého mladíka, zatímco ostatní se postarali o matku a otce. Sotva se za nimi zavřely dveře, dvůr se rozbzučel dychtivou výměnou názorů.
„Co se stalo?" zeptal se Jordan tiše.
„Vypadá to, že ten chlapec přece jen neměl v žilách královskou krev," řekl Roderik. „Ať už je jeho otcem kdokoliv, Trelawney to určitě není. Jeho matka byla... nemoudrá."
Jordan neřekl nic. Aniž by se musel otočit, věděl, že se celý dvůr dívá na něj. Zpráva o záměrech Lewise a Dominika se už zjevně rozšířila. Nu, pomyslel si Jordan, když jsi na pochybách, popadni býka za rohy. A když to selže, zkus ho kopnout do kouli, až se na tebe bude řítit. Otočil se tváří ke dvoru, o krok vystoupil, aby na sebe připoutal pozornost, a pak řekl svým pečlivě trénovaným hlasem herce:
„Přátelé, zdá se, že jsou mezi námi tací, které skutečno a neskutečno zmátlo natolik, že už nevěří ani tomu, co vidí. Někteří dokonce prohlašují, že já nejsem já. Myslel bych, že by mne mohli poznat, i když jsem byl nějaký čas... pryč. Ale aby měli malověrní pokoj, dokážu teď vám všem, že alespoň já jsem pravý. S vaším svolením, regente?"
Hrabě William se formálně uklonil, dvořané vytvořili uličku a Jordan se vydal pomalým krokem k trůnu. Hlavu držel hodně vysoko a doufal, že vypadá sebejistěji, než se cítil. Sir Gawain jej rychle dohonil a teď šel po jeho boku, jak se domluvili; na oko jako čestná stráž, ale doopravdy aby se ujistil, že se nikdo nedostane tak blízko, aby viděl, co nemá. Jordan se zastavil před krví potřísněným Kamenem, zhluboka nasál vzduch do plic a pomalu vydechl. Je to jen další vystoupení, Jordane.
Odříkej svůj text, odehraj, co máš, a nezakopni o žádnou rekvizitu. Cítil, jak se do něj zavrtávají Lewisovy a Dominikovy pohledy - oba byli nenadálým vývojem situace zmateni a nevěděli, co od něj mají očekávat. Byli přesvědčeni, že je dvojník, a teď si nebyli jisti, zda blufuje, nebo chce jen udělat dojem. To, že se ke zkoušce přihlásil dobrovolně, je ohromilo. Mělo to být jejich představení a Viktor jim je ukradl. Jordan se lehce usmál a poklekl před Kamenem na jedno koleno. Raději to udělá hned, dokud jsou všichni vyvedení z míry. Kdyby jim dopřál čas k přemýšlení, mohli by se rozpomenout, že kandidát má být do pasu nahý... vyhrnul si levý rukáv až těsně pod skrytou lahvičku a pak vytáhl z boty dýku. V síni se rozhostilo naprosté ticho.
„Já, Viktor, princ Redhartu, přísahám věrnost redhartskému Kameni."
Jordan předstíral, že si dýkou řeže do ruky, ale místo toho pomocí nitky přivázané k zátce otevřel skleničku. Viktorova krev mu stekla po ruce a začala kapat na Kámen. Jordan si olízl suché rty, pak na Kámen přiložil dlaň. Nic se nestalo. Po chvíli naprostého ticha si Jordan hlasitě oddechl - spolu s většinou dvora. Zastrčil si dýku zpátky do boty a vstal. Levou ruku si přitom tiskl pravou, jako by se snažil zastavit krvácení. Možná je to starý trik, ale pořád funguje. Bylo to tak prosté, že nikoho ani nenapadlo ho podezírat.
Lewis a Dominic na něho hleděli nejistě. Jordan se na ně zašklebil a neodpustil si škodolibé mrknutí. Lewis zrudl vzteky a vykročil vpřed. Jeho muži se stáhli kolem něj, ruce na jílcích mečů. Dvořané mezi Lewisem a Jordanem mu rychle ustupovali z cesty. Jordan se podíval na vlastní stráže a zjistil, že jsou mnohem dál, než předpokládal. Mnich a Železné srdce se s Lewisem zjevně přeli, ale princi se ve tváři zračilo odhodlání a nezdálo se, že by jejich radám naslouchal. Jordan si pomyslel, že tím mrknutím už nejspíš zašel příliš daleko. Sir Gawain po jeho boku vytáhl sekeru. Jordanovi gardisté konečně dorazili a vytvořili kolem něj živý štít. Rychle pohlédl směrem k Dominikovi. V jeho spáleném obličeji se těžko dal odhalit nějaký výraz, ale zdálo se, že se prozatím spokojí s pozorováním. Jordan položil ruku na jílec svého meče a pak s co nejchladnokrevnějším výrazem pozoroval, jak se k němu Lewis blíží. Brzy si bude muset vybrat, jestli použije meč nebo kouřovou bombičku. Vzhledem k tomu, že měl levý rukáv stále vyhrnutý, zápalné kuličky nepřicházely v úvahu.
„To by stačilo!" zahřímal náhle regent. „Zůstaňte na místě, nebo dám svým mužům rozkaz k palbě!"
Všechny oči se upřely na regenta a pak sledovaly jeho prst k divácké galerii táhnoucí se podél stěny síně. Byla obsazená lučištníky se šípy připravenými na tětivách. Celý dvůr rázem zmlkl.
„To se neodvážíš," opáčil Lewis klidně. „Napadnout prince z královské krve je velezrada. Šlechta by požadovala tvou hlavu."
„Moje postavení mne před podobným obviněním plně chrání," odpověděl William. „Dokud jsem regent, je moje slovo zákonem. Věř mi, Lewisi, když to bude nutné, abych zabránil občanské válce, nechám tebe nebo vás všechny zabít bez mrknutí oka."
„Nevím, jak vy ostatní," řekl Jordan, „ale já mu věřím." Okázale zvedl ruku z jílce meče a pokynul svým mužům, aby schovali zbraně. Ti jej váhavě poslechli, sir Gawain poslední. Jordan se formálně uklonil regentovi. „Omlouvám se, že jsem nepřímo zavinil toto nedorozumění."
„Ty jsi byl vždycky dvorný, Viktore," odpověděl hrabě William. „Nu, Lewisi, Dominiku?"
„Dřív v pekle začne mrznout, než se ti já omluvím," zavrčel Lewis. „Tohle ti nezapomenu, Williame." Otočil se a vyšel z velké síně. Mnich a Železné srdce ho následovali a jeho gardisté s meči stále tasenými průvod uzavírali. Jordan si na okamžik myslel, že William doopravdy nařídí svým lučištníkům, aby začali střílet, ale neudělal to. Místo toho se podíval na Dominika, který se na něj usmál polovinou obličeje a lehce sklonil hlavu.
„Užij si svého postavení, Williame. Dokud trvá."
Také on se otočil a odešel i se svým doprovodem ode dvora. Jordanovi neuniklo, že Dominic pečlivě zvolil jiný směr než jeho bratr. Zjevně se necítil být připravený na přímý střet. Regent zůstal stát u prázdného trůnu a v té chvíli vypadal velice staře a vyčerpaně. Jordan s ním cítil. Hrabě William se nacházel v neřešitelné situaci. Bez ohledu na to, kdo nakonec usedne na trůn, regentovi příliš vděčný nebude. Nejspíš bude mít štěstí, když z toho vyvázne živý. Kromě své vlastní magie disponoval jen hradními strážemi, kterým jako regent velel. Samozřejmě by si mohl zajistit bezpečí

spojenectvím s jedním z princů, ale to nebyl Williamův styl. Koneckonců, byl to Čestný muž. Proto jej také král Malcolm ustanovil regentem.
Hrabě William zvedl hlavu, setřásl z tváře vyčerpaný výraz a v příštím okamžiku už byl zase silným a klidným regentem. Bylo to dobré představení a Jordan je dokázal ocenit. Lady Gabrielle hleděla na svého manžela mlčky, s výrazem pýchy. Pak regent oficiálně rozpustil shromáždění a hlas při tom měl zase pevný a znělý. Šlechtici a dvořané se začali po malých hloučcích rozcházet, polohlasně rozmlouvajíce o tom, čeho právě byli svědky. Naopak Jordan udělal ze svého odchodu velkolepé představení, při němž se klaněl a usmíval na všechny strany. Zdání je třeba udržovat, i když se všechno ostatní kolem něj hroutí.
Jordan se s tím ještě nikomu nesvěřil, ale začínal se cítit poněkud deprimovaně. Za celou tu dobu, kterou strávil na hradě, se mu ještě nepodařilo ničeho dosáhnout. No dobře, pomohl malému Geordiemu nalézt jeho matku a společně s Gawainem včas zarazil šíření neskutečna, ale kvůli tomu tady nebyl. Měl uvolnit ruce princi Viktorovi a jeho spojencům, aby mohli pokračovat v hledání ztracené koruny a pečetního prstenu. Místo toho se mu zatím povedlo jen připoutat na sebe nežádoucí pozornost a koruna s prstenem byly ztracené dál. Jordan kráčel mezi svými gardisty, hlavu sklopenou a ve tváři zamračený výraz. Byl natolik zaujatý vlastními myšlenkami, že úplně přehlédl, když ho někdo pozdravil jako prince Viktora, takže do něj musel Gawain nenápadně strčit loktem. Jordan sebou trhl a opožděně se usmál na Catrionu Taggertovou, která trpělivě čekala, až si jí všimne.
„Omlouvám se, majordomo. Byl jsem zamyšlený." „Chápu," přikývla Taggertová. „Jsem si jistá, že teď máte Svých starostí dost. Ale když dovolíte, princi Viktore, potřebuji si s vámi promluvit. Hned a v soukromí. Ujišťuji vás, že je to skutečně důležité."
Jordan krátce pohlédl na Gawaina, ale ten jen pokrčil rameny. Jordan věděl, co to znamená. Ze všech lidí, se kterými se na Půlnoci setkal, mu zatím jedině Taggertová připadala jako někdo, komu se dá věřit, ale na druhé straně mohl těžko tvrdit, že ji zná dost dobře. Klidně mohla být návnada v pasti nalíčené Lewisem nebo Dominikem. Hrozně rádi by jej vylákali někam, kde by neměl svoje ochránce. Ale po všech těch intrikách a obojakých vztazích Jordan skutečně potřeboval někoho, komu by mohl věřit, tak proč by to nemohla být majordoma.
„Dobře," řekl. „Kam půjdeme?"
Hrabě Roderik hlasitě zakašlal, aby připoutal jeho pozornost. Jordan jej ignoroval. Roderik zakašlal znovu, hlasitěji.
„Slyším, že ses ošklivě nachladil, Roderiku," řekl Jordan. „Být tebou, něco bych si na to vzal."
Gawain ze sebe vydal zvuk, který mohl být uchechtnutím, ale Taggertová se otevřeně zašklebila.
„Mohu-li být tak smělý, Vaše Výsosti," řekl Roderik upjatě, „očekávají vás důležité záležitosti. Jsem si jist, že ať už vám chce majordoma říct cokoliv, může to počkat."
„Ne, to tedy nemůže," odsekla Taggertová s pohledem upřeným na Jordana. „Tady kousek je místnost, kde si spolu můžeme promluvit, Viktore."
„Tak dobře," odpověděl Jordan. „Gawain, ty pojď se mnou. Můžeš stát přede dveřmi na stráži, zatímco budu hovořit s majordomou. Vy ostatní zůstaňte tady a zablokujte obě strany chodby. Nikdo nevejde dovnitř ani ven, dokud neskončíme. Snažte se být bdělí - Lewis i Dominic by vás beze všeho pozabíjeli všechny, jen aby měli možnost zabít mne."
Majordoma zdvořile počkala, aby se ujistila, že skončil, a pak svižně vykročila. Jordan a Gawain ji následovali. Jordan slyšel, jak za ním Roderik prská vzteky, ale neodvažoval se ohlédnout, aby se podíval. Nevěřil si, že by udržel vážnou tvář. Taggertová je zavedla ke dveřím umístěným v koutě ve stínu. Odemkla je těžkým klíčem, který měla na kruhu, a pak Jordana vybídla, aby vstoupil dovnitř. Když to udělal, vešla za ním a zavřela dveře. Venku sir Gawain vytáhl sekeru a postavil se na stráž.
Místnost byla malá a nezařízená, její stěny silně páchly nedávným bílením. Veškeré světlo pocházelo z jediné svíce, která dohořívala ve výklenku ve zdi. Jordan nenápadně položil ruku na jílec svého meče. Taggertové věřil, ale na druhé straně nebyl blázen.
Majordoma se na něj rozpačitě podívala, jako kdyby nevěděla, kde začít.
„Přejdi rovnou k věci," vyzval ji. „Nemyslím, že by některý z nás dvou stál o to zdržovat se s diplomatickým jazykem."
Taggertová se náhle usmála. „Opravdu jste se hodně změnil, co jste se vrátil z vyhnanství, Viktore. Na prince jste nebyl tak zlý ani předtím, ale když jste se setkal s Elizabeth a ona vás pak odkopla, doslova jste se sesypal. Bez urážky."
Jordan přikývl aby naznačil, že se neurazil, a ona pokračovala. „Svého času jsem si myslela, že budete stejně zkažený jako vaši bratři. Víte, duševní labilitu máte zřejmě v rodině. Nejspíš je to důsledek všech těch příbuzenských sňatků v minulosti... Král Malcolm o tom často přemýšlel. Dělalo mu to starosti.
Když můj táta umřel, hodně jsme spolu hovořili, váš otec a já. Nejspíš proto, že jsme byli jediní dva lidé u dvora, kteří nepolitikařili. Nemuseli jsme. Na takové hry byla naše práce příliš důležitá. Říkám to proto, abyste pochopil, že mi váš otec věřil. Pověděl mi, kde mám hledat jeho poslední vůli, kdyby se něco... kdyby se mu něco stalo. Takže když zemřel, udělala jsem, co mi řekl: vzala jsem jeho poslední vůli a nechala jsem ji u sebe. V tom směru jsem souhlasila s regentem - připadalo mi, že ani jeden z vás tří není hoden toho, aby se stal králem. Ale pak jsem viděla, jak ve velké síni bojujete vedle mne... a potom znovu, v západním křídle, a pochopila jsem, že jsem vám křivdila. Omlouvám se, Viktore. Tady je ta poslední vůle. Je vaše."
Sáhla do kapsy a vytáhla z ní broušený rubín. Temně se jí leskl na dlani jako krůpěj krve. Jordan se na Taggertovou dlouze zadíval a pak si od ní klenot vzal. Jejich oči se setkaly a ona pokrčila rameny a usmála se, náhle ostýchavě.
„V západním křídle jste si vedl velice dobře, Viktore. Málokdo se dokáže postavit neskutečnu - chce to víc než jen obyčejnou odvahu. Bylo na vás vidět, že se bojíte, ale to vás nezastavilo. Pozorovat vás, jak si probíjíte cestu neskutečnem, bylo jako dívat se na vašeho otce, když byl na vrcholu svých sil. Silný, statečný a... královsky vznešený. Udělal jste na mne dojem. Na nás na všechny. Sama jsem si poslední vůli neposlechla, ale předpokládám, že se z ní

dozvíte, kde najdete korunu a pečetní prsten. Jestli má někdo právo tu korunu nosit, pak jste to vy, Viktore. A teď, pokud mě omluvíte..."
Jordan omámeně přikývl a dívka vyběhla z místnosti. Sir Gawain nahlédl dovnitř, aby se ujistil, že je s Jordanem všechno v pořádku, a pak k němu přistoupil. Jordan mu mlčky ukázal rubín a Gawain pomalu přikývl.
„Malcolmova poslední vůle. Zdá se, že jste na majordomu skutečně udělal dojem, Vaše Výsosti. Neviděl jsem ji takhle tajnůstkařit a červenat se, co přestala nosit copánky. Teď se ale raději vraťme k ostatním. Na můj vkus jsme příliš daleko od stráží. A také mám za to, že čím dříve bude poslední vůle v bezpečí, tím lépe."
Jordan přikývl a uložil rubín do jedné z tajných kapes, které měl v rukávu. Klenot byl podivně teplý a pulzoval mu proti ruce, jako by byl živý. S Gawainem po boku vyšel na chodbu a teprve pak si vzpomněl, že majordomě ani nepoděkoval. Rychle se rozhlédl na obě strany chodby, ale Taggertová nebyla nikde v dohledu. Smutně pokrčil rameny a přidal se k ostatním. Roderik ho tiše proklínal po celou cestu k princovým komnatám. Ne že by ho Jordan poslouchal; hlavou se mu honilo příliš mnoho jiných věcí. Tím, že mu předala poslední vůli, v něj majordoma vložila velkou důvěru. Věřila, že v jeho rukou bude království v bezpečí. Jenomže na trůn nezasedne on, ale Viktor. A princ Viktor se hodně lišil od člověka, kterého teď hrál. Ovšem, bylo těžké říct jak přesně. Koneckonců, princ byl na smrt nemocný a invalidé jsou výbuchy špatných nálad pověstní. Ale stejně...
Duševní labilitu máte zřejmě v rodině.
Jordan začal uvažovat, zda vůbec udělal dobře, když siru Gawainovi poslední vůli ukázal. Nepochyboval o tom, že Gawain je správný chlap, ale jako rytíř byl přísahou zavázán k poslušnosti princi. A Jordan čím dál častěji uvažoval, jestli je Viktor takové oddanosti vůbec hoden.
V princových komnatách všichni spiklenci mlčky sledovali, jak Jordan předává rubín Viktorovi. Klenot zářil temným karmínovým světlem, dokud ho Viktor nesevřel v pěsti. Stál před hořícím krbem a široce se usmíval. Heather se tiskla k jeho ruce a doslova zářila pýchou a štěstím. Roderikovi se značně spravila nálada a Argent se dokonce jednou nebo dvakrát usmál. Sir Gawain stál na stráži u dveří, a ačkoliv všechno bedlivě pozoroval, z jeho obličeje nebylo možné vyčíst vůbec nic. Cestou sem se chtěl zastavit ve svých komnatách, aby se ujistil, že je jeho žena v pořádku, ale Roderik nechtěl marnit další čas. Gawain musel na svém požadavku trvat a v hádce, která se mezi nimi strhla, si ani jeden nebral servítky.
Viktor nakonec znovu klesl do křesla a Heather se usadila na opěrce jako předtím. Ostatní si kolem přitáhli židle a Viktor odříkal slova moci, která odemykala tajemství rubínu.
Vzduch před nimi se zatetelil, zamlžil se a najednou s nimi stál v místnosti král Malcolm. Jordan si jeho obraz zvědavě prohlédl. Na rozdíl od ostatních viděl bývalého krále Redhartu poprvé. Malcolm byl vysoký a svalnatý muž v elegantních, honosných šatech. Jeho černé vlasy už prorůstaly stříbrem, ale pořád byly husté a kudrnaté. Oči měl kovově šedé stejně jako Gabrielle a měl stejně kostnatý obličej jako Lewis a Dominic. Pohled měl ostrý a panovačný, jeho pevně semknutá ústa tvořila tenkou linku. Vypadal jako někdo, kdo čeká, že ho ostatní budou poslouchat. Jeho hlas zněl klidně a sebejistě. „Jestliže tohle posloucháte, znamená to, že jsem mrtev. Samozřejmě nevím, kdy nebo jak k tomu došlo, ale myslím, že mohu bezpečně předpokládat, že dvůr už stačila zachvátit panika. Brzy zjistíte, že nemůžete nalézt mou korunu a pečetní prsten. Nařídil jsem totiž, aby byly ukryty.
Předpokládám, že jsi tady, Williame, jako regent. Omlouvám se za všechny potíže, které jsem ti tím jmenováním způsobil, starý příteli, ale myslím, že chápeš, že to bylo nutné. Podle našich zvyků bych měl ve své poslední vůli určit, který z mých synů zdědí moje postavení, moje bohatství a můj trůn. Rozhodl jsem se, že to neudělám. Je mou smutnou povinností říct, že ani jeden z nich není hoden převzít po mně vládu nad Redhartem."
Mrtvý král stál chvíli mlčky a nešťastně se mračil. Spiklenci hleděli střídavě jeden na druhého a na Viktora, ale nikdo nepromluvil.
„Z Lewise se stal degenerovaný zvrhlík. Nějaký čas jsem si myslel, že by mohl kráčet v mých stopách a pokračovat ve výbojích, které jsem začal, ale v poslední době se čím dál častěji přesvědčuji, že mu nezáleží na ničem jiném než na ukájení nejrůznějších choutek. Dominic byl vždycky duševně labilní. Doufal jsem, že se po svatbě s lady Elizabeth usadí, ale teď se zdá, že ambice té ženy jeho šílenství jen přiživují. Bojím se, že se už brzy stane nebezpečným. Kdyby to nebyl můj nejmladší syn, krev mé krve, už dávno bych ho zabil.
Poté, co jsem ztratil víru v Lewise, upjal jsem se na Viktora. Byl skutečně slibný -jeho jedinými chybami bylo mládí a nezkušenost. Bohužel se však setkal s lady Elizabeth a ta ho mimo jiné naučila i rozkoším z intrikování a pletichaření. Možná že čas strávený v Kahalimaru pomůže uklidnit jeho horkou hlavu - ale osobně o tom pochybuji. Už se pokusil zabít Dominika a na trůnu Redhartu by neměl usednout muž, který chtěl zabít vlastního bratra kvůli milence.
Přišel čas změnit krev. Proto jsem poručil svému spolehlivému sluhovi, aby v případě mé smrti odnesl korunu a prsten a ukryl je tak, že nebude snadné je nalézt. Ty, Williame, budeš jako regent nucen vyhlásit akt přenesení a nová královská linie začne. Na čas to nevyhnutelně bude znamenat chaos, ale ten pomine a Redhart se tím stane ještě silnějším. Nelituji toho, co jsem uvedl do pohybu. Stále víc mi připadá, že jsem království, které jsem spravoval, způsobil víc škody než užitku. Neplačte pro mne - jsem starý a unavený. Viděl jsem umírat svou ženu i to, jak se moji synové mění v netvory. Samozřejmě nevím, kdo mě teď poslouchá. Na tom nezáleží. Zbývá už jen, abych řekl, že pokud chceš najít mou korunu a pečetní prsten, musíš hledat mezi těmi, kteří už odešli. Tak. Tohle byla poslední stopa, kterou jsem ti poskytl - ať už jsi kdokoliv. Nos korunu hrdě, užij její moci moudře a vystříhej se neskutečna. Tak pravil Malcolm, král Redhartu; slyšte má slova."
Obraz krále se zatetelil a zmizel. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Viktor jen seděl a zíral na rubín ve své dlani. Nakonec se Roderik zavrtěl, přičemž jeho židle hlasitě zapraskala. Všechny oči se upřely na něj.
„Dobře že majordoma poslední vůli odnesla a ukryla. Kdyby tohle viděl dvůr, občanská válka by vypukla okamžitě."
„Nazval mě netvorem," řekl Viktor. „Jel jsem celou cestu až sem, abych pomstil jeho smrt, a co najdu? Raději by viděl

korunu na hlavě nějakého cizince než vlastního syna. Bojoval jsem v jeho válkách, krvácel jsem v bitvách, dokonce jsem odešel do vyhnanství, abych zabránil občanské válce, a tohle je moje odměna?"
„Viktore..." řekla Heather.
„Netvoři," zopakoval Viktor. Mrštil rubínem o zeď; ten se odrazil a spadl na koberec. Všichni se dívali, jak se kutálí, a když se konečně zastavil, nikdo se nezvedl, aby ho sebral. „Král Malcolm nám alespoň dal vodítko," řekl Roderik. „Řekl, že koruna a pečetní prsten jsou mezi těmi, kteří už odešli. Říká ti to něco, Viktore?"
„Teď o tom nechci mluvit," odsekl princ. „Ale miláčku," řekla Heather, „přece vidíš, že -" „Řekl jsem, že se mi o tom nechce mluvit!" zařval Viktor a vztekle se kolem sebe rozhlédl. Nikdo se neodvážil pohlédnout mu do očí. „Jděte pryč, všichni. Chci být chvíli sám. Ne, počkat, ty tady můžeš zůstat, herče. Ostatní odejděte. Uvidíme se znovu za hodinu."
Jordan se tázavě podíval na Gawaina, ale rytíř jen lehce zavrtěl hlavou. Heather se zatvářila, jako by chtěla něco namítnout, avšak pohled na Viktorův zamračený obličej ji přinutil změnit názor. Spiklenci se začali jeden po druhém trousit ven a nakonec Jordan s Viktorem osaměli.
Viktor seděl nějaký čas bez hnutí a upřeně hleděl do ohně. Jordan čekal, až ho vyzve, aby se posadil, a když se princ k ničemu neměl, váhavě usedl do křesla proti němu. Praskající oheň příjemně hřál a Jordan se po chvíli přece jen trochu uvolnil. Když se to tak vezme, tohle byla od chvíle, kdy dorazil na Půlnoc, jeho první příležitost trochu si polenošit. Ať už se o tomto místě dalo říct cokoliv, nuda tady rozhodně nebyla. Jordan si natáhl nohy a jal se nenápadně pozorovat prince.
Viktor už vypadal trochu lépe, ale obličej měl stále bledý a pohublý. Vyčerpání z dlouhé nemoci se jasně zračilo v jeho propadlých očích a z ochablosti, s níž spočíval v křesle. Jordan z něj cítil zmatek, jako kdyby zoufale hledal odpovědi, o kterých si ani nebyl jistý, že existují. Pokusil se udělat si na Viktora nějaký názor, ale ke svému překvapení zjistil, že to nedokáže. Lidé se sice shodovali, že než se setkal s lady Elizabeth, byl Viktor ze všech tří královských synů nejslibnější, jenže to zase tolik neznamenalo. Sir Gawain při něm stál v dobrém i zlém, ale nakolik to dělal z osobní oddanosti a nakolik proto, že přísahal králi Malcolmovi? Pokud šlo o lady Heather, zdálo se, že Viktora skutečně miluje, jenomže to byla velice ambiciózní žena. A bezohledná... svým způsobem se vlastně hodně podobala lady Elizabeth.
Viktor opravdu neměl na partnerky štěstí. Pokusil se zabít Dominika, což hovořilo v jeho prospěch, ale jeho pokus byl hloupý a veskrze amatérský, což se mu zase k dobru přičíst nedalo. Jordan si tiše povzdechl. Pořád chodil kolem hlavního problému, protože se mu bál postavit čelem. Catriona Taggertová mu předala poslední vůli krále Malcolma jen proto, že věřila, že princ Viktor, tak jak ho hrál on, bude důstojným dědicem trůnu. Ale byl ho hoden skutečný Viktor? A pokud ne, co se s tím dá dělat?
Viktor odtrhl pohled od plamenů a zamyšleně se zadíval na Jordana. „Je to zvláštní vidět svůj obličej na jiném muži," řekl pomalu. „Tady v Redhartu máme pověst o zrcadlovém duchu - nadpřirozeném dvojníkovi, který se nám zjeví pouze těsně před smrtí. Věštíš mi snad zlý osud, herče?"
„Doufám, že ne, Vaše Výsosti," odpověděl Jordan opatrně. „Jsem tady, abych vám pomohl získat trůn."
Viktor se lehce usmál. „Ano. Stanu se králem. Když jsem byl mladší, nikdy jsem s tím vlastně nepočítal. Koneckonců, Lewis byl nejstarší a otcův oblíbenec k tomu, takže jsem vždycky předpokládal, že korunu zdědí on. Ne že by si ji zasloužil. Musel mít všechno, na co se podíval. A co nedostal z moci svého postavení, bral si silou. Člověk by myslel, že by měl mít nějakou sebeúctu. Nikdy jsem Lewise neměl rád. Vlastně ho neměl rád nikdo, ale co si vzpomínám, otec o něm nechtěl slyšet křivého slova. Ten starý blázen. Nechtěl nic slyšet ani o Dominikovi, i když jsem se s ním o něm snažil mluvit mnohokrát. Dominika nemohl vystát ani Lewis. Myslím, že se šílený už narodil. Jednou, když jsme ještě byli děti, vzal z hradního psince štěně a rozpáral ho, aby se podíval, jak funguje. Nikoho vlastně nepřekvapilo, že se dal na čarodějnictví. Už se těším, až ho nechám popravit."
Jordan na něj překvapeně vytřeštil oči a Viktor se usmál.
„Ale ano, herče, Dominic zemře. Měl jsem si to lépe rozmyslet a udělat to pořádně, už když mi vzal Elizabeth. Tehdy se to všechno začalo kazit..." Odmlčel se a v očích se mu objevil výraz člověka ponořeného do vzpomínek. „Miloval jsem ji, herče. Miloval jsem ji víc, než jsem kdy miloval kohokoliv jiného... Celé dny jsem se motal po hradě s přihlouplým výrazem v obličeji, šťastný, že mě miluje. Když mi řekli, že se schází s Dominikem, nevěřil jsem jim. Jednomu člověku jsem dokonce vyhrožoval soubojem za to, že o ní roznáší pomluvy. Byl jsem tak mladý... Nakonec jsem ale uvěřit musel. Zeptal jsem se Elizabeth přímo a ona se mi vysmála. Měl jsem si to tenkrát lépe rozmyslet a udělat to pořádně. Měl jsem je zabít oba, dokud jsem měl příležitost.
Od té doby jsem se naučil trpělivosti... když jsem hnil ve vyhnanství a společnost mi dělal jenom ten starý hlupák Gawain. Nedokáže mluvit o ničem jiném než o povinnosti, cti a poslouchání příkazů. To jsou věci dobré jen pro chudáky - ne pro prince a krále. Král se nezodpovídá nikomu, jen sám sobě. Nikomu se zodpovídat nemusí. Ano, herče, ve vyhnanství jsem měl dost času přemýšlet o tom, co bych udělal, kdyby byli dost pošetilí a dovolili mi vrátit se zpět. Hned první den, kdy budu králem, se postarám, aby Lewis, Dominic a Elizabeth zemřeli. Jejich hlavy pak nechám pověsit na hradní bráně a havrani jim vyklovou oči."
Viktor se zvedl z křesla a postavil se zády k ohni. Obličej měl brunátný a v očích měl šílený lesk. „Každý, kdo se proti mně kdy postavil, zemře! Všechny je nechám popravit! Jakmile se stanu králem, budu vládnout mocí Kamene a pak se pomstím za všechny ty roky urážek a ústrků. Ovládnu neskutečno a Redhart se za mého panování znovu stane velkým."
Jordan se rozpačitě zadíval na prince; směr, kterým se ubíraly jeho myšlenky, ho silně znepokojoval. „Z toho, co jsem slyšel o neskutečnu, Vaše Výsosti, to není něco, s čím by si měl člověk zahrávat. Je to příliš nebezpečné -"
„Nepoučuj mě!" Viktor zpražil Jordana pohledem. Hlas měl vysoký a napjatý, jako by balancoval na pokraji hysterie. „Co ty víš o neskutečnu? Já jsem se na tomhle hradě narodil a vyrostl jsem tu a o neskutečnu toho vím víc, než se tobě kdy snilo. A teď mlč, herče. Jsi tady, abys poslouchal, ne abys mluvil. Z lidí, kteří se mi pokoušejí radit, kteří mi říkají, co

mám dělat, se mi už obrací žaludek. Žádné rady nepotřebuji a nebudu je poslouchat. V Kameni a v neskutečnu je moc, herče - moc, jakou si vůbec nedokážeš představit. Můj otec se jí bál, ale já ne."
„Ano, Vaše Výsosti," řekl Jordan. „Ale co s tou mocí budete dělat?"
„Cokoliv si zamanu," odpověděl Viktor, v očích stále ten šílený lesk.
„Sklizeň byla letos špatná," řekl Jordan. „Bylo dlouhé a horké léto, skoro nezapršelo. Putoval jsem po vašem království, od jedné vesnice k druhé, a všude jsem viděl jen strádání a utrpení. Jídla je málo a ceny na trhu vysoké. Váš lid hladoví. Až přijde zima, lidé nejspíš budou umírat."
„Tak ať," odsekl Viktor. „Co kdy udělali pro mě? Kde byli, když mne poslali do vyhnanství? Čert aby ty křupany vzal, stejně se množí jako králíci. Dokud včas platí daně, nechávám je na pokoji, a jestli mají v hlavách nějaký rozum, budou mi za to vděční. Až bude mou zásluhou Redhart znovu mocný, budou ještě pět chvál na moje jméno. Co záleží na několika špatných sklizních? Když budeme potřebovat jídlo, vezmeme si ho z Hillsdownu nebo z Lesního království. Po ztrátách, které utrpěli za války s démony, nemají dost sil, aby se nám postavili."
„Nejsou tak slabí," namítl Jordan. „Budou se bránit. Vypukne válka."
„A tebe to slovo děsí, herče?" opáčil Viktor. „Pokud vím, založil sis na historkách o válečné slávě, hrdinech a jejich bitvách živobytí. Nebo je syrové maso války pro tvůj žaludek příliš silné? Válka je skutečnou zkouškou králů, v ní prokážou, jak jsou silní a rozhodní. Měl jsem dost času, abych o tom uvažoval, herče. Po všechny ty roky ve vyhnanství, zatímco jiný muž měl mou lásku za ženu. Po všechny ty roky nudy a zahálky. Jenomže já jsem nezahálel, herče. Dělal jsem plány, navazoval vztahy, hledal spojence vhodné pro budoucího krále... Mám mnoho nepřátel, to vím, ale ti mě nezastaví. Ukradli mi ženu, vyhnali mě od dvora, nechali mě hnít v tom zapadákově, pokusili se mě otrávit... ale já jsem zpátky a donutím je, aby za to zaplatili. Všichni za to zaplatí! Nezáleží mi na tom, kolik jich budu muset zabít, zaplatí za to, co mi udělali!"
Princ Viktor mluvil stále hlasitěji, až nakonec křičel, ale Jordan ho už neposlouchal. Pochopil, že je stejně šílený jako jeho bratři: roky strávené ve vyhnanství ho připravily o poslední špetku sebeovládání. Při svém honu na lidi, jimž by se mohl pomstít za svoje bolístky, spláchne chodby Půlnoci krví a zavleče svou zemi do války, kterou nemůže vyhrát. Tisíce nevinných zahynou. A umožnil to on, Velký Jordan. Jen díky němu se šílenec stane králem a rozpoutá ve vlastní zemi krvavá jatka.
Jordan na okamžik zavřel oči a v hlavě se mu okamžitě začaly střídat obrazy smrti a zkázy. Tohle nemohl dovolit. Pomalu vstal a přistoupil k Viktorovi. Princ už si jeho přítomnost vůbec neuvědomoval. Neviděl ani, jak Jordan vytáhl z boty dýku a vrazil mu ji do zad.
Zemřel okamžitě, a když vydechl naposled, Jordan klečel vedle něj.

7 VLCI V OVČÍM STÁDU

Jordan pohlédl na krví potřísněnou dýku, kterou držel v ruce, a mechanicky sáhl po ubrusu, aby ji otřel. Pak náhle vystřízlivěl a vyskočil na nohy. Jeho kolegové spiklenci se vrátí co nevidět a jestli ho objeví, jak stojí se zkrvavenou dýkou nad mrtvolou prince, to nejlepší, co může čekat, je rychlá smrt. Nasucho polkl a pokusil se uvažovat chladnokrevně. Nejprve musí ukrýt tělo. Zastrčil si dýku zpátky do boty a sklonil se nad Viktorem.
Když ho nadzvedl, princova hlava náhle spadla na stranu. Jeho skelné oči jako by se na Jordana dívaly vyčítavě. Jordan ho vzal za ruce a pokusil se ho zvednout, ale skoro okamžitě jej zase musel pustit. Jeho mrtvá váha pro něj byla příliš velká a příliš nešikovná na přenášení. Jordan tiše zaklel a popadl Viktora znovu, tentokrát pod pažemi. Takto odtáhl tělo až k ložnici. Kopnutím si otevřel dveře a zatáhl mrtvolu dovnitř. Podařilo se mu dovléct ji ke skříni a pak ji vyčerpaně pustil.
Posadil se na okraj postele, aby popadl dech. Teď, když mrtvola nebyla tak otevřeně na očích, se mu trochu ulevilo. Pak jeho pohled padl na skříň, vysokou, širokou a příhodně prostornou. Vstal a otevřel ji. Byla plná šatů, ale stále tam ještě zůstávalo dost místa... Šaty. Jordana něco napadlo a rychle se podíval na svou košili. Na prsou měl skvrny od krve. Musel si je udělat, když táhl Viktora do ložnice. Rychle si strhl kabátec a vestu a pak si svlékl inkriminující košili. Pomyšlení, že na sobě má Viktorovu krev, mu náhle připadalo nesnesitelné.
Z rukávu mu vypadla prázdná lahvička a Jordan strnul, když si všiml zaschlé krve, kterou měl po zkoušce stále ještě na ruce. Zmuchlal košili a pokusil se ji očistit. Příliš se mu to nedařilo. Odhodil košili na postel a otočil se. Ze skříně vytáhl první košili, která mu padla pod ruku, oblékl si ji a začal si ji roztřesenými prsty zapínat.
Klid, Jordane, klid. Nespěchej, udělej to pořádně. Nemůžeš si dovolit vypadat rozrušeně.
Oblékl si vestu a kabátec, podíval se na sebe do velkého zrcadla a rozhodl, že to bude muset stačit. Sám sobě připadal strašně provinilý, ale alespoň se mu povedlo ukrýt důkazy. Zkrvavenou košili hodil do skříně, pak nadzvedl Viktorovu mrtvolu a strčil ji tam také. Uvědomil si, že měl nejdříve ukrýt tělo a pak se až převléknout, ale v tu chvíli tak chladně neuvažoval. Když se narovnal, dýchal už trochu klidněji. Teprve pak si všiml, že Viktor má oči stále otevřené. Jordanovi připadalo, že je upírá přímo na něj. Chtěl se sklonit a zavřít mu je, ale něco mu na poslední chvíli zabránilo dotýkat se mrtvoly víc, než bylo absolutně nutné. O krok ustoupil a zabouchl dveře skříně.
Chvíli stál bez hnutí a masíroval si rozbolavělé spánky. Hlava se mu točila, jako by měl každou chvíli omdlít. Je to tou námahou, pomyslel si - námahou a duševním vypětím. Všechno se přihodilo tak rychle... Rozhodně neplánoval Viktora zabít. Nikdy mu to ani nepřišlo na mysl. Ale jak tam seděl a poslouchal jeho vztekání a blouznění, zjistil, že se nedokáže smířit s tím, že by pro vrtochy toho šílence měli zemřít dobří lidé, které znal. Ti lidé mu věřili jako Viktorovi a on je nechtěl v jejich víře zklamat.
V kuchyni pracovalo dvacet pět lidí. Deset žen a sedm malých dětí.
Samozřejmě že jsem je všechny nechal pověsit.

Dobře, takže Viktor byl mrtvý. A co teď? Uprchnout? Nedostal by se ani ven z hradu. Jordan se zamračil. Mohl udělat jen jedinou věc: zaujmout Viktorovo místo doopravdy. Stát se princem Viktorem. Dát Půlnoci a Redhartu prince a vladaře, jakého si zasloužil. Vždycky tu roli chtěl hrát tak, jak by se hrát měla, a teď k tomu měl příležitost. Jistě, jestli ostatní spiklenci zjistí, co se stalo... Rozhodl se, že na to teď myslet nebude. Musí prostě odvést tak dobrou práci, že nikdo nebude mít o záměně ani tušení. A raději by si měl vymyslet zatraceně dobrou historku, kterou by vysvětlil, proč herec náhle zmizel. Možná by uvěřili, že dostal strach a uprchl, ale ne že se předtím nepokusil vyinkasovat svou odměnu. Na to už ho znali příliš dobře. Jordan si povzdechl. V tuto chvíli se mu ze všeho nejvíce chtělo tu jen tak sedět a litovat se, ale na to nebyl čas. Musel ještě udělat spoustu věcí. Pak někdo zaklepal na hlavní dveře a Jordan polekaně vyskočil. Na vymýšlení už nebyl čas, ani na procvičování nové role. Spiklenci se vraceli a jemu nezbývalo, než se do toho vrhnout po hlavě.
Rychle vyběhl z ložnice a prošel hlavním pokojem. Přitom si všiml rubínu, který ležel na koberci, a strčil si ho do kapsy. Kdyby to prasklo a on musel narychlo opustit hrad, alespoň bude mít něco do začátku. Rychlým rozhlédnutím se ujistil, že je všechno, jak má být, pak zaujal patřičnou pózu u krbu a hlasitě vyzval toho, kdo klepal, aby vstoupil. Dveře se otevřely a dovnitř vešel hrabě Roderik s Robertem Argentem, následováni sirem Gawainem a lady Heather. Jordan je přivítal krátkým kývnutím hlavy. Gawain zavřel dveře a postavil se vedle nich, jednu ruku položenou na hlavici sekery. Heather se na Jordana usmála a pak se zarazila, jako by si nebyla jistá, na koho se vlastně dívá. Ostatní se rozhlédli po prázdném pokoji; teprve teď si všimli, že je tam Jordan sám. Chladně se na ně usmál.
„Jestli hledáte herce, tak je na záchodě. Už by se měl každou chvíli vrátit."
Roderik se formálně uklonil. „Promiňte mi, Výsosti. Teď, když jste se zotavil ze své nemoci, vypadáte mnohem lépe a není snadné vás dva od sebe rozeznat."
Jordan si odfrkl. „Nebyl jsem nemocný, otrávili mě. A až opravdu nerozeznáš prince z královské krve od potulného herce, najdu si jiného rádce. Stejně mi nikdy nepřipadalo, že umí správně napodobit můj hlas."
„Ale miláčku," pokusila se ho uklidnit Heather, „nebuď tak popudlivý. Pojď, posaď se sem, ke mně."
Jordan zamračeně přikývl a dovolil Heather, aby ho usadila do nejpohodlnějšího křesla v místnosti. Stejně jako předtím se pak sama posadila na opěrku a Jordan ji majetnicky objal rukou kolem pasu, jako to viděl dělat Viktora. „No dobře," řekl pak. „Musíme probrat otcovu poslední vůli. A posaďte se, všichni. Bolí mě za krkem, když se na vás musím dívat takhle. Kdybych chtěl mít v pokoji sochy, nějaké bych si koupil."
Roderik, Argent a Gawain si přitáhli židle a posadili se. Jordan s uspokojením zaznamenal, že Gawain je jediný, kdo si svou židli postavil tak, aby neseděl zády ke dveřím.
Roderik se nešťastně zamračil a zaklonil se na židli. „Z poslední vůle vašeho otce skutečně nevyplývá mnoho věcí, které bych nazval potěšitelnými," řekl pomalu. „Myslím potěšitelnými pro nás. Malcolm se zmínil, že se obává náhlé smrti, což by nasvědčovalo tomu, že věřil, že se ho někdo pokusí zavraždit, ale kdo je jeho vrah, zůstává tajemstvím. Samozřejmě za předpokladu, že Malcolm byl skutečně zavražděn. Žádný přímý důkaz o tom nemáme."
„Byl zavražděn," prohlásil Jordan. „Tátova smrt byla příliš náhlá a přišla příliš vhod, než aby mohla být něčím jiným."
„Jak říkáte, Výsosti." Roderik se lehce uklonil a pak pokračoval. „Jediným vodítkem pro nás může být Malcolmova věta, ve které říká, že koruna a pečetní prsten jsou ukryty mezi těmi, kteří už odešli. Připadá mi, že tím myslí minulé krále Redhartu - ty, kteří seděli na trůně před ním."
Jordan si zamyšleně hryzl ret, zatímco mu hlavou vířily osvojené Viktorovy vzpomínky. Ostře pohlédl na Roderika.
„On ještě nebyl pohřben, že?"
„Ne, Vaše Výsosti," odpověděl Roderik. „Podle zákonů a zvyků stále ještě leží v rodinné kryptě."
„Takže teď leží mezi svými předky - mezi těmi, kteří už odešli. Tohle myslel tou nápovědou. Koruna a prsten jsou ukryty někde v rodinné kryptě!"
Sir Gawain omluvně zakašlal. „Naši lidé to tam už prohledali, sire. Nenašli nic. A určitě se nemýlím, když řeknu, že to tam prohledali i vaši bratři. Kdyby tam koruna a prsten byly, určitě už by je někdo našel."
„Nikoliv nutně," opáčil Jordan. „Otec říkal, že nalézt je nebude jednoduché." Svižně vstal a skoro přitom shodil Heather z jejího hřadu. „Pojďme. Chci si kryptu prohlédnout sám,"
„Dobře, Výsosti," řekl Roderik a také vstal, i když mnohem pomaleji. „Zavolám ozbrojený oddíl, aby nás doprovázel."
„Ne," namítl Jordan. „Myslím, že čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Nevím, jak vy ostatní, ale mně připadá stále více zřejmé, že mezi sebou máme zrádce. Přemýšlejte. Dvakrát vás napadli, když jste se vraceli s hercem na hrad. Kdo kromě nás věděl, kudy přesně pojedete? Pak někdo prozradil mým drahým bratrům, že před veřejností používám dvojníka. Herec kvůli tomu musel podstoupit zkoušku. A konečně, někdo mi pravidelně přidával do jídla jed. To musela být práce někoho z úzkého kruhu - někoho, komu věříme. Ještě nevím, na koho ukázat prstem, ale nemá smysl zbytečně riskovat. Půjdeme do krypty sami - jen nás pět."
„Šest, když počítám i Jordana," namítl sir Gawain.
„Nemíním čekat, až uleví tomu svému zatraceně slabému močovému měchýři," odsekl Jordan. „Řekneme strážím u dveří a může počkat, dokud se nevrátíme. Nepotřebujeme ho. A teď pojďme. Posedáváním jsem už promarnil dost času."
Vyrazil k hlavním dveřím a docela se mu ulevilo, když slyšel, že ho ostatní následují. Chvíli už si myslel, že to s tou arogancí přehnal, ale podle toho, jak spěchali, usoudil, že to vystihl správně.
Královská krypta se ukázala být obrovská místnost umístěná v hradních sklepeních. Aby se k ní dostali, museli projít dvěma podzemními patry. Krypta byla zároveň útočištěm: jedním z nejstarších stabilních míst na hradě. Tady neúčinkovala magie, dobrá ani zlá, a mrtvé tu v jejich spánku nic nerušilo. Rodina krále Malcolma sem byla ukládána po generace a jejich místa posledního odpočinku byla zdobena plastikami v životní velikosti vyrobenými z mramoru různých odstínů. Některé vypadaly v mihotavém světle pochodní nepříjemně živě, jako by jen spaly a sebemenší hluk je mohl probudit.

Král Malcolm ležel na krycí desce náhrobku, do něhož jej už brzy uloží. Pohřbívači ho už připravili, ale nemohl být pochován, dokud nad ním nebude vykonán obřad, při němž bude vyřčeno poslední ochranné zaklínadlo. Na Půlnoci mohlo mrtvé potkat příliš mnoho nepříjemných věcí. Jordan pomalu přistoupil blíž a zůstal stát vedle ležícího krále. Pohřbívači odvedli skutečně dobrou práci. Malcolmův obličej měl přirozenou barvu a vypadal tak pokojně, až se skoro zdálo, že spí.
Skoro.
Zatímco si Jordan prohlížel mrtvého krále, ostatní uctivě stáli opodál. Zblízka už nebyla iluze klidného odpočinku tak přesvědčivá. Zkušenému Jordanovu oku připadalo líčidlo, s jehož pomocí byl králův obličej upraven, příliš nápadné, a když se sklonil, zahlédl dokonce drobné stehy, kterými byla mrtvému zašita ústa a oční víčka. Pach rozkladu necítil, jen lehkou vůni formaldehydu. Jordan se pokusil z královych nehybných rysů vyčíst něco o jeho povaze, ale smrt a pohřbívači z nich dokonale setřeli každou stopu osobnosti. Mohla to docela dobře být umně vyrobená figurína. Jordan zavřel oči a nechal svoje myšlenky volně bloudit v naději, že mu Viktorovy vzpomínky napoví, kde hledat korunu a pečeť. Jediné, co tím získal, byla další bolest hlavy. Znovu otevřel oči a úporně se zamyslel. Odpověď musí být někde tady. A na to, aby ji našel, nemá mnoho času. Argent sice hlídal před kryptou, ale i tak je mohli kdykoliv vyrušit.
Jordan se rozhlédl po plastikách, které ho obklopovaly. Všechny měly na tváři stejný tajemný úsměv, ale Jordanovi připadalo, že se na něj potutelně Šklebí, jako by znaly odpověď, ale neřeknou mu ji, protože je cizinec a narušitel jejich klidu. Náhle se Jordan zamračil. Jakkoliv se od sebe plastiky lišily, jednu věc měly společnou. Všichni panovníci byli zpodobněni ve svých nejlepších šatech a sochař pečlivě vytesal každý jejich záhyb. Měli dokonce i prsteny na rukou a - koruny. Jordan se pomalu usmál. Když chcete ukrýt korunu a pečetní prsten, můžete najít lepší místo než mezi mnoha korunami a pečetními prsteny? Rozhlédl se. Kdyby se nenacházeli zrovna tady, mohly by být oba předměty zamaskované kouzlem, ale v útočišti to možné nebylo. A jelikož je nikde neviděl, nějak zamaskované být musely.
Rozběhl se od jednoho náhrobku k druhému a prohlížel si postupně všechny pohřební plastiky. Ostatní ho nechápavě pozorovali. A pak se Jordan dotkl jedné mramorové koruny a ta se pod jeho dotekem pohnula. Strhl ji a jemně ji oklepal o bok katafalku. Na zem se sesypala sprška sádrových úlomků a v jeho ruce zazářilo zlato.
Ostatní Jordana rychle obklopili a nedočkavýma rukama sloupávali sádru ze skutečné koruny Redhartu. Byla těžší, než si myslel; vlastně to byla jednoduchá, nezdobená čelenka ze solidního zlata. Nejde o korunu, ale o toho, kdo ji nosí. V tom spočívá pravá velikost. Jordanovi se mimoděk vybavila slova z jedné staré hry. Bylo to tak dávno, kdy naposledy stál na jevišti a hrál obyčejnou divadelní roli před nenáročným publikem. Zapudil podobné myšlenky a začal zkoušet prsteny na ruce plastiky, až našel jeden, který se dal sundat. Pod tenkou vrstvou sádry se ukrýval těžký zlatý prsten s královskou pečetí Redhartu. Jordan sevřel korunu a prsten v rukou a pak nakrátko zavřel oči, jak ho únava konečně dostihla. Heather přistoupila těsně k němu.
„Jsi v pořádku, Viktore? Nesmíš se tak namáhat. Nezapomínej, že jsi byl dlouho nemocný."
Jordan rychle otevřel oči a usmál se na ni. „Budu v pořádku, Heather. Nejhorší už mám za sebou. Konečně mám korunu a prsten."
„Ale jen na tak dlouho, než ti je vezmu," řekl Dominic.
Spiklenci se otočili a sáhli po zbraních, ale hned se zase zarazili a zůstali stát bez hnutí, zatímco Dominikovi gardisté plnili kryptu. Jordan jich napočítal sedmnáct a slyšel, že na chodbě dusají další. Dokonce i s Gawainovou sekerou to byla příliš velká přesila. Okázale zvedl ruku z meče a usmál se na Dominika. Princ mu úsměv půlkou obličeje oplatil, ale jeho jediné oko na něj hledělo chladně a nemilosrdně.
„Vždycky jsi z nás byl nejchytřejší, Viktore. Věděl jsem, že tu záhadu vyřešíš jako první. Takže stačilo, abych tě nespustil z očí a dříve, nebo později jsi nás ke koruně a prstenu musel dovést. Ne že by na tom teď záleželo, ale jak jsi věděl, kde je máš hledat?"
„Otec zanechal poslední vůli," odpověděl Jordan a položil korunu i prsten na Malcolmův náhrobek. „Myslel, že si žádný z nás nezaslouží stát se králem, ale zanechal nám stopu. Ta mě sem přivedla - a zbytek byla jen trocha logického uvažování."
„Takže ty jsi sledoval stopu a já jsem zase sledoval tebe," řekl Dominic. „Sledoval jsem tě po celou dobu. Bez ohledu na to, kam jsi šel nebo kde jsi zrovna byl, já jsem tam byl s tebou. Víš, držel ses docela dobře, Viktore. Nacpal jsem do tebe tolik jedu, že by to zabilo dva normální chlapy, ale ty jsi stále tvrdohlavě lpěl na životě. Máš opravdu tuhý kořínek."
„Takže to byl opravdu jed!" zvolala Heather. „Ale jak? Všemožně jsem jeho jídlo hlídala a Argent ho osobně ochutnával -"
Náhle se zarazila a podívala se někam za Dominika. Ostatní ji napodobili. Vedle dveří do krypty stál Robert Argent a klidně je pozoroval.
„Můj drahý zrádce," řekl Dominic. „Můj osobní špeh ve vašich řadách. Informoval mne o každém vašem pohybu a trávil Viktorovi jídlo. Chytře vymyšleno, co říkáte? Kdo by z travičství podezříval ochutnavače?"
„Já ti nevěřím," prohlásila Heather tvrdohlavě. „Dívala jsem, jak to jídlo ochutnává, jak ho polyká. Nemohl to předstírat!"
„Nepředstíral to," odpověděl Dominic. „Proč by měl? Copak se mrtvola může otrávit?"
Líně pokynul levou rukou a na Argentových prsou se objevila strašlivá krvavá rána. Její okraje byly živé a zanícené, ale nevytékala z ní žádná krev. Argent přitom nehnul ani brvou. Vypadal stejně jako vždycky: klidný, rezignovaný a velmi unavený. Jordan se na něj díval a v ústech měl sucho. Takovou ránu Argent nemohl přežít. Byl zombie, chodící mrtvola. Po celou tu dobu spolupracoval s mrtvolou. Někde vzadu v jeho mysli se ozval hlásek, který chtěl začít ječet, ale ovládl ho. Už stál tváří v tvář duchům i obludám, zažil zhroucení reality. Jedna zombie ho přece nemůže vyvést z míry. Zvládne to. I když se jedná o muže, který bojoval po jeho boku a jemuž věřil.
Roderik pohlédl na Argenta s výrazem nevýslovného žalu. „Roberte... proč jsi mi to neřekl? Pomohl bych ti, našel

bych... nějaký způsob jak ti pomoci."
Argent neodpověděl. Dominic se usmál. „Zabil jsem ho před několika měsíci. Bylo to docela jednoduché, opravdu. Z ničeho mne nepodezíral, dokud nebylo příliš pozdě. Moje magie ho udržovala na samotném pokraji smrti. Dokud jsem zaklínadlo obnovoval, žil. Samozřejmě, kdybych zapomněl... Tohle je dokonalý způsob vydírání. Mám nad ním naprostou moc. Škoda že tu techniku nemohu použít častěji, ale je příliš vyčerpávající, pokud jde o magii."
„Ty zatracený parchante," zavrčel Jordan.
Dominic pozvedl obočí. „Ty máš co mluvit, Viktore. Než jsme se vypravili sem dolů, důkladně jsem se svými lidmi prohledal tvoje komnaty. Pro případ, že bychom tam objevili něco zajímavého. A že neuhodneš, co jsme našli ve skříni?"
„O čem to mluví, Viktore?" zeptal se Roderik. Jordan neodpověděl.
„Proč mlčíš?" dráždil ho Dominic. „Řekni nám, proč ses rozhodl zabít svého dvojníka."
Gawain zděšeně pohlédl na Jordana. „Co jste to udělal, Viktore? Zatraceně, co jste to udělal?"
Jordana z Gawainova pobouření a hněvu zahřálo u srdce, ale neodvážil se dát to před rytířem najevo. Pokrčil rameny. „Chystal se mě nahradit doopravdy a tak jsem ho zabil. Stejně ho už nepotřebujeme." Otočil se zpátky k Dominikovi. „Otec nikdy nechtěl, aby ses králem stal ty. Věděl, že jsi šílený. Zkažená krev je v celé naší rodině, ale u tebe se to vždycky projevovalo nejhůře. Nejsi hoden stát se králem."
„Nejsi zrovna v pozici, abys mi v tom mohl zabránit," posmíval se Dominic. „Na druhé straně, já mám v rukou osudy vás všech. Budete žít, nebo zemřete podle toho, jak se teď rozhodnu. A není právě tohle esence královské moci?"
Náhle se zasmál. Byl to neveselý, ošklivý zvuk. „Až na to, že vás vždycky můžu zabít a pak vás zase vzkřísit. Pokud by se mi zachtělo. Možná byste rádi žebrali o svoje životy. Jsem připraven si to vyslechnout. Jsem rozumný muž. Pro otroky vždycky nějaké upotřebení najdu."
Jordan nemohoucně zaťal ruce v pěst a zase je uvolnil. Dominic byl mimo dosah jeho meče a poslední zápalné kuličky, které mu ještě zbyly, zůstaly v rukávu košile ve Viktorově ložnici. Jeho mysl zoufale pracovala, zatímco jeho zrak bloudil po kryptě. Vlevo od něj plápolala v kruhu na stěně pochodeň. Jordan pohlédl na Dominikův popálený obličej a něco ho napadlo. Bez zaváhání pochodeň popadl a zaútočil jí proti princi. Dominic zaječel a ucouvl a Jordan mu hodil pochodeň do náručí. Odrazila se mu od prsou, ale stačilo to, aby se na něm vznítily šaty. Princ znovu zaječel a začal plameny ubíjet holýma rukama. Zády přitom narazil na dveře krypty a jeho gardisté vytvořili mezi ním a spiklenci ochrannou zeď.
„Zabijte je!" vřískal Dominic ječivě. „Všechny je pobijte!" Spiklenci tasili zbraně a gardisté vykročili vpřed. Argent s mečem se postavil do dveří. V obličeji měl naprosto prázdný výraz. Jordan se přesunul vedle Gawaina, který na okamžik zaváhal, než jeho přítomnost přijal. Když se podíval na blížící se gardisty, pochopil, že se jeho štěstí konečně vyčerpalo. Tohle nemůže vyhrát, nestane se princem a ani nedostane peníze, které si tak těžce vydělal. Jediné, co ještě může udělat, je vzít s sebou co nejvíce nepřátel. Jenom doufal, že zůstane mrtvý. Škoda že neměl o trochu víc času. Zrovna se do té role začal vžívat... A pak se ozval hromový řev, ve dveřích se objevil Damon Kord, odhodil Argenta stranou a vrhl se na gardisty. Jeho palice se matně zaleskla ve světle pochodní, jak se rozpřahoval k ráně. Za ním vtrhl do krypty oddíl stráží v regentových barvách. A za nimi běžela majordoma, v ruce meč z magického ohně.
„Ještě štěstí, že jsem vás nechala hlídat, Viktore," zavolala vesele. „V poslední době se hrad nejrůznějšími zrádci jen hemží."
Jordan se na ni zašklebil, ale Dominikovi gardisté neměli v úmyslu se vzdát, takže se oba soustředili na problém, který teď byl nejakutnější. Obě strany byly víceméně vyrovnané a boj, který se v kryptě vzápětí strhl, byl nelítostný. Zvonění oceli o ocel a dupání nohou na kameni se v rozsáhlé místnosti s nízkým stropem rozléhalo mnohonásobnou ozvěnou a nehybné tváře Malcolmových předků na to lhostejně shlížely ze svých náhrobků. Jordan a sir Gawain bojovali zády k sobě a u nohou se jim brzy vršili mrtví i umírající gardisté. Jordan sekal svým mečem s vervou danou zoufalstvím a žádnému z protivníků se nepodařilo proniknout jeho obranou. Gawainova sekera se míhala vzduchem ve sprškách krve a mozků. Když Jordan konečně riskoval krátký pohled Dominikovým směrem, ke své úlevě zjistil, že princ se bezvládně opírá o zeď, zjevně příliš šokovaný z čerstvých popálenin, než aby se aktivně zapojil do boje.
Bojová vřava už zuřila po celé kryptě a jednotliví bojovníci se v ní ocitali na nejneočekávanějších místech. Roderika v jednom okamžiku zanesla ke dveřím, kde se mu postavil Argent. Zaváhal, ale v příštím okamžiku se kupcův meč mihl vzduchem a Roderikovi se na tváři objevil krvavý šrám. Kdyby včas neuhnul, jeho nerozhodnost by ho stála oko. Roderik se mechanicky začal bránit, ale zaútočit se stále nepokusil. Nebyl si jist, jestli by to dokázal. Ať už se s Argentem stalo cokoliv, byl to stále jeho celoživotní přítel. Nemohl proti němu pozvednout meč. Příliš mnoho toho společně zažili. Bylo by to, jako by zabíjel sám sebe. Ale Argent útočil stále energičtěji a Roderik měl brzy co dělat, aby si ho udržel na délku zbraně. Postupně zjistil, že je čím dál vyčerpanější, zatímco Argent je odpočatý a pevně odhodlaný dokončit, co začal. Mrtvoly se nemohou unavit. Roderikovy oči se zalily slzami vzteku a konečně přešel do ofenzívy. Když už musí zabít svého přítele, postará se, aby jej Dominic do pekla následoval.
Heather se skrčila za kamenným náhrobkem ve snaze být tak nenápadná, jak jen to bylo možné. Pro případ, že by tato taktika selhala, si připravila dýku. Boj dál zuřil po celé kryptě a určit, kdo vyhrává, zatím nebylo možné. Zahlédla Viktora v nejtěžší vřavě a srdce se jí sevřelo úzkostí. Věděla, že je navzdory svému zázračnému uzdravení stále ještě zesláblý, ale teď se oháněl mečem tak energicky, že se mimovolně musela usmát. Viktor Dominika porazí. To bylo nevyhnutelné. Dominic nebyl hoden stát se králem. Škoda že Viktor zabil herce, ale příliš na tom nezáleželo. Jordan byl jen nafoukaná nula a nikomu chybět nebude. Nebyl důvod, aby se o jeho smrti někdo další vůbec dozvěděl.
Damon Kord nechal regentovy muže, aby se s Dominikovými gardisty vypořádali sami, ale udržet svůj temperament natolik, aby jim přenechal i prince samotného, nedokázal. Boj postupně ztrácel na síle a rozpadal se do jednotlivých šarvátek a nakonec se změnil ve víceméně chaotickou melu. Kord kolem sebe energicky točil palicí, aby si sjednal

prostor, ale tlak bojovníků byl příliš silný a brzy musel přestat ze strachu, že zasáhne někoho z vlastních lidí. Místo toho teď napřel všechny síly, aby se prodral vřavou k Dominikovi. Princ otevřel bránu v západním křídle. Stovky lidí přitom zahynuly, málem včetně jeho Catriony Taggertové. Za to Dominic zaplatí hlavou. Jejich pohledy se na okamžik střetly a Kord se divoce zašklebil, když se princ odvrátil. Rozehnal se po gardistovi, který mu stál v cestě, a muž se s výkřikem skácel na zem, obličej roztržený ostny Kordovy palice.
Bitva pokračovala, bojovalo se o každou pozici. Prastará kamenná podlaha zrudla krví a živí neustále klopýtali přes mrtvé a umírající. Jordan si spěšně setřel pot z čela a rozhlédl se po Dominikovi. Srdce mu téměř vynechalo, když zjistil, že není tam, kde ho zanechal - a vzápětí ho uviděl, jak se snaží uniknout ke dveřím. Čas jako by se pro Jordana náhle zpomalil a pak se zastavil úplně. Neexistoval způsob, jak by mohl Dominika dohonit včas: v cestě mu stálo příliš mnoho lidí. Nemohlo se to podařit ani nikomu jinému. Dominic unikne. Jordan zavyl vztekem, rozpřáhl se mečem a mrštil jim po princi. Zatímco meč letěl elegantním obloukem vzduchem, zdálo se, jako by všechen boj na okamžik ustal. Dominic koutkem oka něco zahlédl a začal se otáčet. Meč ho zasáhl do prsou kousek pod levé rameno a přibil ho ke zdi. Princ vykřikl - ten vyděšený, zmučený zvuk přehlušil i bojovou vřavu.
Gardisté si postupné začali uvědomovat, co se stalo, a přestávali bojovat. Dominic nevěřícně třeštil oči na krev, která mu stékala po hrudi. Omámeně potřásl hlavou a pak se pokusil vytáhnout si meč z těla holýma rukama. Z pořezaných prstů mu vytryskla krev. Na okamžik to vypadalo, že se skutečně osvobodí, pak ale k němu dorazil Kord a jediným úderem palice rozdrtil princi lebku.
Na chvíli zavládlo hrobové ticho a pak začali Dominikovi gardisté jeden po druhém odhazovat zbraně a zvedat ruce nad hlavu. Bylo po boji. Robert Argent hlasitě zasténal a padl na kolena. Z úst se mu řinula krev a prsty se marně snažil stáhnout zející ránu v prsou. Pomalu a namáhavě se začal plazit k Dominikově mrtvole a gardisté před ním uskakovali, zděšeni aurou smrti, která ho obklopovala. Dokonce i Roderik sotva dokázal snést pohled na něj. Konečně se dostal až k Dominikovi, který tam stále visel připíchnutý mečem ke zdi. Argent s vypětím všech sil zvedl hlavu a pak zatahal mrtvého prince za nohu.
„Udělej něco, Dominiku. Já umírám! Já umírám!"
Krev, kterou měl kolem úst, náhle přestala pěnit. Argentovi se v obličeji objevil lehce překvapený výraz, pak se skácel na zem a zůstal ležet bez hnutí tam, kde ho smrt konečně dostihla. Roderik se odvrátil. Majordoma si tiše povzdechla.
„Příšerné. No dobře, někdo by odsud měl odvést Dominikovy gardisty. Zaveďte ty, kteří mohou chodit, do nejbližších cel, a zbytek někam odtáhněte. Mrtvoly identifikujeme později, až na to bude víc času. Dejte se do práce!"
Sama se začala prodírat davem k Jordanovi. Ten se opíral o náhrobek a lapal po dechu, to mu ale nezabránilo, aby se na ni neusmál.
„Tebe maléry prostě přitahují, co?" řekl nakonec. „Myslel bych, že máš dost vlastních problémů na to, aby ses chtěla plést do mých."
„Copak jsem mohla jinak, když jsem vlastně za to, že se tohle stalo, svým způsobem zodpovědná?" odpověděla Taggertová s úsměvem. „Koneckonců, já jsem vám dala tu poslední vůli. A kromě toho, už dlouho jsem hledala záminku vypořádat se s tím parchantem Dominikem. Kdybyste mi ještě opatřil nějakou proti Lewisovi, Výsosti, udělal byste si ze mne přítele na celý život."
„To je zvláštní, že to říkáš," opáčil Jordan. Natáhl se a vzal z Malcolmova náhrobku korunu a pečetní prsten. Prsten si natáhl na prst a zlatou čelenku si nasadil na hlavu. V kryptě rázem zavládlo naprosté ticho. Jordan se rozhlédl po gardistech a strážných, kteří jeden po druhém poklekali na jedno koleno a klaněli se mu. Nakonec poklekla i Taggertová a Kord a po nich i sir Gawain a hrabě Roderik.
„Znovu máme krále," řekl Gawain. „Redhart má krále! Ať dlouho žije král!"
„Ať dlouho žije král!" zaburácely stráže a zazvonila ocel, jak všichni pozvedli meče ve válečnickém pozdravu. „Král! Král!"
Volali ta slova znovu a znovu, až se v kryptě rozléhala několikanásobnou ozvěnou. Jordan se podíval na sira Gawaina. Rytíř jen přikývl a znovu se sklonil. Pak se Jordan podíval na Taggertovou, která klečela vedle něj, a náhle se rozhodl.
„Tak dobře," řekl. „Kujme železo, dokud je žhavé. Mám sice korunu a pečetní prsten, ale králem se stanu, teprve až složím přísahu Kameni. Gawaine, převezmi velení nad těmi gardisty a vyčisti nám cestu do velké síně. Nabídni omilostnění každému, kdo se postaví na mou stranu. Korde, ty zůstaň s majordomou a se mnou. Nikoho k nám nepusťte, pokud ho neznáte osobně a plně mu nedůvěřujete. Roderiku, ty také zůstaň se mnou, pro případ, že bych potřeboval politickou radu. No tak, nestůjte tady, lidi - hněte sebou! Čeká na nás trůn!"
Gardisté se tázavě podívali na sira Gawaina. Ten si velice tiše povzdechl a poklonil se Jordanovi. V příštím okamžiku už velel strážím, rychle a efektivně. Jeden oddíl nechal v kryptě na obranu prince a s ostatními vyrazil na chodbu. Kord a Taggertová obklopili Jordana, zbraně v rukou a připravené. Roderik na něj pohlédl zamračeně.
„Rychle se vám vrátila sebedůvěra. Vaše Výsosti, ale nezapomínejte, že beze mne nemáte šanci si trůn udržet. Po všech těch letech ve vyhnanství jste ztratil kontakty. Být králem není jen sedět nad Kamenem a nosit korunu. Musíte vědět, komu můžete věřit, a komu ne, kdo vezme úplatek a kdo nepovolí. Potřebujete mě, Viktore."
„Nikdy jsem netvrdil, že nepotřebuji," odpověděl Jordan. „Dokud si budeš pamatovat, kdo tady rozkazuje, nevidím důvod, proč bychom neměli dále spolupracovat k oboustrannému užitku. Souhlasíš?"
Roderik se na okamžik zamyslel a pak se váhavě uklonil. „Ano, Vaše Výsosti."
„Tak už odsud konečně vypadněme," řekl Jordan. „Dominika jsme se sice zbavili jednou provždy, ale pořád je tu ještě Lewis."
„Okamžik, Viktore," ozval se ledový hlas za jeho zády. „A co já?"
Jordan se otočil a zjistil, že hledí do tváře lady Heather. Šaty měla potřísněné cizí krví a krev kapala i z dýky, kterou držela v ruce, ale sama zjevně nijak zraněná nebyla. Zuřivě se mračila na Jordana, pak se podívala na Taggertovou a

zamračila se pokud možno ještě zlostněji.
„Netušila jsem, že ty a majordoma jste tak dobří přátelé, miláčku. Tak blízcí, že sotva se tu ukáže, úplně jsií na mě zapomněl! Pověz mi o ní všechno, Viktore. Nic nevynechávej. Nevšimla jsem si, že se ti líbí coury."
Copak mám tohle zapotřebí? pomyslel si Jordan unaveně. Teď rozhodně ne!
„Promluvíme si o tom později, Heather," řekl nakonec.
„Promluvíme si o tom okamžitě! Pošli tu vychrtlou mužatku pryč - chci s tebou mluvit mezi čtyřma očima, Viktore. Mám dojem, že sotva jsi ochutnal moc, zatočila se ti hlava. Zapomínáš, kdo jsou tví skuteční přátelé!"
„Vychrtlá mužatka?" řekla Taggertová.
Ale ne! zasténal Jordan v duchu. Rozhlédl se po někom, kdo by mu pomohl, ale všichni si okázale prohlíželi výzdobu krypty. Tohle byl jeho problém a nikdo neměl zájem plést se do milenecké hádky.
„Vychrtlá mužatka?" zopakovala Taggertová znovu.
„Heather," řekl Jordan velice klidně, „nemám teď čas ani náladu zabývat se nesmysly. Jdi do našich komnat a počkej tam na mě. Budeš tam v bezpečí. Jakmile to bude jen trochu možné, přijdu za tebou, ale právě teď mám jinou práci."
Kromě toho mám dojem, že když tě odsud velice rychle nedostanu, majordoma té nejspíš rozseká na hodně maličké kousky. „Už se nemůžu zdržovat. V sázce jsou lidské životy a na ty musím myslet především."
„Nech těch vznešených keců, Viktore. Nehodí se k tobě." Úšklebek na Heatherině tváři způsobil, že vypadala ošklivě.
„Znám tě, Viktore. Mě neoklameš."
„Ne," řekl Jordan tiše. „Vůbec mne neznáš, Heather." Kývl na dva nejbližší gardisty a ti se ihned postavili do pozoru.
„Postarejte se, aby se lady Heather dostala bezpečně do svých komnat, a pak zůstaňte stát před jejími dveřmi, dokud někoho nepošlu, aby vás zprostil služby."
Gardisté krátce zasalutovali a postavili se po obou stranách Heather. Ta se chvíli upřeně dívala na Jordana, vzteky neschopná slova, pak se otočila a rychle odešla. Gardisté spěchali za ní. Jordan si tiše povzdechl. Takové jednání si opravdu nezasloužila, ale neměl na výběr. Heather měla pravdu: znala Viktora dobře. Až příliš dobře. Nepotřebovala by mnoho času, aby odhalila, kdo je doopravdy. Stejně se s ní musel rozejít a to, že mu přede všemi udělala tuhle scénu, všechno krásně vyřešilo. Necítil by se tolik provinilý, kdyby z toho neměl takovou radost...
„Mrzí mne, že se to stalo," řekla Taggertová opatrně.
„Mě ne," odpověděl Jordan. „Vlastně jsme se k sobě nikdy doopravdy nehodili. Dříve, nebo později k tomu muselo dojít. Teď honem do velké síně, než nám v tom něco zabrání."
Jordan spěchal chodbami hradu s Taggertovou a Kordem po boku. Strážní oddíl běžel před a za ním a zajišťoval, aby se od nich všichni drželi v uctivé vzdálenosti. Gawain s gardisty udělali, co bylo v jejich silách, aby jim vyčistili cestu, ale na hradě vládl příliš velký chaos. Zprávy se šířily rychlostí lesního požáru a většinou si protiřečily, takže už nikdo pořádně nevěděl, co se děje. Nikdo se nechtěl otevřeně přidat k žádné straně, dokud se neujistí, která má zrovna navrch, a jako vždycky se našli i tací, kteří se snažili zmatku využít k vlastnímu prospěchu. Spousta lidí byla připravena přísahat věrnost Jordanovi, jakmile uviděli korunu na jeho hlavě, ale on na to teď neměl čas. Jen se usmíval na všechny strany, mával a ani na okamžik nezpomalil. Dav, který se za ním táhl udržovaný v povzdálí strážemi, rostl. Jordan se pokusil zrychlit a zjistil, že nemůže. Vzduch ho pálil v plicích a v hrdle měl sucho. Bolest, kterou cítil v boku, byla skoro nesnesitelná, ale zastavit se, aby se nadechl, si netroufal. Bál se, že když to udělá, už se nehne z místa. Kromě toho, Lewis se ještě mohl dostat do velké síně před ním...
Byl natolik zabrán do vlastních myšlenek, že si ani nevšiml, co se děje v chodbě kolem něj. Nakonec jej musela Taggertová dost silně udeřit do ramene, aby připoutala jeho pozornost. Překvapeně se na ni podíval a ona mlčky kývla hlavou ke stěnám chodby. Jordan pohlédl naznačeným směrem a chloupky vzadu na krku se mu zježily. Dřevěné ostění se pomalu vlnilo, jako by bylo živé. Přímo před Jordanovýma očima se část zdi rozchlípla jako slupka přezrálého ovoce a ven vyběhlo něco tmavého a ostnatého s mnoha nožičkami. Majordomě se v ruce objevil ohnivý meč, ale Kord byl rychlejší. Několikrát stvůru udeřil palicí, ta sebou naposledy zacukala a pošla. Z jejích slin na podlaze se kouřilo jako ze silné kyseliny. Kord nahlédl do otvoru ve zdi, ale Jordan běžel dál a majordomin učedník se k němu po chvíli zase přidal.
„Někdo nejspíš zase otevřel bránu," vydechla Taggertová. „Neskutečno se znovu osvobodilo."
„Skvělé," zasípal Jordan bezdeše. „Přesně tohle jsme teď potřebovali. Kdo je za tím tentokrát? Dominic to být nemůže."
„Já vím. Tahle se musela otevřít před chvílí, ale při každém dalším otevření brány je těžší ji zavřít. Myslím, že nejrozumnější bude dostat se do velké síně a posadit vás na trůn, abyste mohl neskutečno ovládat pomocí Kamene."
Jordanovi se nedostávalo dechu na odpověď, a tak jen přikývl a pokračoval v běhu. Ve vzduchu se začala objevovat podivná světla. Ze země pod základy hradu k nim promlouvaly dunivé hlasy. Na konci chodby se objevil hořící muž, který se smál smíchem šílence, zatímco mu plameny stravovaly tělo. Lidé měli vidiny na okraji zorného pole, ty však okamžitě mizely, když se tím směrem podívali. Jordan hleděl stále před sebe, běžel, co mu síly stačily, a odmítal se zastavit, ať se kolem něho dělo cokoliv.
Nakonec zahnul za roh a před sebou měl dvojité dveře vedoucí do velké síně. Přede dveřmi stál princ Lewis, Železné srdce a oddíl těžce vyzbrojených gardistů. Jordan a jeho lidé se zastavili a na okamžik zavládlo ticho, rušené jen jejich sípavým dechem. Lewis trpělivě počkal, až se nově příchozí trochu vzpamatují, a pak teprve promluvil.
„Dal sis načas, Viktore," řekl klidně. „Jakmile jsem se dozvěděl, že máš otcovu poslední vůli, věděl jsem, že se brzy přiženeš sem i s korunou a prstenem, Jsi vážně velice předvídatelný. Zvlášť od doby, kdy jsem mezi tvé lidi nasadil svého špeha."
„K Čertu, dalšího už ne," zaúpěl Jordan. „Kdo je to tentokrát?"
„Nikdo příliš důležitý," odpověděl Lewis. „Zato však věděl o všem, co se šustlo. Koneckonců, který muž udrží tajemství před svou ženou?" Lewis luskl prsty a dva z jeho mužů přivedli lady Emmu. Gawain tiše zasténal.

„Musela jsem to udělat," prohlásila Emma vzdorovitě. „Lewis už toho tolik věděl a měl Železné srdce a Mnicha — neměli jste šanci zvítězit. Musela jsem se přidat k vítězi. Slíbil mi, že tě ochrání, Gawaine, když ho budu informovat o vašich plánech. Udělala jsem to pro tebe, Gawaine."
„Důvěřivá ženuška, co?" zasmál se Lewis. „Takže, Viktore - ty mi dáš korunu a pečetní prsten a já tě nechám naživu."
„Vypadám jako hlupák?" opáčil Jordan. „Jestli je chceš, pojď sem a vezmi si je. Nebo už nejsi takový hrdina, když u sebe nemáš svého čaroděje? Kde je vlastně Mnich? Utekl a nechal tě v bryndě, co?"
„Je blízko," odpověděl Lewis. „Má práci. Bojím se, že jsi nepochopil situaci, Viktore. Buďto mi okamžitě odevzdáš korunu a prsten, nebo mí muži zabijí lady Emmu. Pomalu a bolestivě, přímo před vašima očima. Víš, Viktore, hodně jsem si tě všímal. Ve vyhnanství jsi změkl. Takže udělej, co po tobě chci. Nebo..."
Jordan rychle pohlédl na Gawaina, ale rytíř měl oči jen pro svou ženu. Jordan se zoufale zamračil - situace byla tak zmatená, že doopravdy nevěděl, co si má počít. Se ctí však mohl udělat jen jedinou věc. Stáhl si zlatý prsten z prstu a smutně si ho položil na dlaň. „Královské pečetidlo," řekl klidně. „Vezmi si ho, Lewisi."
Rozmáchl se a vší silou hodil prstenem. Ten zasáhl Lewise přímo do levého oka, až zaječel a pozpátku zavrávoral. Jordan a Taggertová se skoro zároveň vrhli na gardisty, kteří drželi lady Emmu. Pak se ale vzduchem vražednou rychlostí mihla pěst Železného srdce a rozdrtila Emmě hlavu. Gawainova žena se bezhlesně skácela na zem a zůstala ležet bez hnutí. Majordomin ohnivý meč se zableskl a proťal rukavici Železného srdce. Useklá ruka dopadla vedle mrtvé ženy. Z pahýlu nevystříkla žádná krev. Železné srdce příšerně zavyl a zvuk jeho křiku se ozvěnou odrazil od nitra helmy.
Pak Lewis skočil po Jordanovi a jejich meče se srazily s takovou silou, až to zajiskřilo. Jejich gardisté je obklopili, ale více se zajímali o zabíjení svých nepřátel a vyrovnávání starých dluhů než o ochranu svých vůdců. Sir Gawain poklekl vedle své mrtvé manželky a vzal ji za ruku; ke všemu ostatnímu, co se dělo kolem, zůstával slepý. Kord Železné srdce vší silou udeřil svou strašnou palicí, ale jediné, co dokázal, bylo, že mu pomačkal brnění. Rytíř přijímal sebeničivější rány naprosto lhostejně. Zatímco ho však Kord zaměstnal, Taggertová se do něho pustila svým magickým mečem. Praskající bílý oheň se zaťal do rytířova brnění a hned zase odskočil jako tupý nůž od dubového špalku. Ve zbroji se objevila trhlina, ale na Železné srdce to nemělo žádný účinek a z rány opět netekla krev. Taggertová do něho vztekle sekala, až jí na čele vyrazil pot, a přitom uvažovala, jestli vůbec může zemřít. Nakonec se jí však podařilo useknout Železnému srdci hlavu, rytíř se s rachotem sesypal na podlahu a už se nepohnul.
Když Lewisovi muži uviděli, jak dopadl jejich šampión, jejich sebedůvěra značně poklesla, a jakmile se Taggertová s Kordem obrátili proti nim, odhodili zbraně a vzdali se. Jen Lewis bojoval dál a zasypával zoufale se bránícího Jordana přívalem ran. Ten neustále couval a velice si přál, aby měl v rukávu nějakou tu zápalnou kuličku. Spokojil by se i s jedinou kouřovou bombičkou. Lewis byl silný, odpočatý a s mečem to doopravdy uměl. O Jordanovi se nic z toho říct nedalo. Až doposud se docela držel a utržil jen pár bezvýznamných škrábnutí, ale rychle se unavoval a Lewis to věděl. Jordan neustále ustupoval a přitom horečně uvažoval. Samozřejmě stačilo říct slovo a Taggertová, Kord nebo kterýkoliv z jeho gardistů by ho zachránili. Jenomže by si ho přestali vážit. Budoucímu králi nestačí být odvážný a silný; musí svou sílu a odvahu prokázat. Bohužel, v tuto chvíli byl Lewis bezesporu silnější.
Jordan si náhle vzpomněl na jeden dřívější boj, v němž Gawain zvítězil nad Temným Johnem Suttonem. Temný John měl na své straně všechny výhody, ale Gawain ho přesto porazil. On byl zvyklý na souboje a já jsem voják. Jordan si vzpomněl na trik, pomocí nějž Gawain zvítězil, a zašklebil se. Přikročil blíž k Lewisovi a plivl mu do tváře. Lewis zaváhal a instinktivně ucukl - a Jordan mu vrazil meč do břicha. Princ byl mrtvý dříve, než se stačil nadechnout k výkřiku. Padl na kolena, skoro jako by se Jordanovi klaněl, pak se skácel na podlahu a zůstal ležet bez hnutí. Jordan z něj vytáhl meč a otočil mrtvé tělo nohou. Z řad gardistů se ozvalo uznalé bručení, které Jordan kvitoval unaveným kývnutím hlavy. Při troše štěstí byli všichni příliš daleko, aby viděli, jak vlastně Lewise dostal. Nejspíš předpokládali, že prince porazil čistotou svého srdce nebo něčím takovým. Jordan se potácel mezi mrtvými těly, dokud nenašel pečetní prsten a znovu si ho nasadil na prst.
„Promiňte, Vaše Výsosti," řekla majordoma tiše, „ale myslím, že tohle byste měl vidět."
Jordan přistoupil k dívce, která klečela nad bezhlavým tělem Železného srdce. Když mu ukázala hlavu, kterou našla uvnitř jeho helmy, Jordanovi se zvedl žaludek. Hlava patřila člověku, který byl nějakou dobu mrtvý. Polovina obličeje už padla za oběť rozkladu. Taggertová hlavu s odporem odhodila a důkladně si otřela prsty do kabátce.
„Pochybuji, že se kdy dozvíme, jak to s ním bylo," řekla neutrálním hlasem. „Lewis by nám to mohl říct, ale ten je také mrtvý."
„Ještě zůstal Mnich," odpověděl Jordan a pomohl jí vstát.
„Ano," řekla Taggertová. „Ještě zůstal Mnich."
Jordan se rozhlédl a uviděl, že Gawain stále klečí u těla své mrtvé ženy. Přistoupil k rytíři a zůstal rozpačitě stát vedle něj. „Je mi to líto," řekl nakonec. „Myslel jsem, že ji dokážeme zachránit. Snažil jsem se o to, Gawaine."
„Je to moje chyba," odpověděl rytíř tiše. „Neměl jsem ji nechávat tak dlouho samotnou. Vždycky se dala snadno zmanipulovat." Ztěžka se zvedl na nohy. „Pojďme, Viktore. Čeká na vás trůn."
„Myslíš, že mě teď zajímá?"
„Ano!" řekl Gawain. „Musí vás zajímat! Protože jinak by Emma a všichni ostatní, kdo vás podporovali, umřeli nadarmo! Jděte a vezměte si ten trůn, Viktore. Čeká na vás."
„Ano," přisvědčil Jordan. „Asi máš pravdu. Mezi mnou a jím už nic nestojí."
Z nitra velké síně vyšlehlo světlo a ozvalo se zadunění exploze následované drsným, nepříjemným smíchem. Taggertová se podívala na Jordana.
„Brána, Viktore - zapomněli jsme na tu zatracenou bránu."
Vrhla se vpřed a rozrazila dvojité dveře do síně. Jordan ji následoval, ale pak zahlédl bránu a obrátil se mu žaludek. Mezi

dveřmi a trůnem visel ve vzduchu bez jakékoliv podpory Mnich. Kutnu měl rozevřenou a uvnitř bylo vidět převalující se masu světla a barev. Po nějakém těle tam nebylo ani stopy; nic nenasvědčovalo tomu, že nějaké kdy existovalo. Mnich se stal živou bránou, kterou mohlo neskutečno bez omezení proudit do světa reality. Z jeho kutny vylézaly stvůry z nočních můr jako červi z rozkládající se mršiny. Plazily se a hemžily se po podlaze a shora na ně stále padaly další. Z brány vanul nepřirozený vítr, horký a páchnoucí po hořícím čpavku. A nad tím vším burácel bez jakékoliv přestávky pro nadechnutí Mnichův smích.
Jordan zděšeně pohlédl na neskutečno, které už se začalo rozlézat po velké síni. Příšerní netvoři pobíhali po zdech nebo viseli ze stropu a požírali kusy čerstvého masa. Krev crčela dolů v nepřetržitých proudech. Podlaha byla popraskaná a z trhlin šlehaly plameny. Trůn stál dál na svém stupínku, nedotčený vším tím šílenstvím, ale kolem něj vyrostla zeď z trnitých keřů. Jordan se bezradně podíval na Taggertovou.
„Nemůžu udělat nic, abych to šílenství zastavil, dokud se nedostanu ke Kameni, a k tomu, abych se probojoval k trůnu, bych potřeboval celou armádu. Co mám dělat, Kate?"
„Můžete udělat jen jedinou věc, Viktore," odpověděla majordoma. „Musíte zničit bránu. Jednou se vám to už povedlo."
„Tohle je něco jiného," namítl Jordan. „Tentokrát je brána inteligentní. A neskutečná. Mnich je neskutečný."
„Správně. Vždycky jsem to tušila, ale dokud byl pod Lewisovou ochranou, nemohla jsem s tím nic dělat. Musíme ho zastavit, Viktore. Jestli se poruší rovnováha, celá Půlnoc se stane obrovskou bránou, kterou bude neskutečno proudit do světa."
Jordan nasucho polkl a v duchu si přál, aby měl kam utéct. Jenomže dokud brána zůstávala otevřená, nebyl by v bezpečí nikde. Rychle se kolem sebe rozhlédl. Roderik a gardisté zůstali u hlavních dveří, ve tvářích výraz ohromení a děsu, ale Kord, Taggertová a Gawain stáli klidně vedle něj. Jejich důvěra mu dodala sílu. Krátce přikývl.
„Dobře, dáme se do toho. Vy ostatní nějak zaměstnáte neskutečno, zatímco já se pokusím proklouznout ke Kameni. Držte se pohromadě, kryjte si vzájemně záda, a když se vám naskytne příležitost dostat Mnicha, využijte ji. Další možná nedostaneme." Zhluboka se nadechl a vyrazil. Mluvit klidně a nevzrušeně, přestože se tak vůbec necítil, byl jeden z jeho velkých hereckých triumfů, i když teď to asi nikdo neocenil. „Vpřed, přátelé. Jdeme na to."
Vešel do síně a neskutečno se proti němu vzepjalo jako příboj. Znetvořené stvůry, které neměly ve světě reality místo, vyvřely z podlahy a Jordanovi gardisté se do nich pustili meči. Příboj narazil na nepoddajnou ocel a zarazil se o ni a Jordan se svými lidmi vyrazil vpřed. Gawain bojoval Jordanovi po levici a jeho sekera zářila jako slunce. Taggertová se bila po jeho pravém boku; svým ohnivým mečem sekala kosti i maso jako na jatkách. Za nimi Kord odhodil svou palici a ta zmizela. Ze vzduchu si vyčaroval obrovské válečné kladivo a pevně je sevřel oběma rukama. Jen jeho ocelová hlavice musela vážit alespoň dvacet liber a byla nasazená na pět stop dlouhém to-poru z leštěného dubu. Obyčejný muž by ho nejspíš vůbec nezvedl, ale Kord je roztočil nad hlavou, jako by vůbec nic neválilo. Nebyl o nic skutečnější než stvůry, proti kterým bojoval, ale v obličeji se mu objevil výraz odporu, když se do nich pustil. Narodil se v temnotě, avšak jeho srdce a oddanost patřily světlu. A nad tím vším se ve vzduchu pomalu otáčel Mnich, který dál chrlil do světa šílenství.
Z trhlin v podlaze začaly vylézat stvůry znepokojivě podobné lidem. Něco velkého a černého rychle přeběhlo po zdi, dopadlo to na gardistu a rozmačkalo ho to svou váhou. Ve vzduchu poletovala růžová a purpurová pavučinová vlákna a ovíjela bojovníky jako nestvůrné kokony, které požíraly svůj obsah. Celá jedna stěna se proměnila v nelidský obličej. Tucet mužů pohlédlo do jeho zlatých očí a na místě z toho zešíleli. Přesto se Jordan a ostatní nevzdávali a píď po pídi se blížili k trůnu.
Sir Gawain bojoval s úsporností starého válečníka a jeho sekera dopadala s hrozivou efektivitou. Nemyslel na nic jiného než na boj a krev mu stékala po tváři jako slzy. Po Emmině smrti ho opustily všechny city kromě chladné touhy po pomstě. Na ničem jiném mu už nezáleželo. Jediné, co teď bylo důležité, bylo zabíjet ty nestvůrnosti, které byly za všechno zlo na Půlnoci zodpovědné. Jeho sekera se zvedala a padala, zvedala se a padala a stvůry neskutečna před ním ustupovaly. Gawain je sekal na kusy a necítil přitom nic, vůbec nic.
Taggertová bojovala po Viktorově boku a divoce se usmívala, zatímco její plamenný meč sekal všechno, co se jí dostalo na dosah. Nic se přes ni nedostalo, aby to zaútočilo na prince, i když se o to mnozí pokoušeli, a majordomu to pomyšlení naplňovalo pýchou. Dokonce i uprostřed vší té krve a masakru se musela usmát nad tím, jak náhle se změnily její city k Viktorovi. Před svým vyhnanstvím nebyl tak špatný - jen slabý a lehce ovlivnitelný špatnými rádci. Tehdy se o něj příliš nestarala. Ale muž, který se zrodil z chaosu Malcolmovy smrti, byl někdo úplně jiný. Skutečný princ z královské krve, hodný redhartského trůnu. A Kate Taggertová jej měla čím dál radši.
Znovu se usmála a pak si tu myšlenku rychle vytěsnila z mysli. Na tohle bude čas později. Za předpokladu, že nějaké později bude. Bojovala, pot jí stékal po tváři a crčel jí na košili a pomalu se jí zmocňovala únava. Meč z magického ohně z ní vysával sílu, ale netroufala si jej nahradit obyčejným. Doufala, že jí magie vydrží dost dlouho, aby se Viktor dostal k trůnu. Když ne, všechno, čím až doposud prošli, nejspíš bylo marné. Zašklebila se a znovu se rozpřáhla mečem. Nebyla nešťastná. Dělala to, v čem byla cvičená, dělala to z přesvědčení a pro někoho, koho měla ráda. Umřít se dá i horším způsobem.
Kord se oháněl svým válečným kladivem s vražednou lehkostí a síly neskutečna zápasily o výsadu jej strhnout. Kord stál na místě a nechal je, aby na něj útočily. Necítil hněv. Svým způsobem to byli jeho bratři, zrození stejně jako on z chaosu a neskutečna, bez otce a matky, vrženi dospělí do světa, který k nim byl všechno, jen ne přátelský. Kord vypadal jako muž a cítil se jako muž, ale nikdy si nepřipustil ten omyl, že by se za muže považoval. Byl rozmarem, který dostal tělo, možností, jež měla tvar a formu, nic víc. Byl neskutečný. A asi i zrádce vlastního druhu. Ale přesto dál bojoval, chránil záda muže, kterého obdivoval, a ženy, již by nejspíš miloval, kdyby nebyl neskutečný.
Roderik kolem sebe zběsile sekal mečem a uvažoval, jak se všechno mohlo tak pokazit. Jeho plán se na počátku zdál být tak dokonalý, tak prostý a přímočarý. Všichni to říkali. Jenomže pak se mu začaly věci vymykat z rukou, nejprve malé a

nepodstatné, potom větší a najednou si uvědomil, že je jen součást plánu někoho jiného. Nyní mu zůstávala už jen hořká odevzdanost; ta a planoucí nenávist ke stvůrám, které na něj dorážely. Ať už se stalo cokoliv, hrad byl jeho domov, a i když by nikdy nebojoval za krále ani za prince, domov byl pro něj svatý.
Jordan už únavou sotva držel meč a na krví zbrocené podlaze mu klouzaly nohy. Rány, které zasazoval, byly čím dál slabší a nemohoucnější a jeho plíce zoufale křičely po vzduchu. Byl herec, ne voják, a věděl, že už dlouho nevydrží. Jeho vůle a odhodlání byly stejně silné jako jindy, ale jeho tělo mělo svá omezení. Rychle se rozhlédl a pokusil se odhadnout, jak se boj vyvíjí, ale v síní vládl takový chaos, že vyřknout jakýkoliv soud bylo v tu chvíli naprosto nemožné. Neskutečno se zdálo být bez konce a bez ohledu na to, kolik stvůr zabili, na jejich místa se stále tlačily nové. Jeho gardisté se bili statečně, avšak jeden po druhém podléhali přesile zubů a drápů, jež se na ně valila ze všech stran. I na tvářích jeho druhů, kteří bojovali kolem něj, se už zračilo vyčerpání. Trůn na podstavci byl stále oázou klidu a míru a trnitá ohrada kolem byla jen několik stop vzdálená, ale Jordanovi bylo čím dál jasnější, že těch několik stop nikdy nepřekoná. Prodral se k Taggertové a bojovali bok po boku.
„Kate, kolik magie ti ještě zůstalo?" „Mnoho ne, Viktore -jsem majordoma, ne čarodějka." „Myslíš, že by to stačilo najeden pořádný výboj? Abys mi vyčistila cestu trním k trůnu?"
Taggertová odhadla vzdálenost mezi nimi a trůnem. „Možná. Ale bude mě to stát všechno, co mám. Je to pekelně riskantní. Budeš mít jedinou šanci a ty stvůry se ti v tom budou snažit zabránit ze všech sil. Opravdu to chceš riskovat?"
„Pokud máš lepší nápad, hrozně rád si ho poslechnu." Taggertová se slabě zasmála. „Dobře, vyhrál jsi. Ale raději koukej, ať se ti to povede, Viktore. Protože jestli se necháš zabít, nikdy ti to neodpustím."
Krátce se na sebe usmáli a Taggertová se pohroužila do svého nitra, aby vyvolala světlo života, které v ní plálo. Mnoho už jí ho nezbývalo, ale i ten zbytek bude stačit. Když bude mít štěstí. Nechala zmizet svůj ohnivý meč a všechnu svou magii soustředila do jediného výboje. Kolem ní vzplála koule magického ohně, zatetelila se a pak vyšlehla směrem k trůnu. Stvůry, které jí stály v cestě, v okamžiku shořely na popel a trnová zeď vybuchla ve víru plamenů. Když světlo zase pohaslo, byla cesta k trůnu volná. Jordan vyběhl a sir Gawain se držel těsně za ním. Taggertová zavrávorala a měla co dělat, aby neupadla na zem, jak ji všechna síla náhle opustila. To už k ní ale přiskočil Kord a jal se zuřivě zabíjet stvůry, které se toho pokusily využít. Roderik kolem sebe mezitím shromáždil zbylé gardisty k poslednímu zoufalému výpadu.
Jordan proběhl úzkou uličkou, kterou mu Taggertová vyčistila v trní. Slyšel, jak větve kolem praskají a natahují se po něm, ale oči upíral před sebe, na trůn. Právě když se nohou dotkl mramorového stupně, mihl se vzduchem ostnatý šlahoun a roztrhl mu kůži na zádech. Jordan vyjekl bolestí a skoro upustil meč, ale Gawain, který běžel za ním, na něj povzbudivě křikl a vzápětí už se oba krčili u prázdného trůnu. Neskutečný život vřel všude kolem, ale přiblížit se ke Kameni pod trůnem se neodvážil. Jordanovi chvíli trvalo, než zase popadl dech a pak se posadil na trůn. Když nic jiného, alespoň před nim neuhnul. Tázavě se podíval na sira Gawaina.
„Co dál, Gawaine - jak se dostaneme ke Kameni?"
„Stačí, abyste řekl ta slova, Vaše Výsosti. Ta stará slova předávaná z otce na syna. Pak trůn vydá Kámen, který se vysune -"
„To všechno vím, Gawaine, ale jak přesně ta zatracená slova znějí?"
Sir Gawain na něj nechápavě pohlédl a pak znechuceně potřásl hlavou. „Omlouvám se, Viktore. Samozřejmě že je neznáte. Král je řekl regentovi, ale ten by je sdělil až oprávněnému následovníkovi trůnu. Jděte stranou, princi. Já už si s tím nějak poradím."
Sir Gawain zaťal sekeru do boku trůnu a její topor použil jako páčidlo. Trůn sténal a chvěl se, ale nenadzvedl se ani o palec. Gawain se do sekery opřel celou váhou. Svaly na rukou a zádech mu vystoupily jako námořní lana a obličej se mu zkřivil napětím. Hlavice sekery zářila, jak její magie zápasila s kouzlem, které chránilo trůn. Neskutečno se pomalu začalo Stahovat bliž. A pak trůn náhle povolil a převalil se. Tam, kde ještě před okamžikem stál, teď ležel prastarý redhartský Kámen. Sir Gawain zalapal po dechu, oči napůl zavřené vyčerpáním.
„Dobrá práce, Gawaine," pochválil ho Jordan. „Co dál?"
„Musíte Kámen zkropit svou krví a přísahat mu věrnost jménem krále. Kámen vás pak přijme a dá vám moc proti neskutečnu."
Jordan vytřeštil oči. „Bože můj," řekl tiše.
„Co je?" zeptal se Gawain. „Co se děje?"
„Myslel jsem, že jakmile budu mít korunu a prsten, postačí, abych řekl nějaká slova... Vůbec mě nenapadlo..."
„O co jde, Viktore? Nemáme čas!"
„Nemůžu to udělat, Gawaine!"
„Jak to k čertu myslíš, že nemůžeš?! Musíš!"
„Prostě nemůžu! Nemám královskou krev! Nejsem Viktor, ale Jordan."
Gawain na něj překvapeně pohlédl a pak se mu ve tváři objevil výraz zděšení. „Ty hlupáku! Všechny jsi nás zahubil!"
Jordan se rozhlédl po síni. Taggertová ležela na podlaze. Kord stál nad ní a pomocí svého kladiva držel neskutečno v uctivé vzdálenosti. Roderik se zády opíral o zeď a bojoval jako čert, ale proti náporu ječících stvůr nemohl vydržet dlouho. Z asi padesáti gardistů, kteří Jordana následovali do velké síně, jich zůstal sotva tucet. Ti teď bojovali v malých skupinkách proti obrovské přesile. Neskutečno stále sílilo. Z prasklin v podlaze vylézaly další stvůry, jiné sbíhaly po zdech nebo padaly ze stropu. Světlo, které pulzovalo v Mnichově kutně, bylo oslnivě jasné a moc neskutečna burácela ve vzduchu nekonečným hřměním. Jordan vyčerpáním sotva stál na nohou. Potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Přece musí existovat něco, co může udělat. Přece musí existovat něco...
Gawain jej popadl za ruku a přitáhl si ho k sobě. „Proč jsi to udělal, Jordane? Proč jsi ho zabil? To ses tolik chtěl stát

králem, že jsi musel riskovat zkázu nás všech?"
„Tak to nebylo," odpověděl Jordan žalostně. „Nechtěl jsem... Byl stejně šílený jako jeho bratři. Myslel jsem, že tak zachráním království... Byl šílený, Gawaine! Rozpoutal by válku, která by Redhart zničila."
„Měl královskou krev," řekl sir Gawain. „A bez ní stejně všichni zahyneme."
Odvrátil se, ve tváři výraz naprostého zoufalství, Jordanovi se sevřel žaludek. Měl Gawain pravdu? Zabil Viktora skutečně jen proto, že se chtěl stát králem? Na tom teď nezáleželo. Na pochyby a lítost už bylo příliš pozdě. Udělal, co považoval za nejlepší, a nestačilo to. Zklamal svoje přátele a přišel o království. Pomalu se kolem sebe rozhlédl. Tucet stvůr najednou se vrhlo na Damona Korda a strhly ho na zem. Nevzdal se bez boje; řval, kopal kolem sebe a stále se snažil rozmáchnout kladivem. Dvě jiné stvůry mu je vytrhly z rukou a odhodily ho mimo jeho dosah. Kordovi se nějak podařilo znovu se postavit a bil se dál pěstmi. Byl pokrytý krví a většina z ní byla jeho vlastní. Nekonečno kolem něj vřelo, doráželo na něho a zraňovalo ho a Kord se urputně bránil ve snaze ochránit majordomu.
Catriona Taggertová už zase stála na nohou, ačkoliv si vůbec nepamatovala, jak se jí to podařilo. Zoufale kolem sebe sekala mečem, který vytrhla z rukou mrtvého gardisty a přitom vrávorala vyčerpáním. Poslední magický výboj ji připravil skoro o všechno a ona to věděla. Neskutečno to vědělo také. Viděla, jak Kord bojuje po jejím boku, ale stvůr mezi nimi bylo příliš mnoho. Riskovala krátký pohled k trůnu a viděla, že princ Viktor a Gawain stojí nad Kamenem. Pokusila se statečně usmát. Princ Viktor to dokázal. Alespoň že neumře zbytečně. Krev jí stékala do očí a ochable zvedla roztřesenou ruku, aby si ji setřela. V tu chvíli se na ni vrhla leskle černá obluda s ostny na hřbetě a strhla ji na podlahu. Pokusila se znovu vstát, ale nemohla. Něco s krvavě rudýma očima a zuby jako jehly se vztyčilo nad ní. Taggertová se zašklebila.
Jordan uviděl, jak majordoma padla a vykřikl její jméno. Věděl, že se k ní nemůže dostat včas. Všechen nastřádaný vztek, který v sobě měl, se rázem uvolnil a on k ní zoufale napřáhl ruku. Z prstů mu vyšlehl burácející plamen a sežehl stvůru, která se skláněla nad majordomou. Obluda ječivě vykřikla, spadla na zem a zůstala ležet bez hnutí. Neskutečno se od doutnající mrtvoly spěšně odtáhlo. Vřava boje na okamžik ustala, jako kdyby všichni v síni pochopili, že se stalo něco životně důležitého. Jordan nevěřícně pohlédl na plameny, které neškodně olizovaly jeho ruku. Magií ohně přece vládl Viktor, ne on. On byl jen herec, který ovládal několik kejklířských triků. Jenomže to teď nebyla pravda. Cítil, jak v jeho nitru žhne oheň, který touží být použit. Jasné plameny, jež očistí svět od špíny a zla. Podíval se na Mnicha, který se volně vznášel ve vzduchu a teprve teď si uvědomil, že se Mnich přestal smát. Pozvedl ruku a ponuře se zašklebil na bránu neskutečna.
„Shoř v pekle, Mnichu," zašeptal.
Síní proletěl oslnivý plamen a zasáhl Mnichovu kutnu. Šedá látka se okamžitě vzňala. Mnich ze sebe vydal jediné divoké a zoufalé zaječení a pak byla kutna jen kutna, která spadla dolů na hlavy stvůr zrozených z neskutečna. Brána se zavřela. Náhle si Jordan uvědomil, že jej Gawain naléhavě tahá za ruku.
„Jordane, Kámen! Přísahej oddanost Kameni, než se brána zase otevře!"
„O čem to mluvíš, Gawaine? Říkal jsem ti, že jsem Jordan. Nemám královskou krev."
„Máš magii ohně."
„Vůbec nevím, jak jsem to udělal. Nechápu, odkud se vzala."
„Může za to to zaklínadlo, kterým tě Roderik proměnil. Udělal z tebe fyzickou kopii Viktora. Přesnou fyzickou kopii. A jelikož Viktor měl královskou krev, ty ji máš také!"
Jordan vytřeštil na Gawaina očí, pak se otočil na patě a sklonil se nad Kamenem. Neskutečno zavylo strachem a vztekem, pak vyrazilo vpřed ve snaze dostat se k trůnu dříve, než bude rituál dokončen. Zbývající gardisté zoufale bojovali, aby zdrželi stvůry o několik dalších vteřin. Jordan se řízl mečem do dlaně levé ruky a několik kapek jeho krve dopadlo na prastarý Kámen. Natáhl ruku, aby ji na něj přiložil, a pak zaváhal.
Mladý šlechtic nasucho polkl a pak pevně přitiskl dlaň levé ruky na kámen potřísněný krví. Vzápětí překvapeně vyjekl, zalapal po dechu a skácel se pozpátku k zemi. Uder jeho hlavy o podlahu se hlasitě rozlehl ztichlou síní.
Jordan nasucho polkl a přitiskl dlaň na Kámen. „Přísahám věrnost Kameni a redhartskému království!"
Projela jím síla, zázračná a mocná, a na jediný nekonečný okamžik mohl vidět všechno, co se dělo na Půlnoci. Viděl neskutečno, jak se houfuje v místnostech a na chodbách, jak dovnitř proudí stovkami menších bran. Hradní stráže a čárodějové, muži a ženy ozbrojení vším, co jim padlo pod ruku, bojovali proti nekonečnému přívalu zkázy. Bránili se velice statečně, ale nebylo pochyb, že prohrávají. Jordan povolal svou moc a v jediném okamžiku bylo neskutečno z celého hradu zapuzeno a všechny brány se uzavřely.
Velké třpytivé stvůry, které honily odzbrojeného gardistu po chodbách, zmizely uprostřed kroku. Stejně tak zmizelo i cosi šedého a zaprášeného, co se šíleně hihňalo na hromadě krvavých kostí ve vstupní hale. Obrovský obličej, jenž se vytvořil na cihlové zdi ve sklepě, znehybněl a rozplynul se. Trhliny ve stěnách a podlahách se scelily a byly pryč, stíny se přestaly pohybovat. Neskutečno se stáhlo a svět byl zase normální.
Zmizely i bojující stvůry z velké síně a zůstalo po nich jen třaskání vzduchu, který zaplňoval prázdná místa po nich. Temnotu nad hlavami opět nahradil zdobený strop. Stvůry neskutečna byly zapuzeny a s nimi odešel i Damon Kord, který po celou tu dobu věděl, že se to musí stát, a přesto bojoval ze všech sil, aby to urychlil.
V síni zavládlo pokojné ticho a těch několik válečníků, kteří přežili, pokleklo aby se poklonilo novému králi. Gawain se chopil trůnu a znovu ho postavil tak, jak stál nad Kamenem. Jordan se na něj váhavě posadil a sir Gawain od Růžové věže před ním poklekl a sklonil hlavu.
„Redhart má zase krále!" zvolal hlasitě. „Ať dlouho žije Viktor, král Redhartu!"
A jenom Jordan viděl, jak na něj rytíř mrkl.

8 NĚKOLIK POSLEDNÍCH PRAVD

Jordan seděl sklesle na svém trůnu a vyčerpaně pozoroval poslední dvořany, kteří plnili velkou síň. Kdyby tušil, že být králem znamená i všechny tyhle zatracené ceremonie, tolik by se do toho nehrnul. Jordan měl okázalé obřady obvykle docela rád, když už kvůli ničemu jinému, tak pro jejich teatrálnost, ale když už se to táhne několik hodin a vy u toho musíte celou tu dobu být, je to něco jiného. Jim se to přeje Jeho Veličenstvu všechno nejlepší. Oni přitom nemusí sedět na tomhle zatraceném trůně. Vsadím se, že z něj budu mít na zadnici mozoly. Kterého kreténa vlastně napadlo vyrobit trůn z mramoru? Povzdechl si a promnul si napuchlé oči. Byl to dlouhý den a nevypadalo to, že by měl brzy skončit. Právoplatným králem se prakticky stal v okamžiku, kdy přísahal Kameni, ale pokud stál o podporu svého lidu, musel dodržovat zákon a tradice. Za prvé, musel sezvat celý dvůr, aby každý z šlechticů mohl pronést svou vlastní přísahu věrnosti novému králi. Našli se i tací, kteří se okázale nedostavili. Jordan je nařídil vykázat do vyhnanství a nijak ho nepřekvapilo, když se dozvěděl, že to předpokládali a už byli na cestě. Zjevně měli příliš blízké vztahy s Dominikem nebo s Lewisem a nevěřili Viktorově velkodušnosti. Jordan se jim nedivil.
Obřad se zdál být nekonečný a Jordan se ho brzy přestal snažit sledovat. Teď klimbal s otevřenýma očima a usmíval se nebo pokyvoval hlavou, když měl dojem, že by to bylo vhodné. Což nebylo Často. Pokud tímhle museli tři princové procházet po celý svůj život, nebylo divu, že zešíleli.
Konečně obřad dospěl ke svému konci. V síni zavládlo ticho a dvořané se rozešli, zůstalo jen několik málo skutečně významných lidí. Jordan se trochu napřímil a pokusil se usadit si korunu na hlavě pohodlněji. Ta zatracená věc byla těžší, než vypadala, a už z ní začínal mít migrénu. Sir Gawain stál vedle trůnu po jeho levici. Jordan z něj svým prvním královským rozhodnutím udělal svého šampióna. Dvořané se jen podívali na sekeru, kterou Gawain třímal v rukou, a ochotně souhlasili, že je to naprosto skvělý nápad.
Hrabě Roderik stál těsně před trůnem. Během obřadu neřekl nic víc, než bylo nezbytně nutné, a Jordana to vůbec nepřekvapovalo. Bylo mu jasné, že většina toho, co by říct chtěl, mohla být řečena pouze v soukromí.
Vedle Roderika stál hrabě William a jeho žena lady Gabrielle. Jordan si exregenta hlídal velice pozorně. Jestli teď jeho pozici něco skutečně ohrožovalo, pak to byl on. William si jako regent vytvořil pozoruhodnou mocenskou základnu a bylo docela možné, že se jí nebude chtít vzdát. Zvlášť ve prospěch muže, kterého prakticky označil za neschopného vlády. Ale prozatím se choval, jak se patří, a říkal správné věci na správných místech. Jordan se lehce pousmál. Jedna z prvních věcí, které udělal, bylo, že rozdělil Williamovy gardisty a přeřadil je pod velení mužů oddaných králi. Pro všechny případy.
A konečně, po pravé straně trůnu stála majordoma, Catriona Taggertová. Jednu ruku měla v závěsu a obvaz, který měla kolem hlavy, jí příliš neslušel. Po celý obřad si s Jordanem tajně vyměňovali úsměvy. Jordan si šťastně povzdechl a znovu se usmál. Jedna z dalších věcí, které udělal, byla, že zapudil lady Heather ode dvora a poslal ji domů do Kahalimaru. Nejen že byla rozmazlený fracek bez kouska skutečného citu v těle, ale na Jordanův vkus znala Viktora příliš dobře. A když teď byla pryč, koho by překvapilo, že nový král obrátil svou pozornost jinam? Jordan se zašklebil na Taggertovou a ona mu to oplatila.
Myslím, že jsem to zvládl docela dobře, pomyslel si.
„Teď, když obřad skončil," řekl hrabě Roderik upjatě, „myslím, že bychom si spolu mohli promluvit, Vaše Výsosti. V soukromí."
„Tak ty myslíš?" opáčil Jordan. „Já ne." Se zájmem pozoroval, jak se Roderikova tvář barví do ruda. „Jestli máš co říct, Roderiku, neváhej a řekni to tady. Nemusíš se ostýchat. Tady jsi mezi přáteli."
„No dobře," povzdechl si hrabě. „My dva jsme spolu uzavřeli dohodu pro případ, že se jednou stanete králem. Dal jste mi slovo-"
„Ano, dal jsem ti slovo," skočil mu do řeči Jordan. „Slíbil jsem, že se staneš mým prvním rádcem a také jím jsi, ale teď mi připadá, že slovo rádce pro tebe má poněkud nezvyklý význam. Vítám všechny tvoje rady, Roderiku, ale jestli se podle nich zachovám, nebo ne, o tom rozhodnu já, ne ty. Dokud si tohle budeš pamatovat, nevidím důvod, proč bychom nemohli spolupracovat k oboustrannému prospěchu."
„Mohu dvoru říct několik věcí, o kterých nikdo nemá ani tušení," řekl Roderik.
„Vím, že můžeš," opáčil Jordan. „Ale máš dojem, že by to bylo ve tvém nejvlastnějším zájmu?"
Roderik stál chvíli naprosto bez hnutí, s pohledem upřeným na Jordana. Gawain se nervózně zavrtěl. Nakonec se Roderik neochotně poklonil trůnu. „Vynasnažím se radit vám co nejlépe, Vaše Výsosti. Myslím, že to budete potřebovat. A nyní, jestli mě omluvíte, je toho mnoho, co ještě musím zařídit."
„Ano, samozřejmě," odpověděl Jordan. „Brzy se bude konat Argentův pohřeb, že?"
„Ano. Máte nějaké námitky proti lomu, abych se ho zúčastnil?"
„Ne," řekl Jordan. „Byl to tvůj přítel. A podle mne se ani tak neprohřešil on, jako jiní na něm. Kéž teď bude odpočívat v pokoji."
Roderik se znovu uklonil a odešel z velké síně. Nikdo nepromluvil, dokud se za ním nezavřely dveře. William se zmateně podíval na Jordana.
„Je to nebezpečný nepřítel, sire. Má velký vliv v politických i ekonomických kruzích."
„Já vím. Proto bude dobrým rádcem, jakmile si na ten úřad trochu zvykne."
William pozvedl obočí. „A tohle plánujete i pro mne, Výsosti?"
„Proč ne?" odpověděl Jordan nenuceně. „Strávil jsem dlouhý čas ve vyhnanství a o každodenním chodu království toho mnoho nevím. Hodila by se mi tvoje zkušenost a podpora. Můj otec ti věřil. Říkal, že jsi čestný muž. Každý král potřebuje alespoň jednoho rádce, který mu bude říkat pravdu, ať už ji chce slyšet, nebo ne. Co si o tom myslíš?"
William se slavnostně uklonil. „Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo. Svého času jsem se domníval, že nejste hoden vládnout o nic víc než vaši bratři. Mýlil jsem se. Slibuji vám, že vám budu věrně sloužit tak dlouho, jak dlouho mne budete

potřebovat."
„Děkuji ti," odpověděl Jordan. „A teď, přátelé, musíme probrat poslední záležitost - tu nejdůležitější. Kdo zabil mého otce?"
Otázka zůstala viset nezodpovězena v tichu. Nakonec se William rozpačitě zavrtěl a všechny oči se rázem upřely na něj.
„Jako regent jsem nařídil vyšetřování hned po smrti krále Malcolma. Vedla ho majordoma. Tělo bylo pečlivě ohledáno hradními ranhojiči. Nenašla se žádná známka jedu ani jiné možné příčiny smrti. V jeho komnatách nebyly stopy po zápase. Pokud můžeme říct, zemřel přirozenou smrtí, ve spánku. Náhlost jeho úmrtí vzbuzuje podezření, ale po pravdě řečeno, Vaše Veličenstvo, nebyl už žádný mladík a dříve, nebo později si smrt přijde pro každého z nás."
„Ano," řekl Jordan. „Tohle jsme si měli myslet. Ale jeho odchod se hodil příliš mnoha lidem, než aby mohl být přirozený. Takže se musím ptát, komu jeho smrt prospěla nejvíce. Přirozeně mne napadli Lewis a Dominic, ale Malcolmova vražda byla provedena příliš důmyslně. Mí bratři oplývali mnoha pozoruhodnými vlastnostmi, ale důmysl mezi ně nepatřil. Pak jsi tady ty, sire regente. Jenomže všichni říkají, že jsi čestný muž, a nepokusil ses převzít moc když jsi k tomu měl nejlepší příležitost. Tím se výběr zužuje na jedinou osobu, která mohla chtít krále zabít a měla k tomu prostředky i příležitost. Byla jsi to ty, Gabrielle."
Všichni se podívali na Jordana jako by se právě zbláznil. Gabrielle vzdorně zvedla hlavu a postavila se trochu blíž ke svému manželovi.
„Ze všech lidí, se kterými jsem mluvil," pokračoval Jordan nevzrušeně, „jsi ty nejnekompromisněji kritizovala naši rodinu. Nenáviděla jsi Lewise i Dominika, mnou jsi pohrdala jako slabochem a otci jsi vyčítala jeho vojenské výboje. Stále jsi opakovala, že naše krev je zkažená, že nikdo z nás není hoden vládnout Redhartu. Byla jsi tím úplně posedlá, Gabby. Věřila jsi, že země potřebuje za krále čestného muže. A kdo je ten, na kom jsme se všichni do jednoho shodli, že je čestný? Tvůj manžel, hrabě William. Ani na okamžik jsem si nemyslel, že o tom něco věděl. Kdyby tě jen podezíral, že chceš zavraždit svého otce, zabránil by ti v tom všemi prostředky. Proto jsi mu to neřekla. Počkala jsi, až budeš s otcem o samotě a pak jsi jej zabila. Po jeho smrti se měl stát William regentem, a kdybys na tom trochu zapracovala, nakonec by se na naléhání veřejnosti stal i králem. Kdyby nezmizela otcova poslední vůle a s ní i klíč k tomu, kde je ukryta koruna a pečetní prsten, tvůj plán by nejspíš vyšel. William by se stal králem a ty královnou. Pro dobro království, přirozeně."
„Řekni mu, že lže, Gabrielle," řekl William. „Řekni mu to."
„Jak bych mohla svého otce zabít?" zeptala se Gabrielle Jordana. „Neměl žádné zranění a neobjevily se ani známky svědčící o použití jedu."
„Použila jsi své magie," odpověděl Jordan klidně. „Magie vzduchu. Používáš ji tak zřídka, že lidé často zapomínali, že jí vůbec vládneš. Vysála jsi mu vzduch z plic. Stejně jako jsi to udělala neskutečným ptákům, když zaútočili na dvůr."
„No dobře," řekla Gabrielle. „Tak jsi mě odhalil. Co s tím míníš podniknout?"
William se na ni podíval a všechna barva z obličeje se mu vytratila. „Co to povídáš, Gabrielle?"
„Není třeba, aby ses do toho zapletl, můj drahý. Zabila jsem svého otce. Byl to můj nápad a nikdo mi přitom nepomáhal. Redhart potřeboval nového silného krále."
„A tebe jako královnu," dodal Jordan.
„Samozřejmě," opáčila Gabrielle. „Ale co s tím míníš udělat, Viktore? Pokud mne vydáš soudu, způsobíš tím obrovský skandál. Mohlo by to vést k občanské válce a tu si nemůžeš dovolit. Ne teď, když je tvoje pozice tak křehká."
„Byl můj přítel," řekl William. „Malcolm byl můj přítel. Jak jsi to mohla udělat, Gabrielle?"
„Můj otec nikdy žádného přítele neměl," odsekla Gabrielle. „K tobě se choval docela hezky, protože potřeboval tvé rady. Ale kdyby zjistil, že my dva jsme bratranec a sestřenice z druhého kolene, bez milosti by naše manželství anuloval." „Tak proto," řekl William tiše.
„Nevydám tě soudu," prohlásil Jordan. „V tom se nemýlíš. A ani tě nepošlu do vyhnanství. Neodjela bys bez svého manžela a já ho potřebuji. Mohl bych tě prostě zabít, ale to by mi William nikdy neodpustil. Takže zůstaneš na hradě, ve svých komnatách, v neoficiálním domácím vězení. Střežit tě bude William. Po zbytek života neopustíš svoje komnaty a nepromluvíš s nikým jiným než s ním. Když moje podmínky porušíš, nedáš mi jinou možnost než tě zabít."
„Nemusíš mi vyhrožovat, Viktore," odpověděla Gabrielle tiše. „Já to přijímám. Je to víc, než v co jsem doufala. Možná že z tebe přece jen bude dobrý král."
Otočila se a beze spěchu zamířila ke dveřím. William se podíval na Jordana. Ten přikývl a William se mu krátce uklonil, pak se otočil a odešel za svou ženou. Ze síně vyšli společně. Jordan si dlouze a ulehčeně vydechl. Pak nepokrytě zívl a protáhl se, až mu zapraskaly klouby. Rozhlédl se po vyprázdněné síni. Teď, když skoro všichni odešli, vypadala nepřirozeně velká. Jordan nikdy nepřemýšlel o tom, co udělá, když se dostane až sem. Neměl k tomu příležitost. Všechno se seběhlo tak rychle. Ještě nedávno byl obyčejný potulný herec a jeho hlavní starost byla, co bude zítra jíst, a najednou se stal součástí spiknutí a princovým dvojníkem. A teď jeho roli hrál doopravdy.
Nelitoval toho, že zabil Viktora. Kdyby to neudělal, příliš mnoho jiných by přišlo o život. Ale dál jeho plánování nesahalo. Nevěděl nic o politice a nevyznal se v umění vládnout. Se dvorem měl jen zkušenosti herce, který před ním vystupoval. A co věděl o prosazování zákonů, by se patrně vešlo na nehet jeho levého malíčku. Ale mohl se to naučit. Měl na to čas a dobré rádce. Podíval se na Gawaina a zašklebil se. „Jak se cítíš jako králův šampión, Gawaine?" zeptal se.
„Na můj věk je to trochu nebezpečné povolání," odpověděl rytíř suše. „Ne že bych si té cti nevážil, ale spokojil bych se i s klidnějším povoláním, jako je třeba vybírání daní nebo boj s draky s oběma rukama zavázanýma za zády."
„Řeči, řeči, řeči. Potřebuji mít u dvora někoho, ke komu se můžu bez rizika otočit zády, a to jsi ty." Jordanův úsměv se náhle vytratil a zadíval se na šampióna velice vážně. „Gawaine, kdysi jsi přísahal, že budeš chránit... jistého muže. Já jsem ho zabil. Co to znamená pro náš vztah?"

„Muž, který zemřel, nebyl mé přísahy hoden. Sloužím skutečnému princi Viktorovi a toho budu chránit."
„Měla bych tomuhle rozumět?" zeptala se Taggertová.
„Ne," ujistil ji Jordan.
„Myslela jsem si to."
„Děkuji ti, sire Gawaine," pokračoval Jordan. „A teď, pokud mě omluvíš, rád bych si pohovořil mezi čtyřma očima se svou majordomou."
„Samozřejmě, můj pane." Gawainovi zacukalo v koutcích úst. „Jsem skutečně rád, že jste nezůstal ve vyhnanství, Vaše Veličenstvo. Od chvíle, kdy jste se vrátil ke dvoru, jste úplně jiný člověk."
Uklonil se a zamířil k východu z velké síně. Cestou se spokojeně pochechtával.
„Co to všechno mělo znamenat?" zeptala se Taggertová, když se za královým šampiónem zavřely dveře.
„Nic důležitého," opáčil Jordan. „Potřebuji si s tebou promluvit, Kate."
Taggertová se usmála a přistoupila blíž; pak se posadila na opěrku trůnu. „Se mnou můžeš počítat vždy, Viktore. Patřím jen tobě."
Jordan se na ni zašklebil a objal ji rukou kolem pasu. „Doufal jsem, že řekneš něco v tom smyslu."

Simon R. Green
KREV A ČEST

Z amerického vydání Blood and Honor
vydaného nakladatelstvím ROC
(Penguin Putnam, Inc.)
přeložil Josef Hořejší.
Obálku namaloval Milan Fibiger,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v roce 2003 jako svou 129. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 199 Kč
ISBN 80 - 7332 - 018 - 5